

JENNIFER NIVEN

Hayatın Kıyısında'nın New York Times çoksatın yazarı

Nefes Nefese

Sen benim ilkimdin. Seks de işin bir parçası olsa da
sadece ondan bahsetmiyorum; sen her şeyin ötesini,
içimi gören ilk insandın.

Bir gün hepsi geçmiş olacak ve ben yaşadıklarımı,
düşündüklerimi, hissettiklerimi, kim olduğumu
unutmak istemiyorum.

Seni unutmak istemiyorum. Ama her şeyden önce,
kendimi unutmak istemiyorum.

Pegasus Yayınları: 2552

Nefes Nefese

Jennifer Niven

Özgün Adı: Breathless

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2023 - Ciltli

ISBN: 978-625-410-229-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023

Copyright © Jennifer Niven, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC bünyesindeki Random House Children's Books aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

JENNIFER NIVEN

NEFES NEFESE

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

Düzenleme
Ny.ozlem

PEGASUS YAYINLARI

Gerçek Jeremiah Crew Justin için.
Seni kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum.

Kalbin içine ne kadarını alabileceğini,
hiç kimse, şairler bile
ölçememiştir.

-Zelda Fitzgerald

Sen benim ilkimdin. Seks de işin bir parçası olsa da sadece ondan bahsetmiyorum; sen her şeyin ötesini, içimi gören ilk insandın.

Adların ve yerlerin bazıları değiştirildi ama hikâye doğru. Her şeyi yazdım çünkü bir gün hepsi geçmiş olacak ve ben yaşadıklarımı, düşündüklerimi, hissettiklerimi, kim olduğumu unutmak istemiyorum. Seni unutmak istemiyorum.

Ama her şeyden önce, kendimi unutmak istemiyorum.

MARY GROVE, OHIO

MEZUNİYETE 8 GÜN KALA

Gözlerimi açtım, çarşafalara dolanmıştım, yerdeki kitaplar tepetaklaklı... Geç kaldığımı saate bakmadan anladım. Yataktan bir ayağım çarşafa dolanmış halde fırladım ve yüzüstü yere kapaklandım. Bir süre orada yattım. Gözlerimi kapadım. Bayılmışım gibi yapabilir ve annemi o günü pas geçip evde kalmama izin vermeye ikna edebilir miydim acaba?

Yer huzurluydu.

Ama aynı zamanda biraz kokuyordu. Tek gözümü açtım, halının arasında ezilmiş bir şey vardı. Karahindiba'nın kedi ödül-
lerinden biriydi belki. Başımı diğer tarafa çevirdim, bu taraf daha iyiydi ama aynı anda dışarıdan bir korna sesi geldi. Babamdı.

Ayağa kalktım çünkü o aptal kornayı ben arabaya binene kadar çalmaya devam edecekti. Kitaplarımdan birini ve ayakkabımın tekini bulamıyordum, üstelik saçlarımla giysilerimde bir tuhafılık vardı; kısacası *bende* bir tuhafılık vardı. Fransız olarak doğmalıydım. Fransız olsaydım her şey doğru olurdu. Şık ve havalı olur, okula bisikletle giderdim. Hani şu sepetli olanlardan. Bir kere, bisiklete binmeyi bilirdim. Mary Grove, Ohio yerine Paris'te yaşıyor olsaydım bu babetler bu etekle daha iyi görünürdü, saçlarım daha az portakal rengi –aile yadigârı domates kırmızısı demek daha doğru– olurdu ve bir şekilde daha kabul edilebilir olurdu.

Eteğim ve bikini üstümle –geçen ay Saz’le birlikte aldığımız ve yazı içinde geçirmeyi planladığım siyah bikini– annemle babamın odasına geçtim. Sütyenlerimin tamamı kirli sepetindeydi. Annemin dolabı derli toplu ve düzenliydi ama babamın, tamamı siyah, gri ve lacivertten oluşan ve renk körü olduğu için sürekli “Bu yeşil mi, kahverengi mi?” diye sormak zorunda kalmasın diye her şeyin renklere göre düzenlendiği gardırobunun intizamından yoksundu. İstedğim tişörtü –vintage 1993, Nirvana– bulmak için önce yukarıdaki rafı, sonra şifonyerinin çekmecelerini araştırdım. O tişörtü sürekli çalardım, babam da benden geri çalardı ama şimdi ortalıkta yoktu.

Kapıda durup koridora, alt kattaki anneme seslendim. “Babamın Nirvana tişörtü nerede?” O gün giymek istediğim tek şeyin sadece ve sadece o olduğuna karar vermiştim.

İki, üç, dört, beş saniye bekledim ama aldığım tek cevap, korna sesi oldu. Odama koştum ve onu birinci sınıftan beri okula hiç giymemiş olmama rağmen, gördüğüm ilk tişörtü kapıp üstüme geçirdim: Işıltılı Miss Piggy baskılı tişört.

Ön kapıda annem, “Saz seni eve getiremezse ben almaya gelirim,” dedi. Annem meşgul ve tanınmış bir yazardır. Tarihî romanlar, kurgu dışı kitaplar, tarihle ilgili aklınıza gelebilecek her şeyi yazar ama benim için daima vakti vardır. Bu eve taşındığımız zaman misafir odasını onun için ofise dönüştürmüştük ve babam annemin yüzlerce araştırma kitabına yer olsun diye iki gününü yerden tavana kadar uzanan kitap raflarını kurmakla geçirmişti.

Yüzüm kötü görünüyor olmalıydı ki annem ellerini omuzlarıma koydu ve “Hey, her şey yolunda gidecek,” dedi. En yakın arkadaşım Suzanne Bakshi (Saz olarak bilinir) ile benim mezuniyete, üniversiteye ve hayatın getireceklerine rağmen daima arkadaş kalacağımızı kastediyordu. Annemin sakinliğinin ve aydınlık enerjisinin bir dala konan kuş misali omuzlarıma yer-

leştğini, kollarımdan aşağı doğru eriyerek uzuvlarıma ve kanıma yayıldığını hissettim. Bu, annemin çok iyi yaptığı sayısız şeyden biridir. Herkesin kendini iyi hissetmesini sağlar.

Arabadaki babam, bir ceketin altına Radiohead tişörtünü giymişti ve bu, Nirvana tişörtünün kirlide olduğu anlamına gelirdi. Akşamki partiye giyebilmek için onu eve gider gitmez gizlice yürütmeyi zihnime not ettim.

İlk üç dört dakika boyunca konuşmadık ama bu da normaldi. Annemin aksine, babam ve ben sabah insanları değilizdir ve okul yolunda babamın “hoş bir sessizlik” olarak adlandırdığı şeyi korumaktan hoşlanırsınız. Bu, Saz’ın saygı duymayı reddettiği bir şey olduğu için okula onunla gitmem.

Pencereden dışarı, babamın idareci olarak çalıştığı üniversitenin istikametinde toplanmış, cenaze alayını andıran alçak, kara bulutlara baktım. Yağmur yağmamalıydı ama yağacak gibi görünmesi beni Trent Dugan’ın partisi için endişelendirdi. Hafta sonlarını genellikle Saz’le birlikte şehirde arabayla dolaşarak ve yapacak bir şey arayarak geçirirdim ama bu seferki farklı olacaktı. Lise sonun ve lise hayatının son resmî partisi bizi bekliyordu.

Babam lisenin önünden ve Main Street Köprüsü’nden geçip Gezinti Yolu olarak bilinen tuğla zeminli sokaklara sıralanmış yaklaşık on bloklu bir dizi dükkândan oluşan kasaba merkezine çıktı. Sokakların yerlerini kaldırım taşlarına ve çeşmelere bıraktığı en batı uçtaki köşede durdu. Arabadan indi ve ben Saz’e kapının üstündeki tabelanın –En sevdiğin insan kim?– fotoğrafını atarken, koşar adım Joy Ann Pastanesi’ne girdi.

Cevabın gelmesi bir saniye sürdü: sen.

İki dakika sonra babam elinde bir kese kâğıdı ve komik bir zafer dansı yapar gibi havaya kaldırdığı kollarıyla arabaya geri koşuyordu. Arabaya bindi, kapıyı kapattı ve her zamanki seçimlerimizle dolu kese kâğıdını bana attı. Saz için çikolatalı kapkek, ben ve babam için okul yolunda mideye indirdiğimiz

yarım kilo jöleli kurabiye. Bu, on iki yaşımdan beri bizim gizli sabah ritüelimizdi.

Kurabiyemi yerken, bulutlu, çok bulutlu olan gökyüzüne baktım. “Yağmur yağabilir.”

Babam, “Yağmayacak,” dedi, tıpkı bir zamanlar, üçüncü sınıfta benden kopya çekmesine izin vermediğim için beni suratıma yumruk atmakla tehdit eden Damian Green için “Sana vurmayacak,” dediği gibi. Gerekirse babamın okula gelip Damian’ı bizzat yumruklayacağını ima eden bir *sana vurmayacak*, çünkü kimse onun kızıyla uğraşamazdı. Sekiz yaşındaki bir oğlan bile.

Sesindeki korumacılığı tekrar duymak için, “Yağabilir,” dedim. O korumacılık bana beş, altı, yedi yaşındayken her yere babamın omuzlarında gittiğim zamanları hatırlatıyordu.

“Yağmayacak,” dedi.

İlk ders olan yaratıcı yazarlığın çıkışında öğretmenim Bay Russo beni alıkoydu ve “Gerçekten yazmak istiyorsan ki ben istediğine inanıyorum, hissettiklerini bizim de hissedebilmemiz için her şeyini ortaya koymalısın,” dedi. “Hep bir şeyleri kendine saklar gibisin, Claudine.”

Bazen iyi şeyler de söyler ama benim hatırladığım bu olacak: Bay Russo’nun hissedebildiğimi düşünmediği. Kötü şeylerin aklınızda yer etmesi ve iyi şeylerin bazen kaybolması çok tuhaftı. Sınıftan kendi kendime Bay Russo’nun beni tanımadığını ve yapabileceklerim konusunda hiçbir fikri olmadığını söyleyerek çıktım. İlk romanımın üstünde çalıştığımı, günün birinde ünlü bir yazar olacağımı ve annemin, hikâye yazmaya başladığım on yaşımdan beri araştırma projelerine yardım etmeme izin verdiğini bilmiyordu. Her şeyimi zaten ortaya koyduğumdan haberi yoktu.

Üçüncü derse giderken, neredeyse iki aydır görüştüğüm çocuk, Shane Waller beni dolabımın önünde yakaladı ve “Trent’in partisi için seni almalı mıyım?” dedi.

Shane güzel kokuyor, havasını bulduğu zaman komik olabiliyordu ve bunlar –benim coşkun hormonlarımın yanı sıra– onunla olmamın başlıca nedenleriydi. “Saz’le gidiyorum,” dedim. “Ama orada görüşürüz.” Shane için bunun sakıncası yoktu çünkü on beş yaşımdan beri babam bütün erkek arkadaşlarımı, Ohio’nun kara kışında bile, dışarıda bekletmesiyle nam salmıştı. Bunu yapma nedeni, bir zamanlar kendisinin de ergen olması ve ergen çocukların aklından ne geçtiğini bilmesiydi. Ve bunu, akıllarından ne geçtiğini tam olarak *bildiğinden emin olmaları* için yapıyordu.

Shane, “Orada görüşürüz, bebeğim,” dedi. Sonra kendime, Bay Russo’ya ve Mary Grove Lisesi’ndeki diğer herkese yaşayan ve hisseden bir insan olduğumu hatırlatmak için, hiç yapmadığım bir şey yaptım: Onu orada, okul koridorunda öptüm.

Ayrıldığımız zaman, bana doğru eğildi ve nefesini kulağımda hissettim. “Sabırsızlanıyorum.” Seks yapacağımızı düşündüğünü –umduğunu– biliyordum. Tıpkı son iki aydır bakirelik günlerimin nihayet son bulacağını ve ona “verme” kararını alacağımı umduğu gibi. (Bunlar benim değil, onun sözleri. Bir şekilde bekâretim ona aitmiş gibi.)

Bunu öğle yemeğinde Saz’e söyledim. Başını arkaya atıp siyah saçlarını sallayarak gümbür gümbür, delice bir kahkaha patlattı ve su şişesini şerefe kaldırarak, “Bol şans, Shane!” dedi. Çünkü Mary Grove, Ohio’da ilkim olmasını isteyeceğim tek bir erkek bulunduğunu ve o erkeğin Shane Waller olmadığını ikimiz de biliyorduk. Kendime belki de günün birinde Shane’in olağanüstü komik bir şey söyleyeceğini ve kendimi boynunun kokusunda kaybedip fikrimi değiştirerek onunla birlikte olacağımı söylesem de. Shane’in o kişi olduğunu düşünmemem, olmasını *istemediğim* anlamına gelmezdi.

Bunun farklı bir versiyonunu yüksek sesle söyledim. “Bilemezsin. Gerçekten eğlenceli olabiliyor.”

Saz, “Eğlenceli gibi olabiliyor,” dedi. Var oluş kaynağı olan ağır ve dümdüz saçlarını başının üstünde toplayıp orada tuttu. Saçlarını sürekli kestirip tekrar uzatır, sonra yine kestirir ve yine uzatırdı.

“Shane’in ilkim olması çok mu kötü olurdu?”

Arkadaşımız Alannis Vega-Torres yanımdaki sandalyeye oturdu. “Evet.” Çantasından bir şişe meşrubat ile bir protein barı çıkardı ve Saz’e birkaç toka attı. “Bu arada, kızlık zarın delinmezse bekâretini kaybetmiş sayılmazsın. Ben ilk seferimde kovalarca kanadım.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Kızlık zarları gerçekten bozulmuyor. Bu kocaman, cahilce bir efsane. Herkes kanamıyor ve ayrıca, herkesin bir kızlık zarı yok. Bu kadar heteronormatif¹ olma. Bekâret ataerkilliğin yarattığı zırva bir sosyal kavram.” Saz elini kaldırdı ve beşlik çaktık. Buna tamamen ve yüzde yüz inansam da yine de seks yapmak için can atıyordum. Mesela, *tam şu anda*.

Bir başka arkadaşımız, geleneklere bağlı Koreli büyükanne-
sinin yanında olduğu zamanlar dışında daimî bir kaos halinde olan Mara Choi, ters iliklenmiş hırkası ve sırt çantasından taşan tampon ve rujlarla kendini Alannis’in karşısındaki sandalyeye bıraktı. Düşürdüğü şeyleri toplamak için eğildiği masanın altında gözden kayboldu. Oradan, “Komik bir gerçek: İnternette kızlık zarı siparişi verebildiğinizi biliyor muydunuz?” dedi. “Bekâretinizi beş dakikada geri getirebildiklerini iddia eden Kızlık Zarı Dükkânı adında bir yer var.” Masanın altından çıktı, telefonunu aldı ve bunu hemen arama motoruna yazdı.

“Nasıl yani?” dedi Saz, bana *şu ikisine inanamıyorum*, dercesine bakarak.

1 Heteroseksüelliğin cinsel yönelimde asli biçim ve norm olduğunu düşünen kimse. (yay.n.)

Mara, Kızlık Zarı Dükkânı'nın web sayfasından bir şeyler okumaya başlarken, ben de ona, *farkındayım*, bakışı attım. "İnsan kanına benzeyen, tıbbi kalite kırmızı boya kullandıklarını söylüyor. Ah bir de 'yapay kızlık zarlarının orijinal ve en çok güven duyulan markası'ymış."

Saz, "Ne itibar ama," dedi.

Alannis, "Bu hiçbir şey," dedi. "Bir yerde, Çin'deki kızların kızlık zarlarını ameliyatla diktirmek için yedi yüz dolar ödediklerini okudum."

Yemek yemeyi bıraktım çünkü her ne kadar seks takıntılı olsam da bekârete fiyat biçmek, en hafif tabiriyle, delilikti. "Bu kavram baştan sona çağ dışı," dedim. "Önemli olan tek şey penis artı vajina seksiymiş gibi. Amerikalıların yüzde yirmisi kendini tamamen heteroseksüelin *dışında* bir şey olarak tanımlıyor, o zaman *bir kadının bir erkekle* ilk seferine bu kadar odaklanmak neden? Ayrıca bir kızın bekâreti neden bu kadar önemli? İnsanlar heteroseksüel bir erkek seks yapacağı için heyecanlanmıyor. Beşlikler çakılıyor, 'İşte şimdi erkek oldun!'lar havada uçuşuyor. Ellerini ovuşturarak internet karşısına geçip yedek parça aramıyorlar."

Saz kişner gibi bir ses çıkardı. Kendimi iyice kaptırmıştım.

"Ve bir şey daha. İnsanların bekâretten bahsetme şeklini hiç düşündünüz mü? *Başka* insanlara aitmiş gibi. Biri 'alıyor' ve bir anda onun oluveriyor. Verdiğimiz ve bize ait olmayan bir şeymiş gibi. Bekâretini *kaybetti*. Ona *verdi*. Bekâretini *aldı*. *Kızlığını bozdu*."

"*Kızlığını bozdu mu?*" diyen Mara, telefonunun üstünden bana baktı. "Kim böyle söylüyor?"

"Bâkireler." Alannis bana kusursuz kaşlarını kaldırarak baktı. Alannis Gyalene Catalina Vega-Torres dokuzuncu sınıftan beri seks yapardı.

"Neden hep benim üstüme geliyorsunuz?" dedim elimle erdem ortağım Saz'ı işaret ederek. On yaşındayken, Saz ve ben

birbirimize hayatın bütün kilometre taşlarını aynı anda kutlama sözü vermiştik. Buna âşık olmak, ilk gerçek ilişkimizi yaşamak –ki elbette işin içinde seks de olacaktı– da dâhildi ve böylece birbirimizi asla geride bırakmayacaktık. Bu, birbirimizi her şeyin önüne koyma ve hiç kimsenin aramıza girmesine izin vermeme yolumuzdu. Alannis zavallı, kafası karışmış bir çocukmuşum gibi kolumu sıvazladı.

Mara'nın yüzü yeniden telefonuna çevrilmişti. “Saati geri sarmak ve cinsel heyecanı yatak odasına geri getirmek’ sadece otuz papel.” Bu yetti. Hepimiz dağıldık.

Saz şarkı söyler gibi, “Heyecan yatak odasına! Marş marş!” dedi. Dördümüz meşrubat kutularımızı ve şişelerimizi tokuşturduk.

Sonra yapay kızlık zarlarını ve bekâreti tamamen unutup çıkık çenesi ve karnındaki malum yuvarlaklıkla zamanlaması mükemmel bir kamu hizmeti duyurusu gibi kafeteryadan geçen Kristin McNish’e bakakaldık.

Eve dönünce kirli çamaşır yığınıni karıştırdım ama Nirvana tişörtü hâlâ ortalıkta yoktu. Odama girince yerde siyah bir mini elbise buldum ve babamın Ramones tişörtünü seçip üstüne geçirdim. Akşam yemeği için annemle Pizza King’den sipariş verdik çünkü babam iş için bir yerdeydi ve evin uzmanlık alanı temalı müzikler ve şarapla eşleştirdiği ayrıntılı yemekler olan aşçısı oydu. Saz akşam yemeğini bizde yemeye bayılırdı çünkü yemek bizde neredeyse her gün özel bir olaya dönüşürdü ama ben de onlarda yemeyi severdim. Bakshiler yemeklerini mutfaktaki bar masasında ya da televizyon karşısında yerler ve mönüde dışarıdan sipariş ettikleri şeyler, fast food veya yeryüzündeki en iyi şey olan ve kendim yapmadığım sürece bizim evde asla bulamayacağım Kraft marka peynirli makarna olurdu. Babam içine portakal tozu eklemenizi gerektiren herhangi bir yemeği pişirmeye şiddetle karşıydı.

Saz'ın Kötü Jake adını taktığı teslimatçı çocuğa kapıyı ben açtım. Aslında gerçek adı Matthew'du ve hiç de kötü biri değildi. Olabildiğince baştan çıkarıcı bir tavırla, "Hey, merhaba," dedim. "Zencefilli gazoz bittiği için yerine Sprite getirdim," dedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ben ve tam gaz çalışan duyularım, Trent Dugan'ın samanlığında, teninin sıcaklığında ve boynunun kokusunda kaybolduğum Shane Waller'ın altındaydık. İçimden, *belki de zamanı gelmiştir. Belki de bekâretimi şimdi ve burada kaybedeceğim*, diye geçirdim.

Birisiyle sevişmenin en sevdiğim tarafı bu. Bunun *o sefer* olabilme ihtimali. Işıklar yansın. Müzik başlasın. Üstümüze aşk yağsın. Tecrübeli sayılmam, özellikle Alannis'le karşılaştırıldığında. Karşı tarafa resmî olarak birkaç kez elle mastürbasyon, üç ya da dört kez de –yarım yamalak– oral seks yapmışlığım var ve beş buçuk orgazm yaşadım –kendi kendime yaşattıklarımı saymıyorum– ve Shane dâhil üç çocukla seviştim.

Shane beni öpüyordu ve elleri her yerdeydi. *Ah, evet*, diye düşünüyordum, *tam orası. Güzel*. Öpüşme kısmı daha çok bana yarıyordu çünkü Shane de Mary Grove Lisesi'ndeki pek çok çocuk gibi öpüşmenin dışındaki şeylerle daha ilgiliydi. Amacı her zaman külotumun içine ulaşmaktı. Bunu ben de biliyordum, o da ve sırf oraya ulaşabilmek için beni bir süre öpecekti. Ve ben de ona izin verecektim çünkü bu işte gerçekten iyiydi ve hey, öpüşmeye bayılıyordum.

Sonra tek yaptığı beni avuçlamaya döndü ama işe yarıyordu çünkü benden bariz bir şekilde etkileniyordu ve ben de kendimden biraz etkilenmeye başladım.

Kot pantolonunun fermuarını indirmesine yardım ederken bile, *çok ileri gitmesine izin verme*, diye düşündüm. Sonra tekrar öpüşmeye başladık ve öpüşmemiz giderek o kadar şiddetlendi ki sonunda dilimi, ağzımı ve suratımın tamamını içine çekeceğini

sandım. O noktada, vücudumun onunkine yaslı olması ve daha fazlasını hissetme arzusuyla, bunu yapmasını ister olmuştum. Kendimi aynı anda hem ayaklarım yerden kesilmiş gibi hem de çok güçlü hissediyordum. *Daha ne bekliyorsun ki*, diye düşündüm.

Shane'in dili kulağımın içinde olmasına rağmen, dışarıdan gelen müziği duyabiliyordum. Kahkahalar. Biri seslendi. İlk başta, *ah, Tanrım, evet*, durumundaydım ama sonra dili biraz fazla ıslak gelmeye ve kulağım tıkanmaya başladı. Onu üstümden itme ve kulağımdaki tükürüğü boşaltma isteğiyle dolmuştum ama sonra "Tanrım, o kadar seksisin ki," dedi.

Seksilik en iyi bilinen özelliğim olmadığı için onunla bir süre daha öpüştüm. Ama bir ambarda sevişiyor olduğumuz gerçeğini bir türlü aşamıyordum. Başlangıçta, *pekâlâ, bu çok seksi ve ah, şu halime baksanıza*, diye düşünüyordum ama artık buna inandığımdan emin değildim. Bekâretimi bu ambar çatısında Shane Waller'a verdiğimi gözümde canlandırırdım ama ilk seferimi hayal ettiğim onca kez ambar ortamı bir kez bile aklımdan geçmemişti.

Sonra Shane iç çamaşırımı çekiştirerek bütün düşüncelerimi kovaladı. Ve geriye sadece sivri uçlu küçük kurşun kalemler gibi etime batan bu samanların üstünde neredeyse çıplak halde yatan ben ve Shane kaldık. Kendimi tenimin onunkine değmesine ve kollarımızla bacaklarımızın arasında samanlığı ateşe verme tehdidiyle havai fişek misali çakan küçük kıvılcımlara fazla kaptırdığım için, o ana dek samanları gerçekten fark etmemiş olmam çok komikti. Bu, Shane Waller'ın yanında ilk kısmen çıplak kalışım değildi ama ambar bir ilkti. Sarhoş olmamama rağmen kendimi öyle hissediyordum ve bir yanım, bu şartlar altında –sivri saman çöpleri etime batarken ve sarhoş sınıf arkadaşlarım dışarıda bağırırken– tahrik olabiliyorsam, üniversitede çok daha fazla çocukla yatabileceğimden endişelenmeye başlamıştı. Çünkü öpüşüp koklaşmak, âşık olmadığınızda bile

çok eğlencelidir. Bazen mesele onun ağzından, gözlerinden, ellerinden ya da bunların hep birlikte nasıl çalıştığından ibaret olur. Bazen sadece bunlar yeter.

Shane'in elleri aşağı doğru kayıyordu ve fiziksel yanımda *durma, devam et*, dese de düşünen, sorumluluk sahibi –ve kendini Wyatt Jones adında bir çocuğa saklayan– yanımda, zihnen samanların arasına çekilip ondan uzaklaştı. Kendimi ona yeniden kaptırmaya çalıştım ama hissedebildiğim tek şey, saman çöpünden yapılma milyonlarca kalemin sırtıma battığı ve havai fişeklerin geride bir pus ve belli belirsiz bir yanık kokusu bırakarak tükendiği idi.

Birden sert ve ıslak bir şey uyluğuma yaslandı ve onu içeri kaydıramasın diye, hafifçe yana kaydım.

“Claude...”

Sesi, odağını kaybetmiş gibi baygın çıkmıştı ve adımı *Clod* gibi söylemişti ki bundan nefret ederdim. Onunla zaten seks yapmayacağım için bir an kendimi kötü hissettim. Hep böyle son buluyordu; onun havaya, tişörtüne, kendi üstüne ya da benim bacağıma boşalmasıyla.

Saz bekâretimle kendimi güvende hissettiğimi söylüyordu. Tıpkı kulesindeki Rapunzel gibi. Saçımı sadece yetecek kadar sarkıttığımı, güneşte ısıldamasının ve aşağıda, yerde bekleyen zavallı piçi geçici olarak kör etmesinin tadını çıkardıktan sonra, onu ulaşamayacağı bir yere geri çektiğimi. Ve belki de kendimi gerçekten güvende hissediyordum. Bekâretimi Wyatt Jones'a sakladığım için değil; hayatım güvenli, Saz en yakın arkadaşım olduğu, annemle babamı gerçekten sevdiğim ve kimseye ispatlayacak bir şeyim olmadığı için. Bu benim vücudumdu ve onunla istediğimi yapabiliyordum.

Shane bana bakıyordu, gözleri yuvalarında dönüyor ve kendini bir köpek gibi bacağıma çarparken, nefesi gittikçe hızlanıyordu. Yüzü kapıdaki çatlaktan içeri süzülen ay ışığında kısmen aydınlıktı. Hakkını vermeliydim, bayağı yakışıklı bir çocuktuk ve çok

güzel kokardı. Ve bir nedenden ötürü, benden hoşlanır gibiydi. Onu bakış açısıyla, ben hâlâ olaya dâhildim. Ona durmasını söylememiş ya da onu itmemiştim. Ta ki bacağımdan biraz fazla uzaklaşana ve ben, “Ağır ol, kovboy,” diyene kadar.

Sonrasında arkadaşlarına ya onunla kafa bulduğumu ya da ‘yaptığımızı’ anlatacaktı. Keşke ona meselenin kafa bulmak ya da ‘yapmak’ ile değil, *olasılıkla* alakalı olduğunu söyleyebilseydim. Asıl mesele “neredeyse” kısmıydı. *Belki bu seferdir, Belki O’dur’du. Birkaç dakika boyunca seni olduğundan daha büyük hale getiriyorum, kendim de benden daha büyük oluyorum ve birlikte bu ambardan daha büyük oluyoruz çünkü bu olasılığa, neredeyse’ye ve belki’lere dönüşüyoruz.*

Ama *neredeyse* gibi kavramları Shane gibi bir çocuğa anlatamazsınız, bu yüzden belden aşağıyı ondan uzaklaştırdım ve işte o zaman inleyerek patladı. Uyluğumun iç kısmına. Ve o anda biraz telaşlandım çünkü bir kısmının içime süzüldüğünü hissettiğime yemin edebilirdim, onu üstümden iterek hızla yuvarlandım.

Shane tekrar inleyerek samanların üstüne devrildi. Tişörtüyle kendimi temizledim, elbisemi omuzlarımdan etrafından çözdüm ve üstümü başımı düzelttim. Saz’e söyleyeceklerimi ve onun için hikâyeye katacağım küçük kıvraklığı duyar gibiydim. *Bir çiftlik bölgesindeki çoğu sınıf arkadaşımızın aksine, sanırım kaderimde ambar seksine yer yok.*

Ayağa kalktım ve sırf konuşmuş olmak için, “Almanların bakir erkeklere özel bir sözcüğü olduğunu biliyor muydun? *Jüngling*. Kulağa tam tersi gibi gelmiyor mu?” dedim. Bekâret genel kültür almanağı gibiydim, özellikle başka ne diyeceğimi bilemediğim tuhaf durumlarda.

Shane samanların üstünden, “Biliyor musun, hani şu birini açtığın zaman içinden bir başkası çıkan kutular gibisin,” dedi. “Lanet olası kutular bitmek bilmiyor ve tamamını hiç kimsenin

açabileceğini sanmıyorum.” Ayağa kalkıp kot pantolonunu giydi ve ıslak, buruşuk tişörtünü üzerine geçirdi.

Lekeye baktığını görünce, “Üzgünüm,” dedim.

“Bu benim lanet olası Snoop Dogg tişörtüm. Tanrı aşkına, Claude.” *Clod.*

“Bence arkadaş kalmamız daha iyi olacak,” dedim. *Çok fazla kutu olması yeterince kutu olmamasından iyidir.*

“Hadi canım,” dedi ve beni orada bırakıp gitti.

Saz’i eski yüzlü bir piknik masasının yanında Alannis ile Mara’nın, müzisyen ve bilgisayar oyunu meraklısı Yvonne Brittain-Muir’in ve onun üç yüz yıllık kız arkadaşı Leah Basco’nun da aralarında olduğu, küçük bir grupta konuşurken buldum. Saz ve ben son birkaç haftadır Yvonne’un Leah’yı terk edip Saz’e olan ölümsüz aşkını ilan edeceği her tür olası senaryoyu zihnimizde canlandırmıştık. En azından onunla seks yapmayı kabul edeceği bir senaryo da yeterliydi.

Çocuklardan biri sarma bir sigarayı elden ele dolaştırıyor, bir başkası geçen hafta sonu gittiği bir üniversite partisini ballandıra ballandıra anlatıyordu. Leah elini –uçları maviye boyalı uzun, sarı saçlarıyla ay ışığında bir hayalet kadar solgun görünen– Yvonne’a uzattı ve ikisi birlikte günah ambarına doğru yürürlerken, Saz az önce köpeğini ezip geçmişler gibi arkalarından bakakaldı.

Ona, “Gitmek ister misin?” dedim. Oysa saat henüz 23.00 bile olmamıştı.

“Yeryüzündeki her şeyden çok.”

Kolumu onun omzuna attım ve birlikte araziden eve ve arabayı park ettiğimiz çakıl taşlı araç yoluna doğru yürüdük. Yolda Saz’e on yaşındayken uydurduğumuz neşelenme şarkımızı söyledim. “Dondurma, dondurma, içini dondurma. Senin gücün yeter onu unutmaya.”

Bir karaltının bize doğru yaklaştığını görünce, Saz beni dirseğiyle dürttü ve “Biri seni duymadan, kes şunu,” diyerek sesimi daha fazla yükseltmeme neden oldu. Ardından karaltı, ay ışığına çıktı. Elbette Wyatt Jones’un ta kendisiydi. Bir anda Saz’i, Yvonne’u, Shane’i, kutuları ve bu andan önce olan her şeyi unutuverdim.

Wyatt yakında buradan ülkenin ve dünyanın diğer ucuna, kızların uzun saçlarını ve yazlık elbiselerini savurduğu California’ya gidecekti. Bu gerçek, onun biz diğerlerinden daha uzun boylu ve farklı görünmesine neden olurdu. Saz ve ben de California’ya gidecektik. Orada Wyatt’ı bulacaktım; onunla yabancı topraklarda iki yabancı olarak kaynaşacak ve talihsiz Ortabatılı kökenimiz sayesinde, kaderlerinin birlikte yazıldığını keşfeden iki yetişkin olarak aramızda bir bağ kurulacaktı.

Wyatt’la göz göze geldik ve kemiklerimin eriyip sıvılaştığını hissettim. Benden hoşlandığına dair bazı söylentiler vardı. Beni baloya davet etmek istediğine ama bunu yapmaya çekindiğine dair. O ve üç arkadaşının, bir iki ay önce evimizi tuvalet kâğıtlarıyla süslemelerinin nedeninin beni bir şekilde özel bulması olduğuna dair. Ta ki maraton koşucusu babam *onları mahallede yaya olarak kovalayana kadar*. Gözlerimi ondan kaçırıp ayaklarıma baktım çünkü bunu hatırladıkça, yerin dibine geçiyordum.

“Selam,” dedi.

“Selam,” dedim.

Kendimi tekrar ona bakmaya zorladım. Koyu kahverengi gözler, açık kahverengi bir ten, geniş omuzlar, gülümseyen bir ağız. Dudaklarım *birkaç dakika önceki* öpüşmemden ötürü hâlâ zonkluyor olsa da ellerini üstümde hissetmek istiyordum.

“Gidiyor musunuz?”

“Evet.”

“Çok kötü.”

Güneş kadar göz kamaştırıcı gülümsemesi nedeniyle ikimiz dışında her şey silinip gitti. Babası siyahi, annesi beyazdı ve o bebekken ölmüştü. Wyatt onu hatırlamıyordu ama gülümsemesini ondan aldığını söylerdi.

Şu anda başka bir şey söylüyordu ama sesi müzik, kahkahalar ve birinin çılgılığı arasında boğuldu. İkimiz aynı anda dönüp arkamıza baktık. Çılgılığın sahibi, bunu partilerde hep yapan Kayla Rosenthal'di. Piknik masasının üstünde ayağa kalkmış, içkisini bir fıskiye gibi etrafa fişkırtıyordu.

Wyatt başıyla onu işaret etti. "Ve bu kız Notre Dame'dan burs aldı." Biraz fazla sesli güldüm. "Waller'la mı geldin?" diye sordu bana.

"Hayır ama buralarda bir yerde olmalı," dedim elimi *her neyse* der gibi sallayıp bu altı kelimenin bilmesi gereken her şeyi ima ettiğini umarak. *Nerede olduğu umurumda değil, çünkü o benim hiçbir şeyim değil. Benim için önemli olan sensin, Wyatt. Her zaman sen oldun.*

Söylediklerimi düşünür gibi başını salladı. "Hey, sınıf ikinciliğin için tebrikler."

"Teşekkürler."

"Bu, mezuniyet konuşmalarından birini senin yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Daha kısa bir konuşma olacak ama evet." Jasmine Ramundo on dakika boyunca konuşacaktı, benim ise sadece beş dakikam vardı.

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı ve içimi daima hoplatan şeyi yaptı. Orada derin ve önemli bir şey varmış gibi dikkatle yere baktı. Sonra başını kaldırdı. "Yazın burada mısınız?"

"Evet."

"Ben de."

Birbirimize bakıyorduk, yüzüm her geçen saniye biraz daha kızarıyordu ve içimden, *ilkim olmanı istiyorum, Wyatt Jones*, diye

geçiriyordum. *Şu anda seninle o ambara gelmemi istesen, oraya kadar seninle yarışır ve daha kapıya varmadan soyunmuş olurum.*

Öksürdü. Gözlerini kaçırdı. Yukarı baktı. Gülümsedi. “O zaman daha sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Yanımızdan geçip gitti ve parti bir anda sıradan insanlarla dolu, sıradan bir parti oluverdi. Ve ben de o sıradan insanlardan biriydim.

“Kalabiliriz.”

Döndüm ve gözlerimi kırpıştırarak Saz’e baktım. *Sen de nereden çıktın?* Ama kalmak istesem de yüzünün halini görmüştüm. “Hayatta olmaz.” Arkadaşlar önce gelirdi. Her zaman. Arabaya varıncaya kadar şarkı söylemeye devam ettim.

Bir saat kadar sonra yatağıma uzanmış, Wyatt Jones’u düşünüyordum. Bana yapmasını istediğim bütün kirli şeyleri. Odama her şeyin ışıldamasını sağlayan ay ışığı dışında, gecenin ağırlığı çökmüştü.

Gözlerimi kapadım. Bu sarı papatya desenli çarşafların arasında ve geçen doğum günümde hediye edilen lacivert şortlu pijama takımım içinde ben yine bendim. Her yer kitaplarla doluydu çünkü altı yaşımdan beri kendimi kitap yığınlarının arasına gömmeyi seviyordum.

Yani bendim ama şu anda üstünde Wyatt olan ben. Futbolcu bacakları, yüzücü omuzları ve hem klor hem güneş kokan saçları olan Wyatt Jones. Gözleri sizi bakarken yakan Wyatt Jones. Üstümdeydi. Altımdaydı. Teni benimdeydi. Ağzım ağzındaydı.

Vücudum çarşafı ısıtmıştı ve elim, onunkinin olmasını istediğim yerdeydi. Ayağımla kitapları ittim, yere döküldüler. Burum kaşınmaya başladı, kaşıdım. Bir saç teli alnımı gıdıkladı, üfleyerek uzaklaştırdım. *Tanrı aşkına.*

Nefes al.

Odaklan.

Wyatt.

Wyatt.

İşte muhteşem çıplaklığıyla yine yanımdaydı.

Wyatt.

Bir dakika sonra, binlerce küçük iğne tenime batmaya başladı.

Emin misin, dedi.

Bütün güzelliği bir yana, Wyatt Jones'un utangaçlığı herkesçe malumdu. İnsana düşünceli biri olduğu hissini veren, yumuşak ve kısık bir sesle konuşurdu. Kafamın içinde onun için nazik, empatik ve hassas biri ama bir kızı –detay vermek gerekirse beni– kaldırıp yatağa atabilecek kadar güçlü olduğu koskoca bir içsel hayat kurmuştum.

Evet, dedim. EVET.

Sensin, Claude. Hep sendin.

Konuşmayı bırak, Wyatt. Şu anda konuşmayı bırak.

Karıncalanma hissi bütün vücuduma yayıldı ve Wyatt bir keresinde uçakta gördüğüm, koridorda yürürken gözlerimin ta içine bakan bir çocuğa dönüştü. Şimdi artık o uçakta ve hostes kılığındaydım. Denizaşırı uçan, şık bir hostes. Kırmızı ruj, kırmızı üniforma. Ya da turuncu saçlarıma daha çok yakışacağı için lacivert de olabilirdi. Onun peşi sıra tuvalete gidiyordum, beni içeri çekip kapıyı kilitliyordu, sonra kocaman, güçlü elleriyle kaldırıp lavabolu küçük tezgâhın üstüne oturtuyordu ve bacaklarımı etrafına sarıyordum.

Elleri saçlarımin arasında beni öperken, teslimatçı çocuk Kötü Jake'e dönüşüyordu. Pizza ve sigara kokan vintage arabasındaydık ama umurumda değildi çünkü birbirimizin giysilerini parçalıyorduk ve o bir anda Bay Darcy'ye dönüşüveriyordu.

Hayır. Bay Rochester'a. Ama ben Jane Eyre değildim, bir tür binici kostümü içinde kendimdim ve beni mum ışığında öpüyordu. Şöminenin önündeydik ve bir anda altımızda bir ayı

postu belirdi ama neden bir ayı postu olduğundan emin olamadım. *Kitapta var mıydı?* Ben ayıya bakakaldım, ayı da bana *seni katil*, der gibi baktı ve çok sinir bozucuydu bu yüzden posttan kurtuldum ve şimdi yerdeydik. Rochester ve ben. Ama hava *buz gibiydi* çünkü ne de olsa Thornfield, İngiliz taşrasında bir malikâneydi. Rochester bir battaniye çıkardı ama çok geçti, onu gönderdim.

Şimdi yine Wyatt olmuştu ve okul koridorlarında yaptığı gibi, ağır adımlarla bana doğru yürüyordu. Gözleri üstümdeydi. Bakışları o kadar yoğun ve ciddiydi ki *işte başlıyoruz*, diye düşündüm. Onun odasındaydık, ebeveynleri evde yoktu. Her şey o kadar yavaşladı ki kendi nefesimi –kesik kesik ve hızlı– duyabiliyordum. Wyatt gözlerimin içine bakarken az kalsın onunkini de duyacaktım ve her şeyi –o, ben, biz– o gözlerde görebiliyordum.

Claude, dedi.

Claudine?

Claudine.

Sonra onu hissedebildim. Tamamını. Ve herhangi bir yerimin çok küçük ya da çok iri olmasından endişe duymadım çünkü *çok güzelsin*, demesine bile gerek yoktu. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

Ve Wyatt ile ben, daha önce hiç kimseyle olmadığım kadar yakınlaştık. Ona sımsıkı sarılıp içine gömüldüm. Bir anda, *evet!* diye soludum ve bütün vücudum yataktan havalandı. Yukarı fırladı ve rengârenk havai fişekler saçarak havada asılı kaldı. Bir renk ile ateş patlamasına dönüşmüştüm ve odam ışıkla dönüyordu. Milyonlarca ateş böceği ışıldayarak etrafımda dönüyor ve beni havada tutuyordu.

Burada, yukarıda, bu titreşen ılık fırtınasının ortasında yaşamak istiyordum. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum ama ateş böcekleri teker teker sönüp ölmeye başladılar. Onları yakalamaya ve tutmaya çalıştım ama yavaşça, çok yavaşça, yatağa doğru süzüldüğümü hissettim.

Yatak beni adım adım, başımdan ayak parmaklarıma kadar içine çekti ve bütün takatim kesilip hareketsiz kaldım.

Gözlerimi açtığımda, odamı yalnızca ay ışığı aydınlatıyordu. Vücudum da ağır, çok ağırdı ve bu papatyalı çarşaflarda uzaklara doğru süzüldüğümü hissederken, Bay Callum'un dersine daha fazla çalışmadığıma pişmandım. Ayakkabımın sol tekini bulamamıştım ve pazartesi günü Alannis'in yeşil kazağını geri götürmeyi unutmamalıydım. Sonra aklım Shane'e, ambara ve ıslak uyluğuma kaydı. Ya bir kısmı içime kaçtıysa, hamile kalırsam, bir bebek doğurmak, Shane Waller'la evlenmek ve sonsuza dek Ohio'da yaşamak zorunda kalırsam, ne olacaktı?

Lacivert pijamalarımın içinde, papatyalı çarşafların altında uykuya dalarken hatırladığım son şey, Wyatt'ın *o zaman daha sonra görüşürüz*, demesiydi. Bu her anlama gelirdi çünkü bugün itibarıyla dünyada hâlâ her şey mümkündü.

MEZUNİYETE 7 GÜN KALA

Saat sabahın neredeyse 11.00'i olmuştu ve ben odamda Saz'le telefonda konuşuyordum. Özellikle yaz planlarımız hakkında konuşuyorduk. En çok da ikimizin sonsuza dek ya da en azından önümüzdeki dört yıl boyunca Ohio'ya veda etmeden önce bütün eyaleti keşfedeceğimiz araba yolculuğumuzdan. Bir örnek bikiniler (bana siyah, ona kırmızı), Kanken sırt çantaları (bana gök mavisi, ona sarı) almıştık ve Saz arabayı ailesinden bir iki haftalığına ödünç almak için izin koparıyordu. O, yolculuğa kuzeyden başlamak istiyordu, bense güneyden ve ikimiz aynı anda gülüşüp konuştuğumuz için kapımın tıklatıldığını duymadım.

Birden kapı açıldı ve babam göründü. Duvarlardaki posterlere, yere saçılmış tişörtlere, kot pantolonlara ve elbiselere, etrafa dağılmış kitaplara ve Kilimanjaro'nun zirvesindeymişim gibi bir giysi dağının üstünde duran bana bakarken, yüzünü tuhaf bir ifade kapladı. Ben bir yandan gülmeye devam ediyor, bir yandan da onun odama en son ne zaman ayak bastığını –eğer bastıysa tabii– hatırlamaya çalışıyordum.

O zaman şüphelenmeliydim ama şüphelenmedim. Şüphelenmek yerine, "Telefondayım," dedim.

"Seninle konuşmalıyım," dedi.

Şimdi artık ne ben ne de Saz gülüyorduk. "*Baban* mı o?" dedi.

O da en az benim kadar şaşırmıştı.

Babam ayakları yerde, karyolamın köşesine ilişti; her an ayağa fırlayıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Önce anneme korkunç bir şey oldu sandım. Ya da bana köpeğin veya kedinin, büyü-kannemin veya büyükbabamın öldüğünü söyleyecekti. Benimle böyle konuştuğu son seferin anısını bulup çıkarmak için hafızamı taradım ama anneme baktığı ve “Ben ergenken bile ergence konuşamıyordum. Artık senindir,” dediği on üç yaşım öncesinden hiçbir şey hatırlamıyordum.

Aramızda birkaç santim bırakarak yanına oturdum. Annem neredeydi acaba ve babamın burada olduğunu biliyor muydu? Sonra babam, “Annen seninle konuşmamı istedi...” dedi.

Nedense aklıma hemen Shane ile samanlık geldi. *Lütfen biliyor olmasınlar*, diye düşündüm. Bu, hayal edebileceğim en kötü şeydi çünkü bugüne dek hayatım makul düzeyde sakin ve makul düzeyde olaysız geçmişti, zaten bu yüzden herhangi bir duyguyla yazamıyordum. Dişlerimde çürük bile olmamıştı.

Sonra babam boğazını temizleyip normal sesine hiç benzemeyen, alçak ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı. Ve konuşurken ağlamaya başladı, bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim.

İçimden, *kes şunu. Ağlama. Sen ağlamazsın. Babalar ağlamaz*, diye geçirdim. Gerçekten aptalcaydı ama geçirdim işte.

Sanırım, “Ağlama,” dedim.

Ya da belki de hiçbir şey demedim.

Çünkü bana artık bizi, annemi ve beni sevmediğini söylüyordu.

Hayatımın son on sekiz yılının...

bütün hayatımı oluşturan on sekiz yılın...

korkunç bir şaka olduğunu ve bizi hiçbir zaman gerçekten sevmediğini...

ya da belki de bir süre sevdiğini ama sevginin, nesneleri annem ve ben gibi seviemez olunca öldüğünü

ve ne yazık ki artık ailesi olamayacak olmamızın bizim hatamız olduğunu.

Sadece varlığımız bile onu hasta ettiği için, bizi bir daha görmek zorunda kalmaması için gitmemiz gerektiğini. Hâlâ konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Gözlerim sakallı çenesinden akıp kaybolan gözyaşlarına odaklanmıştı. *Nereye gidiyorlardı acaba?*

“Clew,” dedi. Takma adımdı bu. Sadece babamın kullandığı. Aramızdaki özel ad; sadece bize, okul öncesi kaçamak pastane ziyaretlerine, akşam yemeği öncesi gizlice yenen dondurmalara, çok hızlı sürülen arabalara ve izlenen korku filmlerine özel olan. Annemin izin vermek için fazla anaç olduğu her şeye. Öte yandan bütün hayatım Claudine ve Lauren, Lauren ve Claudine; Llewelyn kadınları olarak geçmişti çünkü annem babamın soyadını kullanmamıştı; daima Henry’den çok Llewelyn olmuştuk. Bu kısaca, olayların hep pratik (başka bir deyişle karanlık gerçek) yanına bakmak yerine, olasılıklara ve sihre inandığımız anlamına gelirdi.

Bu sırada babam dış çemberde ayakta durmuş, ikimizi izlemiş, alkışlamış ve bize elinden geldiğince katılmıştı. Bütün hayatım boyunca, herkes biz iki Llewelyn’i sevmişti. Görünüşe bakılırsa, babam dışında herkes.

“Clew,” dedi bir kez daha. “Sorun sizi önemsememem değil.” Şu an odamın zemini kaybolurken ve ben ayaklarımın ötesine bakıp bir daha ayağa kalkabilecek miyim acaba diye merak ederken, şimdi bile, ağzından *sevgi* kelimesi çıkmıyordu. *Sorun sizi sevmemem değil*, diyemiyordu.

Sonra, “Şu anda bir aileye sahip olamam,” dedi.

Ve belki de aslında bunların hiçbirini söylemedi ama benim duyduklarım bunlardı. Ve o anda gözyaşlarıyla sakalına bakmayı bıraktım ve gözlerimi eskiden zeminin olduğu yere çevirdim. Tek düşünebildiğim, zeminin bir an oradayken bir sonrakinde olmadığıydı. Her zaman orada olacağını varsaydığınız için ze-

minin ya da yerin bir kez bile aklınıza gelmediğiydi. Ta ki ayağınızın altından çekilene kadar.

Asıl konuşma daha çok şöyle oldu:

Babam: "Seninle konuşmalıyım."

Ben: "Tamam."

"Hayatımda başka birinin olduğunu düşünmeni istemem. Bunu bilmen çok önemli. Ama annenle ayrılıyoruz ve bunu sana benim söylememi rica etti çünkü bu onun değil, benim fikrim." Bunu söylerken gözlerini benden kaçırdı. Sonra, "Şu anda bunu yapamam, hepsi o kadar. Yapamam," dedi. Ardından şunları ekledi: "Sorun sen ya da annen değilsiniz. Sorun benim. Senin lisedeki son yılın boyunca birlikte kalmak istedik. Seni evinden etmek istemedik. Önümüzdeki iki hafta boyunca bu evde birlikte kalacağız, sonra ayrılacağız."

O ayrılacağız, derken gözümün önünde kesilip açılan bir kalp, testereyle koparılan uzuvlar canlandı.

"Ama dün beni okula götürdün." Aslında söylemek istediğim şeydi: *Dün normaldik. Jöleli kurabiye yedik, okula her zamanki hoş sessizliğimizle gittik ve arabayı yoldaki herkesten daha hızlı kullandın.*

"Bu bir süredir biriken bir şey," dedi. "Senin için, annenle benim için en iyi yolu bulmaya çalışıyorduk."

Yani dün biz Main Street Köprüsü'nden geçerken babam bunu biliyordu. Şehirden geçerken. Joy Ann'in önünde kurabiye yerken.

Bir anda kendimi dışlanmış hissettim. Bunca yıldır, Claudine ve Lauren'ken, Lauren ve Claudine'ken üçümüzün birbirimizle evli olduğumuza inanmıştım ama en başından beri sadece ikisi olduğunu şimdi fark ediyordum.

"Bu konuyu kimseyle konuşmanı istemiyorum, Clew, Saz'le bile. Biz her şeyi çözene kadar. Saz'i ve ailesini sevdiğini biliyorum ama onlar bizim de iyi arkadaşlarımız ve bunu bilmelerine henüz hazır değiliz. Kimsenin bilmesine hazır değiliz. Şimdilik."

Uyuşukluğumun düzeyi şuydu: Öfkelenmedim. Nedenini sormadım. *Bu konuda kiminle konuşup kiminle konuşmayacağımı sen söyleyemezsin. Bana dünyanın sonunun geldiğini söyleyip bunu kimseyle paylaşmamamı tembihleyemezsin*, demedim. Sadece içim boşaltılmış gibi, ellerim kucağımda, kalbim göğsümde kuruyarak, ayaklarım artık zemin diye bir şey olmadığı için karyoladan aşağı sarkarak, öylece oturdum.

Babam çok uzaklardan, “Bu kasaba o kadar küçük ki... İhtiyacımız olan en son şey, insanların yapacak daha iyi bir işleri olmadığı için annenle ikimiz hakkında konuşmaları. Bu durumu senin için olduğundan daha fazla zorlaştırmalarını istemiyorum,” dedi.

Sonrasında söylediği hiçbir şeyi duymadım.

O, odadan çıktıktan sonra içeri annem geldi ve bana sarıldı. İstersem konuşabileceğimizi, konuşmanın ve içimi boşaltmanın önemli olduğunu söyledi. Annem daima, “Gözyaşlarının akmasına izin vermelisin,” der. “Çünkü vermezsen, bir süre sonra belki gözyaşı olarak değil, öfke ya da daha kötü bir şey olarak dökülürler.”

“Demek gerçek,” dedim.

“Gerçek,” dedi.

Ve bir anda ellerime, kalbime, vücudumun boşalan ve ölen her yerine bir his hücum etti ve bunun acısıyla iki büklüm oldum. Gökyüzünden odama, kafamın üstüne bir bomba bırakılmış gibi hissediyordum.

“Bunun çok ani olduğunu biliyorum. Ve sana ağır geldiğini. Üzgünüm. Çok üzgünüm.” Bana daha sıkı sarıldı.

“Babam bu konuyu başkalarıyla konuşma iznim olmadığını söyledi.” Bir an annemin beni duyabildiğinden emin olamadım çünkü sesim penceresi ya da kapısı olmayan karanlık ve boş bir odaya kilitlenmiş gibi, çok uzaklardan geliyordu.

“Bu evin sınırları dışında ve biz her şeyi yoluna koymaya çalışırken olmaz.” Bütün olanlar tamir edilebilir ve henüz nihai karara bağlanmamış şeylermiş gibi, *biz her şeyi yoluna koymaya çalışırken*, sözünün uyandırdığı umudu bastırmaya çalıştım.

“Saz ve ben, ben ona bir şey anlatmadan araba yolculuğuna nasıl çıkabiliriz ki?”

“O tatilin gerçekleşeceğinden emin değilim, Claude. En azından hemen değil.”

“Ama bunu uzun süredir planlıyoruz.”

“Biliyorum ve üzgünüm.” Annemin de kendini en az benim kadar kaybolmuş hissettiğini görebiliyordum. “Dürüst olmam gerekirse, ben de bütün bu olanları anlamaya çalışıyorum.” Sustu. Sözcüklerini büyük, çok büyük bir dikkatle seçtiğini duyar gibiydim. “Ama bu durumun seninle hiçbir ilgisi olmadığını unutmamalısın. Baban ve ben, seni her şeyden çok seviyoruz.”

Annem odadan çıktıktan sonra yatağıma uzandım. Kitap yığını yoktu. Wyatt hayalleri ya da araba yolculuğu planları da. Sadece zeminin nereye kayıp gittiğini merak eden ben vardım.

Orada uzun süre yattım.

Ev, garaj kapısının vınlamasını ve babamın oradan çıkıp giden arabasının sesini duymam dışında, son derece hareketsizdi. Bir süre sonra, kapım pat pat diye vuruldu. Kedim Karahindiba içeri girmek istiyordu. Ama hareket edemedim ve olduğum yerde öylece yattım.

Yattım.

Vezüv Yanardağı patladığı zaman Pompei halkı tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ama o afetten sağ kurtulan birinin yazdıklarından, birtakım işaretler olduğunu biliyorduk. Duman kaçakları. Yer sarsıntıları. *İşaretleri nasıl göremedim? Nasıl anlayamadım?*

Dünya tarihindeki, hayatları bir anda değişen bütün o insanları düşündüm. Adını aldığım kadın gibi. Annemin, annesi Georgia'daki bir adada, evlerinin yatak odasında kendini vurduğu zaman sadece beş yaşında olan büyük teyzesi Claudine Blackwood. Bir perşembe günü kahvaltı sonrasıymış ve Claudine'in babası evden birkaç dakika önce çıkmış. Silah sesini Claudine duymuş ve annesini bir kan gölü içinde yatarken bulmuş. Yazar annemin *belirleyici an* olarak bahsettiği şu trajedilerden biriymiş. Hayatın bir anda değiştiği ve size parçaları toplamanın kaldığı trajedilerden. Annem insanı o parçaları *nasıl* topladığının belirlediğini söyler.

Claudine teyze ve babası o olaydan sonra bile, o evde yaşamaya devam etmişlerdi. Claudine teyze birkaç senesini Connecticut'taki Bayan Porter'ın Kız Okulu'nda geçirmişti ama on dokuz yaşında adaya temelli dönmüştü. Babası ölünce, ev ona kalmıştı. İnsanın annesinin kendini öldürdüğü evde büyümesinin, yıllar boyunca o kapının önünden binlerce kez geçmesinin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.

Claudine teyze annemin en sevdiği akrabasıydı. Annem on yaşındayken onu ziyarete gitmiş ve dolap kapağındaki kurşun deliğini bulmuştu. Parmağının deliğin içine sığdığını anlatırdı. Fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla, Claudine teyze sarı saçları küt kesimli, tertipli bir kadına benziyordu ve peşinden hiç ayrılmayan sosis cinsi üç köpeği vardı. Gömlekler ve hâkî pantolonlar giyerdi ama annemin anlattığına göre asil bir duruşu vardı.

Keşke Claudine teyzeye, geriye dönüp baktığında annesinin sonuna dair işaretler görüp görmediğini sorabilseydim ama ben doğmadan önce ölmüştü. Ve işaretleri belki fark etmiş belki etmemişti. Sonuçta olay gerçekleştiğinde Claudine teyze sadece beş yaşındaydı. Annesine dair anıları ve o silah patlamasa olabileceği insan da annesiyle birlikte gitmişti. Claudine teyze arkasında bir eş, çocuklar ya da bize neden bütün hayatını Georgia

açıklardaki bir adada bulunan o evde geçirdiğini anlatabilecek birini bırakmamıştı.

Bütün bunlar aklıma, *bu da benim belirleyici anım mı*, sorusunu getirdi. *Ve eğer öyleyse bütün bu parçalarla ne yapacağım?*

Sonunda hareket etmeye devam etmem gerektiğini fark ettim. Burada yatmam durumu sadece kötüleştiriyordu. Bu yüzden telefonumu elime aldım. Saz bana on beş kısa mesaj çekmiş ve üç sesli mesaj bırakmıştı. Son on sekiz yıldır her cumartesi günü yaptığım gibi, babamın “öğle yemeği kahvaltısı” dediği şeyi yemek için aşağı inmek yerine, telefonumu kapattım ve baş ucu komodininde duran defterle kaleme uzandım. Hayatım boyunca her şeye bir hikâye vermiştim, çünkü her şeyin bir tarihi olmasını hak ettiğine inanırdım. Bodrum katının duvarında, yerinden oynamış küçük bir mermer parçası bile olsa. *Nereden gelmiş? Onu oraya kim koymuş? Ve neden?*

Kimsenin bilmediği şey, bir roman yazmakta olduğumdu. Bir kurgusu bulunmamasına, yaklaşık yedi yüz karakter içermesine ve muhtemelen onu asla tamamlayamayacak olmama rağmen âşık olduğum, kötü ve gereğinden fazla uzun bir roman. Şimdilik üç defter doldurmuştum ve hâlâ da yazmaya devam ediyordum. Bir gün ya defterleri kaldırıp atacak ya da bütün o sözcükleri bilgisayarıma aktaracaktım.

Defteri açtım. Tükenmez kalemin kapağını çıkardım.

Sayfaya baktım.

Sayfa bana baktı.

“Bana dik dik bakmayı bırak,” dedim.

Burada patronun kim olduğunu göstermek için adımı yazdım: *Claude*.

İsmi daire içine aldım. Sonra dairenin etrafını tekrar tekrar çizmeye devam ettim. Ta ki adım öfkeli bir bulutun içine kapatılmış gibi görünene kadar.

Tam adımı yazdım: *Claudine Llewelyn Henry*. Llewelyn annemin kızlık soyadıydı. *Henry*'nin üstünü çizdim ve *Claudine Llewelyn* yazdım. Belki de bundan sonra, yeni kimliğim bu olacaktı.

Telefonuma uzanıp onu tekrar açtım ve Saz'i aradım.

"Baban ne istiyormuş?"

"Ne?"

"Baban," dedi. "Ne istiyormuş?"

"Hiç. Sadece mezuniyet hakkında konuşacakmış. Büyükanem ve büyükbabam konuşmamı dinlemeye geliyor." Ve içimden, *ah, bunu gerçekten yapıyorum. Ona gerçekten söylemiyorum*, diye geçirdim. Kolumun çimdiklemekten neredeyse morarttığım iç tarafına bakıyordum.

"Sesin tuhaf geliyor. İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Sadece yorgunum. Pek uyuyamadım." O anda ona anlatmayı düşündüm. Babamın anlatmamamı tembihlemesine ve annemin onunla hemfikir olmasına rağmen, babamın biraz önce kafamın ve kalbimin üstüne bıraktığı bombayı onunla paylaşmak istedim. Ama bu, olan bitenin bana gerçek gibi gelmesine neden olurdu ve şu anda gerçek gibi gelmiyordu. Onun yerine, "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne olacağını görmek için kalemimin ucunu tekrar tekrar tenime bastırdım, ta ki tenim mürekkep yüzünden –ya da morardığı için– masmavi olana kadar.

"Hiç. Şu anda bir yandan film izleyip bir yandan Leah Basco'nun vudu bebeğini yapıyorum."

"Arabayı alabilir misin?"

"Muhtemelen. İstedğin zaman bize gelebilirsin." Sazler üç blok ötemizde oturuyordu.

"Tamam."

"Ya da Dayton'a gideriz."

Hız yapmayı ve müziğin sesini sonuna kadar açmayı düşündüm. "Bu, kulağa daha iyi geliyor."

“Sen iyi olduğundan emin misin?”

Sayfayı adımla doldurduğum deftere baktım. Üç yüz kez *Claude*. Sonra gözlerim kolumdaki küçük, mavi noktacıklara döndü.

“Eminim.”

Telefonu kapattık ve alt katta oturup annemle konuşmak zorunda kalmamak için sonraki beş ya da altı saati odamda geçirmeye hazırlandım.

Direksiyonda Saz vardı. Arabası, kardeşi Byron’la paylaştığı beş yıllık bir Honda’ydı. Müziği son ses, pencereleri sonuna kadar açıp hız yaparken, Yvonne, Wyatt ya da Shane’den hiç bahsetmedik. Kendimizi havaya, geceye ve şarkıya bırakıp boğazımız acıyana kadar avaz avaz şarkı söyledik.

Bu, Saz ve Claude’un, çok küçük bir kasabada büyüyen iki en yakın arkadaşın bir parçasıydı. Mary Grove’da kendimi evimde hissetmemi sağlayan ilk insan Saz’di. İkimizin de burada doğmamış olmamız, aramızda bir bağ kurulmasını sağlamıştı ve birlikte dışlanmıştık. On yaşımızda ikimizin de yazar olmayı planladığımızı keşfeder keşfetmez, bir gün Mary Grove’dan ayrılıp dış dünyada Önemli İnsanlar olmaya karar vermiştik. Bu kasabayı ve Ohio’yu geride bırakmak, hayatta kalmamız için gerekli olduğu konusunda anlaştığımız bir şeydi. Liste –özgür olduğumuz zaman yapacağımız ve başaracağımız her şeyin listesi– yapmaya o zaman başladık. Beşinci sınıfta Ohio’dan daha çabuk gidebilmek için bir kız müzik grubu kurduk. Müzik yapmak konusunda değilse de dinlemek konusunda iyiydik ve bütün on yıllara ve türlere duyduğumuz sevgi, bizi 1960’ların Françoise Hardy ve yé-yé kızlarına getirdi. Bunlar yedinci sınıftaki Fransızca dersinde öğrendiğimiz, inanılmaz ve egzotik Fransızlıklarıyla bizi kendimizden ve küçük Ortabatı kasaba-

mızdan uzağa ışınlayan, eski ve Fransız olan şeylere bir takıntı duymamıza ilham olan kadınlardı.

Dayton'da, kapalı olmasına rağmen dışarıyı aydınlatılmış olan Sanat Enstitüsü'nün basamaklarını tırmandık. Yaklaşan yaza rağmen rüzgâr ve soğuğa karşı birbirimize sokularak oturduk. Gökyüzünün renginin önce griden altına, sonra altından pembeye ve laciverte dönmesini izledik. Önce ay, ardından fazla parlak olan yıldızlar çıktı. Orada bir haksızlık dönüyor gibiydi.

On bir yaşındayken Saz, ufak tefek ve sessiz erkek kardeşleri ile ufak tefek ve sessiz ebeveynleri onu hiç anlamadığı için evlatlık olduğu sonucuna varınca, onun sokakta bulunduğuna karar vermiştik. Ve annemle babamı sevmeme ve ortadan ikiye bölündüğümde onların kopyası olmama rağmen, benim de sokakta bulunmuş olabileceğime karar verdim. Saz'ın fazla ufak tefek yapısına ve benim aşırı uzun bacaklarıma, onun esmer tenine ve benim çillerime, onun siyah, dümdüz saçlarına ve benim parlak turuncu dalgalı saçlarıma rağmen, kendimize doğumda ayrıldığımızı ve bunun tek açıklamasının gerçek ailemizden çalınmamız olduğunu söyledik. Asıl ebeveynlerimiz ve kardeşlerimiz ile bizi çalan insanlar hakkında kendimize yazılı, bambaşka bir geçmiş yarattık ve on üç yaşına geldiğimizde, bir plan yaptık. Lise bitince California'ya gidecek, aynı daireyi paylaşacak ve hayatımızı yazarlıktan kazanacaktık. Yıllar içinde, gittikçe daha iyi arkadaş oldukça Saz'ın nerede başlayıp benim nerede bittiğimi ayırt etmek iyice zorlaştı.

Yine de bir şekilde bu sonbahar farklı okullara gidecektik. Ben New York'a, Columbia'ya; Saz ise Chicago'ya, Northwestern'a. Bunu yaz sonuna kadar hiç konuşmamak konusunda anlaşmıştık çünkü ayrılma fikri dayanılmazdı.

Saz çantasından bir şişe votka çıkarıp bana uzattı, tadından nefret ederek bir yudum aldım. Gerçi onu yuttuğum anda göğsüme yayılan sıcak, yakıcı his hoşuma gitti. İçeride küçük

bir soba varmış gibi. Oturup şehre baktık. İkinci sınıftan beri, konuşmak istemediğimiz ama kendimizi daha iyi hissetmeye ihtiyaç duyduğumuz zaman, hep buraya gelirdik. Orayı *bizim* Sanat Enstitümüz olarak benimsemiştik, tıpkı I-70'i *bizim* otoyolumuz, -uyum sağlayamasak da- Mary Grove'u *bizim* kasabamız bellediğimiz gibi.

Şişeyi Saz'e geri uzattım ama başını hayır der gibi salladı. "Araba kullanacağım."

Ben onun yerine de bir yudum içtim.

"Hen," dedi, "sana söylemem gereken bir şey var." On yaşımızdan beri bana Henry'nin, Claudine Henry'nin kısaltması olarak Hen diye hitap ederdi. Ona *Lew*, demek istedim, *bana Lew de. Ben artık Claudine Llewelyn'im.*

Benim de sana söylemem gereken bir şey var.

Nefesini çok uzun süredir tutuyormuş gibi bıraktı. "Yvonne'la yattım." Ben, *ama onu daha dün gece Leah'yla gördük, yoksa üstünden günler mi geçti,* diyemedim, "Sana bunu olur olmaz söylemediğim için özür dilerim," dedi.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Ama onun kız arkadaşı var."

"Bir süredir bir dargın bir barışıklar."

"Onunla ne zaman yattın?"

"Üç hafta önce. Mara'yla benim Adam Katz'ın evine gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Senin Shane'le takıldığın hafta sonu. O zaman oldu."

"Ah," dedim.

Üç hafta önce.

"Aynı zamanda âşık olup seks yapmayı beklememiz gerektiğini biliyorum ama bu sözü verdiğimizde on yaşındaydık, Hen. Biliyorsun, çıktığım kızlar oldu. Belki çok fazla değil. Alannis kadar değil."

"Kimse Alannis kadar çok insanla çıkmaz."

“Değil mi? Ama, ne bileyim, daha önce kimse özel olmamıştı. Böyle yani. Demek istediğim, önemliydiler ama şuraya giremediler.” Kalbinin üstündeki alanı sıvazladı ve oraya iki kez vurdu. “Bunu hiç beklemiyordum. Onu hiç beklemiyordum. Sanırım zaten beklemek de gerekmiyor.” Sonra Yvonne’un anılarına dalarak gülümsedi.

Nedense bu haber, beni annem ve babamla ilgili olan kadar çok sarstı çünkü bu da benden saklanan bir sırdı. *Ben insanların bir şeyler saklama ihtiyacı duyduğu biriyim ve gerçek sandığım hiçbir şey aslında gerçek değilmiş.* Ciğerlerimin durduğunu hissettim. Beton basamaklara baktım ama artık orada değildiler. Ayaklarım ile zemin arasında sadece hava vardı.

Bir anda tamamen kuruyan boğazımı temizledim. “Neden bir şey söylemedin?”

“Bilmiyorum. Sana anlatmalıyım. Ne olduğundan, Yvonne ve benim ne olduğumuzdan emin değildim. Sanırım önce bunu çözmek istedim.”

“Yaptın mı peki? Çözdün mü?”

“Tamamen değil, henüz değil. Ama bir süre daha sana *anlatmadan* durmak istemedim.”

“Bir süre daha sır olarak saklamak istemedin yani.”

“Evet.”

Orada kendi sırrımı saklayarak oturmama rağmen, Saz’inki, açık bir yara gibi canımı yaktı. Hepsini geri almasını ve üstünde her zamanki gibi, birlikte, yan yana oturabilmemiz için basamakları tekrar inşa etmesini istedim.

“Yoksa Yvonne sana bir şey söylememen için yemin mi ettirdi? Hâlâ Leah’yla olduğu için?”

“Hayır. Sana anlatmamam benim kabahatim. Ayrıca, bekâret son derece göreceli bir şey, Hen. Bu ülkeyi yöneten yaşlı, heteroseksüel, beyaz adamların ve eski zamanlardaki denklerinin insana

kendini dışlanmış, eksik ve bir şekilde yarım hissettirmek için uydurdukları bir şey. Gerçekten bir anlamı yok. Benim için yok.”

“Ama Yvonne ile yaşadığın ilk seferin bir anlamı vardı.”

“Evet, her şey demekti.” Sesi çatladı, taşıdığı duyguları daha fazla kaldıramıyormuş gibi, gerçekten çatladı.

Kırgınlığımı ve kızgınlığımı bir kenara bırakmalı ve Saz’e nasıl olduğunu, ne hissettiğini, bunun o ve Yvonne için ne anlam taşıdığını sormalıyım. Ona kendi hakkında bir şeyler sormalıyım çünkü bu çok büyük bir olaydı ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, Yvonne olayı gerçek oluyordu. Ama ağzımı açtığım zaman, söyleyebildiğim tek şey Shane Waller’ın bebeğine hamile olabileceğimdi.

“1950’lerde olmadığımızı biliyorsun, değil mi? Bir şekilde *gerçekten* hamileysen başka seçeneklerin var ki bu arada hamile değilsin.”

“Benim bir dizi kutu olduğumu ve ne zaman bir kutu açsa içinde başka bir tane bulduğunu düşünüyor.” Aşağı, eskiden basamakların olduğu yere baktım, zemin de kaybolmuştu.

Saz, “Sanırım ulaşmak istediği tek bir kutu olduğunu ikimiz de biliyoruz,” dedi.

Mary Grove’a elli beş kilometre uzaklıktaydık. Konuşmak yerine müziğin sesini o kadar çok açtık ki kan dolaşıma karıştığını ve kemiklerimde kök saldıığını hissettim. Saz arabayı bir kolunu camdan sarkıtarak sürüyordu. Bir köşeyi fazla hızlı döndü, şarkıyı avaz avaz söylüyorduk ve saçlarımı geri çektim çünkü uçuyor, uçuyordu ve eğer arkada tutmazsam bütün halinde yutabilirdim. Boştaki elimle votka şişesini tutup ondan bir yudum aldım ve yanma hissi ile kemik titreten müzik kendimi çok canlı hissetmeme neden oldu. Mary Grove’a yirmi dakikada ulaştık çünkü Saz tanıdığım herkesten, babamdan bile daha hızlı araba kullanıyordu.

Torpidonun ışığında kolumun moraran iç kısmını inceledim. Bu sabahla şu an arasında, bütün bunların bir rüya olmadığını-

dan emin olmak için koluma attığım çimdiklerin neden olduğu küçük morluklar.

Dönemeci ve yolun eğimini takip ederek bizim mahalleye girdik. *Ona hâlâ söyleyebilirdim.*

Bir yokuştan aşağı indik.

Ona şimdi söyleyebilirdim.

Bir virajı döndük. Bir tane daha.

Ağzımı açabilir, sözcüklerin dökülmesine izin verebilirdim ve artık bilirdi. Bütün bunlara bir anlam vermeme yardım edebilirdi ve yalnız olmazdım. Sonra hepsi gerçeğe dönüşürdü.

Araba evimizin önünde durdu. Bir süre müzik çalarak oturduk. İçeri girmek istemiyordum. Annemle babamı görmek istemiyordum.

Ama sonsuza dek orada oturamazdım çünkü Saz neler olduğunu merak ederdi, bu yüzden arabadan inmeye yeltendim. Saz koltuğun üstünden uzandı ve elini koluma koyup beni durdurdu. “Bunun bizim için son olmadığının farkındasın, değil mi? Sadece senin New York’a, benim Chicago’ya gidiyor olmamız değil, Yvonne ve ben de. Âşık olmamın seninle ve yaptığımız planlarla ilgisi yoktu, Hen. Çok hoşlandığım şu kızla ve ne bileyim işte, doğru anla ilgiliydi. Ama bizim sonumuz asla gelmeyecek.”

“Biliyorum.” Ama kalbimde huzursuz bir kıpırtı vardı. Saz bir sözünü çiğnemişti. Belki saçma bir sözdü. On yaşındaki iki kız tarafından verilmiş, sekiz yıllık bir söz. Ama sözü çiğnemesinden daha önemli olan, Saz’ın Yvonne’u benden saklamış olmasıydı. Henüz mezun olup evden ayrılmamıştık bile. Saz Northwestern’a, ben Columbia’ya gidince ve artık birlikte Mary Grove’da olmadığımız zaman daha kaç sır olacaktı? *Bazen sen istemesen de bazı şeyler son bulur.*

Belki de benim de kendime ait bir sırrım, annemle babamın kendilerine aitken bana aktardığı –ve benim istemediğim– bir sır olmasaydı, bütün bunlar canımı bu kadar sıkmazdı.

Kendimi Saz'ın elini tutmaya zorladım ve "Keşke California'ya gidiyor olsaydık," dedim.

"Keşke."

Siyah ve ışıltılı gözleri benimkilerle buluştu. Saz genelde bir milyon heyecan verici düşünceyi aynı anda düşünür gibi görünürdü. Ama şu anda bakışları sakindi ve Yvonne'la ilgili mutluluğunun yanında, endişe, hüznün ve belki de benim ona kızgın olabileceğim korkusunu görebiliyordum.

"Sana asla kızamam," dedim. "Hele kalbinin sesini dinlediğin için hiç." *Hele benim de senden sakladığım sırlar varken.*

"Söz mü?" dedi.

"Söz."

Yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum. Elim sıkıldı. Diğer eliyle votka şişesini aldı. Artık eve çok yaklaştığı için bir yudum içti.

Çok alçak bir sesle, "Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedi.

Ve bir anda neredeyse ölüm gibi bir şey hissettim. Eski Saz ve eski Claude bir anda kayboldu. Bu kez elini sıktım, çünkü sıkmazsam gözyaşlarına boğulabilir ve o anda, oracıkta dağılabilirdim. Sonra arabadan inmeden önce onu sımsıkı ve uzun uzun kucakladım.

"Hey," dedi koltuğun üstünden uzanıp gözleri ışıldayarak. "Seni çikolatalı şekerlemeden, Ariana Grande'den ve yazdan daha çok seviyorum."

Seni ...'den daha çok seviyorum olayını on yaşımızdan beri yapardık çünkü birbirimizi üç kelimenin ötesinde severdik ve bunu söylemenin bir yolunu bulmaya ihtiyacımız vardı.

"Seni Kraft'ın peynirli makarnasından, Zelda Fitzgerald'dan ve bahardan daha çok seviyorum." Ama sözcükler etrafımda yerlere saçıldı. Saz elini kaldırıp serçe parmağını salladı, ben de serçe parmağımı onunkine geçirdim. Sonra kapıyı çarptım ve eve koştum.

MEZUNİYETE 6 GÜN KALA

Ertesi sabah uyandığımda dünya farklı bir yerdi. Bu, yeryüzünün yer çekiminde bir şey değişmiş gibi, görmekten çok, hissettiğim bir farklılıktı.

Ray Bradbury bir kısa hikâyesinde zamanda geriye gidip dinazor vurma ayrıcalığını yaşamak için Zamanda Safari adında bir şirkete para ödeyen bir adamdan bahseder. Adam sadece yaşlı, hasta ve zaten ölmek üzere olduğu için özellikle işaretlenmiş bir dinozoru öldürebilecektir. Adam o dinozoru öldürerek zamanın dengesini bozmayacaktır. Zamanda Safari'nin kendisine çizdiği yoldan çıkmaması için uyarılır. İzlerin dışına asla sapmaması için. Çünkü başka bir şey öldürürse, öldürdüğü şey ne kadar küçük olursa olsun, dünyanın geleceğini sarsabilir.

Ve elbette adam yoldan çıkar ve onu neredeyse orada bırakma noktasına gelirler. Şimdiki zamana döndüklerinde her şey bıraktıkları gibi görünür. *Ama bıraktıklarının aynısı değildir.* Ve sonra –dan-dan-dan– adam çizmesinin topuğunda ölü bir kelebek bulur. Ve her şeyi değiştirdiğini anlar.

Dünyanın şu anda nasıl bir yer olduğunu bilmek imkânsızdı.

Şu anda odamda, evimde, hayatımda baskın olan his buydu. Annem, babam, Saz, güneş, yeryüzü. Atmosfer. Yıldızlar. Zemin. Hiçbiri yerinde değildi.

MEZUNİYET HAFTASI

Bunu izleyen günler, dünyanın doğal bir afet sonrası hareketsizleştiği günler gibi tuhaftı. Annem, babam ve ben, cam bir evin içindeki cam biblolar gibi birbirimizin yanında çok dikkatli davranıyorduk ve dışarıdayken, gördüğümüz insanlara bir şey belli etmemek için daha da dikkatliydik.

Babam ve ben nadiren baş başa kalıyorduk. Saz'e babamın o hafta işe erken gideceğini söyledim ve okula onunla gidebilir miyim diye sordum. Saz yol boyu konuştu ama sözcüklerin sessizliği, havayı ve içimde açılan boşlukları doldurması bana iyi geldi.

Evdeyken, eğer babam bir odaya girip beni tek başıma yakalarsa çıkmak için bir bahane uyduruyordum. Şu anda ona ne diyeceğimi bilmiyordum: *Lütfen babamı geri ver çünkü seni, annemi ve beni terk etmeye karar vermiş bu insanı tanımıyorum. Kimsin, bilmiyorum. Artık seni tanımak istemiyorum.* Babam bunu anlamış gibiydi –ya da belki de o da bana ne diyeceğini bilmiyordu– çünkü durumu zorlamıyordu. Öte yandan annem sürekli tepemde dikiliyordu. Ama işin tuhafı, aynı zamanda acayip bir şekilde normal davranıyorlardı. Bir şeyleri hallediyorlardı, her zamanki önemli önemsiz işlerimizi yapıyor ve babamın fazla mesai yüzünden geç kaldığı bir iki akşam dışında birlikte Netflix

izleyip akşam yemeklerini birlikte yiyorduk. Ama babamın geç saatlere kadar çalışması da normaldi.

Gündelik rollerimize bürünürken, göğsümde, minicik, narin bir umut tomurcuğunun büyüdüğünü hissettim. *Belki de bir şey olmayacak. Belki de bu, bütün babaların yaşadığı türden bir orta yaş krizidir. Belki annem onu bu krizden çıkarır. Belki hepsi bir hataydı.* Odamın zeminine kendime onu tekrar görebildiğimi ve üstünde yürürsem ince buz gibi kırılmayacağını söyleyerek uzun uzun baktım.

Bu sırada hayat devam ediyordu ve ben bu konuda şoke olmamaya çalışıyordum. Pazartesi sabahı okula gittim –lisedeki son pazartesiimdi bu– ve herkesin benim Claude olduğumu ama aslında Claude olmadığımı görmesini bekledim. Eski Claude’un yerini sınıfta oturan, koridorlarda dolaşan, öğle yemeğini yerken arkadaşlarının seks ve üniversite hakkında konuşmalarını ya da bedenlerinden yakınmalarını dinleyen Robot Claude almıştı. Vücutlarımıza ne kadar yüklendiğimizi hiç bu kadar fark etmemiştim. *Neden kendimize karşı bu kadar acımasızız,* diye düşündüm. *Neden sahip olduklarımızla mutlu olamıyoruz?* Sonra bunu yüksek sesle söyledim ve Alannis ile Mara bana canavar olduklarını söylemişim gibi baktılar.

Öğle teneffüsünde regl oldum. Bu, Shane Waller’ın bebeğine hamile olmadığım anlamına gelirdi ama büyük bir rahatlama hissetmedim. Sonrasında ileri matematik dersinde Shane’i gördüm ve konuşmadık. İki ay çıkmamış iki yabancıymışız gibi benden tarafa bakmadı bile. Bir an bir insanın yanında soyunabilirken, bir sonrakinde hiç tanışmamışsınız gibi davranmak bana müt-hiş tuhaf gelmekle birlikte, garip bir şekilde o kadar normal gelmişti ki onu hiçbir zaman gerçekten önemsememiş olabilirdim acaba? Belki de Bay Russo haklıydı; ben hissetmeyi beceremiyordum.

Ancak o günün ilerleyen saatlerinde kütüphanenin önündeki koridordayken Wyatt Jones ve Lisa Yu'yu kızın dolabının önünde öpüşürken gördüm ve bunu izlerken, çözüldüğümü hissettim. Lisa bu dünyadaki en havalı insandı. Benim olmayı hayal bile edemeyeceğim kadar havalıydı. Ve şimdi ağzı Wyatt'inkine vantuzlanmıştı. *Sen de mi, Wyatt Jones, demek istedim. Bari sen hep olduğun Wyatt gibi kal. Değişme. Diğer herkes gibi gitme.*

Saz, "Kendine hâkim ol, Hen," dedi. "Başka tarafa bak! Başka tarafa bak!"

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım çünkü o ana kadar orada olduğunun farkında değildim. "Bu iş ne zaman oldu?" dedim. Wyatt ve Lisa'yı kastetmiştim. "Wyatt, Lisa Yu'dan hoşlanmıyor ki. Benden hoşlanıyor. Lisa Yu ne zamandan beri onunla öpüşebilen bir kız? Wyatt'la öpüşüyor olması gereken benim, o değil." Ve söylenip durdum. Sesim kendi kulağıma bile, gerçek bir bebe sesi gibi geliyordu.

Saz dondurma şarkısını söylemeye başladı ve içimden, *Saz'in dondurma şarkısını söylemesine vermem gereken normal tepki neydi,* diye geçirdim. Hafıza kayıtlarıma ulaşip ona dil çıkardım. O da bana çıkardı ve bir rahatlama hissettim çünkü benim her zamanki Claude olduğumu düşünüyordu.

"Erkekler çok boktan," dedi. "Kadınlardan hoşlandığıma bu yüzden şükrediyorum."

O gece telefonum titreşti. Shane'di. Aptal gibi belki özür dileyeceğini sandım. Ne için? Benimle seks yapmak istediği için mi? Olmasını istediğim erkek olmadığı için mi? Bir fotoğraf göndermişti ve ilk anda tam olarak neye baktığımdan emin olamadım ama sonra tanıdım. Shane'in belden aşağısı çıplaktı ve altında *kaçırdığın şeye bir dön bak,* yazıyordu. *Fikrini değiştirirsen haber ver.*

Ona cevap olarak yazabileceğim binlerce şey vardı: *Çükün aklımdaki son şey,* gibi mesela ama bir şey yazmak yerine me-

sajlarının tamamını sildim. *Güle güle, Shane Waller. Sende ne bulduğumu hatırlayamıyorum.*

Ertesi sabah okula gitmeden önce odamdaki halının üstüne oturup orada yaşadığımız ilk seneyi düşündüm. Rhode Island'daki eski yatak odamı net hatırlamıyordum ama bu oda, bu evin tamamından daha fazla yuvam olmuştu. Kendimle doldurduğum, bana ait ilk alanım. Sınavlardan, öğretmenlerden, ayrılıklardan, arkadaşlarla kavgalardan, dış dünyanın stresinden, her şeyden kaçıp sığındığım yer. Ta ki babamın içeri girip yeri ayaklarımın altından çektiği güne kadar.

Kapım tıklatıldı ve eşikte annem göründü. İçeri girip yanıma oturdu. Hiç düşünmeden başlarımızı birbirine yasladık. Bunu küçüklüğümünden beri yapardık.

“Ne zaman anladın?” diye sordum. “Yani babamla yürümediğini?”

“Açıklaması güç.”

“Bir süredir biliyor muydun? Yoksa yeni mi öğrendin?”

“Evet ve hayır. Biliyordum ama bilmiyordum.”

Benimle hiçbir zaman şifreli konuşmayan annem, hayatımda ilk kez şifreli konuşuyordu ve kalbimin yavaşladığını, sessizleştiğini ve hareketsizleştiğini hissettim çünkü nedense bu, babamın karyolama oturup ağlamasından daha kötüydü.

“Bu senin istediğin bir şey mi, onun mu?”

İç geçirdi. “Claude.”

“Anne.”

Annem bana hiç yalan söylemezdi bu yüzden yalan söylemeye şimdi başlamayacağını umuyordum. Gerçi doğru ya da yanlış, zaten yalan söyleniyormuş gibi hissediyordum.

“Bu senin isteğin mi?” diye sordum tekrar.

“Hayır,” dedi ve doğruyu söylediğini hissettim.

Fikirlerini değiştirmelerini ve bana ilişkilerini yoluna koymak için çabalamaya karar verdiklerini söylemelerini bekliyordum. Oysa annem bana Georgia'da, artık sevilmeyen eş ve çocukların gönderildiği, araba ya da telefon bulunmayan, timsahların ve vahşi atların ortalıkta dolaştığı bir adadan bahsediyordu. Bizim de o adaya srldğmz söylüyordu. Ben mezun olur olmaz, ikimizin son sekiz yıldır yaşadığımız bu evden ayrılacağımızı çünkü babamın bizi gönderdiğini anlatıyordu.

Aslında söylediği, yazı Georgia'da büyük büyük teyzem Claudine Blackwood'un yaşayıp öldüğü adada geireceğimizdi. Annem ve ben genellikle yılın bu zamanı onun Atlanta'daki ailesini ziyaret ederdik, bu yüzden Mary Grove'daki dostlarımız için kusursuz bir kamuflaj olacaktı. Her zamanki gibi Atlanta'ya uğrayacak, ardından adaya geçecektik.

"Gitmek isteyen o iken neden evden ayrılan biz oluyoruz?" diye sordum.

"nk Mary Grove'dan, babandan ve bu evden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bir süreliğine kafamı dinlemek için."

"şey, Saz ve ben araba yolculuğumuza çıkacağız. Bu yüzden babamın ayağının altından çekilmek için adaya gitmeme gerek yok, çünkü zaten gitmiş olacağım."

"Claude."

"Anne." Ve ne demek üzere olduğunu anladım.

"Ne yazık ki araba yolculuğunuzun beklemesi gerekecek. Söz veriyorum, bunu bir ara yapabileceksiniz ama şu anda... Sadece birkaç haftalığına..." Annem başını iki yana salladı. Gözleri bir anda ıslanmıştı. "Tatlım, şu anda benimle gelmene ihtiyacım var."

Boşanma Adası mill bir sahil, bir mill park ya da onun gibi bir şeydi. Timsahlara ve vahşi atlara ek olarak harabeler ve aile geçmişiyle doluydu. Neredeyse beş hafta –tam otuz beş gün– annemin kuzeni Addy'ye ait bir evde kalacaktık. Addy boşanırken ve oğlu on ikinci yaşının yazında bir dip akıntısına

kapılıp boğulduğunda annem hep onun yanındaydı. Şimdi bizim yanımızda olma sırası Addy'deydi.

Kedi bizimle gelecek, köpek babamla kalacaktı. Evcil hayvanlarımız bile ayrılıyordu.

Cuma öğleden sonra, babamın anne ve babası Pennsylvania'dan geldiler. Babamın onlara evliliğinin dağıldığından ve gelinleri ile tek torunlarını ben diplomamı alır almaz evden postalayacağından bahsetmesini bekledim ama kimse bir şey demedi ve babam bütün günü mutfakta özel yemeklerinden birini yaparak geçirdi: Bifteğin yanında kısık ateşte pişirilmiş kuşkonmaz ve sıfırdan hazırladığı peynirli makarna.

Babam bunu yaparken, büyükannem ve büyükbabam sırayla mutfak kapısında durdular ve annem boylarını işaretledi. Bu, eve taşındığımızda başlattığı bir gelenektir; çocuk ya da yetişkin herkesin boyunu ölçüp işaretlerin yanına isim ve tarih yazmak. Kedi Karahindiba ve köpek Bradbury'nin de işaretleri vardı.

Bütün bunlar olurken, sözcüklerin biçim alıp dilimin ucuna yerleştiklerini hissedebiliyordum: *Babam bizi artık istemiyor. Ama babam bu konudan bahsetmememi söylemişti. Ayrıca akşam yemeği için evdeydi ve mutlu bir aile gibi, hep birlikte yemek yiyecektik.*

Büyükannem masada anneme, "Sizinkiler gelemediği için çok üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle." Görünüşe bakılırsa annem anne babasına ve kız kardeşine ayrılıktan bahsettiği için babama öfkeliydiler ve onu görmek istemiyorlardı. Çok kızgın oldukları için mezuniyetimi pas geçiriyorlardı ve dürüst olmam gerekirse, onları suçlayamazdım. Elimden gelseydi ben de pas geçerdim.

"Neil bize bu yaz Georgia'da çalışacağını söyledi."

"Öyle. Atalarımın Blackwoodların belgelerini düzene sokma fırsatını yakaladım."

"Blackwoodlar derken, Samuel Blackwood'dan mı bahsediyoruz?"

Annem başıyla onayladı. “1920’lerde, tek çocuğu için kıyıda bir ev inşa etmiş. Oradan bir roman çıkabileceğini hissediyorum.” Sesi sakın ve rahattı.

Büyükannemin gözleri parladı. “Ne kadar heyecan verici.” Büyükannem annemin en sadık okurlarından biri ve en büyük hayranıydı. “Biraz bahsedebilir misin, yoksa daha erken mi? Bak ne diyeceğim? Hiç anlatma.” Elini kaldırdı. “Hiç ipucu vermeni istemiyorum. Ama ön okuma yapacak birine ihtiyacın olursa burada olduğumu bil.”

“Teşekkürler, Maggie.”

Büyükannem bana baktı. “Ve sen de ona yardım mı edeceksin?”

Yemeğimi didiklemeyi bırakıp çatalımı tabağıma koydum. Ve söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığını fark ettim. Annem, hiç şüphesiz kendi büyükanneme yalan söylemek zorunda kalmam için benim adıma cevap verdi. “O benim en iyi araştırma asistanım.”

Büyükannem babama döndü. “Onlarsız ne yapacaksın, Neil? Umarım en azından bir süreliğine yanlarına gideceksindir.”

Babamın bunun onu fikri olduğunu, gitmemiz için sabırsızlandığını söylemesini bekledim ama o, anneme ve bana bakarak, “Bir şekilde idare etmem gerekecek,” dedi. Sonra bize tekrar baktı ve gözlerindeki suçluluğu gördüm. *Bunu hâlâ durdurabilirsin. Fikrini değiştirebilirsin. Evde kalırız ve bunların hiçbirinin olması gerekmez.* Gözlerini bizden kaçırıp yemeğine baktı.

O anda az kalsın bir şey söyleyecektim. Kendimi zorla alıkonan biri gibi; bir rehine ya da kaçırılmış bir kurban gibi hissediyordum ve tek yapmak istediğim, oradan geçen masum bir görgü tanığına, *lütfen bana yardım edin*, diye haykırıp özgürlüğe koşmaktı.

Ancak sohbet büyükbabamın işine, golfe, gittikleri kiliseye ve korkunç bir boşanmanın ortasında olan zavallı komşularına kaydı.

MEZUNİYET

Cumartesi günü mezuniyet töreninde, sahnede, kürsünün arkasında mikrofon başında durmuş mavi kepler ve cübbeler denizine bakıyordum. Saniyeler ilerledikçe sınıf arkadaşlarımdın yüzleri netleşti. En yakın arkadaşım Saz, sevdiğim ve beni sevmesi gerekirken görünüşe göre başkasını seven Wyatt oradaydı. Beni çıplak görmüş olan Shane Waller, beni yarı çıplak görmüş olan Matteo Dimas ve telefonlarını bana çevirip havaya kaldırmış arkadaşlarım Alannis ile Mara. Wyatt Jones'u bilmeden elimden alan kız Lisa Yu ve Saz'i çalmak üzere olan Yvonne Brittain-Muir. Hepsi ilham verici birkaç cümle paylaşmamı bekliyordu. Onların ötesinde, büyükannem ve büyükbabamla yan yana oturmuş, gözleri bende olan annemi ve babamı gördüm.

Ağzımı açtım ve hayaller, harikalar ile dünyam yıkılmadan önce inandığım her şeyi konu alan konuşmama başladım: “Gözlerinizi merakla doldurun... on saniye sonra ölecekmişsiniz gibi yaşayın. Dünyayı görün. Bütün rüyalardan daha muhteşemdir.” Ray Bradbury, *Fahrenheit 451*.”

Kendimi duyabiliyordum ama hissedemiyordum. Sanki gerçek Claude çok, çok uzaktaydı da sahnedeki bu Claude sadece onun yerini dolduruyordu. *Bu saçmalığın tek bir kelimesine bile inanmayın. Boşanmaya, kalp kırıklığına, ihanete ve ne kadar*

büyük bir kalabalığın arasında olursanız olun, kendinizi tamamen yapayalnız hissetmeye hazır olun, demek istiyordum.

Bir şekilde konuşmamı bitirdim ve kalabalığa bakıp alkış seslerini bekledim. İçimden, *bir hafta önce öldüğümü göremiyor olmaları çok komik değil mi*, diye geçirdim.

Cübbem ve kepiyle sahne boyunca yürüdüm, sonra Saz'le birlikte poz verdik. İçim öyle bomboştu ki neredeyse görünmez gibiydim; fotoğrafta çıkacağımdan bile şüpheliydim.

Saz, "Seni özgürlükten, votkadan ve çıplak yüzmekten daha çok seviyorum," dedi.

Ben de ona, "Seni kütüphanelerden, güneş ışığından ve gitarlı çocuklardan daha çok seviyorum," dedim.

Birden nefesim kesildi ve başım dönmeye başladı. Dünya yan yatar gibi oldu ve huzurlu, ürkütücü bir an için, her şey karardı.

Sonra spor salonunun dışındaki bir bankın üstünde kendime geldim ve gördüğüm ilk yüz, Wyatt'ınki oldu. Bir an, son yedi günün bir rüya olduğu hissine kapıldım. Ama o, nabzımı kontrol ediyor, Alannis beni yelpazeliyordu. Mara ise sahnede diz çökmemle ve kız kardeşinin aynı hatayı bir düğünde yapmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Saz geçerken bakanlara, "Her şey yolunda, burada görülecek bir şey yok, gayet iyi," diyordu ve ben *iyi falan değilim*, diye haykırmak istedim.

Ama sonra Wyatt'a baktım, o da bana baktı ve elimi uzatarak "Wyatt?" dedim.

Ve şimdi Saz yanımda durmuş elimi tutuyor, sırtımı sıvazlıyordu. "Bayıldın, Hen. Tanrım." Başını iki yana sallayınca kepi kayd. Onu kafasından çekti ve saçlarını yüzüne düşmesin, beni rahatça görebilsin diye kulaklarının arkasına itti. Üstüme eğilip beni süzdü. "Hamile olmadığından emin miyiz?" Bunu mırıltıyla söylemişti. Espri yapıyordu ve durumun normalliği o kadar rahatlatıcı ve tanıdıktı ki birden gözlerimin yaşardığını hissettim.

“Sazzy,” dedim.

Ve sonra hepsi birden –Saz, Mara ile Alannis– üstüme eğilip bana sımsıkı sarılırken herkes ağlamaya başladı ve Alannis “Sonsuza dek, Mary Grove Lisesi!” diye bağırdı.

O gece Saz ve ben, sadece ikimiz, müziği ve pencereleri sonuna kadar açıp arabayla dolaşmaya çıktık. Sırf dolaşmak için dolaşıyorduk ve içini dışını avucumuzun içi gibi bildiğimiz bir kasabada, birden kendimizi tanımadığım bir sokakta ve mahallede bulduk.

Birbirinin eşi, bir dizi küçük, derli toplu ev karşımızda göz alabildiğine uzanıyordu. Saz müziği kapatıp arabayı durdurdu. Girişleri yan tarafta olan evlerin ön cepheleri arkaya bakıyordu ve her araç girişini tek bir turuncu sokak lambası aydınlatıyordu. Küçük posta kutuları. Küçük verandalar. Aralarında kusursuz mesafeler. Hiçbirinde ışık yoktu. Bahçelerden birinde beton bir tavşan vardı.

“Neredeyiz?” dedim.

“Dünyanın en ıssız yerinde.”

Hayır, diye düşündüm, dünyanın en ıssız yeri, bizim ev.

Çıkamaz ve ara sokakların önünden geçtik. Her şeyin birbirinin eşi olduğu bir labirente benziyordu. Babama ve anneme rağmen, içimden ona söylemek geçti ama Saz birden, “Nerede olduğumuzu biliyorum,” dedi. “Araftayız. Bütün bu görünmeyen, uyuyan insanlar, tam anlamıyla ölmeyi bekliyorlar. Burada, Hiçlik ülkesinde.”

Ürperdim, bu da eğlencenin bir parçasıydı. Birbirimizi korkutmaya çalışmak yani. Ve bu yaz gittiğim ve üniversiteye başladığım zaman en çok böyle anları özleyecektim. *Hâlâ şansın varken, burada ol,* dedim kendi kendime.

Saz farları kapattı ve asfaltta yuvarlanan büyük bir gölge olarak yol boyunca ilerledik. Çıkamaz sokağa gelince, Saz arabayı

döndürdü. Başım döndü. Pencereden dışarı sarkıp serin havayı yüzümde hissettim. Ay parlak ve yakındı.

Onu, neredeyse ikimiz de aynı anda, sol tarafta gördük. Bu ev de diğerleri kadar düzenliydi ama içinde bir ışık titreşiyordu ve açık televizyon ekranının mavi yansımasını görebiliyordum. Araç yolunun kenarında, alınmayı bekleyen çöpler vardı. Çimenliğe bir SATILIK tabelası dikilmişti.

Saz motor çalışır halde, yolun ortasında durdu. “Bak, Hen. Araftan taşıyorlar,” dedi. Bir süre etrafa bakarak, sessizliği içimizde hissederek ve mavi ışığın evin içinde titreşmesini seyredererek oturduk.

Ben, “Bahse girerim buradan olabildiğince uzağa gitmek ve hiç dönmek niyetindedirler,” dedim. Ve göğsümde kendi küçük mavi alevimin –umuttu belki– titreştiğini hissettim. “Bunu yapmalıyız. Batıya doğru yola çıkmalıyız.”

“Nasıl isterdim.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü yapamayız. Nerede kalacağız? Masrafları neyle ödeyeceğiz? Ve Wyatt ne olacak?”

Aslında söylemek istediği, *Yvonne ne olacak*, idi.

Saz konuşmaya devam ediyordu. “İstemediğimden değil, ama... Hey, alo? Dünyadan Hen’e. Nereye uçtun?”

“Ne? Buradayım.”

“Hı-hı. Buradasın ama değilsin. Son zamanlarda sana ne oldu? Ve bugün bayılman.”

“İyiyim. Sadece o kadar çok şey değişiyor ki.” Sonra ona annemle benim yakında Atlanta’ya gitmek için yola çıkacağımızı söyledim. Yakında’dan kastım *gerçekten* yakında’ydı.

“Araba yolculuğumuz ne olacak peki?”

“Birkaç hafta sonra döneceğim.”

“*Birkaç hafta mı?* Hen, bu bizim birlikte geçireceğimiz son yazımız.”

“Biliyorum.”

“Neler oluyor?”

“Üzgünüm.”

“Neden sen burada babanla kalmıyorsun? Ya da bizde de kalabilirsin.”

“Çünkü kalamam.” Bunu daha kibarca söyleyebilirdim ama Saz üsteliyordu. Ona nedenini söyleyemezdim ve artık Yvonne olduğu için, Saz ve ailesiyle kalırsam eninde sonunda onlara ayak bağı olurdum.

Kalbim başka hiçbir sesi duymayacağım kadar yüksek sesle çarparak ve birbirimize bakarak ne kadar süre oturduk bilmiyorum. Sonunda Saz’ın gözleri yeniden yola çevrildi ve direksiyonu kırıp arabayı evden uzaklaştırdı. Yan aynadan mavi ışığa ve SATILIK tabelasına bakarken, göğsümdeki küçük alevin titreşip söndüğünü hissettim.

YOLA ÇIKMAMIZA DÖRT GÜN KALA

Perşembe günü, babamın çalıştığı üniversiteye kadar bir buçuk kilometre yürüdüm. Dördüncü katta babamın ofisinin, Pamela adında bir yönetici asistanının ve National Road'a bakan penceresinin bulunduğu, küçük bir ayçiçeği bahçesinin –minik sarı noktalar– binanın yan tarafını kucakladığı Roosevelt Binası'nı geçtim. Öğrenci birliğinden geçip yazın ilk sıcaklığını hissettiren açık havaya çıktım ve otoparkın arkasında uzanan, beni bir sürü bacak –uzun ve güçlü çocuklara ait uzun ve güçlü bacaklar– gördüğüm futbol sahasına ulaştıracak çimenlikte ilerledim.

Bu bacaklara tutturulmuş çocuklara tutturulmuş yüzleri görene kadar bekledim. Ayaklarımı iki yana açarak sahanın üstünde durdum. Burası beklediğimden daha sıcaktı ama sığağı gerçekten hissedemeyecek kadar çılgın ve uyuşuk olduğum için olduğum yerde durdum. Bir süre sonra uzun ve güçlü bacaklı çocuklardan biri bana “Hey!” diye seslendi. Hiçbir şey demedim. O, ıslak tişörtüyle koşarak yanıma gelene kadar durmaya devam ettim. Güneşin önünü kapattığı için tek görebildiğim arkasında bir ışık parlayan koyu renkli silüetiydi.

“Claude.”

“Wyatt.”

Burada olacağını biliyordum çünkü onu ilk kez bu sahada görmüş ve okuldaki koridorda karşılaşana kadar, üniversite öğrencisi sanmıştım. Ama adımı söylediği anda, bugün buraya neden geldiğimi anladım. Beklemeye son. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Gülümsedim. Çok kolay oldu. Ben onlara söylemeden dudaklarım otomatik olarak köşelerden yukarı kıvrıldı. Dişlerim parladı. Ağzım yüzüm ortadan ikiye ayrılacak gibi olana dek açıldı, açıldı. Sonra uzandı, iki parmağımı parmaklarıyla tuttu, tenimde teninin ürpertisini hissettim, bu kadar küçük bir dokunuşta bile. Ve o ürpertiden çok, bir başka insanın bu beklenmedik yakınlığı ve bana dokunması, bana şunları söyledi: “Aslında iyi değilim. Annemle babam ayrılıyor. Kimseye bir şey söylememeliyim. Saz bilmiyor. Ama birine söylemezsem yok olabilirim. Lütfen kimseye söyleme.”

“Söylemem.”

“Ciddiyim.”

“Söz veriyorum.”

Derin bir nefes aldım. Hiçbir şey söylememeliydim ama annemle babamı tanımıyordu, annesiyle babası benimkileri tanımıyordu ve beni gerçekten tanımıyordu, ben de onu gerçekten tanımıyordum, zaten *bu yüzden* söylemiştim. Bir şekilde sırrımın burada güvende olacağını hissediyordum.

“Olur da seni bir daha göremezsem, senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum. Senden lise ikiden beri hoşlanıyorum.” Lisa Yu konusunda kendimi kötü hissetmeliydim ama etmedim. Şu anda aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Çünkü insan bir kayıp yaşadıktan sonra kendi vücudunda bir hayalete dönüşüyordu. Kendini normalde yapmayacağı ya da söylemeyeceği şeyler yaparken ve söylerken buluyordu. Ayaklarının yere basmasını sağlayacak

ve kendine hâlâ orada olduğunu ispatlayacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Bir şey hissetmek için. Herhangi bir şey.

İşte bu nedenle “Şimdi seni öpmek istiyorum,” dedim. “Umarım sakıncası yoktur.”

Sözlerimin anlaşılmasını bekledim. Sadece bir iki saniye sürdü. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve “Bana kesinlikle uyar,” dedi.

Uzanıp onu öptüm. Ağzı sıcacıktı. Ter ve tuz tadı aldım. *Wyatt Jones’u öpüyorum.* Kendime bunu, elimden geldiğince hissetmek, kendimi inandırmak ve bilmek için söyledim. Ağzımı onunkinden olabildiğince uzun süre ayırmadım.

Geri çekilince, dudaklarımı yaladım ve bende kalan parçasını içime çektim. Başını hareket ettirince, güneşten bir anda gözüm kamaştı. Gözlerimi kapattım ama silüet olarak hâlâ oradaydı.

Gözlerimi tekrar açtığımda, bana şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bakıyordu ve arkadaşları ona sesleniyordu. Şimdi artık kahverengi ve çukur gözlerini görebiliyordum.

Yanağımdan süzülen gözyaşı damlasını, yüzümü kaşır gibi, tam zamanında sildim. Ve sonra bir şey demesine fırsat vermeden, dönüp yürüdüm.

YOLA ÇIKMAMIZDAN ÖNCEKİ GECE

Bir aile olarak geçirdiğimiz son akşamımızda, yemek odasındaki masada annem ve babamla birlikte akşam yemeği yedik ve dünyanın sonu gelmiyormuş gibi yaptık. Bende kollarımı çimdikleme isteği uyandıran kibar ve rahat bir tavırla sohbet ediyorlardı. Üst katta valizlerim hazır bekliyordu.

“Yola 10.00’da çıkarsak Cincinnati’nin etrafındaki trafiği atlatır ve akşam yemeği saatinde Atlanta’da oluruz,” dedi annem.

“İşi sağlama almak için dokuzda çıkmalısınız.” Babamın sesi endişeliydi. “Mümkünse daha erken.”

İkisi de ilk kez karşılaşmış gibi fazla *nazik* konuşuyordu.

Annem çatalını elinden bıraktı. “Neden?”

Sözcük aralarında, havada asılı kaldı.

“Neden, Neil? Neden yola dokuzda çıkmalıyım?”

Gözlerim annemle babamın arasında birkaç kez gidip geldi. Annemin canı yanıyordu ve bunu artık saklamıyor olması beni sarsmıştı. Ve onu, bir anda yeryüzünde kocaman bir çatlak açılmış gibi, ayrılığı ilk kez gördüm. Daha önce görmediğim için de kendimi aptal gibi hissettim. İnanılmaz derecede aptal, kör ve saf. Orada otururken, kendi kendime söz verdim: *Bir daha asla şaşırmayacağım.*

“Tavuk çok güzel,” dedim. Tadını alamasam da. Çünkü artık olanları –kırgınlığı, bölünmeyi– görmek istemiyordum. Sonraki birkaç dakika boyunca ya da en azından yemek sürdüğü sürece, hep tanıdığım ebeveynler olsunlar istedim.

Orada olduğumu hatırlayarak bana baktılar. Hatırladıklarını gördüm ve o zaman kafama dank etti: Artık üçümüz olmayacaktık. Bir daha asla üçümüz olmayacaktık. Şu andan itibaren:

Claude.

Lauren.

Neil.

Olacaktı. Herkes kendi başının çaresine bakacaktı.

Sonrasında babam beni banyoda dişlerimi fırçalarken buldu. Kaçmaya fırsat bulamadan, bana, “Seni seviyorum, Clew,” dedi. “Ne olursa olsun. Bunu bilmeni istiyorum.”

Bana sarıldı. Ve sonra, sarıldığı gibi, geri bıraktı. Kapı arkasından kapandı. Tükürdüm. Ağzımı duruladım. Kuruladım. Sonra lavaboya tutundum ve 30 Mayıs’tan beri yanımda taşıdığım, yeryüzündeki o çatlağı doldurmaya yetecek kadar gözyaşını akıtmaya hazırlandım. Annem gözyaşlarının zamanla geleceği konusunda haklıydı ama bu birilerinin onları görmesini istediğim anlamına gelmezdi.

Bekledim ama hiçbir şey olmadı. Aynada yüzüme baktım ama gözlerim yanıyordu ve yorgundular, biraz kırmızı ama kupkuruydular.

Uyuyamadım. Sabahın ikisinde sessizce dışarı çıktım. Mahalle sessiz, evler karanlık, sokaklar boştu. Üç blok yürüyüp sağa saptım ve işte Sazlerin evindeydim. Odası zemin kattaydı ve daima –kış ayazında bile– penceresi açık uyurdu çünkü soba gibi sıcak bir insandı. Ayrıca ihtiyacım olursa içeri girebilmemi

istiyordu. Ben de aynı sebeple oturma odamızın penceresinin kilidini açık bırakırdım.

Aralıktan geçip halının üstüne indim. Saz'ın horladığını duyabiliyordum. Gözlerime karanlığa alışmaları için birkaç dakika tanıdıktan sonra parmak uçlarımda karyolaya yaklaştım ve yanma tırmandım. Kıpırdandı. "Hen?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"İyi misin?"

"Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum."

Yan dönüp yattık ve kolunu üstüme attı. "Gitmeni ben de istemiyorum."

Bir yanım Yvonne'a âşık olup onunla yattığı ve daha da önemlisi bunu bana söylemediği için kızgındı. Ama en çok bende bir sorun olduğunu anlayamamasına kızıyordum. Aklımdan geçenleri okuyabilmeli ve yaşadıklarını ben anlatmadan anlayabilmeliydi. Beni başka şansım kalmayana kadar anlatmaya zorlamalıydı, o zaman annemle babam bana kızamazlardı. *Gerçekten en yakın arkadaşım, kendiliğinden anlamalıydı.* Ama ben de o anlatmadan Yvonne konusunu anlamamıştım, öyle değil mi? Ve bir yanım da bir şeyleri çok iyi saklayabildiğim için kendime öfkeliydi.

"Sazzy?"

"Ne?"

"Üniversiteden korkuyor musun?"

"Biraz. Keşke aynı yere gidiyor olsaydık."

"Bence de."

"Keşke sen ve annen hemen gitmek zorunda olmasaydınız."

"Biliyorum."

"Atlanta'dan ne zaman döneceksiniz?"

Yutkunurken boğazım sızladığı için sadece omuz silkebildim. *Sürekli Atlanta'da kalmayacağım. Bir adaya gidiyorum, oradan temmuz sonuna, hatta belki de ağustos başına kadar dönmeyeceğim.*

Saz ile vedalaşmanın zor olacağını, ben Columbia'yı; o, Northwestern'i seçtiğinden beri biliyordum ama bunu bu kadar erken yapmak zorunda kalmayı beklemiyordum.

“Seni yıldızlardan, Dairy Queen dondurmasından ve Françoise Hardy'den daha çok özleyeceğim.”

“Ben de seni yeşil duvarlı odamdan, papatya desenli çarşaf-larımdan ve kitaplarla dolu raflarımdan daha çok özleyeceğim.”

Ve köpeğimi ve babamı ve evimi ve hatta bu kasabayı. Ve hep-sinden çok seni, Saz. Seni.

ADA

—

,

BİR

1. GÜN

Gözümde büyükannemlerin Atlanta'daki evinde kaldığımız ve babamın adını anmaktan tamamen kaçındığımız iki hafta içinde bulduğum kocaman güneş gözlükleri ve uçurtma gibi uçuşan saçlarımla, feribotun küpeştesinde duruyordum. Rüzgârdan, yüzümü acıtan tuzlu sudan ve saçlarımdan nefret ediyordum. Hava sıcak ve ıslak bir havlu gibi ağır ve de nemli olduğu için elbisem üstüme yapışuyordu. Daha önce hiç böyle bir sıcaklık hissetmemiştim. Karahindiba'nın kutusunu kayıp gitmesin diye ayak bileklerimin arasına sıkıştırmıştım. Buraya ulaşmak için Mary Grove'dan Atlanta'ya sekiz, Atlanta'dan Georgia'nın güney ucundaki –bu feribota bindiğimiz– kıyıya da beş saat direksiyon sallamıştık. Adaya daha kırk beş dakikalık yolumuz vardı ve sürgüne gönderilmek, böyle bir duyguydu.

Feribotta kaptan ile valizleri parlak kırmızı renkli bir el arabasıyla gemiye yükleyen, belki üniversite çağındaki beyaz çocuk dâhil, toplam dokuz kişiydik. Kaptan yüz yıldır güneşin altındaymış gibi görünüyordu ve genç adamın beyzbol şapkasının altından fişkırان saçlarının rengi, beyaz Ohio kışı gibi açılmıştı. Sözcükleri uzatarak, aheste aheste konuşmaları, bana büsbütün yabancı bir toprakta olduğumu hatırlatıyordu. Yolculardan birkaçı üstü kapalı, küçük alanda, biz diğerleri ise yakıcı güneşin altında oturuyorduk ya da benim gibi ayakta duruyorduk.

Ana karanın kıyılarından yükselen kâğıt fabrikalarının önünden geçerken, sıcak, ağır havaya kükürt kokusu karıştı. Fabrikalar çirkindi ve orada olduklarına memnundum. Bu yerin fazla güzel olmasını önlüyorlardı. Birden dönmeye başladık ve ana kara arkamızda kaldı.

Telefonuma baktım, çekme gücü tek çubuğa düşmüştü. Ve Wyatt Jones'tan bir mesaj vardı:

Eve dönünce haber ver. O öpücük aklımdan çıkmıyor.

Normalde *hemen* cevap yazmazdım ama acil bir durum söz konusuydu. O son çubuğun ne kadar dayanacağını kim bilebilirdi ki?

Benim de.

Gönder tuşuna bastığım anda Lisa Yu'ya karşı büyük bir suçluluk hissettim ama suçluluğum çubuğun yok olma ihtimalinin hissettirdiği devasa paniğin gölgesinde kaldı.

Wyatt'tan bir mesaj daha geldi:

Sana geçen yıl çıkma teklif etmeliydim. Seni yine öpmek istiyorum.

Ben: Ben de seni öpmek istiyorum.

O: Eve çabuk dön, Claud Henry.

Adımı yanlış yazmıştı ama umurumda değildi. Sonuçta sırrımı bilen tek kişi oydu ve bu, aramızda ucuz filmlerdeki kıvamda bir bağ olduğu anlamına gelirdi.

Ben: Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra bir fotoğraf geldi. Tişörtsüz, yatağına uzanmış hali. Kalbim duracak gibi oldu çünkü çok güzeldi. Ekranı yalamak istedim ama onun yerine fotoğraflarıma girdim ve ona neye benzediğimi hatırlatmak, onunkilere değince hoş bir his bırakan kırımlarım, bacaklarım ve tenim olduğunu göstermek için bahar tatilinden bikinili bir pozumu göndermeye çalıştım. Ve telefon ne kadar çabaladıysa da fotoğrafım gitmedi çünkü

artık hiç çubuk kalmamıştı, yani telefon çekmiyordu ve bu, sıfır Wyatt demekti.

Bütün hayal kırıklığımı ve öfkemi rüzgâra ve tuzlu, ılık havaya haykırmak istedim. Telefonumu suya fırlatmak ve tam gaz çocuk parkı öfke krizi geçirmek istedim. Ama onun yerine küpeşteye o kadar sıkı tutundum ki parmak eklemlerimin yuvalarından fırlamaması bir mucizeydi.

Omzumun üstünden kâğıt fabrikalarına bakarken, ayağıma bir şey değdi. Dev gibi, kırmızı bir köpek yanıma oturmuş, bir patisini de ayakkabımın üstüne koymuştu.

“Bu Archie,” dedi beyzbol şapkalı çocuk yanımda küpeşteye yaslanarak. Ot ve tütsü kokuyordu, çok fazla kafatası yüzüğü takmıştı. “Ada köpeği.” Archie bana hızlı hızlı soluyarak baktıktan sonra, üstü kapalı ve gölgeli alana doğru uzaklaştı.

Yanımızdan bir sürü küçük tekne geçiyor, teknelerdeki insanlar kaptanımıza ve bize el sallıyorlardı, çünkü sanırım teknelerdeki insanlar böyle yapardı. Ben hariç. Ben hâlâ iki elimle birden küpeşteye tutunuyordum çünkü bunu yapmazsam kendimi aşağı atmam an meselesiydi.

“Şurası, Palmetto Adası,” dedi delikanlı. Başıyla yanından geçtiğimiz adayı işaret ediyordu. “İki yüz yıl falan önce, çiçek hastalarını orada karantinaya almışlar. Şimdi üzerinde yaban domuzları ile timsahlardan başka bir şey yok.” Beni etkilemeye mi yoksa bilgi vererek işini yapmaya mı çalışıyordu, emin olamadım.

“Grady!” Çocuk kaptana baktı, sonra beni 1800’lerin –ya da çiçek ne zamanın hastalığıysa o zamanın– çiçek kurbanlarından daha iyi durumda olmadığım düşüncesiyle baş başa bırakarak üstü kapalı alana koştu. Ada bakımsız ve ıssızdı, üstünde en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Görünürde yaban domuzları veya timsahlar da olmadığı gibi. Ana karadan her geçen dakika biraz daha uzaklaşıyorduk.

İki yanımızda da adalar vardı ama biz yol almaya devam ediyorduk.

Ve devam ettik.

Ve biraz daha devam ettik.

Ta ki ben artık ufukta İrlanda kıyısını görmeye başlamayı bekleyene kadar. Dünyanın en büyük hendeğinden geçiyorduk. Babama istediği alanı sağlamak için farklı bir eyalete gitmemiz yetmemiş olacaktı ki araya bir de okyanus koymamız gerekiyordu.

“Bak,” dedi annem yanıma gelerek. Sağ tarafımızda yeni bir ada belirmişti. Feribot bataklığı yararak koyu mavi suda sahil şeridini takip ederken, küpeştede yan yana durduk. Bu adanın, diğerlerinden daha önemli görünmesine neden olan bir haşmeti vardı. Öncelikle, beklediğimden daha büyüktü. Anneme göre, otuz kilometre uzunluğundaydı ve beş kilometre genişliğindeydi, yani Manhattan’dan üçte biri kadar daha büyüktü. Tam zamanlı nüfusu otuz bir kişiydi. Adaya –sakinlerine ya da Park Hizmetleri’ne ait olanlar dışında– araç girişine izin verilmiyordu. Söylenene göre kablosuz internet bağlantısı bulunan bir market vardı. Asfalt yol yoktu. Cep telefonu çekmiyordu.

İlk izlenimim, adanın çok yeşil olduğuydu. Bir ucundan diğerine, kesintisiz yeşillik... Bu, hayatım boyunca gördüğümün toplamından daha fazla doğa demekti ve hepsini bir anda sindirmek zordu. Ada vahşi ve el değmemiş görünüyordu. Ve üzerinde tek bir ev ya da yapı göremiyordum.

“Çok güzel,” dedi annem. Sesindeki şaşkınlığı duymuştum. Daha önce, yani çocukken buraya geldiğine göre şaşkınlığı başka bir şey için olmalıydı. Belki de bunca olandan sonra hâlâ hayret edebilmesine şaşırmıştı. “Kıyıdan görünmüyor ama Blackwood ailesinin evi Rosecroft’tan geriye kalanlara şuradan gidiliyor. Orası sadece aile için değil, adada yaşayan herkes için bir toplanma noktasıydı. Claudine teyze orada yaşırdı. Ölümünden iki ay önce malikâne yandı ve geriye sadece bir harabe kaldı.”

Annem harabelere, hayaletlere, perili yerlere ve her şeyde bir hikâye bulmaya bayıldığımı bilirdi. Bu bana öğretmek zorunda kaldığı bir sevgi değildi; görünüşe bakılırsa doğuştan getirdiğim, ondan bana geçen bir sevgiydi. Ona kafamdaki bütün soruları sormak istesem de –*yangın nasıl başlamış? Burası Claudine'in annesinin kendini vurduğu yer mi? Claudine neden adada kalmış?*– yemi yutmadım. Ne de olsa annem de bu işin içindeydi. *Bu konuda konuşma*, diyen sadece babam değildi. Annem de uzun süredir sır saklıyordu. Bu yüzden ellerim küpeştede, hiç konuşmadan karşımdaki yeşillığe boş boş bakarak durdum.

Diğer yolculardan biri bağırıp diğer herkes kumsalda dörtünela koşan yalnız, gri bir atın fotoğraflarını çekmeye koştuğunda, annem hâlâ konuşuyordu. Bana burada yaşayan ve yüzyıllar önce getirilmiş İspanyol ile İngiliz atlarının soyundan gelen vahşi atlardan daha önce bahsetmişti ama birini görmek yakın zamanda istirahat çekilmiş kalbimi yerinden zıplattı. At bize aldırmadan koşuyor, atların yapması gerekeni yapıyordu ve birden, *burada herkes olabilirsin*, diye düşündüm.

İçimin derin, uzak bir yerlerinde kelebeklerin kıpırdandığını hissettim.

Kendimi o at kadar özgür hissettim ve bir an hem hiçbir yerde hem her yerdeydim. Havada süzülüyordum. Olmak istediğim insana –artık o her kimse– dönüştüğüm köca bir yazı hayal ettim. Yapmak istediğim şeyleri –artık her neyseler– yaptığımı. Kimseyi düşünmüyordum çünkü kimse beni düşünmüyordu. Gözümde eski mutlu, kendinden emin ve ayaklarının altında bir zemin olan halimin anlık görüntüleri canlandı. *Herkesin canı cehenneme*, dedim. *Hepsinin canı cehenneme*.

Sonra birden kelebekler durdu ve ağzım kuruyuverdi. Biri sesinizi aldığında böyle olur. *Tek kelime etme. Bundan bahsetme. Duygularını belli etme. Sessiz kal. İçinde tut. Sessizlik.* Ağzın kuruyana kadar sadece gülümse, gülümse.

Gökyüzü aniden fazla aydınlandı. Su fazla çırpıntılı bir hal aldı. Orman fazla gürleştirdi. Ağaçlar feribota doğru, üstüme doğru yürümek için bir araya toplanır gibiydiler. *Bu nasıl bir dünyaydı?* Koluma baktım, tüylerim diken dikenlendi. Annemin koluna baktım, onda da durum aynıydı.

Karşıda bir rıhtım vardı, tekne yavaşladı, gözlüklü ve parlak sarı tişörtlü bir çocuk ayakta bizi bekliyordu. İnce yapılı, zayıf, yanık tenli, kumral bir çocuktü ve on altı yaşında gibi görünüyordu. Buralarda benim yaşlarımda en azından bir insan daha olması beni hem rahatlattı hem şaşırttı. Valizlerimiz, bez çantalar ve sırt çantalarıyla birlikte sıraların altına tıkılmıştı. Valizimizi alırken içimden, *aslında daha ağır olmalıydı*, diye geçirdim. Ne de olsa bütün hayatım onun içindeydi.

“Adım Jared,” dedi çocuk. Samimi, dost canlısı bir yüzü vardı. “Valizinizi orada bırakın, sizin yerinize otele götürürüz. Rıhtımın ucundaki ağaçların altında beklerseniz size yolu gösteririm.”

“Biz otelde kalmıyoruz,” dedim.

“Biz Birchlerde kalıyoruz,” diye ekledi annem elini omzuma koyarak. Omzumu silkip elinden sıyrıldım.

“Ben hallederim, Jared.” Ses, benim yaşında ya da daha büyük, ukala poker suratı diye adlandırdığım bir ifadesi olan bir çocuğa aitti. Yanık tenli ve çıplak ayaklıydı, bol şortu kalçasından düşecek gibi duruyordu, siyah bir tişörtü ve kirli sarı saçları vardı. Wyatt’tan daha uzun boyluydu ve Güneyliler gibi heceleri uzatarak konuşuyordu.

Feribottan inerken onunla göz göze geldik. Ve sadece bir an, saniyenin onda biri kadar bir süre, donakaldım ve bana o da donmuş gibi geldi.

Sonra beni baştan aşağı süzdü, yüzü gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeye aydınlandı ve “Bela geliyorum demez,” dedi.

Gözlerimi devirdim ve bakışlarımı özellikle başka yere çevirdim. Hava sıcak, ıslak bir battaniye etkisi yaratıyordu ve oraya varmak için beş yüz yıllık yol katetmiştim. Matlaşan saçlarım enseme, elbisem tenime yapışmıştı ve makyajım tamamen eriyip gitmişti. Dirseklerimden bile ter damlıyordu. Ama bu çocuk biz diğerleri gibi terlemiyordu. Serin ve gölgelik bir yerdeki yatağından yuvarlanıp buraya konmuş gibi görünüyordu.

Dönüp ona baktığım zaman o da bana baktı. Ve sonra köpek Archie, yanımdan koşarak geçti; az kalsın beni devirecekti.

Çocuk çok ama çok eğlendirici bir şeymişim gibi, “İyi misin, gün ışığı?” dedi.

“Müthiş.” Ona *caziben bende işe yaramaz. Başkasında dene*, diyen en sert gülümsememi gönderdim. Çünkü burada kimseyi tanımak niyetinde değildim. Ohio’ya dönme zamanı gelene kadar Addy’nin evinden çıkmayacaktım.

Çocuk tek kaşını kaldırdı, valizlerimizi aldı ve önümüzdeki, deniz kabuğu kırıklarıyla dolu, beyaz kumla kaplı patikaya doğru yürüdü. Annemle konuşuyor ama göz ucuyla bana bakıyordu. Kulaklıklarımı taktım ve ondan başka her şeye bakarak ve Mary Grove’dan ayrıldığımızdan beri başa sarıp durduğum Françoise Hardy şarkısını –“Tous les garçons et les filles”i– dinleyerek arkalarından yürüdüm. Kabaca, “Dünyadaki bütün oğlanlar ve kızlar mutlu. Ben hariç. Ben, Claudine Llewelyn Henry sonsuza dek yalnız olacağım,” diyordu.

Birden kendimizi bir ağaçlığın altında bulduk, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Yeşil meşe ağaçlarının altındaydık; *Grimm Masalları*’ndan fırlamış gibi görünen, insanda gece çökünce canlandıkları hissini uyandıran çirkin, boğumlu, çarpık yaratıklar. Bir masal diyarından eski bir orman, tuhaf, perili bir yer. Ağaçlardan hayaletleri andıran örümcek ağlarına benzeyen İspanyol yosunları sarkıyordu ve gökyüzünü görmek imkânsızdı.

Otel bütün bunların ortasında, görgülü, nazik ve zarif bir yaşlı hanımefendi gibi duruyordu. Geniş bir verandası, beyaz sütunları ve kırmızı bir çatısı vardı. Jared'a söylediğim gibi, otelde değil, yolun karşı tarafında, Addy'ye ait bir evde kalacaktık.

Çocuğun ve annemin peşinde parlak yeşil, sarı ve pembe renklerde boyanmış dar cepheli, uzun barakaların ve önünde eski bir benzin istasyonu pompası olan, içeriye ve önüne kanoların istiflendiği, ambara benzer bir yapının önünden geçtim. Yeşil meşelerin altında vahşi atlar otluyordu. Tek katlı iki dar evin önünden geçip tekrar otele doğru kıvrılan ana patikanın iki tarafında kalan iki beyaz sütuna ulaştığımızda, aradığımız yere gelmiştik. Geniş bir verandası, mavi panjurları ve ezilmiş bir şapkaya benzeyen kırmızı, metal bir çatısı olan, mercan rengi, tek katlı bir evdi. İki yanında uzanan ormanla, çiçeklerin ortasında, bir ağaçlığın kenarında duruyordu.

Annemle çocuğun önüne geçip otların arasından, kestirmeden yürüdüm. Çocuk seslenince, kulaklığımı çıkarıp döndüm.

“Ne var?”

“Kaktüs mahmuzları yüzünden oradan geçmesen iyi olur dedim.”

“Kaktüs mahmuzu nedir?”

“Görürsün.”

O ve annem, patikadan yürümeye devam ettiler ama ben çocuğa kaktüs mahmuzlarına, yılanlara ya da otların arasında yaşayan herhangi bir şeye aldırmadığımı göstermek için yoluma devam ettim. Kötü bir işaret gibi gıcırdayan verandaya çıktım ve minik yeşil toplanmış ayakkabılarıma baktım. Birini koparmak için uzanınca, delinen parmağım kanamaya başladı. Ayakkabılarımı çıkarıp orada bıraktım. Ön kapının yanında bir hayvan kafatası duruyordu.

İçeriye girince yüzüme klimanın serinliği çarptı, soğuk havayı içebilmek için neler vermezdim. Ev ikiye ayrılmıştı, her iki

yanda birer yatak odası ve banyo vardı. Addy'nin bir notu bizi bekliyordu: *Keyfinize bakın. Sizi seviyorum. Yakında görüşürüz.* Mutfak, yemek odası ile oturma odası iç içe geçmiş gibiydi ve kanepenin karşısında bir şömine vardı. Tavanlar yüksekti. Mutfağın ötesinde daracık bir ofis vardı. Ve hepsinden iyisi, pervazındaki sedirin iki tarafından kitap raflarının yükseldiği okuma köşesi ile otele doğru bakan, çıkıntılı, geniş pencereydi.

Annem ormana bakan daha geniş odada kalabilsin diye, sol taraftaki, otele daha yakın olan odayı aldım. Odaya girdim, kapıyı kapattım ve pencereden görünen ağaçtan duvar ile ata baktım. Bir anda ev özlemi, bir yumru olup boğazıma oturdu. Zemin çıplak ve koyu renkti. Yatak kocamandı. Üç değil, iki pencere vardı ve yanlışı yerdeydiler. Duvarlar parlak yeşil değil, açık sarıydılar ve bir başkasının sanat eserleriyle kaplıydılar. Ortalık fazlasıyla sessizdi ve yandaki odada çocukla konuştuğunu duyabilmeme rağmen, annemi özledim.

Cep telefonuma baktım, çekmiyordu. Yine de Saz'e bir mesaj yazdım ve mucize eseri ona ulaşmasını umdum. Kapım tıklatılınca başımı kaldırmaya zahmet etmeden, "Girin," dedim.

Kapı açıldı. Çocuk, elinde valizimle karşımda duruyordu. Doğruca içeri girip valizi karyolanın ayak ucundaki sandığın üstüne koydu ve "Vay canına," dedi.

"Teşekkürler. Güle güle."

"İçinde ne var?"

"Tuğlalar, kitaplar, bir iki tane de ceset." Mesajı alacağını umarak ona arkamı döndüm.

"Tuğla ya da ceset veya -örneğin- bir tavır taşıyacağın zaman, sırt çantasının daha pratik olduğunu deneyerek gördüm. Omuzda daha kolay. Bütün mesele yük dağılımı."

Telefonu bıraktım, çünkü görünüşe bakılırsa hiçbir işe yaramıyordu ve kaşlarımı çatarak çocuğa baktım. "Burada yapacak bir şey var mı? Bu adada? Cehennemde yani?"

“Geldiğin için çok mutlu olmalısın.”

“Hayaldi, gerçek oldu.”

Bana anlamının güç olduğu, biraz daha az *çok çekiciyimdir*, diyen, biraz daha gerçek bir bakış attı.

“Ne var?”

“Bana birini hatırlatıyorsun. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, hanımefendi?” Ve bir anda, *çok çekiciyimdir* hali geri geldi.

“Yok, teşekkür ederim.”

Kapıya varınca bana doğru döndü. Arkasında, mutfağa bir şeyler yerleştiren annemi gördüm. “Burada yapacak çok şey var,” dedi çocuk. “Elbette tavrına bağlı olarak.” Odadan çıktı ve anneme yardım etmesini, gülüşerek konuşmalarını, Karahindiba’nın çenesinin altını okşamasını seyrettim. Sonra kalkıp kapımı kapattım.

Bir saat sonra bütün eşyalarımı daracık dolaba ve çekmeceleri açarken sallanan şifonyere yerleştirmiştım. Şifonyerin üstündeki duvarda on iki yaşında, çilli suratlı, gülümseyen bir oğlan çocuğunun fotoğrafı asılıydı. Üstü ve ayakları çıplak bir halde arkasında kum tepelerinin yükseldiği bir kumsalda duruyordu; bu, Abby’nin boğulan oğlu Danny’den başkası değildi.

Yatağa çöküp Saz’e gerçek bir mesaj yazdım: Annem ve ben yola çıktık ve sana söylemedim. Şu anda ücra bir adada yaşıyoruz çünkü babam bir tür duygusal orta yaş krizi geçiriyor ve artık bir ailesi olsun istemiyor. Sen âşıksın, ben hâlâ bakireyim ve büyük olasılıkla her zaman öyle kalacağım çünkü Wyatt 15.000 kilometre uzakta. Ve sonbaharda aynı okula gitmeyeceğiz, bu yüzden bunun senin ve benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Biraz daha yazdım. Duraksadım. Yazdıklarımı tekrar okudum. Ve sonra sildim. Danny duvardan bana gülümsüyordu ve kırık kalbime, artık boğazımda yaşayan yumruya rağmen, herhangi

bir konuda yakındığım için kendimi kötü hissettim. “Boğulduğun için üzgünüm,” dedim. “Çok küçük yaşta öldüğün için de.”

Addy’nin misafirperverliği sayesinde, buzdolabı ile dolaplar meyve suyu, süt, kahvaltılık gevrek, meyve ve canımızın çekeceği her tür yiyeceklerle doluydu. Ocağın üstündeki saat 06.34’ü gösteriyordu. Bir armut kaptım ve açık, havadar odada dolaşp tek tek bütün fotoğraflara, hatıra eşyalarına baktım. Addy her yerdeydi ve tanıdık bir yüz görmek hoş gelse de bir başkasının evinde, bir başkasının hayatında olduğumuz çok netti.

Annem kucağında Karahindiba ile yanıma geldi. “İyi görünüyor.”

“Öyle.”

“Ortalıkta bir sürü delikanlı var.”

Onu duymazdan geldim çünkü ilgimi çeken tek delikanlı, Ohio’da kalmıştı.

“Demek Blackwoodlar esas aile, biz de onların talihsiz bir dönemden geçen zavallı akrabalarıyız?”

“Onun gibi bir şey. Büyük büyükannen Eva, Sam Jr.’ın en büyük çocuğu, Claudine’in ablasıydı. Claudine doğduğunda, Eva yatılı okuldaymış. Anneleri öldükten sonra, bir daha bu adada yaşamamış...” İsimler ve tarihler sıraladı.

Daha fazlasını öğrenmek istesem de bunu belli etmeye hiç niyetim yoktu. Sözü nü kestim. “Ne diyorsan doğrudur.”

Anlaşılan benim büyük vesaire büyükbabam olan Büyük Samuel Blackwood ünlü bir demir yolu zenginiymiş. Demir yolu zenginlerinden sadece *biri*. Amerikan asilleri gibi. Bu da hiç bilmediğim bir başka sır olsa gerekti.

“Yani kısaca çocuk baktığım, kitapçada çalıştığım, babamın bütün tişörtlerini eBay’den aldığı ve senin on yaşındaki bir Volkswagen kullandığın onca sene boyunca, aslında daha üst düzey bir hayat yaşayabilir miydik?”

“Blackwoodların serveti, seneler önce yok oldu.”

Çok yazık, diye düşündüm. Şu anda o parayla kendime bir ev alabilir ya da daha iyisi New York veya Los Angeles’a, hayatıma yeniden başlayabileceğim, sevdiğim insanların beni sürekli yüzüstü bırakmayacağı bir yere taşınabilirdim.

“Geldiğimizi babama haber verdin mi?” Gerçi umurunda değil ya.

“Verdim.”

“Ah, Aman Tanrım, çok ama çok uzakta olmanıza o kadar seviniyorum ki!’ mi dedi?”

“Hayır, Claude. Seni özlüyor.”

Bakışlarımı yere diktim.

Annem, “Belki keşfe çıkarız diye düşünüyordum,” dedi. “Belki akşam yemeği için otele gidebiliriz.”

“Fark etmez. Nasıl istersen.” Babamın evde ne yaptığını merak ediyordum; evin çeşitli köşelerinde uzanarak jöleli kurabiyeler mi yiyordu, yoksa kilometrelerce koşuya mı çıkıyordu? Kendine ve Bradbury’ye zahmetli akşam yemekleri hazırlıyor muydu? Ya da belki de bizi evden gönderdiğine pişman olmuştu.

Annem Karahindiba’yı yere bırakınca, hayvan her yeri koklayarak sandalyelerin ve masaların altında dolaşmaya başladı.

“Bir keresinde Addy bana, ‘Bugünü sakın kaybetme,’ demişti. Dünün arkasına saklanma ve kendini yarından alıkoyma anlamında. Bu işi bir maceraya dönüştüreceğiz, Claude. Bunu yapabilecek iki kişi varsa, biziz.”

Sonra bana sarıldı ve gül kokulu annemi içime çektim ama artık gül değil hanımeli kokuyordu. Dünyam bir anda yan yattı. Babam ona her Noel’de gül kokulu parfüm hediye ederdi ve demek, bundan sonra gül yerine hanımeli kokacaktı.

İstemememe rağmen, “Pekâlâ,” dedim. “İyi. Haydi, keşfe çıkalım.”

Annem geri çekilince bana, *bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum ve benimle orta yolu bulmanı takdir ediyorum*, diyen bir gülümsemeyle baktı. Ben de ona, *çabalıyorum*, diyen bir gülümseme gönderdim ve her zamanki gibi, babamın hiçbir zaman katılamadığı sözsüz bir alışverişle anlaştık.

Patikanın sağ ve sol tarafındaki yeşil meşeler, yolun üstünden birbirlerine uzanarak tepede dalların birbirine dolaştığı bir tünel oluşturmıştu. Kuş tüyleri misali uzun otların fışkırdığı bir kum tepesi dizisinin üstüne tırmanan patika boyunca yürüdük. Sonrasında bir çayır ve ardından yine kum tepeleri vardı. Kum uzun tüylü bir halı gibi derindi. Ayağımı içine çekerek her adımda gömülmesine neden olduğu için çamurda yürür gibiydim. Ve sonra bir anda, gök, üstümüze seriliverdi.

Beyaz ve mavi, güneş gözlüğüme rağmen, gözlerimi kamaştırdı. Beyaz, göz alabildiğine uzanan kumsaldı. Mavi ise kumu usul usul okşayan su. Annem dengesini sağlamak için koluma tutunarak önce ayakkabısının bir tekini, sonra diğerini çıkardı. Rüzgârda çılgın gibi uçuşan saçlarını dağınık bir topuzla arkada topladı. Güzeldi –bir papatya tarlası kadar canlı ve hayat dolu– ama bunun farkında değildi. Çünkü hayatı boyunca herkes ona ne kadar akıllı olduğunu söylemişti ve güzel olduğunu babamdan başka birinden duyduğunda otuz yaşında falandı.

“Çok güzelsin,” dedim. Artık bu tür şeyleri söylemek ve ona hanımeli kokulu parfüm almak benim görevimdi. Ve o anda ona Columbia’ya gitmemeye karar verdiğimi ve onu bir daha kimse incitemesin diye, sonsuza dek yanında kalacağımı söylemek istedim.

Kolunu omzuma attı ve denize bakarak, “Baban bir keresinde bana odadaki en güzel ikinci kız olduğumu söylemişti ve çok gururlanmıştım çünkü dürüst olduğunu biliyordum. Ama şimdi, bunun gerçekten boktan bir cümle olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Bana baktı. Ben de ona baktım. Belki de nihayet burada, olmaktan korktuğum bu yerde olduğumuz ve hiç de hapishaneye benzemediği ya da duygusal açıdan dağılmış ve uykuya fena halde ihtiyaç duyan iki insan olduğumuz için, oracıkta kumun üstüne oturup kahkahalarla gülmeye başladık. Böyle gülmeye ihtiyacım vardı ve o kadar iyi geldi ki ona normalden daha uzun süre tutundum. Kahkahalarımız dinerken, ikimiz aynı anda iç çekişe benzer bir ses çıkarınca, yeniden gülmeye başladık.

Sonunda annem gözlerini kuruladı ve bana, “Bu yaz neye ihtiyaç duyarsan bana söyleyeceğine söz ver,” dedi. “Hâlâ annemim ve yanında olmak istiyorum.”

“Söz veriyorum.” Ama daha bunu söylerken, kahkahanın sonuna geldiğimiz için, yeniden içime kapandığımı hissettim. Burada birlikteydik ama ayrılık hissi, ikimizin de kendi başımızın çaresine bakacak olmamız gerçeği hâlâ oradaydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

1. GÜN

(DEVAM)

Otele vardığımızda, gökyüzü pembemsi, yumuşacık bir altın tonuna bürünmüştü. Bütün ihtişamına rağmen, belki bir zamanlar bir aileye ait olduğu için, otel bende sıcacık bir his bıraktı ve bana fazla kişisel gelen Addy'nin evi yerine burada kalıyor olmamızı diledim. Burada en azından kendimi tatilde olduğumuza inandırabilirdim. Elllerinde içkilerle geniş ön verandada toplanmış misafirlere katıldık. Kokteyl saatiydi. Gülümsediler. Ben de gülümsedim.

"Adım Lauren Llewelyn ve bu da kızım, Claudine."

"Claudine," dedi biri.

"Claudine," dedim.

"Claude."

Kendilerini tanıttılar, adlarını asla hatırlayamayacak olmama rağmen gülümsedim ve nezaketle sohbet ettim. Otelde akşam yemeğinde şık giyinildiği için balerin etekli yeşil yazlık elbisemi giymiştim. Sallanan koltukların ve veranda salıncaklarının yanından geçip, serin, karanlık ve farklı bir zamana ait görünen içeriye girdik.

Misafirlerin çoğu koridordan geçip daha çok eski, düzensiz bir kütüphaneye benzeyen oturma odasına ulaşmıştı. Karşılıklı duvarlarda iki portre asılıydı. Biri kollarını göğsünde kavuşturmuş,

siyah gözlerini uzaktaki bir nesneye sabitlemiş, kırklı yaşlarda, beyaz elbiseli Afrikalı-Amerikalı bir kadına aitti. Diğerisi ise yine aynı yaşlarda, belinde bir tabanca olan, sarı saçları küt kesimli, kırmızılı bir beyaz kadına. Çerçevenin içinden onunla ters düşme cüretini gösteren herkese meydan okur gibi bakıyordu.

“Bu Claudine,” dedi annem. Önünde durduk, hakkımızda bir karara varmaya çalışır gibi, yarı gülümsüyor, yarı süzüyordu. Hayalimdeki Claudine bu değildi. Bunca zamandır zihnimde cılız ve boş bakışlı, trajedilerin yıprattığı bir kadın canlandırıyordum ama bu kadın omurgası çelikten yapılmış gibi, dimdik duruyordu.

Kendimi tutamadım. “Annesi kendini neden öldürmü?” diye sordum gözlerimi tabloda ayırmadan. Çünkü nedense ayıramıyordum. Ayırmak istemiyordum.

“Gerçek hikâyeyi kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bir not bırakmamış ve depresyonda olduğu konuşuluyormuş. Umarım burada yapacağım çalışmalar, bunu ortaya çıkarmama yardımcı olur.”

Annesinin intiharına ve bu adadan yetişkinliğinde bile asla uzun süre ayrı kalmamış olmasına rağmen, Claudine, dünyayla tek başına baş edebilecek, kararlı ve korkusuz bir kadına benziyordu. Onun gibi olmak istedim.

Annem, “Claudine sadece sahip olmak isteyeceğim bir büyükanne değil, bu mülkü otele dönüştüren kadındı. Öncesinde burası evlendikten sonra benim büyükanneme geçmesi planlanan bir tür misafirhaneymiş ama elbette büyükannem burayı istememiş, bu yüzden burası aile ve dostlar için evden uzakta bir yuva ve herkesin toplanabileceği bir yere dönüşmüş. Claudine potansiyeli görmüş. Zamanının çok ötesinde bir kadındı. Ve bu da...” Annem başıyla beyazlı kadını işaret etti. “Clovis Samms. Adanın ilk otelini, kuzey uçta inşa etmiş ve buradaki ilk ve tek kadın şifacıymış. Bazılarına göre Güney’in en iyisiymiş. İnsanları

otlar, kökler ve merhemlerle iyileştiriyormuş. O da zamanının ilerisinde bir kadınmış. Hakkında çok fazla bilgim yok ama edinmek istiyorum.”

Kolunu omzuma sardı ve kafa kafaya verip durduk. Sonra ayrıldık ve elimizde içeceklerimizle diğer misafirlerin arasına karıştık. Kendime onların gözünden baktım. Uzun boylu ve zayıf. Çilli. Annemin daha genç ikizi.

Belki de bu yüzdendi. Birbirimize çok benzediğimiz için. Kendini azınlıkta hissediyordu.

Birkaç dakika sonra anneme tuvalete gitmem gerektiğini söyledim ve koridordan bara yürüdüm. Boştu. Bir dakika bekledim ve içeri kimse girmeyince barın arkasına geçtim. Etrafta kimsenin bulunmadığından emin olduktan sonra dolaptan bir bira kaptım. Kapağını çevirerek açtım ve bir yudum içtim.

“Bana bunu yapmak için beş yaş küçükmüşsün gibi geldi.”

Valizlerimizi taşıyan çocuk yanıma geldi, şişeyi elimden aldı ve birayı lavaboya boşalttı. Üstünde aynı şortla siyah tişört vardı ve ayakları hâlâ çıplaktı. Diğer herkesin en şık giysilerini kuşandığı bu eski, şık otele tamamen aykırı görünüyordu.

“Aslında, daha dikkatli bakınca, sanki *altı yaş* küçüksün.”

“On sekiz yaşıdayım.”

Beni süzdü. “Hah.” Sonra eline bir kalem alıp, barın köşesinde duran not defterini açtı. “İçeceklerde, dürüstlük sistemi geçerli, Leydi Blackwood, bu yüzden içtiğiniz her şeyi –ki çok olacağını tahmin ediyorum– not etmek isteyebilirsiniz. Bu seferkini görmezden geleceğim.” Benim nedense hâlâ önünde durduğum buzdolabına yaklaştı, yanımdan, kokusunu –temiz çarşaf ve açık hava kokuyordu– duyabileceğim kadar yakından uzandı. Bana bir şişe gazoz verdi. “Haydi, dene.” Başıyla not defterini işaret edip bana cesaret verici bir gülümsemeyle baktı.

Şişeyi açmadan tezgâha bıraktım.

“Annem beni bekliyor,” dedim.

“Seni tutmayayım.”

Bu kez ben yanından uzandım ve minibar boyu iki Absolut alıp cebime attım.

“Hesabıma yazabilirsin,” dedim ve çıktım. Bir saniye sonra içeri girdim. Beni bekler gibi kapıya bakıyordu. “Bu arada, yaşımdan daha olgunum. Ve madem ‘burada yapılacak bir sürü şey var’, bana göstermeye ne dersin?” Bara geri yürüdüm, kalemi aldım ve not defterine telefon numaramı yazdım.

Kalbim hızla çarparak geri çıktım ve önüme çıkan ilk odaya girdim. Burası oturma odasından daha samimi görünüyordu. Zeminden tavana kadar kitap raflarıyla doluydu ve deri kokuyordu. Aslında oturma odasını bulmak istemiştım ama çocuk hâlâ orada bir yerdeydi, bu yüzden olmak istediğim yer orasıymış gibi yaptım. Rastgele bir kitap seçtim –*Gizli Bahçe*– ve kanepeye oturdum. Votka şişelerini cebimden çıkardım, ikisini de içtim ve boşları yan yana sehpayı bıraktım.

Başım hafifçe dönüyordu ve kanım ısınmıştı. Birkaç dakika kitabı karıştırdım, sonra bırakıp telefonuma baktım ve Wyatt’ın mesaj zincirini tekrar okudum. Üstü çıplak fotoğrafını açıp bir sürü çıplak uzuv birbirine dolanmış bir halde, yanında, üstünde, altında yattığını hayal ederek baktım.

Evren açıkça benimle oyun oynuyordu. Çünkü şimdi di-yordu. *Şimdi*.

Ben de takılmak isterim. Şu anda annemle birlikte Georgia’dayım ama yakında evde olacağım. Fakat mesaj gidecek bir yeri olmadığı için gönderilmeden, olduğu yerde kaldı.

Arkama yaslanıp kanepeye gömüldüm ve parmağımı ısırarak Wyatt’a ulaşmanın yollarını düşündüm. Yarın feribotu yakalayabilir, ana karaya gidip Saz’dan beni almasını isteyebilirdim. Annemin Savannah’da yaşayan kız kardeşi Katie-May’i arayabilirdim. Ya da gizlice babamın Uber hesabına girip kendime beni Ohio’ya götürecek bir araba sipariş edebilirdim.

Birden bir zil sesi duydum. Alçalıp yükselen sesler. Basamaklarda ayak sesleri ve gıcırtilar. Annem kapıda göründü. "Akşam yemeği vakti." Hareket bekliyordu. Kitabımı kapatmamı, ayağa kalkıp odadan çıkmamı. Gözleri Absolut şişelerine kaydı, sonra bana geri döndü.

"Claude."

"Anne."

Kaşlarını çatarak bakınca, şişeleri aldım, kitabı rafa geri koyup yanından geçtim. Şişeleri şimdi boş olan bara bıraktım. Çocuğun telefon numaramı alıp almadığını görmedim. Peşimde annemle dümdüz yürüdüm ve merdivenden aşağı, yemek salonuna indim.

Üç kız kardeş, Nashville'li bir fotoğrafçı ve dört kişilik bir aileyle birlikte büyük bir masada oturduk. Rıhtımdaki gözlüklü ve sevecen yüzlü Jared, garsonların arasındaydı. Odanın ucundan bana el salladı. Ben de karşılık verdim.

Sonra etraftaki herkese tek tek bakarak, *insanların ayaklarının altından kaç zemin çektiniz acaba*, diye düşündüm. Bu fotoğrafçı, bu iki çocuk annesi, bu kız kardeşler, muhtemelen dünyanın bir yerinde onların yüzünden zemini eksilmiş biri vardı.

Konuşmalar aynıydı. *Sizi bu adaya getiren ne? Nerelisiniz? Gerçek dünyada ne iş yapıyorsunuz? Burada ne kadar kalacaksınız?*

Onlara, "Saklanıyoruz," dedim.

"Tanık koruma."

"Bir cinayete tanık olduk."

"Babam seri katildi."

"Burada ne kadar kalacağımız meçhul."

"Muhtemelen hayatımın sonuna kadar."

Annem her yorumda neden olduğum rezaleti arkamdan temizliyor, herkese yazar olduğumu ve hayal gücümün çok kuvvetli olduğunu söylüyordu. Bana attığı bakışı görmezden geldim.

Tatlıdan sonra teker teker dışarı çıktık ve Jared'ın yanından geçerken bana, "Bir grup arkadaş burada birlikte çalışıyoruz," dedi. "Sıkılırsan mutfığa gel. Bizi gece yarısına, hatta bazen daha geç saatlere kadar orada bulabilirsin."

"Bu senin yazlık işin mi?"

"Ben bütün yıl çalışıyorum. Çoğumuz öyleyiz."

"Sen kaç yaşındasın ki?" Bana bunu neyin sordurduğunu bilmiyordum, belki de burada tam zamanlı çalışmak için fazla genç görünmesiydi.

"Yirmi bir."

"On altı yaşında gösteriyorsun."

"Biliyorum." Bu duymaya alışık olduğu bir şeymiş gibi, *ah işte*, dercesine güldü. "İnsanlar genellikle beni tanıyana kadar ciddiye almazlar. Ben herkesin küçük kardeşiyim. Sen kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"Sen de on altı gösteriyorsun."

"Biliyorum. Çok sinir bozucu."

"Evet." Ve belki, sadece belki –burada birileriyle tanışmak isteseydim ki istemiyordum– arkadaş olabilirdik diye düşündüm. Merdivenin yanında fotoğrafçıyla ve kız kardeşlerle konuşan anneme bakıp "Şu mutfak nerede?" diye sordum.

"Bu taraftan," diyen Jared'ın peşinden beyzbol şapkaları, fotoğraflar ve kitapların satıldığı küçük bir odadan geçtim. Geniş ve insanda ev hissi uyandıran mutfak, çalışırken gülüşüp şakalaşan, benim yaşında ya da daha büyük aşçılar ve yamaklarıyla doluydu. Bunun, onların parçası olmak istedim ve kendimi bir anda her yerde her şeyden dışlanmış hissettim. Saz ile Wyatt'ı Ohio'da kocaman, kıpır kıpır bir partide hayal ettim.

"Burada gerçekten telefon hizmeti yok mu?"

"Sadece otel misafirleri ve acil durumlar için var."

"Wi-Fi da mı yok?"

“Sadece markette var ama açık olduğu saatler tuhaf. İşin iyi yanı bir süre sonra çevrim dışı olmaya alışıyorsun. Burada olmana...” Eliyle mutfakı işaret etti. Bütün dünyayı içine alan bir el hareketi yaparak, “Başka yerde değil, gerçekten burada olmana yardım ediyor,” dedi. “Göreceksin. Zaman burada biraz farklı geçer. İnsanlar farklı hareket eder. Burada sadece kendin olabilirsin. Kalma nedenlerimizden biri bu. Ya da gitsek bile, kendimizi tekrar burada buluyoruz.”

“Adanın haritası var mı?”

Bana hediyelik eşya mağazasının raflarından aldığı bir haritayı uzattı ve “Sende kalabilir,” dedi.

“Teşekkürler. Jared, değil mi?”

Sırıttı. “Evet. Claude muydu?”

“Evet.”

Dışarıdaki ağır ve sıcak hava, bir vızıltıyla kaplıydı. Annem sesi ağustos böceklerinin çıkardığını söyledi ama daha önce duyduğum ağustos böceklerinden on kat fazla gürültü çıkarıyorlardı. İnsanın teninde ve iliklerinde hissettiği, hareketli, titreşimli bir sestti. Karanlıkta evimize doğru yürürken, annem votkadan hiç bahsetmedi ama tanık koruma ve seri katil muhabbetini biraz azaltmamı tembihledi.

“Sadece sohbet etmeye çalışıyordum,” dedim. Ve en acımasız yanı, eve gidebilmemiz için annemin babamla durumu düzeltmesini isteyen, bunun belki de babam kadar onun da hatası olduğunu düşünen kızgın ve kırgın yanı, onu gıcık etmenin verdiği histen hoşnuttu.

Yatağıma girdiğimde, saat 23.00’ü geçiyordu. Karahindiba da yanıma kıvrıldı ve mırlamaya başladı. Bu yeni yatağa ve çarşafalara yayıldım. Perdeleri kapatmış ve gece kalkarsam yolumu bulabileyim diye, mutfaktaki ve banyodaki ışığı açık bırakmıştım.

Yüzündeki çiller ve güneşten yanmış burnuyla zamanda donup kalmış olan Danny'nin fotoğrafına bakarak yattım. Danny hayatımın sonuna dek hep böyle görünecekti. Acaba hayaleti var mıydı? Şiddet sonucu ölümlerde bunun olabildiği, arkada imgeler ve enerjiler kalabildiği söylenirdi.

Bir şeyler okumaya uğraşmadım. Onun yerine Saz'e dünyanın en uzun mesajını yazdım. Bana Yvonne'u neden anlatmadığını bilmek istiyordum. Bu sırrı benden saklama nedenlerini. Biri ona bana tek kelime etmemesini mi tembihlemişti? Yvonne ona, *kimseye, Claude'a bile anlatamazsın, çünkü Mary Grove çok küçük bir yer ve bunun duyulmasını istemeyiz*, mi demişti?

Göz kapaklarım ağırlaşana kadar yazdım, sonra mesajı sil dim, ışığı söndürdüm ve karanlıkta, artık boş olmayan ve adını koyamadığım bir şeyle dolan göğsümün ağırlığı altında ezilerek yattım. Ev özlemi. İstenmeme duygusu. Dünyada yapayalnız olma hissi. Yeryüzünde. Evrende. Ve herkesin yanında biri vardı ama ben yapayalnızdım. Ve geceleri herkes içeri giriyor, kapılarını kilitliyor, ışıklarını yakıyor, perdeleri çekiyordu ama pencerelerden dışarı vuran ışığı yine de görebiliyordum. Ve ben dışarıda, karanlıkta yalnızdım.

Bugünü atlatmıştım. Bu ilk günü. Önümde sadece otuz dört tane daha kalmıştı.

2. GÜN

Ertesi sabah, daha gözümü açmadan hissettim. Başka bir yerdeydim. Hava Ohio havası değil, sıcak ve boğucu Georgia havasıydı. Eski ve baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Ayrıca burada yazın bir sesi vardı: ağustos böceklerinin bitmek bilmeyen vızıltısı.

Ama bunun tek nedeni coğrafya değildi. Başka açılardan bambaşka bir yerdeydim. Bunun büyümenin bir parçası olduğunu biliyordum. Size anlatmadıkları parçası. Kendinizi bir anda, alışık olduğunuzdan tamamen farklı bir odada bulabileceğinizi, –ne kadar istesenez de– geri dönüş olmadığını çünkü şu andan itibaren sadece burasının olduğunu ve yapılacak tek şeyin kendinizi bırakmak, anlamlandırmak ve kendinize “Artık hayatım bu,” demek olduğunu kimse anlatmaz. Ama böyledir. Ve iyi olacaksınız. Bunu yapabilirsiniz. Çünkü başka seçeneğiniz yoktur.

Annem Claudine teyzenin belgelerinin bir kısmının saklandığı ada müzesine gitmeye hazırlanırken, kahvaltımı pencere pervazındaki okuma sedirinde ettim. Annem erkenden kalkıp kumsalda koşuya çıkmıştı ve bu da bana farklı gelen bir başka şeydi. Koşucu olan babamdı, annem değil. Babam senelerce annemi onunla koşmaya ikna etmeye çalışmıştı ama annem bunu asla kabul etmemişti.

Şimdi ise “Neden benimle müzeye gelmiyorsun?” diyordu, “Araştırma açısından beni neyin beklediğini bilmiyorum ve belgelenmiş ya da düzenlenmiş bir şeyler bulursam çok şaşıırım. Bana yardımın dokunabilir.”

“Teşekkürler, ben böyle iyiyim.” Pencere pervazındaki sedirimden ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Ağustos ayına kadar burada oturup kitap okuyacaktım.

“Azıcık suyuma gitsen? Bana işte yardım etmek istemiyorsan en azından keşfe çıkacakmışsın gibi yap. Bisikletler arka verandada.”

“Tamam.” Bu sabah annemin aklı başka yerdeydi. Bisiklete binmeyi bilmediğimi biliyordu.

“Buzdolabında bir sürü şey var ama akşam yemeği için otelde buluşabiliriz. Gerçi Addy’nin bize bıraktığı yiyeceklerin bir kısmını gerçekten tüketsek iyi olur. Ona hepsinin ücretini ödeyeceğimi söyledim.”

“Biri ona para ödeyecekse, o kişi *babam* olmalı.”

“Yani.”

Sonra sustu, eşyalarını topladı ve kapıyı açtı.

Anne, demek istedim. Umarım müze tam istediğin gibidir. Umarım orada bir hikâye ya da kendini içinde kaybedeceğin bir şey bulur ve üzgün ya da yalnız hissetmezsin. Çünkü buradaki sürgünümüz sadece benimle alakalı değildi. Ama nedense bunları söylemedim. Belki annem ve babam benden susmamı istediği için, şimdi susuyordum.

Bunlar yerine, “Bence eve ağustostan önce dönmeliyim,” dedim. “Bir ya da iki hafta sonra mesela.”

Annemin gülümsemesi silindi. “Hayır.”

“Anne.”

“Claude.”

Ben ona baktım, o bana baktı.

“Ayrılık onun fikriyse, giden o olmalıydı,” dedim.

“Benim işim esnek. Onunki değil.” İç geçirdi ve bir anda üzgün, yorgun ya da elinden geleni yapmaya çalışıyor gibi görünmedi. Öfkeli görünüyordu. “Ve yine onu savunuyorum.” Tavana bakarak başını salladı, sonra gözlerini yeniden bana çevirdi. “Sana babanı kötülemeyi asla istemem ama sanırım bunu yapmaya son vermeliyim.”

“Muhtemelen.”

“Gerçek şu: Ben de evden gitmek istemedim, babanla ikimiz ayrılmaya karar verdikten sonra yani. Bana gitmemiz gerektiğini söylemedi ama ne o evde ne de Mary Grove’da kalabilirdim. Umarım bunu anlayabilirsin.”

Ama ağustos çok geç olabilir. Yvonne, Saz’in en yakın arkadaşı olarak yerimi dolduracak. Aynı zamanda yatabileceği bir en yakın arkadaş olarak. Ve tahmin et o zaman ne olacak? Yvonne kazanacak. Ve Wyatt, Lisa Yu’yla evlenecek ve ben burada, Bekâret Adası’nda öleceğim.

Bunlardan herhangi birini söylemek yerine, pencere pervazındaki yerimden kalkıp anneme sarıldım ve saçlarının arasına, “Umarım müze tam istediğin gibidir,” diye fısıldadım.

On dakika sonra, yemek odasının zeminine vuran güneşte ısınmakla meşgul olan Karahindiba’yla baş başaydık. Saz’le konuşmayalı on dokuz saat olmuştu ve bu, bütün hayatımız boyunca, birbirimizin sesini duymadan geçirdiğimiz en uzun süreydi. Ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. Yvonne’la mıydı acaba? Kendime kıskanmamamı söyledim ama kıskanıyordum; Yvonne ben değildi, ben Yvonne değildim ve Saz’e farklı şeyler ifade ediyorduk ama yine de kendime engel olamıyordum. Köpeğimiz dışında evde yapayalnız olan babamı düşündüm. Karahindiba’ya, “Sen Bradbury’yi özlemiyor olabilirsin ama ben özlüyorum,” dedim.

Böylece tek başıma kaldım.

Düşüncelerimle.

Ve çok fazla sessizlikle.

Elime bir kitap aldım, Celeste Ng'nin son yapıtıydı, bunun gibi yaz günlerine sakladığım bir kitap. Ama sorun, okurken dikkatinizin çok kolay dağılmasıydı. Aynı sözcükleri tekrar tekrar okuyordum; havayı, bulutları ya da elle tutulamaz herhangi bir şeyi okumak gibiydi. Kitabı bırakıp pencereden dışarı baktım. Ağaçlar sizin bakmadığınızı sandıkları zaman canlanır gibiydi. Kıpırdamalarını, kendilerini ele vermelerini bekledim. Esintiyle dalgalanan İspanyol yosunu dışında, sinir bozucu ve kusursuz bir hareketsizlik içindeydiler.

Ayağa kalktım ve çerçeveli fotoğraflar ile raflara bakarak oturma odasında dolaştım. Addy'nin kitaplarının çoğu kumsalda okunacak şeylerdi, son yirmi yıla yayılan, köşeleri kıvrık, sırtları eğrilmiş kitaplar. Dr. Alex Comfort'ın 1970'lerden beri açılmamış gibi görünen *The Joy of Sex* adlı kitabını açıp sayfaları çevirdim. Çizimler bana polisin robot resimlerini hatırlatmıştı ve *her yerde* tüy vardı. O kadar büyülenmişim ki oturmayı bile unuttum. Kitabı ayakta dikilerek okudum.

Vajinanın içine asla üflemeysin. Bu hareket hava embolisine neden olabilir ve ani ölümlere yol açmıştır.

“Aman Tanrım,” dedim Karahindiba'ya. “Buna inanmayacaksın.” Sayfaları çevirmeye ve okumaya devam ettim. Her madde bir öncekinden daha komik ve çağ dışıydı.

Vibratörler penisin yerini tutamaz.

cassollette: Parfüm kutusunun Fransızcası. Temiz bir kadının doğal kokusu: güzelliğinden sonra en önemli cinsel serveti.

Kitaba bakarak, “Ya beyni?” dedim. Ama kitap bununla ilgilenmiyor gibiydi. Onun yerine kadınlara bu doğal parfümü görüntüleri kadar özenle korumalarını ve üstüne titremelerini tavsiye ediyordu. İki bölüm sonra, yazar “ağzı sıkıca tıkanmış kadın”a övgüler düzmeye başladı.

Bu kadarı yeterliydi. Dr. Alex Comfort’la işim bitti. Kitabı raftaki yerine koyup televizyon aramaya çıktım. Ada televizyon olmamasıyla ünlüydü ve Addy’nin kendisinininkini nereye sakladığını bulmam bir dakikamı aldı. Yanına üst üste yığılmış DVD koleksiyonunu inceledim. DVD’leri tek tek çıkardım ve eski müziklere, kitaplara ve filmlere meraklı olmama rağmen, sonuncusu hariç izlemek isteyeceğim hiçbir şey yoktu. Sonuncu, Saz’ın pek çok kez bahsettiği bir filmdi. Fransızca ve siyah beyazdı.

DVD kapağındaki fotoğrafı inceledim. Kız havalı görünüyordu. Çok havalı. Çok güçlü, korkusuz ve kalbi asla kırılmayacak biri gibi. Dr. Alex Comfort’ın kadın düşmanı kafasına içki dökcek biri gibi. Ya da telefon numarasını bir adadaki yakışıklı ve çıplak ayaklı birine verecek gibi. Ya da canı ne istiyorsa onu yapacak gibi.

DVD’yi Karahindiba’nın görebileceği şekilde tuttum. “Ne dersin?” Esnedi, sırtüstü yuvarlandı ve patilerini kıvrıp gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

Televizyonu açıp DVD’yi taktım. Jean Seberg’i sınavda sorulacakmış gibi inceleyerek izledim. Saçlar. Kıyafetler. Gülümseme. Yürüyüş. Jestler. Karahindiba yanıma kıvrıldı ve bacağını yığurmaya başladı. Onu dalgın dalgın okşadım, film bitene kadar yerinden kıpırdamadı.

Son jenerik akarken, ürperdim. Filmi sevdim mi ondan nefret mi ettim emin değildim ama bildiğim bir şey vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Oğlan kıza, kız oğlana âşık olur, oğlanın bir silahı vardır, kız yazar olmak istemektedir,

oğlan arabalar çalar, kız oğlanı aldatır, oğlan kızı terk etmeyi reddeder. Bütün bunlar çok güzel ve fotojenik bir Paris'te yaşanır. Sonunda *hemen şu anda* Eyfel Kulesi'ni ve Champs-Élysées'yi görmek gerektiği duygusuyla baş başa kaldım.

Ama bir şey daha vardı. Midemin derinliklerinde, hafif yakıcı, uğursuz bir duygu kıpırdanıyordu ve bu, yanlış olduğunu bilmeme rağmen, muhtemelen pişman olacağım kaçınılmaz bir şey yapmak üzere olduğum anlamına gelirdi. Mutfak çekmecelerini karıştırıp bir makas buldum ve DVD kutusunu kolumun altına kıştırıp banyoya girdim.

Yirmi dakika sonra, saçlarımı kısacık kesmiştim. Bana bunu Jean Seberg'in tamamen mutlu ve kendinden emin görünmesi dışında neyin yaptırdığını bilmiyordum. Tek bildiğim, Seberg'in başına hiçbir zaman kötü ya da üzücü bir şey gelemeyecek kadar kendinden emin, fazlasıyla akli başında görüldüğüydü. Ayrıca kısa saç daha pratikti. Bu ada uzun saç için fazla sıcaktı ve sonuçta sadece saçtan bahsediyorduk.

DVD kutusunu havaya kaldırıp üzerindeki resmi kendi görüntümle karşılaştırdım. Jean Seberg'in aksine, ben bir masal cücesiyle peri melezi olmuşum ve bu saç modeli bende hoş durmamıştı.

Bikininimin üstüne bir tişört ve sahip olduğum en dar siyah pantolonu giydim. Jean'ın ikonik kılığına en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. Şu andan itibaren, mayo giydiğim zamanlar dışında sütyen takmamaya karar verdim. Kabul edelim, zaten ihtiyacım da yoktu. Annemin makyaj malzemelerini kurcalayıp aradığımı buldum. Kırmızı ruj. Derhâl sürdüm. Dudaklarımı büzdüm. Biraz daha sürdüm.

Haritamı, defterimi ve bir kalemi alıp çantama attım. Evde içki vardı ama bir dolapta kilitliydi. Çekmecelerde anahtarı aradım ama tek bulabildiğim, eski bir paket Virginia Slims sigarası oldu.

Paketi bir çakmakla birlikte çantama ekledim. Çıkarken holde asılı duran, Rhode Island'da yaşadığımız dönemde babam ve Addy'nin eski kocası Ray'in yelken yapmaya çıkarken taktıklarına benzeyen lacivert renkli Yunan balıkçı şapkasını kapıp başıma yerleştirdim. Saçlarım şapkanın altında tamamen kayboldu.

Dışarı çıktım. Güneşte dururken, bir geyiğin evden ileriye doğru kıvrılan toprak yolda uzaklaştığını gördüm. "Sana bir şey yapmam," diye seslendim ve bu, elbette kaçmasına neden oldu. Şapkayı düzelterip saçlarımı çekiştirdim. Eskiden olduğu yerden.

2.GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Haritayı takip ederek adanın bir ucunu diğerine bağlayan Ana Yol boyunca yürümeye başladım. Yol, ormanın zümrüt yeşili arasında beyaz bir yırtmaç gibi uzanıyordu. Kırık deniz kabuklarıyla beton gibi sertleşmiş kum zemin, kenarlarda dalga desenli uyarı şeritleriyle tamamlanmıştı. Dünya üzerinde bir tek ben kalmışım gibi hissederek güneye yöneldim.

Sonunda onu karşımda gördüm: Rosecroft. Araç yolu evin ağaçların arasından yükselen enkazına doğru kıvrılıyordu. Burası Samuel Blackwood Jr.'ın genç eşiyle ilk yerleştiği yerd. Büyük büyükannem adadan bir daha geri dönmek üzere ayrılana kadar burada yaşamıştı. Burası büyük büyük büyükannemin, yani Claudine teyzenin annesinin öldüğü –silahın patladığı, onun cesedini buldukları, merminin dolap kapağında kusursuz bir delik açtığı– ve Claudine'in ev 1993 senesinde yanana kadar yaşayıp iki ay sonra öldüğü yerd.

Rosecroft'un kendisi devasa ve çok genişti; masmavi gökyüzünün önünde sulu boya bir resim gibi duruyordu. Çatının büyük kısmı yok olmuştu ve geriye kalan duvarların üzeri eğri büğrüydü. İkinci katta sağlam kalmış bir kısım dışında, zemini otlar bürümüşü. Tavanın yerini gökyüzü almıştı. Boş göz çukurlarını hatırlatan kapı ve pencereleri asmalar sarmıştı. Bir

tabela olası ziyaretçileri ÖZEL MÜLK, GİRİŞ YASAKTIR diye uyarıyordu. Tabelayı geçip basamakları tırmandım ve otlara ulaştım.

Pencere ve kapılardan girip çıkarak her odanın ne için kullanıldığını hayal etmeye çalıştım. *Burası mutfak. Burası kütüphane. Burası çocuk odası. Burada güldük. Burada kavga ettik. Burada sevdik ve hayal kurduk. Yangın burada başladı. İlk tuğla burada düştü. Burada öldük.*

Malikânenin arka tarafına doğru yürüdüm ve veranda olduğunu tahmin ettiğim yerde durdum. Tam karşımda, birkaç metre ötede, sessiz ve boş bir çeşme vardı.

Evden aşağı uzanan merdivenin en üst basamağına oturup çantamdan defterimle kalemimi çıkardım. Güneş kollarımı ve omuzlarımı yakıyordu. Sigaraları çıkardım ve bir tane yakıp dumanını içime çektim. Bu benim ilk sigaramdı ve çok önemli bir olay gibi hissettirdi. Tadı bende sigarayı elimden fırlatma isteği uyandırdı ve tam beş dakika boyunca öksürdüm. Sonunda durduğumda, yaşaran gözlerimle boş bir sayfa açtım.

Sevgili Saz.

Bu iki kelimeye baktım. Ona söyleyecek çok sözüm vardı ama nasıl söyleyecektim?

Muhtemelen bu mektubun neden Atlanta'dan değil, Georgia sahilinden geldiğini ve neden bu yaz evde olmayacağımı açıklamanın zamanı geldi.

Ona anlatmadığım için şaşırarak ve büyük olasılıkla öfkelenenecekti. Ama ona anlatmalıyım.

Önlü arkalı altı sayfa yazdım, sonra sigarayı dibine kadar içerek bir süre daha oturdum. Bir tane daha yaktım, sonra bir tane daha, ta ki otelden tanıdığım bazı misafirlerin yürüyüş bastonları ve kameralarla oraya doğru yaklaştığını görene kadar. Sigaramdan son bir nefes daha çektim, çalıların arasına kustum ve kumsalın yolunu tuttum.

Gökyüzü göz kamaştırıcıydı ve güneş gözlüğümü unutmuştum. Elimi kısıtığım gözlerime siper ettim. Şapkamı çıkardım ve saçlarım olmadan, kendimi yanıp eriyecekmişim gibi, çıplak hissettim. Ayakkabılarımdan kurtuldum; kum beklediğimden daha yumuşak ve serindi. Plajın aşağısında bir kamyon yolu gördüm, çok tuhaftı çünkü bu adaya arabaların giremediğini sanıyordum. Ama burada hiç kimse yoktu. Sadece ben ve millerce uzanan okyanus vardık.

Giysilerimi üstümden attım ve nisan ayında, üniversite öncesi destansı yazımız için planlar yaparken Saz'le birlikte aldığımız siyah bikinimle kaldım. Çıkardıklarımı, kumsal yatak odamın zeminiymiş gibi, buruşuk bir yığın halinde ayakkabılarımın ve balıkçı şapkasının yanına bıraktım. Suyu doğru yürüdüm; ılıktı. Su baldırlarıma ulaştınca, duraksadım.

Hayattaki ilk anım, annem ve babamla kumsalda, ayaklarımız suyun içinde el ele tutuştığımız bir sahneydi. Dalgaların ayaklarımızın üstüne kapanıp geri çekildiğini, okyanusun uzağa sürüklemeye çalıştığı kumun ayak bileklerime yapıştığını hatırlıyordum. Annemin gülerek kuma ya da babama ve bana, "Seni götürmesine izin verme!" diye bağırdığını hatırlıyordum. Elimi onlardan kurtarıp kumu tutarak kalmasını sağlamaya çalıştığımı.

Daha derine ilerledim.

Su dizlerime ulaştı.

Uyluklarıma.

Kalçalarıma.

Nefesimi tuttum. Kalbim *küt küt* atıyordu.

Belime.

Göğsüme.

Suyun bir anda derinleşeceği yeri bekliyordum ama zaten o yerin özelliği bir anda, hiçbir uyarı olmadan başlamasıydı. *Bu kez değil*, diye düşündüm. Ve suya daldım. Benim kararım. *Burası*

ben öyle istediğim için suyun derinleştiği nokta. Gözlerimi kapayıp okyanusa doğru yüzdüm. Rhode Island'da, Atlantik'te yaşırdık. Akıntıların, dalgaların ve girdapların tehlikesini bilirdim. Sakin suda nasıl yüzüleceğini, çalkantılı suda nasıl hareket edileceğini ve paniğe kapıldığım zaman ne yapacağımı bilirdim. Yürümeye başladığımdan beri yüzüyordum. Önce okyanusta, sonra da Mary Grove, Ohio'daki belediye havuzunda.

Suyun altında artık bir zemin, yer kalmamıştı. Gözlerimi açtım ve burada, denizde yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Yüzdüm ve bu şekilde hareket etmek iyi geldi. Çalkantı arttı ama devam ettim. Yorulunca sırtüstü uzanıp kendimi akıntıya bıraktım. Bir yanımda korku, bir yanımda heyecan içindeydi, bir yanımda ise umurunda değildi. Ölmüşüm gibi yaparak vücudumu tamamen saldırdım. Su beni yukarıda tuttu; bu bana her zaman şaşırtıcı gelirdi çünkü kendimi çok ağır hissettiğim için taş gibi batmam gerekirdi.

Etrafıma bakarak suyun içinde ilerledim ama açık okyanustan başka bir şey yoktu.

Bu yüzden ağzımı açıp bağırdım. Babamın odama geldiği günden beri içimde tuttuğum her şeyi, iki ebeveynime hissettiğim öfke ve kızgınlığın her zerresini okyanusa ve göğe fırlatırcasına, bağırdım, haykırdım, ciyakladım. Sözcükleri ve sesi olabildiğince, maviliğin arasında yok olacak kadar uzağa savuruyordum.

Bir dalga tokat gibi yüzüme çarptı. Suyu batıp çıkarak ağızımdaki suyu püskürttüm. Yeniden nefes alabilir hale geldiğimde sakinleşmişim. Suyun üstünde yüzüstü süzülürken gözlerimi açıp çok derin ve karanlık olduğu için hiçbir şeyin görünmediği aşağıya baktım. Vücudum akıntıyla kayıyordu. Top gibi öne arkaya atılıyordum.

Hava almak için yukarı çıktım, akıntı burada çok güçlüydü ve ada çok uzak görünüyordu. *Nasıl bu kadar uzaklaştı?* Dalgaların üstünde ta Afrika'ya kadar sürüklendiğimi, orada karaya çıkıp

her şeye sıfırdan başladığımı hayal ettim. Yeni bir isim. Yeni bir kıta. Belki babam endişelenirdi. Belki bir hata yaptığını ve aslında bir aile istediğini fark ederdi.

Yüzümü tekrar suya gömüp kendimi yine akıntıya bıraktım.

Artık dönmem gerektiğini düşünüyordum çünkü ne zamandır orada olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Midem gurulduyordu ve açlığın o boş sızısını hissediyordum.

Birden bir şey beni karnımın etrafından yakaladı, başımı hızla kaldırdım. Bir yandan nefes alıyor, bir yandan öksürüyordum çünkü az önce okyanusun yarısını içime çekmiştim. İlk düşüncem, *köpek balığı*, oldu. Ama karnımın etrafında beni suyun içinde taşıyan kollar, kolların ucunda da bir çocuk vardı.

Öksürüklerin arasında, “Bırak beni,” demeyi başardım.

“Hayır.”

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ben okyanusta büyüdüm.”

“Yarı yunus bile olsan umurumda değil.”

Bardaki çocuktu, valizlerimizi taşıyan çocuk ve sanırım şundan itibaren bir de kumsaldaki çocuk olacaktı. Ona vurmaya başladım ama beni daha sıkı tutarak kıyıya doğru çekmeye başladı.

“Biraz gevşesen iyi olur, Ariel².” Güneşte altın rengi görünüyordu. “Burasının Doğu Kıyısı’nın en büyük köpek balığı üreme alanı olduğunu biliyorsundur.”

Ve bir anda aklıma Addy’nin oğlu, kuzenim Danny ile dip akıntısı geldi ve kıyıdan ne kadar uzakta olduğumuzu gördüm. Georgia açıklarındaki bu sular ya da bu sularda nelerin yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Akıntıları bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Hem ya bana bir şey olsaydı? Annem yapayalnız kalırdı.

2 Prens Ariel, 1989 tarihli Disney yapımı “Küçük Deniz Kızı” filminin baş kahramanı olan deniz kızıdır. (yay.n.)

Kolumu çocuğun boynuna sardım, artık ona tutunuyordum. Kürek kemiğinin üstünde bir dövme vardı. Bir pusula. Elbette. Aptalca, kusursuzca ve harikulade bir şekilde ironikti. Yüzüm ona, sırtım adaya dönüktü ve okyanusu izliyordum. Başımı çevirince adanın gittikçe yaklaştığını ama hâlâ çok uzak olduğunu gördüm. Gözlerim suda yüzgeç arıyordu.

Sıhğlık alana geldiğimizde artık aptallık ettiğimi, pervasız olma lüksümün bulunmadığını düşünüyordum. Gerçi bir yanım, telefon geldiği zaman babamın yüzünün alacağı hali hayal etmiyor değildi. *Neil Henry? Bir kaza oldu. Keşke onları hiç göndermeseymişsiniz.*

Kollarımı çözüp çocuktan ayrıldığımda kıyıya çok yaklaşmıştık ve şimdi hiç olmadığı kadar hızlı yüzüyordum. Onunla yarışıyordum çünkü bir anda kıyıya ulaşma, karayı ayaklarımın altında hissetme ihtiyacıyla dolmuştum ve bir oğlanın beni geçmesine, bir erkeğin beni kurtarmasına izin vermeyecektim. Kiminle uğraştığını görmeliydi. Arayı açtım, sonra bana yetiştii, ikimiz de var gücümüzle kulaç atıyorduk. Ben kıl payı galip geldim ve kumsala yığıldık.

Vücudum kuma gömüldü. Sıcaklık etime, kemiklerime kadar yayıldı. 29 Mayıs'tan beri ilk kez tamamen ısındığımı hissediyordum. Kafamın içi bir oda, göz kapaklarım beni içeri kapatan kapıarmış gibi, içime çekilmişti. Güneş o kadar parlaktı ki ışığını tamamen dışarıda bırakmak imkânsızdı. Bir gün, biri bu kumsalda yürüyecek ve tebeşirle çizilmiş bir silüet gibi, kumun derinliğine gömülmüş vücudumun izini görecekti.

“Senin sorunun ne?”

Gözlerimi açtığımda, tepemde dikiliyordu.

“Dinle, Calamity Jane, bugünlük bu kadar yeter mi yoksa kalıp sana göz kulak olmalı mıyım? Bak ne diyeceğim, sana kolay yolu göstereyim. Bataklık şu tarafta.” Ağaçların olduğu tarafı

işaret etti. “Şu taraftan ilerleyip Ana Yol’u geçince, batıya doğru devam edersen karanın sonuna ulaşırsın. Kaçırman imkânsız. Hazır gitmişken biraz yüz. Bayılırsın. Timsahlar, zehirli yılanlar pusuda bekliyorlar.” Eğildi, yerde duran tişörtü aldı ve gitmek için harekete geçti. Bardaki karşılaşmamızın ya da ona telefon numaramı bırakmış olmamın bahsi bile geçmeden.

“Claude,” dedim. “Adım Claude.”

Döndü ve geri geri yürümeye devam etti. Kollarını havaya kaldırdı. “Umurumda değil.” Ve kum tepelerinin arasında kayboldu.

Kum tepelerinin, yeşil meşelerin arasından geçip toprak yola geri çıktım. Gözlerim çocuğu arıyordu ama kimseyi görmedim.

Şapkamı çıkarıp saçımdan geriye kalanı salladım. Bütün saçlarımı geri toplayıp kafama yapıştırabilseydim, bir dakika durmazdım. Saçlarımı keserken bu adanın ve buradaki durumunun geçici olduğu ve sonbaharda üniversiteye giderken saçlarıma ihtiyaç duyacağım tamamen aklımdan çıkmıştı. Şimdi birinci sınıfa, oğlanlarla karıştırılarak başlayacaktım. Pantolonumun cebinin derinliklerine gömülen rujumu buldum. İyice sürdüm. Onu tekrar görme ihtimaline karşı. Sonra çalılıarın arasında bir hışırtı duydum ve koşmaya başladım.

Düzenleme

Ny.ozlem

2. GÜN

(ÜÇÜNCÜ KISIM)

Addy'nin evine vardığımda, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Tel kapı arkamdan çarparak kapandı ve anneme seslendim. Cevap vermedi. Karahindiba'ya seslendim. Miyavlamadı. Korku dolu bir an için, onların da beni terk ettiğini sandım. Doğruca annemin odasına gittim; şifonyerin, sandalyenin ve yatağın üstü eşyalarla doluydu. Giysileri dolaptaydı. Rahat bir nefes aldım. Karahindiba ortaya çıktı ve esneyerek gerindi. Onu kucakladım ve yüzünü öpücüklere boğdum.

Banyoya girince ıslak pantolonumu, tişörtümü ve şapkamı çıkarıp bikiimin içinde böcek ısırıklarıyla kaplı bacaklarım ve kollarımla kaldım. Isırıkları kabarana kadar kaşıdım, sonra bikiimi de çıkarıp dünyanın en uzun düşünüy aldım.

Bir saat sonra canına okunmuş saçlarımdan geriye kalanlar balıkçı şapkasının altına gizlenmiş bir halde, pencere pervazındaki sedire yerleşmişim. Defterlerim –kötü ve aşırı uzun romanımın olduğu defterler– yanımda duruyordu. Söyleyecek hem çok şeyim vardı hem hiçbir şeyim yoktu ve kitabımın oluşturduğu bu kuleye, uzun zaman önce bir vantilatöre asılıp unutulmuş bir şeye bakar gibi bakıyordum. İçimden, *fışını çekmenin vakti geldi*, diye geçirdim.

Biri ya da bir şey kapıya vurunca, yerimden sıçradım. Burada konuşmak isteyeceğim kimse olmadığı için, sesi yok saydım. Ama kapı yine vuruldu ve ben okumaya devam ettim. Ama sonra pencereye vuruldu ve orada biri duruyordu. Kumsaldaki çocuktaki bu.

Ona gözümü kırpmadan, dik dik baktım. Kendimi bir şekilde görünmez yapmam mümkün olabilir miydi acaba? Camın arkasından, "Seni görüyorum," dedi.

Defteri bıraktım ve ayağa kalkıp kapıyı açtım.

"Ne istiyorsun?"

"Hayattasın."

"Öyleyim."

"Bir timsah tarafından yenmiş bir halde bataklıkta bir yerde yatıyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm ve seni yoklamaya karar verdim. Burasının cennete benzemesi, aynı zamanda ölümcül olmadığı anlamına gelmez." Döndü, basamakları koşar adım indi ve geri çıktı. "Biliyor musun, belki de seni yılanlar hakkında uyarmak için doğru bir zamandır. Çıngıraklı yılanlar, zehirli yılanlar, su mokasenleri. Ah bir de, asla bir yaban domuzuyla yavrularının arasına girme. Bu da gününü mahveder. Bastığın ve yüzdüğün yerlere dikkat edersen, bir şey olmaz. Özellikle de geceleri, çünkü buradaki yaratıkların bazıları dışarıya geceleyin çıkar. Kumsal sorun olmaz ama bak ne diyeceğim, onu da kendi başına yapmaman gerektiğini düşünüyorum. Seni alması için bir ambulans helikopter çağırmak zorunda kalmak, ihtiyacımız olan en son şey."

Ve böylece basamakları tekrar inip yola yöneldi.

Verandaya çıktım. "Bu moral konuşmasını buraya gelen herkese yapar mısın?"

Bana döndü. "Sadece pervasız olanlara."

"Şey, boşuna zahmet ettiğin için üzgünüm. Burada olduğum süre boyunca içeride kalmayı planlıyorum."

“O süre ne kadar?”

“Bugünü de sayarsan otuz dört gün daha. Ne yazık ki ben sayıyorum.”

“Park Hizmetleri’ni uyarsam iyi olur. Bilirsin işte. Fikrini değiştirirsin falan.” Arkasına bakmadan uzaklaştı. Durup güneşin saçlarında parlamasını ve yolda bekleyen tozlu siyah kamyonete tırmanırken omuzlarının tişörtünün altında hareket etmesini izledim.

O akşam annemle otelin ön verandasındaki sallanan koltuklarda limonata içiyorduk. Neredeyse bir örnek mavi elbiseler giymiştik. Beni huzursuz eden bir tesadüftü bu.

Annem müzede edindiği bilgilerle dolup taşmıştı. “Adanın tarihinin trajedi sonrası kendini yeniden inşa etmek zorunda kalan güçlü kadınlarla dolu olduğunu biliyor muydun? Claudine ve büyük büyükannen Eva, böyle bir soydan geliyorlar. Daha Blackwoodlar buraya gelmeden önce, burayı kadınlar yönetiyormuş.”

“Dolu mu dedin?”

“Evet.”

“Yani Amazon Adası’na geldiğimizi mi söylüyorsun?”

“Öyle de denebilir. Şu anda buradayız. Güçlü kadınların hayaletlerinin çevrelediği Amazon Adası’nda. Belki de onlardan öğrenebileceğimiz bir şeyler vardır. Belki de ikimiz de hakkında yazacak bir şeyler bulabiliriz.”

Annemin sözleri havada asılı kaldı ve ben ona işle ilgili sorular –ne kadar süreceğini düşünüyordu, Blackwoodlardan ne tür materyaller kalmıştı, bugün bir zamanlar burada yaşayan insanlar hakkında öğrendiği en büyüleyici şey neydi– sormayınca, bana bir İspanyol askeriyle evlenen ve adanın ele geçirilmesi için İspanyollarla birlikte savaşan Timucua Kızılderilisi Doña Grecia Reyes’i anlattı. Kadın İspanya kralına bütün Florida ve

Georgia sahiline göz kulak olmak için ihtiyaç duyduğu parayı talep eden bir mektup yazmıştı. Kral ona cevap yazmakla kalmamış, yanında para da göndermişti ve sonrasında insanlar ona Ada'nın Prensesi lakabını takmıştı.

Hüznünün ardında annemin sesine bir canlılık, bir amaç eklenmişti. Yine bir projenin arifesindeydi ve araştırma onu oyalıyordu.

Hiçbir şey söylemedim ama hâlâ ben olan yanımda, *yaşlı Bayan Havisham*³ gibi *avare avare dolaşmak yerine, yapacak bir şeyler bulmalıyım*, diyordu. Ve anneme öfkeli olan yanımda, ona bu hikâyelerin ilginç olduğunu ya da onları azıcık da olsa önemsemişimi söylemek istemiyordu.

“Sana yakışmış,” dedi saçlarımın uçlarına dokunarak. “Sofistike görünüyor.”

“Fazla kısa.”

“Neden yaptın?”

“Değişikliğe ihtiyacım vardı.”

“İyi görüneceğini bilseydim, ben de benimkini keserdim.”

“Sana daha çok yakışır.” Onun Harry’sinin Ron’u olduğunu herkes bilirdi.

“İhtiyacın olan son şey, annenin senin ikizin olmaya çalışması. Ben kendime ait bir şey bulmalıyım. Belki bir dövme yaptırırım.”

Annem konuşurken, rolleri düşündüm. Hepimizin rollerimizin olduğunu. İstesek de istemesek de o rolleri oynadığımızı. Benimki Asla Aşamayacağı İki Olağanüstü İnsanın İyi Kızı rolüydü. Altı yaşındayken, hiçbir zaman öyle hissetmese de dâhi olduğunu söyleyen bir teste giren. Rolü, Ödüllü Ünlü Yazar ve

3 Charles Dickens’ın *Büyük Umutlar* adlı kitabında yer alan, âşık olduğu adam tarafından düğün gününde terk edilen karakter. (yay.n.)

Herkesin En Sevdiği İnsan rolü bulunan annesinin daha az ışıltılı versiyonuydu.

Babamın rolü ise Bizim Gibi Olmayan Kişi'ydi. Onun da yaratıcı olması dışında. Yirmi yaşındayken Juilliard'a gitmeden önce tek bir ders bile almamış olmasına rağmen, eline aldığı her tür müzik aletini çalabilirdi. Piyanoda ya da gitarda bir melodiyi kapması için bir kez dinlemesi yeterdi ve resim yapabilirdi ama yapmazdı. Annem onun hüsrana uğramış bir ressam olduğunu ve başka bir çağa ait olduğunu söylerdi.

Bu adadaki rolüm sadece Artık Bir Aileye Sahip Olmayı Kaldıramayan Babanın Sürülmüş Kızı olamazdı. Ya da Küçük Lauren/Lauren'in Gölgesi. Daha fazlası olmalıydı. Ve bir kez daha Eski Claude'un öldüğünü ve Yeni Claude'un onun yerini aldığını düşündüm. Hoş, Yeni Claude hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bir dakika sonra anneme tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Sıcaklığın bir anda beş yüz derece birden düştüğü içeriye girdim ve merdiveni inip dosdoğru hediyelik eşya dükkânına yürüdüm. Kimse yoktu. Kitapları, beyzbol şapkalarını ve kartları kurcalayarak istediğim buymuş gibi yaptım.

Birden Jared belirdi. Mutfak personelinin üniforması olan beyaz gömlek siyah pantolon giymişti. Kollarını sıvamıştı ve sağ ön kolundaki dövmeyi ilk kez fark ettim. "Selam," dedi.

Kendime burasının bir ada olduğunu ve üzerinde sadece otuz bir kişi falan olduğunu hatırlatmam gerekti.

"Selam. Valizlerimizi eve taşıyan çocuğu bulmaya çalışıyorum."

"Miah'yı söylüyorsun."

"Maya mı?"

"Jeremiah Crew. Ama biz ona Miah deriz. *M-I-A-H*. Park Hizmetleri'nden bazı çocuklar, buraya ilk geldiğinde ona J. Crew derdi ama buna derhâl son verdi."

"Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?"

“Burada, orada, her yerde. Miah istediği yere gider ve istediğini yapar.”

“Sözü geçen birine benziyor ya da öyle olduğunu *sanıyor*.”

Jared omuz silkti. “Adaya uzun süredir geliyor.”

“Ne iş yapıyor, bu arada? Yani mesela neden burada? Sizinle birlikte otelde mi çalışıyor?”

“Baileylerin yanında çalışıyor. Kuzey uçta yaşarlar. Outward Bound gruplarıyla birlikte patikaları temizliyor. Ayak işlerini hallediyor. İnsanların bir şeye ihtiyacı olunca ana karaya gidiyor. Bir şeyler inşa ediyor.”

“Ama neden *burada*?”

“Belki de bunu ona sormalısın.” Sonra bana bütün sorularımın gerçek nedenini biliyor gibi bir bakış attı. “Kız arkadaşı yok. En azından bildiğim kadarıyla.” Sırtınca neden sorduğumu kesinlikle çaktığını ama beni bunun için yargılamadığını anladım ve o anda, *belki de Jared ve ben gerçekten arkadaş olabiliriz*, diye düşündüm.

“O yüzden sormuyorum ama sağ ol, Jared.”

“Rica ederim, Claude.”

Tam uzaklaşacakken geri döndüm. “Dövmende ne yazıyor?”

Okuyabilmem için kolunu uzattı: *12 Ağustos*.

“Doğum günün mü?”

“Ölen bir arkadaşımın anısına yaptırdım.”

Bunu söyleme şeklinden, yerin ayağının altından çekilmesinin nasıl bir his olduğunu bildiğini anladım.

“Arkadaşın için üzgünüm.”

“Teşekkürler.”

Dövmeye bir an gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra tekrar bana döndü. “Hey, yarın akşam takılacağız. Sen de katılmak istersen.”

“Nerede?”

“Dip’te.”

“Dip ne?”

“Serendipity. Personel orada yaşıyor.”

“Belki. Teşekkürler. Bakarım.”

Akşam yemeğinde oturmuş, derin bir sohbetin –tekrar tekrar aynı sohbet ediliyordu, artık soruları da cevapları da ezberlemiştim– alçalıp yükselmesini dinlerken, aklım Jeremiah Crew’daydı. Hakkında bildiklerim şunlardı:

İnsanlar ona Miah diyordu.

Kendisine J. Crew denmesinden hoşlanmıyordu.

Buraya bir süredir geliyordu.

Herkesin ona işi düşüyordu.

Muhtemelen bir kız arkadaşı yoktu.

Telefonum titreştiğinde annemle eve yürüyorduk. “Seninki mi?” dedi göğe bakarak.

Telefonumu cebimden çıkardım.

Seni Kara Dul’dan ve fıstık ezmesinden ve “Umbrella”dan daha çok seviyorum. Eve ne zaman dönüyorsun?

Rihanna’nın ‘Umbrella’sı çocukluğumuzdan beri bizim şarkımızdı.

Şarkının sözlerini ona olabildiğince hızlı yazdım ama telefonum yine şebeke arama moduna geçmiş, mesajı göndermeye çalışıyordu ve sonra Saz, aniden ekrandan kayboldu.

3. GÜN

Sabah erkenden uyandım. Gece, uykumda pijama altımı çıkarmıştım, şimdi üzerimde pijama üstüm ve külotumla yatıyordum. Wyatt'ın yüzünü zihnimde canlandırmaya çalıştım. Ama Wyatt yerine Jeremiah Crew'u gördüm. Ukala ifadesini. Omzundaki pusula dövmesini. Geniş ve güçlü ellerini. Görüntüsünü zihnimden uzaklaştırdım ama hemen geri döndü.

Claudine, diyordu ağzı, seni istiyorum. Senin için ne hissettiğimi bilmiyor musun? Seni ne kadar istediğimi bilmiyor musun?

Evet, diye soludum. Al beni.

Başımın etrafında, kulağımın yanında bir şey vızıldadı. Göremememe rağmen, tek elimle sivrisineği kovaladım. *Vız vız vız.* İki elimle birden havaya vurdum, sonra doğruldum ve oraya saklanmaya karar vermiş olması ihtimaline karşı Georgia'nın sıcağından nemlenmiş saçlarımı salladım. Vızlama devam etti ve *pof*, Jeremiah kayboldu.

Sırtımı karyolanın baş ucuna yasladım. *Sen kazandın, sivrisinek. Elinden geleni ardına koyma. Umarım burada, Georgia'nın yabaniliğinde sıtmadan ölürüm. Annemle babama sağlam bir ders olur.* Jeremiah Crew da cenazeme gelirdi ve tabutumun ya da küllerimin durduğu vazonun –artık hangisi olursa– başında ağlarken, hayaletim yanında dikilirdi. Hayaletim ve yaşanabileceklerin düşüncesi, sonsuza dek peşinde olurdu.

Odamdan çıktığımda yağmur yağıyordu. Annem mutfakta tabakları duruluyor ve tezgâhın üstündeki ahşap rafa kaldırıyordu. Kot pantolon ve parlak renkli, yazlık bir bluz giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

“Günaydın,” dedim kahveye uzanırken.

“Öğle oldu.” Yüzüne düşen bir saç tutamını kenara itti ve başıyla üzerinde büyük, kahverengi bir kutunun durduğu, pencere pervazındaki sediri işaret etti. “Babandan.”

Artık *babacığın* yok. O senin *baban*.

“Ne ki bu?”

“Bilmem.”

Uzakta şimşek çaktı. *Bir, iki, üç, dört* diye saydım ve gök gürledi. Tezgâha yaslanıp kahvaltılık gevreğimi yerken, kutuya patlamak üzere olan bir bombaymış gibi baktım. Annem konuşuyordu ama ben onu duymuyordum çünkü aklımda sadece kutu vardı. Annem müze ve akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler söyledi, sonra çantasıyla bir şemsiye alıp kapıya yürüdü.

Annem çıktığı gibi geri döndüğünde ben hâlâ tezgâhın başındaydım.

“Bu senin mi?”

“Ne?”

Annem kapı eşiğinde durmuş yerdeki bir şeye bakıyordu. Yanına gittim ve orada duran kortizon kremi ile haşere kovucu spreye baktım. Haşere kovucu spreye bir not iliştilmişti: *Hanımefendi için. Kaşırsan daha kötü olur.*

“Sanırım benim,” dedim.

Annemin arkasına, dışarıya baktım ama *ondan* hiçbir işaret yoktu.

Annem gülümsemesini gizleyemeyerek nota ve bana baktı. “Kimden olduğunu söylemek ister misin?”

“Pek değil.” Ben de ona gülümsedim, mutfağa döndüm ve kendime biraz daha kahvaltılık gevrek doldurur gibi yaptım. Birkaç saniye sonra annem hoşça kal diye seslendi ve kapı arkasından kapandı.

Kortizon kremi ve haşere kovucuyu alıp içeri götürmeden önce üç dakika bekledim. Tanıdık görünen nota baktım; bir not defterinden yırtılmıştı. Kâğıdı çevirince, arkasında benim yazdığım telefon numaramı gördüm. Altında, *burada telefon çekmez. Seni bulmak istersem, bulurum* yazıyordu.

Babam bana en sevdiğim oyuncak bebeğim Edna’yı, Saz’le tuttuğumuz şarkı sözü günlüğünü, ikinci el Nancy Drew kitaplarımı ve dördüncü sınıftayken kilden yaptığım kedi biblosunu göndermişti. Hepsi Avengers desenli doğum günü kâğıdına sarılıydı. Yanında da şu mesaj vardı:

Sevgili Clew,

Özleyeceğimi tahmin ettiğim birkaç şeyi gönderiyorum. Umarım adada iyi vakit geçiriyorsundur ve dehşet sıcak değildir. Bradbury ve ben yuvarlanıp gidiyoruz. Üniversitede işler yoğun ama ağustosta eve döndüğünde görüşmek için sabırsızlanıyoruz. Seni özledik.

Sevgiler,

Baban

Günlüğü karıştırdım ve kitapları üst üste yığıp kilden kediyi en üste koydum. Edna’yı elime alıp inceledim: Okul bahçesinde geçirdiğim bir kaza sonucu bana dikiş atıldıktan sonra dikiş niyetine yanaklarına çizdiğim çizgiler, saçını kestiğim için kel kalan kısım ve far niyetine, çıkmayan fosforlu mor kalemle boyadığım gözleri.

“Neden buradasın?” dedim ona. “Birkaç hafta sonra eve dönecekken bunları bana neden gönderdi?” İçimden, derinlerden bir ses, *eve dönmeyeceksen başka tabii*, dedi. *Baban eve dönmemeni istiyorsa.*

Her şeyi pencere pervazındaki sedirde bıraktım. Edna bir ayağı duvara dayalı bir halde, sırtüstü yatıyordu. Karahindiba yanına zıpladı ve saçlarından arta kalanları yalamaya başladı.

Balıkçı şapkasını ve ayakkabılarımı kaptım. Evden o kadar hızlı çıktım ki şemsiye almak aklıma gelmedi ve birkaç dakika içinde sıırıslıklam olmuşum bile. Şapka ıslak köpek gibi kokuyordu.

Yürürken, annemle babamın birbirlerini, babamın annemi artık sevmediğine, bir aile isterken artık istemediğine karar verdiği güne kadar sevdiklerini düşünüyordum. Birinin sizi sevmeye son vermesine ne neden olur? Bir gün sevgi varken, ertesi gün bir de bakmışsınız yok. Sevgi nereye gider? Yaşayan ve nefes alan bir şey, hiç var olmamış gibi nasıl ortadan kaybolabilir? Gözümde sevgilerin onlarla işimiz bitince gittiği bir oda ya da kocaman bir gezegen canlandırımdı. Bir tür hurdalık gibi. Her yere sevgi kalıntılarıнын saçıldığı bir hurdalık. İnsanlar o kalıntıları karıştırıyorlar ve en büyük, en sağlam parçaları toplayıp onlardan bir şey yaratmaya çalışıyorlar. Yeni bir insanla tanıştığımızda ya da yeni birine âşık olduğumuzda veya yeni birini sevmeye başladığımızda yaptığımız bu değil mi? Eski kırık dökük parçalarımızı toplayıp yeniden denemek?

Bir süre sonra yolun biraz dışında bir ev gördüm. Kocaman, yeşil bir meşe ağacının altında, parlak mavi renkli, dar cepheli bir evdi. Ön verandasında parlak mavi renkte sallanan koltuklar vardı. Pencerelerinde küçük ışıklar. Bir hikâye kitabından çıkma, samimi ve davetkâr bir eve benziyordu. İçeri girmek ve kendimi evimde hissetmek istedim.

Yürümeye devam ettim, çünkü etmezsem sonsuza dek orada kalabilirdim. Yolun ilerisinde –bu kez ayçiçeği sarısı– bir ev daha vardı. Bir sonraki açık yeşildi, sonraki ise bir tür pembe. Hepsi dışarıdan sıcacık ve davetkâr görünüyordu. Burada yaşayan insanların başına hiç kötü bir şey gelemezmiş gibi.

Adanın her şeyin satıldığı marketinin rafları şeker, kahvaltılık gevrek, abur cubur ve kalamın losyonu ile tıka basa dolu iki kısa koridordan ibaretti. Bir dondurma dolabı ile soğuk içeceklerin bulunduğu bir buzdolabı vardı. Adanın 1970’lerden kalmış gibi görünen kartpostallarının durduğu tezgâhın arkasında yuvarlak, temiz yüzlü bir kadın dergi okuyordu. Yakasındaki isimlikte TERRI yazıyordu.

Boğazımı temizledim. “Feribot hangi sıklıkla çalışıyor?”

Önündeki dergiden başını kaldırıp bana baktı. *People* dergisiydi. “Ana karaya günde üç kez gidip gelen bir feribot var ama paran varsa tekne tutabilirsin.”

“Keşke,” dedim. “Burada çalışma saatleriniz kaçla kaç arası?”

“Canım ne zaman isterse.” Başını dergisine eğdi ve okumaya devam etti.

Tezgâhın ilerisindeki bir köşede, etrafında sandalyeler olan birkaç yuvarlak masa gördüm. Oturup telefonumu çıkardım ve Saz’i aradım. İlk çalışında açtı.

“Sazzy?”

“Hen! Hâlâ Atlanta’da mısın? Eve ne zaman döneceksin?”

Ve son birkaç haftadır bir arada tutmak için çabaladığım, un ufak olup dağılmış ama acılarında birleşen parçalarım, aynı anda konuşmaya başladı. “Bir süre dönmeyeceğim, çünkü annem ve ben bir adadayız ve burada olmam gerekiyor. Çünkü babam bizi istemiyor ve annem bundan sonra olacakları çözmeye çalışıyor, bu yüzden buraya geldik. Ve ben olan bitene hâlâ anlam veremiyorum. Gitmeyi bu kadar istiyorsa, neden bizim yerimize o

gitmedi? Neden annem ve ben kaçaklar gibi, kimsenin hakkında konuşamayacağı kadar korkunç bir şey yapmış da vedalaşmayı bile hak etmeyen kaçak suçlular gibi her şeyimizi terk etmek zorunda kaldık?”

Evimizi, demedim çünkü Mary Grove artık bana adadan daha fazla ev gibi gelmiyordu. Sadece eskiden yaşadığım bir yerdi. Evimin neresi olduğundan emin değildim. Belki de bütün o sevgi kalıntılarıyla birlikte hurdalıkta yaşıyordu.

Saz beni saçlarımı nasıl kestiğimi anlatırken bile dinledi, dinledi ve ben ağlamaya başlayınca, “Hassiktir,” dedi. Sonra dinlemeye devam etti. Söylemeye ihtiyaç duyduğum her şeyi söyleyebilmem için nefes bile almadan, hareketsiz oturduğunu görür gibiydim. Ve bir süre sonra artık ne dediğimi bile bilmez oldum çünkü konuşan ben değildim, parçalarımdı. Ve ağlarken yavaş yavaş birleştiklerini hissettim. Gevşek bir şekilde. Ama bir araya gelmişlerdi.

Anlatacaklarım bitip de geriye söylenecek söz kalmayınca, parçalarım nefes nefese birbirine tutunurken, Saz, “Öncelikle seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

“Her zaman. Ciddiyim. Seni sevmekten vazgeçeceğimi bir an bile olsun düşünmeni istemem. İkinci olarak, siktirsin. Şaşırmadım, ama siktirsin.”

“*Şaşırmadım*” derken ne demek istiyordu? Babamı babam olduğu için seven parçam Saz’e siktirip gitmesini söylemek istedi ama babamı sonsuza dek koruyamazdım. Bu yüzden “Siktirsin,” diye tekrarlardım. Ve bunu söylerken, kalbimin bir parçası kopup düştü çünkü o kelimeyi söylemek, babama ihanet etmek gibiydi.

“Üçüncü olarak seni oradan kurtarmalıyız.”

Bu fikir sırtımı dikleştirmeme neden oldu ve sonra göz yaşlarımı silmeye başladım çünkü Saz’in söylediklerine odaklanabilmem için onlardan kurtulmalıyım.

“Orasıyla burası arasındaki orta nokta neresi? Eğer ben... Bir dakika.” Birkaç saniye sessizleşti. “Ben Greenville’e gelebilirim, benimle orada buluşabilir misin? Ne bileyim bir araba çalabilir, uçağa atlayabilir ya da onun gibi bir şey yapabilir misin? Yarın orada olabilirim.”

Telefonumdaki haritayı açtım, şebeke yeterince çekmediği için takılıp duruyordu ama sonunda, kalbim buradan çok uzaklara kaçma düşüncesiyle her an biraz daha hızlanırken, yolu inceleyebildim.

“Oraya dönmek istemiyorum,” dedim. Yeşil duvarlı odamı, köpeğimi, evimizi ve arkadaşlarımı özlememe rağmen. Hayatım boyunca cepte gördüğüm şeyleri.

“Elbette istemezsin. Yola düşebiliriz. Sadece ikimiz. Thelma ve Louise gibi. İki kanun kaçağı. Üniversite öncesi son bir yolculuk. Sen ve ben, asi ve özgür. Belki Asheville’e gideriz. Orada Zelda Fitzgerald’ın yangında öldüğü sanatoryumu bulabiliriz.”

Manzara gözümde canlanmıştı; ikimiz. Claude ve Saz. Saz ve Claude. Daima olduğu ve olacağı gibi. Kuzey ve Güney Carolina ile California arasındaki bütün basmakalıp turistik noktalarda duracaktık. Çünkü oraya gidecektik: Batı Kıyısı. Los Angeles. Artık kışlara paydostu. Soğuğa da. Sadece güneş ışığı, parlak gökyüzü ve önümüzde göz alabildiğine uzanan şehir. Kendimizi kaybedecek ve tekrar bulacaktık.

Sonra Saz, “Bir dakika,” dedi. Başka biriyle konuştuğunu duydum. Gülüşmeleri. Sonra Saz bir şey daha söyledi. Ardından bana “Döndüm,” dedi. “Özür dilerim. Yvonne pizza siparişi veriyor ve neli olacağı konusunda anlaşılamıyoruz. Ben pepperoni ve ekstra biber diyorum, o jambon ve ananas. Ki bence bu, kelimenin tam anlamıyla tiksindir.” Bu son kısmı neredeyse bağırarak söyledi ve benim için değil, Yvonne için bağırıldığını anladım.

“Hoparlörde miyim?”

“Ne?”

“Ho-par-lör-de mi-yim?”

“Evet...”

“Hoparlörü hemen kapat.”

Çünkü ben SazveYvonne’u aramamıştım. Saz’i aramıştım.

“Tamam. Kapattım. Özür dilerim. İkimiziz. Yvonne seni duyamıyor.”

Yvonne deyişinde aralarında sırlar varmış gibi bir tını vardı. Ben bin üç yüz kilometre ötedeyken pizza ısmarlıyor, seks yapıyor ve âşık oluyorlardı.

“O zaman Asheville’de buluşalım,” dedi.

“Ciddi mi? Sen ve Yvonne yani?”

“Leah’dan ayrıldı.” Saz bir şey söylememi bekledi. Söylemeyince, “Hen?” dedi.

“Özür dilerim. Benimle mi onunla mı konuştuğundan emin olamadım da.” Ve hissettiğim kırgınlık, sesime yansımıştı. “Bunu senin için mi yaptı?”

“Öyle olmadığını söylüyor ama bu geçen perşembe oldu ve o zamandan beri birlikteyiz. Çiçeğimi tekrar kopardı. Ve bir daha, bir daha.” Sonra uzun uzun güldü. “Ah, bekle...” Ve sonra yine gitti, geri geldi, gitti, geri geldi. Defalarca.

Bana her dönüşünde özür diledi ama ben küçüldüğümü hissediyordum. Ada, harabeleri, rutubet, atlar, yaban domuzları, hepsi üstüme üstüme geliyordu ve ben bir karınca gibi küçücük kalmıştım. Onu tanıdığım ilk günden beri, Saz hiçbir zaman annesiyle babasının onu gerçekten *anladığını* hissetmemişti. Cinsel tercihini, espri anlayışını anlamaya çok uzaktılar ama tatlı ve iyi niyetli insanlar olarak çabalıyorlardı. Babası onunla toplu yürüyüşlere katılıyor, Onur tişörtleri giyiyor, Saz’ın, arabasını gökkuşağı çıkartmalarıyla doldurmasına göz yumuyordu ve her gece ona, ne olursa olsun onu seveceğini söylüyordu. İşte bu yüzden benim yaşadıklarımı anlaması imkânsızdı. Ayrıca şu anda müthiş kabalık ediyordu.

Bir anda telefonu kapama isteğiyle doldum. *Son dört haftada benim dünyam başıma yıkıldı ve sen pizza için mi tartışıyorsun?*

“Özür dilerim, Hen,” dedi. Ve sonra yine konuşmaya başladılar. Bense oturmuş, bekliyordum. Avuçlarım terlemeye başlamış, yüzüm ısınmıştı ve bunları yapan Georgia’nın nemi değildi. İkisiydi. Ve bir anda kafama dank etti; ne kadar istesem de hiçbir şey aynı kalmayacaktı.

Saz bana dönünce, “Kapatmalıyım,” dedim. “Dünyam tepetlak oldu ve sen Yvonne’la o kadar meşgulsün ki beni dinleyemiyorsun bile.”

“Deminden beri dinliyorum. Bak, pislik gibi davrandıysam özür dilerim. Arayacağını bilmiyordum ve aradığına çok sevindim çünkü seni deli gibi özlüyorum, Hen, gerçekten özlüyorum. Sadece, o burada ve ne yaptığımı bilmiyorum. Bu benim için yepyeni bir şey, senin burada olmaman, benim bir ilişkiye başlamam...”

Sustuk. Ve o sessizlikte aramızdaki uçurumun tekrar kapatabileceğimizden şüphe duyacağım kadar büyüdüğünü hissettim. *Aramızda hiç sır olmamalıydı. Biz daima Claude ve Saz olmalıydık. Saz ve Claude.*

“Seninle bir yerde buluşmak konusunda ciddiym,” dedi. “Wyatt da seni soruyor.”

“Bana mesaj çekti.” Sonra nedense ekledim. “Ona söyledim.”

“Ona neyi söyledin?”

“Annemle babamı.”

“Wyatt’a mı söyledin?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Ohio’dan ayrılmadan önce.”

“Ama bana söylemedin.”

Yvonne hakkında bir şey söylemeyi düşünürken, “Hayır,” dedim. “Sen bana çok yakınsın. Sana söylemek, durumun fazla gerçek görünmesine neden olurdu.” Ona söylediğim şeyleri dü-

zenlemek, bana çok yabancı bir duyguydu. Zemini yeniden inşa etmek yerine, duvarlar örüyordum.

Sessiz kaldı.

“Hâlâ orada mısın?” dedim.

“Evet.” Sesi, yutulmuş gibi içeriden geliyordu. Birkaç saniye, ikimiz de sustuk.

Sonunda Saz derin bir iç çekti. “Yapalım bunu. Bir yerde buluşalım, sonra seni Mary Grove’a geri getirelim.” Ama söyleme şeklinden bunun yapmak istediği son şey olduğu hissediliyordu.

Ve ben burada donakalmış ve felç olmuş bir haldeyken hayatına devam edebildiği için Saz’e çok öfkeli olmama, Saz’in de annemle babamı ondan önce Wyatt’a söylediğim için bana kızgın olmasına rağmen, bir yanımda bunu yapmak istiyordu. Az kalsın, *tamam. Yapalım. Gidelim*, diyecektim. Birkaç saniyeliliğine manzarayı yeniden gözümde canlandırabildim. Thelma ile Louise ucu açık bir yoldaydı. Wyatt ve ben, nihayet birlikteydik.

Ama markette etrafıma ve pencereden dışarıya, yeşil meşelere, palmye ağaçlarına ve bataklığa doğru bakınca, bir anda kendimi yeniden bu adada buldum. Annem de dirseklerine kadar mektuplara, belgelere ve Tanrı bilir daha nelere gömülü bir halde, buradaydı. Psikolojik çöküntü yaşamamak için kendini oyalayıp meşgul etmeye ve bir amaca tutunmaya çalışıyordu.

“Yapamam.” Bunu söylemek, *ortadan ikiye bölünüyormuşum* gibi hissetmeme neden oldu. Ve bu, sadece başlangıçtı. Arkama bakmayacağım ve sonsuza dek annemle müttefik olmaya yemin edeceğim nokta. O anda, yaşam boyu sürececek bir seçim yaptım. Annemi babama tercih ettim. Annemi kendim dâhil herkese tercih ettim.

“Hey. Bir yolunu bulacağız. Yalnız değilsin, Hen. Öyle hissetsen de değilsin. Hiçbir zaman yalnız değilsin. Ben bu dünyada olduğum sürece, kendini asla yalnız hissetmeyeceksin.”

“Tamam,” dedim. Ama işin aslı, yalnızdım. Uçurum hâlâ oradaydı. Ve Yvonne orada, benim yerimi almakla meşguldü. “Babamdan bahsedince şaşırmadım derken ne demek istedin?”

“Yani, annenle baban hiç kavga etmezler. Ve ikisi de sürekli çalışıyor ve onları hiç el ele görmedim.”

“El ele tutuşurlar.” Ama bunu söylerken bile, onları el ele tutuşurken, öpüşürken ya da Saz’ın anne ve babasının yaptığı gibi birbirlerine fiziksel bir yakınlık gösterirken gördüğüm bir anı hatırlamakta zorlanıyordum. “*Tek bir* ilişki yaşamış olman –ona da ilişki denirse– aşk konusunda her şeyi bildiğin anlamına gelmez.”

“Ne diyorsun sen? Daha az önce ne halt ettiğimi bilmediğimi *söyledim*. Durumun şu anda boktan olduğunu biliyorum, Hen ama acısını benden çıkarman gerekmiyor.”

“Ne yaşadığım konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Hayır, yok, çünkü bana daha on dakika önce anlattın. Bir süredir haberi olan Wyatt Jones’un aksine.”

Konuşmadan oturduk. Hattın ucunda Saz’ın hızlı hızlı nefes aldığını duyabiliyordum. Az kalsın telefonu kapatacaktım ama derin bir iç çekti ve “Dinle,” dedi. “Şu anda senden çok hoşlanmıyorum ama seni *Riverdale*’den ve kitapçılardan ve ayçiçeklerinden daha çok seviyorum.”

Ya Yvonne? Beni ondan daha çok seviyor musun?

Marketin kapısı açıldı ve içeriye oteldeki fotoğrafçı girdi.

“Kapatmalıyım,” dedim.

Ve telefonu Saz’ın yüzüne kapattım.

Saz’ın az önce hattın ucunda olduğu telefona bakakaldım. Kalbim hızla çarpıyor, kanım alev alev yanıyordu, nabzım hızlanmıştı ve kafam patlayacak gibiydi. Wyatt’ın mesajlarını açtım ve bikinili fotoğrafımı göndermeyi tekrar denedim. Bu kez gitti. Keşke burada olsaydın, diye yazdım.

* * *

Ne tarafa gittiğime bakmadan, sadece yürüdüm. Etrafıma bakınca parlak mavi evi ya da vahşi atları göremez olana, geriye sadece ağaçlar, bataklık ve gökyüzü kalana dek yürüdüm. Marketin bulunduğunu sandığım yöne doğru döndüm ama çok geçmeden bitki örtüsü yabanileşmeye, ağaçlar sıklaşmaya başladı ve gökyüzü görünmez oldu.

Yapabilseydim, şu anda babamı arayıp şöyle derdim: *Kaybolmam senin suçun. Çöz bakalım. Eve yatma vaktinde dönmezsem, annemle irtibata geçmenin, ona iyi olduğumu ve nerede olduğumu söylemenin bir yolunu bulur, beni kaldığımız yere ulaştırırsın artık. Bunu sen halledersin.*

Telefonumda GPS'e benzer bir şey aradım ama yoktu. Bu yüzden, yön duygumu tamamen kaybedene kadar farklı yönlerde yürümeyi denedim. Birden yüzüme damlaların düştüğünü hissettim. Göğe baktım, tepemde Teksas büyüklüğünde bir fırtına bulutu toplanmıştı.

“Kahretsin.”

Ve o anda gök gümbürdeyerek yarıldı ve bir kez daha sırlıklam oldum ama yürümeye devam ettim çünkü bu fırtına beni durduramazdı. Asıl fırtına *bendim*. Yürüdüm, yürüdüm ta ki sesler duyana ve yağmur damlalarının arasında bir bina görene dek. Oraya doğru koşmaya başladım. Bu, daha önce gördüğüm ev değildi. Fonu yeşil meşeler ile İspanyol yosunlarıyla dolu perili ve ürkütücü bir manzaradan oluşan, sarı boyası kabarmış, iki katlı bir evdi. Verandada insanlar vardı.

“Claude?” dedi Jared.

3. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Jared elinde bir bira şişesiyle en üst basamakta oturuyordu. Yanında kalın saç örgülü, iri siyah gözlü bir kız ve onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, eliyle beni selamlayan Afrika-lı-Amerikalı, yuvarlak yüzlü, tombul bir çocuk vardı.

Basamakları tırmanıp onlara katıldım. Jared bana bir şişe bira uzattı. Birayı kafama diktim, serin ve buruk tadı hoşuma gitti. Tadında bana Ohio'yu ve Trent Dugan'ın partisini hatırlatan bir şey vardı. Balıkçı şapkasını çıkardım ve elimle ıslak saçlarımı düzelterip şekle sokmaya çalıştım.

“Serendipity'ye hoş geldin,” dedi Jared kollarını açarak. “Namıdiğer Dip.”

Birkaç şişe bira içtikten sonra kızın aslen Alabamalı otel çalışanı Wednesday, çocuğun da Güney Carolina'da büyümüş genç doğa rehberi Emory olduğunu öğrendim. Emory otel müşterilerini Park Hizmetleri kamyonetleriyle ada turuna çıkarıyordu. Bugün izin günleriydi. Gökyüzü geceye dönerken, yağmur, verandanın çatısında pıtırdamaya devam ediyordu. Kemiklerimin nihayet gevşemeye başladığını hissettim. *Güvendesin. Kayıp değilsin. Her şey yolunda. Buradasın. Onlar da buradalar. Yalnız değilsin.*

Üçü hayalet hikâyeleri anlatmaya başladılar. Bir yandan onları dinliyor, bir yandan da Saz'i, babamı ve muhtemelen şu anda Lisa Yu'yla seks yapmakta olan Wyatt'ı düşünüyordum.

Wednesday bana, "Hiç hayalet gördün mü?" diye sordu. Sesi kadife gibiydi; bira ve yağmurla birleşince, ninni hissi uyandı-
rıyordu. Kendimi sıcacık ve halimden hoşnut hissediyordum. Gözlerim ve vücudum da ağırlaşmıştı.

"Hayır," dedim.

"Burada görürsün." Tenim karıncalandı.

Emory başını salladı. "Tanrım, Behavior Mezarlığı'nda kor-
kutucu titreşimler var ama asla bir Rosecroft ya da Dip değil."

"Bütün otel personeli neden ta burada yaşıyor?" diye sordum.

Emory bacaklarını uzatıp birini diğerinin üstüne attı. "Ada
koruma altında olduğu için inşaat yapmak yasak ve hepimizi
barındıracak kadar geniş olan tek yer burası."

Ormanda etrafıma baktım. Başka ev, başka ışık yoktu. Dip,
dünyanın en ücra köşesi gibi geliyordu.

"Bebek adamı hiç duydun mu?" diyen Jared, bana bakıyordu.

Emory başını sallayarak "Dostum, dostum," diye mırıldan-
maya başladı.

Wednesday "Onu anlatma, Jared," dedi. "Beni çok korku-
tuyor. Bildiğin ödümü patlatıyor. Ne bileyim, kancalı adamdan
ya da şu aptal şehir efsanesi her ne ise ondan beter."

Jared öne doğru eğildi. Alçak ve ölçülü bir sesle, "Bebek
adam, bebek yüzlü ve saçları yaşlı bir adaminkine benzeyen,
insanımsı bir şey," dedi. "Sürekli *anne* der. Ona karşılık verirsen,
yanına yaklaşıp seni yakalamaya çalışır."

Ve sonra elbette sessizliğe gömüldük ve kendimi yağmur
sesinin arasında *anne* kelimesini duymaya çabalarken buldum.
Yağmurun çatıdaki pıtırıtısı ve evin içinden gelen müzik sesi
dışında, gecenin hareketsizliği inanılmazdı. Ada nefesini tutmuş,
ağaçlar göğe uzanırken donup kalmış gibiydi.

Ve sonra onu duydum: “Anne.” O kadar alçak ve tizdi ki bir an gerçekten bebek adam geldi sandım. Wednesday ve ben yerimizden sıçradık, kız sıçrarken Jared’ı verandadan aşağı devirdi.

Jared kalktı, gözlüğünü düzeltti, üstünü silkeledi ve hiçbir şey olmamış gibi geri oturdu.

“Siktir,” dedi Emory. Hepimizden gergin gülüşler yükseldi.

Bir süre sonra gülmemiz geçince, Wednesday bana döndü. “Bu senin gerçek saç rengin mi?”

“Evet.”

“Burcun ne?”

“Koç.”

“Evcil hayvanın var mı?”

“Bir kedi ve bir köpek.” Bradbury’nin Ohio’da kaldığından bahsetmedim.

“Bu adayla Patagonya arasında seçim yapma şansın olsaydı, hangisini seçerdin? Düşünmeden birini seç.”

“İkisini de seçmezdim. California derdim.”

“En sevdiğin ayrılık şarkısı?” dedi.

“Yenilerden mi? Yoksa bütün zamanların mı?”

“Bütün zamanların.”

Aklıma gelen ilk şarkıyı söyledim. “Beyoncé’nin ‘Irreplaceable’ı.”

İsteksizce onaylar gibi başını eğdi. “Hikâyen ne?”

İçimden, *hikâyemin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok*, diye geçirdim.

“Bir hikâyem yok,” dedim. En azından henüz yoktu, tabii eğer lise mezuniyetine birkaç gün kala dünyası yerle bir olan bir kız olmamı saymazsanız.

Wednesday öyle olmadığını bilir gibi gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. “Her zaman bu kadar çok mu soru sorarsın?”

“Çok meraklı bir insanımdır.”

“Süzgeci olmayan,” diye ekledi Emory.

“Annem bir proje üstünde çalıştığı için buradayım. Senin hikâyen ne?”

“Yunan mitolojisini, burçları ve makyaj yapmayı severim. Japonca öğreniyorum. Teddy adında bir Chihuahua’m var, o benim hayatımın aşkı. On iki yaşından beri gitar çalıyorum.” Derin bir iç çekti. “Şarkı söylemeyi her şeyden çok istiyorum. Profesyonel olarak. Ama ailem, şarkı söylemenin arabada ya da duşta yapılan bir şey olduğunu düşünüyor. Anlamıyorlar.” Birasından bir yudum alıp şişeyi yere bıraktı. “Üniversiteye verecek paramız yoktu, bu yüzden iki sene önce evden kaçtım,” dedi rahat bir tavırla. Verandanın ışığında onu dikkatle süzdüm. Makyajı sevdiği açıkça belli olmakla birlikte, makyajsız çok güzeldi. Açık havada, muhtemelen şu masal meşelerinden birinin dalları arasında doğmuş ya da denizden çıkmış bir tür karada yaşayan deniz kızı gibi buradaydı; yüzü biraz nemliydi belki ama benimki gibi ter içinde değildi. “Ben de Jared gibi yıl boyunca buradayım.”

“Wednesday gerçek adın mı?”

“Evden ayrılınca kendime yeni bir isim verdim. Wednesday Addams’tan esinlendim.” Saç örgüsüyle oynuyordu. Gerçek adını söylemedi.

“Ailen nerede olduğunu biliyor mu?”

“Artık biliyorlar.” Ama ona inandığımdan emin değildim. Jared’a baktım. “Sen buraya neden geldin?”

“Jacksonville’in hemen dışındaki, buraya yakın küçük bir kasabada büyüdüm. Üniversiteye gitmeden önceki yaz babamın ailesini ziyaret etmek için Filipinlere gitmeyi planlıyordum. Birlirsin işte, kültürümün o parçasını öğrenmek için, ama sonra...” Dövmeli kolunu kaldırdı. “Arkadaşım öldü. İntihar etti. En yakın arkadaşımdı. Dürüst olmak gerekirse beni gerçekten tanıyan tek insandı. Ve ölümü dünyamı altüst etti denebilir.”

Aklıma hemen Saz geldi. Hâlâ bu dünyada olmasına rağmen başka bir yerdeymiş gibi geliyordu. Ohio'dan çok daha uzakta bir yerde.

Jared, "Neredeyse üç yıl oldu ama onu hâlâ özlüyorum," dedi. "Hakkını vermek gerek, bilirsin. Hayat derslerinin. Her zaman, ne bileyim Atlanta, New York ya da onlar kadar büyük bir yere giderim diye düşünürdüm. Ama buradaki işi duyunca daha altından kalkılabilir, istediğime daha yakın göründü. Çok uzakta değildi. Çok büyük, gürültülü ya da sert de değildi."

"Hayat dersleri," diye tekrarladım.

"Bu kendime hep söylediğim bir şey."

"Faydası oluyor mu?" *Evet, oluyor, sadece söylemek bile bütün üzüntü ve öfkemi sonsuza dek uzaklaştırıyor,* desin istedim.

"Pek sayılmaz." Bunu düşünür gibiydi. "Belki bazen. Biraz." Wednesday kolunu Jared'a sardı ve bir süre öyle kaldı.

"Ya sen?" dedim Emory'ye. "Seni buraya getiren ne?"

Geceye cevabı arar gibi baktı. "Daima bir doğa rehberi olmayı hayal ettiğim, bu ada beni oldum olası büyülediği için buradayım diyebilirim. İkisi de doğru olur." Omuz silkti ve bana baktı. "Ama asıl nedeni sorarsan, evden yeterince uzak olduğu için."

Oturduk. İçki içtik. Gecenin üstümüze çöktüğünü onlar da hissediyor muydu acaba?

Birkaç dakika sonra Jared, çok alçak sesle "Burada gerçek dünyadan ne kadar izole yaşadığını fark etmek sinir bozucu olabiliyor," dedi. "Ama bütün o korkutucu şeyler, insanın kendi zihninin içinde kaybolmasıyla kıyaslanamaz bile."

Ve bu, bir şekilde içimi diğer her şeyden daha çok ürpertti.

Bir şişe daha bira içtikten sonra yağmur durmuştu, kıyafetlerim kurumuş ve diğer otel çalışanlarıyla paylaştıkları yatakhane türü evin oturma odasının kanepesine kurulmuştum. Müzik çalıyordu

ve içeride çoğu yirmi bir, yirmi iki yaşlarında, yaklaşık bir düzine insan vardı. Wednesday dans ederek şarkı söylüyordu. Sesi Adele'inkine benziyordu. Elimden tutup kaldırıncı, ben de dans etmeye başladım. Şarkıyı bilmiyordum ama hareket etmek iyi gelmişti. Şarkının bir yerinde evsiz ya da umutsuz hissetmekle veya belki de ikisiyle birden ilgili bir söz vardı. O kısmı çok sevdim. Hayatım boyunca duyduğum bütün şarkı sözlerinden daha fazla.

"Bu benim," dedim ortaya. "Kesinlikle böyle hissediyorum."

Biri bana bir şişe daha bira uzattı ve onu hızla içtim. Kendimi son dört haftayı deri değiştirircesine yere bırakmış, hafiflemiş ve özgürleşmiş hissediyordum. Wednesday ve müzikle birlikte şarkı söylüyordum. Wednesday, Jared ve Emory ile zıplıyor, dans ediyor ve dönüyorduk. Artık tamamen özgürdüm.

Şarkı sona erince, kendimi kanepeye attım. Dağınık beyaz saçlı ve parmakları kafatası şeklinde yüzüklerle dolu çocuk oradaydı. Feribottaki çocuk.

Kendini işaret etti. "Grady."

Kendimi işaret ettim. "Claude."

"Claude." Başını onaylar gibi salladı. "Neyin kısaltması?"

"Claudette." Elbette öyle değildi ama kulağıma hoş geliyordu.

Kolunu kanepenin arkasına uzattı. Baş döndürücü bir kokusu vardı. Ot ve tütsü gibi değil, başka bir şey. Saç jölesi belki. Çam iğnesi. Noel'i çağrıştıran bir şey. Konuşuyordu ama müziğin sesi çok yüksek olduğu için onu duymuyordum. Ve Wednesday beni tekrar ayağa kaldırdı. Biri müziğin sesini iyice açtı.

O sırada Jeremiah Crew içeri girdi. Önce serap görüyorum sandım ama hayır, oydu. Kollarını kavuşturup mutfaktaki tezgâha yaslanmış, Jared ve orada yaşayan birkaç kişiyle konuşuyordu. Üstünde kot pantolon vardı. Bir de koyu renkli, V yaka bir tişört. Ayakkabı giymemişti. Beni ona bakarken yakaladı ve gözlerini benden ayırmadan konuşmayı sürdürdü.

Wednesday müziğın arasında sesini duyurmak için bağıarak,
“Ah, siktir. Suratın,” dedi.

“Ne?”

“Miah’dan hoşlanıyorsun.” Bana gözlerini kısarak baktı.

“Onu tanımıyorum bile.”

“Hımm.”

Şarkı değişti ve bilmediğim, ağır tempolu bir country parçası başladı. Tezgâhın önünde duran Miah’yı izledim. İnsanlarla konuşmasını. Bir avuç cips alıp yemesini. İnsanlardan ayrılmasını. Onu bakışlarıyla yiyip bitiren Wednesday’in yanından geçmesini. Bana elini uzatıp önümde bir kraliyet ailesi üyesiymişim gibi, abartıyla eğilmesini.

“Dans?”

Biraz düşünür gibi yaptım. Seçeneklerimi değerlendirir gibi, bakışlarımı odada dolaştırdım.

Sonunda omuz silktim. “Sanırım olur.”

Beni kendine çekti ve diğer kolunu belime sardı. Bir süre böyle dans ettik. Başımı kaldırıp ona baktığımda, beni izlediğini gördüm.

“Saçların kısalmış. Hem de bayağı. Bu yüzden mi kendini boğmaya çalışıyordun?”

“Kendimi boğmaya çalışmıyordum. Ve saçım, yüzmemi engellediğinde zaten böyleydi.”

“Hayatım kurtarmakla meşgul olduğum için fark etmemişim.”

“Hayatımı falan kurtarmadın.”

“Yani, çok kötü değil.” Kafama bakıyordu. “Uzayacaktır. Zaman içinde.”

“Peki.”

“Hatta bu hali daha çok hoşuma gitmiş olabilir.”

“Harika. Teşekkürler. Ve haşere kovucu için de sağ ol.”

“Bir veba kurbanına benzemeye başlıyordun.”

“Peki.”

“Ayrıca beni sorduğunu duydum.”

“Sadece dünle ilgili bir şeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyduğum için.”

“Bana telefon numaranı vermen gibi mi?”

“Hayır.”

“Ve onu sana iade etmem?”

“Hayır. Boğulmadığımı ve boğulmaya çalışmadığımı bilmeni istedim. Öyle görüldüğü ve beni kurtarmak zorunda hissettiğin için üzgünüm.”

“Boğuluyor gibi görünüyordun,” dedi.

“Ama boğulmuyordum.”

“Pekâlâ. Aferin sana. Ve rica ederim.”

“Ne için?”

“Hayatını kurtardığım için.”

“Sen hayatımı falan kurtarmadın.”

“Bir anlamda kurtardım.”

“Her neyse. Söylemek istediklerim bu kadardı.”

Omzunun üstünden, Wednesday’in bana kaşını kaldırarak attığı bilmiş bakışı ve dönüp uzaklaştığını gördüm. Belki ben de dönüp gitmeliydim ama yapmadım. İstemedim. Ellerini üstümde hissetmek iyi gelmişti. Yalnızlığı ortadan ikiye bölüyordu.

Sonra, “Evet, çok mantıklı,” dedi.

“Ne?”

“Yönetmeyi seviyorsun.”

“Hayır, sevmem.”

“Seviyorsun. Sorun değil. Ben sana öğretirim.”

“Bu son derece cinsiyetçi bir tavır.”

“Hayır, değil. Burada bir kadın-erkek olayından bahsetmiyorum. Bazen teslim olmak ve bir süre başka insanların idaresine girmek gerekir. Bunun senin için bir sorun olduğunu tahmin ediyorum.”

Gamzeleri çaktı ve içim erir gibi oldu. *Bu kadar heyecanlanma, dedim içimden. O gamzeler ağzının kenarlarındaki, hiçbir anlam ifade etmeyen çukurlardan başka bir şey değil.*

“Konuşmadan dans edebilir miyiz?”

“Elbette.”

Beni kendine doğru çekti, başım yanağına sürtündü ve birkaç saniye boyunca müzikten ve sırtımdaki ellerinden başka bir şey kalmadı. Sonra nefesini kulağımda hissettim ve “Neden adaya bu kadar kızgınsın?” dedi. “Yoksa bütün dünya mı seni öfkeliendiriyor?”

Geri çekilip ona baktım. Ağzı ciddiydi ama gözleri, bana gördüğü en komik şeymişim gibi sırıtıyordu.

“Ben kızgın değilim. Harikayım. Buraya bayıldım. Müthiş bir yer.”

“Tamam.”

“Çok ciddiyim.” Bunu ispatlamak için ona gülümsedim. Son birkaç haftada kusursuz kıvama getirdiğim en iyi gülümsememle.

“Sana inanmıyorum.”

“Hayır, doğru. Olmak isteyeceğim başka hiçbir yer yok. Şu anda olmam gereken yer burası olmasa da. Buraya hiç gelmemiş olmam gerekirdi, Ohio’da olmalıydım. Hatta Kayla Rosenthal’in partisinde. Saz ve diğer arkadaşlarımla votka içip, Wyatt Jones’la öpüşüyor, hayatımın araba yolculuğuna çıkmaya hazırlanıyor ve eve, on yaşımdan beri uyuduğum yatağıma dönecek olmam gerekirdi. Hiçbir zaman direkli bir karyola istemedim ama babam bunun küçük kızların mutlaka isteyeceği bir şey olduğunu düşünmüş olmalı ki bana sürpriz yaptı. Gerçekten çok tatlı bir sürprizdi. Ama o zamanlar, bizi hayatında istediği zamanlardı. Ve şimdi bana ait olmayan bir karyolada, sonsuza dek on iki yaşında kalacak ölü bir oğlanın fotoğrafına bakarak uyuyorum. Bu yüzden dün mutsuz olduğum için tadını kaçırdıysam, şey, çok özür dilerim. Ama boğulmuyordum. Gerçek anlamda de-

ğil. Senden beni kurtarmanı istemedim. Çünkü ben kendimi kurtarabilirim. Gerçi kurtarılmaya ihtiyacım yok ya. Ama sen ne demek istediğimi anlamışsındır.”

“Evet, aslında bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Göğsüm sıkıştı, keşke kafamdaki sesi boğacak bir biram daha olsaydı. Şarkı bir başka şarkıya dönüştü ve Jeremiah beni bırakmadığı için orada kaldım. O şarkı da bitince, geri çekilmesine fırsat vermeden, “Buradan çıkmak ister misin?” dedim.

3. GÜN

(ÜÇÜNCÜ KISIM)

Jeremiah'nın camları sonuna kadar açık eski, siyah kamyonetiyle gecenin içinde ilerliyorduk. Ön konsolun üstünde bir kum doları⁴ ve diğer deniz kabuklarından oluşan bir koleksiyon vardı. Orta konsolun üstüne bir kamera monte edilmişti. Bardaklıklardan birinin içinde bir çakı, birkaç bozuk para ve bir haşere kovucu sprey duruyordu. Diğerinde duran su şişesini şimdi bana uzatıyordu.

Sudan içtim ve şişeyi ona geri uzattım.

“Sanki biraz daha içmelisin.”

“Sarhoş değilim.”

Ama yine de içtim ve kamyonet yoldaki bir tümseğin üstünden geçerken zıplayınca suyu biraz üstüme döktüm.

“Anlat bakalım,” dedi. “Madem kendini boğmaya çalışmıyordun ya da boğulmuyordun, orada ne arıyordun?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Sana bir saniye bile inanmıyorum. Seni her gördüğümde ya bağıırıyor ya da konuşuyor oluyorsun.”

Neredeyse hiçbir şey söylemeyecektim. Ama işin aslı, bunu konuşmak istiyordum. Ve buradaydı. Ve soruyordu. Kaçıp gidecek değildi, en azından araba kullanırken değil. Ayrıca, çok fazla

4 Bir tür yassı, yuva yapan deniz keşanesi. (yay.n.)

şey söylememe gerek yoktu. Ailemi ya da beni tanımadığına göre, sırlarımızı ele veriyor sayılmazdım.

“Annemle babam. Daha doğrusu, babam,” dedim.

Gülümsemesi bir mum alevi gibi sönüverdi. İzini hâlâ görebiliyordunuz ama dumana dönüşmüştü. “Babalar.” Ve o anda, anladım. Onun da bir baba hikâyesi vardı.

“Ayrılar. Yani yeni ayrıldılar.”

“Üzüldüm.”

“Sağ ol.” Sonra aptal gibi, ağlamaya başladım.

“Siktir,” diye mırıldandı.

Birkaç saniye içinde kamyonetin durduğunu hissettim. Sonra koltuğun üstünden bana uzanıp beni kollarıyla sardı. Hiçbir şey söylemeden, ağlamama izin verdi. Başlangıçta –daha fazla duramadığım için– kendimi koyverdim. Yüzümü tişörtüne bastırmıştım, o da kollarından biriyle bana sarılmış, boşta kalan eliyle saçımı okşuyordu. Bu daha da hıçkırarak ağlamama neden oldu, öyle şiddetli hıçkırıyordum ki bir an hiç susmayacağım sandım. Yüzümü tişörtünden kaldırmadan, “Çok üzgünüm, çok üzgünüm,” dedim. Ama çok ağladığım için sesim boğuk ve anlaşılmaz çıktı. Sonra, *Tanrım, ya hiç durmazsam*, diye düşündüm. *Ya ağustosta hâlâ burada oturuyor olursak?* İşte içimde o kadar çok gözyaşı vardı.

Ama durmalıydım çünkü bu insanı tanımıyordum, o da beni tanımıyordu ve insanlar ağlamanızı ya da zor ve üzücü şeylerden konuşmanızı sevmezler. Gülümsemenizi ve her şeyin yolunda olduğunu söylemenizi isterler. Bu yüzden parçalarımı toparladım ve orada oturmama yetecek kadar birleştirdim. Bir yandan hıçkırarak, bir yandan titreyerek, “İyiyim,” dedim. “Aptallık ettim. Kusura bakma. Belki de sandığımdan fazla içtim.” Yüzümü kuruladım ve büyük bir kız gibi, ona dokunmadan, kendi imkânlarımla bir tahta gibi dimdik oturdum.

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Çünkü geçen kasırgadan beri böyle bir sel görmedim.”

“Hayır. İyiyim.”

Başımın yan tarafını sıvazlar gibi bir hareket yaptı sonra bir eli direksiyonda, diğeri camda, gözleri yolda olduğu halde, sürmeye devam etti.

Bir dakika kadar sonra “Orada durum nasıl?” dedi.

“İyiyim.”

Elli kilo ağırlığında olmasına rağmen, başımı dik tutmayı başardım ve doğruyu söylediğimi görsün diye gülümsedim.

“Adada araca izin verilmediğini sanıyordum,” dedim.

“Park Hizmetleri’ne, otele ve sakinlere izin var. Kamyoneti dostlarım Bram ve Shirley’den satın aldım.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Sadece yazın. Ama on üç yaşımdan beri buraya geliyorum.”

“Gitsen bile, kendini yine burada bulduğun için mi?”

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Aslında, evet.”

“Jared anlattı.”

Başını salladı. “Belki seni de kazanmışızdır sandım.”

“Yok, hayır. Neden burası?”

“Ya burası olacaktı ya da ıslahevi. Hep karşında gördüğün bu temiz ve dürüst vatandaş değildim.”

Pedalların üstündeki çıplak ayaklarına baktım. Açık pencereye dayadığı dirseğine, orada evindeymiş gibi rahat görünen eline.

“Arada ciddi davrandığın oluyor mu?” Cümle ağzımdan, kendimi tutamadan çıktı.

“Bazen.”

Bana kabinin içinde bir ateş böceğinin ışığı gibi çakan bir gülümsemeyle baktı.

“Henüz eve dönmek istemiyorum,” dedim.

“Ya annen? Yokluğunu hissetmez mi?”

“Hayır. Çoktan uyumuştur,” diye yalan söyledim.

* * *

Beni Küçük Blackwood Kumsalı denen bir yere yönlendirdi. Kum tepelerini geçince, oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

“Ne yapıyoruz?” diye fısıldadım çünkü bu işte bir gizlilik, bir sır hissi vardı.

“Bekliyoruz.” Burada, gecenin karanlığında, ayın altında, sesi yumuşak ve gizemliydi.

Ona neyi beklediğimizi sormak istedim ama enerjisi anneminki gibiydi; sakinleştirici, yatıştırıcı ve kamp ateşi gibi sıcacık. Bira, gece ve o, başımı biraz döndürüyordu.

Oturduk, bekledik.

Bekledik.

Ağlamam kesilmişti ama etkisini, gözyaşları kanımmış da akıp gidince içim boşalmış gibi, gözlerimde, burnumda ve bütün vücudumda hissediyordum.

Sonunda, “Neyi bekliyoruz?” dedim.

“*Caretta caretta*’ları. Burada doğum yapmak için yüzlerce mil yüzerler. Çoğu zaman mayıs ve ağustos arasında, bazen de eylülde, yuva yapmak için doğdukları kumsallara dönerler. Dinozorlardan beri varlar.” Sustu ve sonra sesi okyanus dalgaları gibi bir sokulup bir uzaklaşarak konuşmaya devam etti. Sokularak, uzaklaşarak. “Bir dişi iki yüze yakın yumurta bırakabilir. İki ay sonra yuva sağlam kalırsa, yumurtalardaki yavrular kendi çabalarıyla kabuklarından çıkıp okyanusa yönelirler. Çoğu bunu başaramaz.”

Ve şimdi gözümde, yanlarında onlara yardım edecek anneleri olmayan yavru kaplumbağalar canlanmıştı.

“Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

“Elimizden geleni yapıyoruz. Yuvaları işaretleyip onlara tarih atıyoruz, onları çakal ve rakunlardan korumak için üstlerini

ağlarla örtüyoruz ama eninde sonunda doğanın işini doğaya bırakmak zorundayız.”

Annenin doğduğu kumsala dönme, yavruları için yuva yapma mücadelesini ve sonra onları başlarının çaresine bakmaya terk etmesini düşündüm.

“Anne neden kalmıyor?”

“Onlar için yapabileceğini yapıyor, sonra gitmek zorunda. Nedenini tam olarak bilmiyorum.”

Sonra elini kolumun üstüne koydu ve artık başka bir şey düşünemez oldum. Eli tenimin üstündeydi. Bütün kolum ısındı, şimdi ısı diğer koluma ve vücudumun geri kalanına akıyordu.

Sonra kolumun üstündeki elini çekip saçlarının arasından kaydırды. Ona baktım, bana baktı ve haftalardır ilk kez kendimi neredeyse iyi hissettim. Suyun ağırlığı hakkında fen dersinde öğrendiğim bir şeyi hatırladım. Bir galon suyun 3,783 litreye eşit olduğunu. Miah’nın kamyonetinde muhtemelen en az üç galon gözyaşı dökmüştüm ve bu, kendimi yeryüzünden göğe süzülebilecekmişim gibi hafif hissetmemi sağlıyordu.

“Annenle babana ne oldu?” diye sordu.

Belki bu tuhaf, sihirli gece ya da sesinin yumuşaması, gülümsemesinin karanlıkta parlaması veya çıplak ayakları yüzünden, nedense haftalardır yapmadığım bir şey yaptım. Ağzımı açtım ve anlattım.

Hiçbir şeyle oynamadan, her şeyi anlattım.

Dinledi.

Dinledi. Dinlerken, zaman zaman bana, zaman zaman okyanusa baktı. Bir bana, bir okyanusa. Sözüm bitince, biraz önce dile getirdiğim bütün kelimeleri geri toplayıp içime tıkmak istedim. Kendime, *alkol yüzünden*, dedim. *Bir dahaki sefere bu kadar içme.*

Sonunda “Yani öyle bir anda,” dedi. “Bütün söylediği bu mu? *Seni seviyorum ama gitmeliyim.*”

“Öyle bir anda.”

“Hah.”

“Bu yaz onunla vedalaşmam gerekeceğini biliyordum ama bu şekilde değil. Bu tür bir veda beklemiyordum. Ben... Bilmiyorum. Daha fazla zamanım olmalıydı.”

“Daima daha fazla zamanımız olmalı. Bak, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, daha kötü de olabilirdi. Doğru düzgün çalışmayan ve bazen yataktan bile kalkamayan tek bir ebeveynin olabilir mesela. Ve kendi doğum günü pastanı yapmak zorunda kalırsın ve kabul edelim, mutfakta çok kötüsündür. Ve kendi kendine, *belki dükkândan bir doğum günü pastası çalarım*, dersin. Ama bu, dükkândakilerin pek hoşuna gitmez.”

“Bu gerçekten oldu mu?”

“Çok mümkün.”

“Sürekli, olacakları önceden anlayabilmeliydim diye düşünüyorum. Ve daha iyi bir evlat olabilirdim diye.”

“Babanı tanımıyorum ama çocuklarını terk eden babalar hakkında biraz bilgi sahibiyim. Seninle bir ilgisi olmadığından adım gibi eminim.”

“Babamdan nefret etmekle –gerçekten nefret etmek– onu özlemek arasında sıkışıp kaldım. Bunu düzeltmesini, yoluna koymasını, böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi yapmasını istiyorum. Bunu önleyecek bir şey yapmadığı için anneme de kızgınlım, kendime de. Kısacası kızgınlım.” Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Kolunun benimkine sürtündüğünü hissettim ve bu bana yeryüzündeki son insan olmadığımı hatırlattı. Bir nefes alıp bıraktım. *Bir gece için yeterince konuştun*, dedim kendime.

“Bunu anlıyorum,” dedi. “Sana bana birini hatırlattığını söylediğimi hatırlıyor musun? Kendimden bahsetmiştim. Uzun süre öfkeliydim. Eskiden sürekli kavgalara karışırdım. Benden farklı olan herkesten nefret ederdim. Diğer herkesten daha iyi olduğumu düşünürdüm. Pisliğin önde gideniydim. Okul sınırları

içinde ot içerken yakalandım, hatta birkaç gram sattığım da oldu ama asla küçük çocuklara değil. Daima üniversiteli çocuklara satardım, para da anneme ve ailenin mutfak ihtiyaçlarına giderdi. Kafamda kendimi uyuşturucu satan bir tür Robin Hood olarak görürdüm. Buraya ilk gelişim, hâkimin bana bir seçenek sunması yüzünden oldu. Yazı ya bir grup hevesli suçluyla kamp yaparak ya da bir grup hevesli suçluyla birlikte bir gençlik çalışma çiftliğinde geçirecektim. Kamp yapmak daha iyi göründü ve Outward Bound denen şu grup aracılığıyla buraya geldim. Adlarını hiç duydun mu?” Başımı evet der gibi salladım. “Sahilleri temizliyor, patikalar açıyordum. Diğerlerinin yapmak istemediği her tür boktan işi yapıyordum. Tanrım, bütün o işlerden nasıl da nefret ediyordum. Ölümüne nefret ediyordum.”

“Peki, ne değişti?”

“Ben eve döndükten sonra babam temelli gitti. Bir sabah uyandım ve gitmişti. Hiçbir açıklama yapmadan, en azından annem bize hiç anlatmadı. Annem bana babamın ne büyük bir pislik olduğunu söylerken, onun adına bahaneler uydurmakta çok iyiydi. O zamandan beri babamı hiç görmedim. Dürüst olmak gerekirse büyük bir kayıp sayılmaz ama bu, kız kardeşlerim için durumu çok zorlaştırdı. Ağabeyim o zamanlar Afganistan’da ilk görevindeydi ama kız kardeşlerim çok küçüktü. Mackenzie on, Lila dokuz, Ally yedi, Channy ise sadece beş yaşındaydı.”

Yanında oturdum. Babaları, onunkini ve benimkini düşünerek.

“Gideceğini anlamış mıydın?”

Başını hayır der gibi salladı ve sırtarak bana baktı. “Mesele şu ki benim babam konuşmaktan pek hoşlanmaz. Buna bir iki geceliğine âlem yapmaya gittiğini karına haber vermemek ve aileni temelli terk etmeyi planlarken onlarla vedalaşmamak da dâhil.”

“Yani öyle, bir anda gidiverdi?”

“Öyle, bir anda.”

“Ve yer, ayağının altından çekiliverdi.”

Bunu düşünür gibi, gözlerini kısarak aya baktı. “Evet. Tek fark, benim durumumda ayağımın altında hiçbir zaman bir zemin olduğunu sanmıyorum.” Kıpırdandı, kolu tekrar benimkine sürtündü ve bir anda ikimizi kuş bakışı, bu geniş kumsalda yan yana oturmuş, uçsuz bucaksız okyanusa bakarken gördüm. “Birlirsin, hayatım boyunca annemle babamın beş para etmediğini biliyordum. İnsanın kusursuz bir ailesi varken bunun bir anda yok olmasının nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyorum.”

Ona baktım, o da bana baktı ve o anda, beni diğer herkesten daha iyi tanıdığı hissine kapıldım.

“Ay ışığı sana çok yakışıyor, Kaptan.”

“Kaptan’ mı?”

Gözleri şapkama kaydı.

“Bu bir balıkçı şapkası,” dedim.

“Balıkçı’ aynı hissi yaratmıyor.”

“Leydi Blackwood’a ne oldu?”

“Kaptan’ daha iyi.”

Bakışlarımız kenetlendi. “Burada ne yapıyorsun? Adada yani?” dedim.

“Pervasız kızları boğulmaktan kurtarıyorum.”

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Ve sonra kırmızı dudaklı, kısacık saçlı ‘Ada Claude’u’ derin bir nefes aldı ve fazla düşünmeden ya da hiç düşünmeden uzanıp, elini Miah’nın kolundaki çillerin –bir başka yazın belli belirsiz bir anısı olan veya bu yazın yeni eklediği noktacıkların– üstünde dolaştırdı.

Ben bunu yaparken, o da yüzümü izliyordu sonra elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi. Bileğinin iç kısmında bir dövme daha vardı: bir çıpa. Diğerinde ise *Joy* yani *Neşe* yazıyordu. İçimde bir sızı hissettim çünkü Joy, sevdiği kızın adı da olabilirdi. Sonra *düşünme*, dedim kendime.

“Seni öpmek istiyorum,” dedim. “Umarım sakıncası yoktur.” Ohio’dan ayrılmadan önce Wyatt’a söylediklerimin bire bir aynısıydı bunlar.

Gözleri parladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Tamam.”

“Tamam mı?”

Omuz silkti. “Yani, evet. Neden olmasın?” Sesinde umursamaz bir tını vardı ama gözlerinin içi gülüyordu.

Uzanıp onu öptüm.

Bir an karşılık vermezse diye endişelendim.

Ama sonra onun dudakları da benimkilerin üstüne kapandı; bir şey arar gibi, yumuşak bir şekilde öpüyordu beni ve her yerde minik kıvılcımlar çaktı. Ayak bileğimi bir şey ısırdı, minicik bir böcekti ama ısırığı belli belirsiz hissettim. Miah’ya iyice sokuldum.

Sonra elini yüzüme koydu ve orada bıraktığı güçlü, sıcacık his, beni itmek yerine kendine çekmesi hoşuma gitti. Ağzımı araladım, dili benimkiyle buluştu ve hem tatlı hem tehlikeli tadını alınca, ona daha da sokuldum. Beni iyice kendine çekti ve ben onu, o beni öpmeye başladık, artık tanıdığım Claude’dan eser kalmamıştı. Ben artık ben değildim; yabancı kumsallarda yabancı çocuklarla öpüşen, kısa saçlı bir kızdım. Ve bu kız, bundan çok hoşlanıyordu. Ve Miah’dan. Sonrasında neler olabileceğini düşünmüyordu. Onu olmadığı birine dönüştürmüyor ya da “aradığı insan” olmasını dilemiyordu. Ne onu ne kendini gereğinden fazla düşünüyordu. Sadece onunlaydı, ağzı ağzına, dili diline karışmış bir halde. Bırak, beni kumsallarda ya da canının istediği her yerde erkeklerle öpüşen bir kız sansındı. Onun gözünde ben, tam olarak buydum. Sonra ellerim her yerinde dolaşmaya başladı, onunkiler de benim belimdeydi ve *bu an* sonsuza dek sürsün istedim çünkü düşünmek ya da eskiden

tanıdığım, seçme şansı verilmeden evinden gönderilen o kız olmak zorunda değildim.

Ama birden geri çekiliverdi ve yeryüzüne, bu kumsala geri inmem birkaç saniyemi aldı. Bana son birkaç dakikadır hararetle öpüştüğü kıza değil, bir çocuğa bakar gibi bakıyordu.

“Vay canına,” dedi.

Ben de içimden, *evet, vay canına*, diye geçirdim.

“Beni gerçekten istiyorsun.”

Onu ittim.

Güldü. “Kaç yaşındayım demiştin?”

“On sekiz.”

“Sadece emin olmak istedim.”

“Sen kaç yaşındasın?”

“On sekiz. Kasımda on dokuz olacağım.”

Ve sonra yeniden, üzerinde kot pantolonu ve kol ağzında üzüm suyu lekesi olan açık mavi, kapüşonlu sweatshirt’ü içinde, Georgia güneşi altında pembeleşmiş çilli yüzü hafif hafif acıyarak ve her yeri görünmeyen Georgia böcekleri tarafından ısırılarak, kumlara batmış bir halde tuhaf bir kumsalda tuhaf bir çocukla öpüşen Claude Henry oldum.

“Kum böcekleri çıktı. Seni çiğ çiğ yiyorlar,” dedi.

Jeremiah Crew kamyoneti araç yoluna park etti ve benimle eve kadar yürüdü. Otları yarararak ilerleyen adımlarımızın ve uzakta, koro misali inişli çıkışlı öten ağustos böceklerinin gürültüsünden başka ses yoktu.

Verandaya çıktık ve kapının önünde durduk. İçeride ışıklar açıktı ve pervaneler içeri girme çabasıyla pencerelere üşüşmüşlerdi.

Miah elleri ceplerinde bana bakarak durdu.

“Dip’e kadar onca yolu nasıl gittin?” diye sordu.

“Yürüdüm.”

“Ada bisikletlerinden ödünç alabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Aslında ben bisiklete binmeyi bilmiyorum.”

Bunu söylediğimde, diğer herkes gibi hayret dolu bir ses çıkarmasını bekledim ama o sadece, “Bu durumda sanırım sana öğretmem gerekecek,” dedi.

“Bakarız.”

Başını hafifçe eğip dudağını büzdü ve bir gamzesi belirir gibi oldu. Sonra pencerenin önünde ve verandanın tavanında uçuşan pervanelere baktı. “Addy senin kuzenin mi yani?”

“Öyle.”

“Yani sen de bir Blackwood’sun.”

Çenemi öne uzattım ve gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım. “Demek insanlara beni soruyordun?”

Diğer gamzesi de belirdi. “Buraya geldiğiniz gün annen bahsetmiş olabilir.”

“Adımı Claudine Blackwood’dan almış. Rosecroft’un sahiplerinden. Ama ben Blackwood değilim. ‘Leydi Hazretleri’ de değilim. Tam tersi olmaya daha yakınım sanki.”

“Ama yakışıyor.”

“Ne?”

“Güçlü kadınlık. Demek istediğim, duyduğum kadarıyla, Blackwoodların da kendilerine göre sorunları varmış ama güçsüz kadınlar olmadıkları kesin.”

“Annem de öyle söylüyor.” Claudine’in portresini, kararlı ve güçlü duruşunu düşündüm. “Tek bildiğim, şu anda kendimi o kadar güçlü hissetmediğim.”

Birkaç saniye göz göze kaldık. Bir an beni tekrar öpecek mi diye bekledim, nedense yüreğim pır pır etti ve boğazım kurudu. Öksürdüm. “Senin hiç ayakkabın var mı?”

Bir an anlamamış gibi baktı, sonra güldü. “Pek sayılmaz.” Kısa bir asker selamı verdi. “İyi geceler, Kaptan.”

“İyi geceler.”

Ağustos böcekleri artık vızıldamıyor, havayı ağırlaştıran ve ısıtan yüksek bir uğultu çıkarıyorlardı. Boğucu bir yaz akşamıydı. Verandanın lambasından evin önündeki çimenlerin üstüne ışık vuruyordu ama onun ötesi, dünya orada son buluyormuş gibi simsiyahtı. İstememe rağmen, belki de istediğim için, beni tekrar öpmedi. Basamakları inip patika boyunca yürüdü ve orada karanlık tarafından yutulmasını izledim.

3. GÜN

(DÖRDÜNCÜ KISIM)

Ayakkabılarımı çıkardım ve ön kapıyı bir hırsızmışım da hayatım yakalanmamama bağlıymış gibi, çok ama çok dikkatli kapattım. Susuzluktan ölüyor olmama rağmen, mutfağın ve pencere pervazında oturan Karahindiba'nın önünden sessizce geçtim. Yere atlayıp bacaklarıma sürtündü. "Şışşt, Karacık," diye fısıldadım. Parmak uçlarımda banyoya doğru yürürken, annemin odasından bir ses geldi: "Saat 01.00'i geçti."

Donakaldım.

"Claude." Annem elinde kaldığı sayfayı arasına soktuğu parmağıyla işaretlediği bir kitapla, üzerinde pijamaları olduğu halde kapıya çıktı.

"Anne."

"Seni merak ettim."

"Özür dilerim."

"Neredeydin?"

"Arayıp haber verme şansım yoktu ve biraz uzaktaydım."

"On sekiz yaşında olduğunu biliyorum ama aynı çatının altında yaşadığımız sürece, bana nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini haber vermelisin. Columbia'ya gidince istersen sabaha kadar dışarıda kalabilirsin, gerçi bunu yaparsan lütfen bana söyleme. Ama bunu burada yapman için can attığımı söyleyemem."

“Başımı bir sürü belaya sokabileceğim için mi?”

“Aslında, evet. Özellikle zehirli yılanları ve timsahları düşünüyorum.”

“Burada zaman kavramımı kaybettim.”

“O zaman bazı temel kurallar belirleyelim. Saat 01.00’de evde olunacak, daha geçe kalmak yok. Ve beni ne yaptığından haberdar edeceksin.”

“Tamam.”

“Teşekkürler.”

Koridorda durup birbirimize baktık. Hayatım boyunca anneme hiç bu kadar karşılık vermemiştim ve şimdi kalbim hızla ve yüksek sesle çarpıyordu.

Annem alçak sesle “Senin için endişeleniyorum,” dedi.

“Ben de senin için endişeleniyorum.”

“Burada olduğumu ve benimle konuşabileceğini biliyorsun. Ben hâlâ senin annemim. Ana karada iyi bir terapist buldum. Haftada bir kez karşıya geçebiliriz ve onunla görüşmeye başlayabilirsin diye düşündüm. Biriyle konuşmalısın.”

Şu anda kendisi de bir terapistte ya da öfkeli bir çocuğu ikna etmeye çalışan bir yetişkine benziyordu. Sakin ve alçak sesi tüylerimi diken diken ediyordu. Kıpırdamadan durdum ama içimde hızla karanlık bir fırtınanın kabardığını hissedebiliyordum. Onu göğsümün içinde, ciğerlerimde tutmak için kollarımı kavuşturdum ama annemin halimi gözlerimden okuyabildiğini ve etrafımızdaki havada hissettiğini biliyordum. “Şimdi de bana bunu konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Çünkü daha önce kimseyle konuşamayacağımı söylüyordunuz, ben de konuşmadım. En yakın arkadaşımdan tek kelime etmeden ayrıldım. Buraya, telefonun çekmediği bir adaya sürüldüm ve şimdi tam konuşmamaya alışmışken, bana konuşmam gerektiğini söylüyorsun. Bence bir karar versen iyi olur.”

Ve bir anda her şey çöktü. Annemin omuzları ve yüzü. Başını salladı. “Biliyorum. Ve üzgünüm. İnanılmaz derecede üzgünüm. Bu fikre asla ayak uydurmamalıyım.”

Daha fazlasını da söyleyebilirdim ama söylemedim. Çünkü ne kadar öfkeli olsam da onu seviyordum. Ve kendini zaten yeterince kötü hissediyordu. İkimiz karşılıklı durduk. Oturma odasındaki duvarda asılı duran eski moda saatin *tik tak*’ları dışında hiç ses yoktu.

Bir dakika sonra annem, “Biliyorsun, Claudine teyzemin hiç çocuğu olmamış ama yeğeni yani büyükannen ziyaretine gelecek kadar büyüyünce, Claudine onu almak için ana karaya gitmiş, sonra dönüşte onu tren istasyonundan uğurlamak için yine karşıya geçmiş,” dedi. “İşitmesinde sorun olduğu için treni yaklaşıp kadar duyamıyormuş ama titreşimini kilometrelerce öteden hissedebiliyormuş. Anlaşılan tren kalktıktan sonra uzun süre, hiçbir şey hissedemez olana kadar, orada beklemiş.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

Annem gülümsedi. “Ne yaşıyor olursam olayım, gözümün önünde olmadığın, müzede işe dalıp gittiğim ya da uyumaya çalıştığım zamanlarda bile buradayım. Benimle konuşabilirsin.”

Sonra beni kucakladı, ben de ona sarıldım. Ama aramızdaki mesafeyi hâlâ hissedebiliyordum.

Yatak odamın kapısını kapattım.

Kapıya yaslandım.

O, diye düşündüm.

Wyatt Jones değil.

Jeremiah Crew.

Hakkımda şu anda burada olmam, adımın Claude, dudaklarımın kırmızı olması ve kumsalda çocuklarla öpüşmem dışında hiçbir şey bilmeyen bu insanda bir şey vardı. O. Jeremiah. Kumsalda *onu* öpmüştüm.

Bir gecenin sonunda benim hakkımda şu anda diğer herkes-
ten, Shane Waller'ın iki ayda öğrendiğinden çok daha fazlasını
bilen bir insan. Kaybedeceğim ya da ispatlayacağım bir şey yoktu.
Benden ve ondan *biz'e dönüşmemiz için bir beklenti olmadığı*
gibi. Ortada hiç beklenti yoktu.

Hiçbir şey kaybetmeyecektim. Ya da hiçbir şeyden vazgeçmi-
yordum. Ya da birinin benden bir şey almasına izin vermiyordum.

Bunların hepsini çoktan yapmış, çoktan yaşamıştım. Zaten
bir sürü şey oluyordu. Artık, *Claude buraya git. Claude şuraya git.*
Güle güle, Claude, seni bir daha asla görmek istemiyorum'lar yoktu.
Hayatımın dizginlerini yeniden elime alacak, ne yapacağıma ve
nereye, ne zaman, nasıl gideceğime kendim karar verecektim.

4. GÜN

Market gürültücü ve güneşten yanmış vücutlarıyla bütün alanı kaplayan kampçılarla doluydu. Kendime köşede bir sandalye buldum ve bir süre mesajlarımla sosyal medyada dolaşarak bekledim. İşte Whitewater Eyalet Parkı'nda kahkahalar atarak su kayağı yapan, belediye havuzunda yüzen, Trent Dugan'ın evinde *shot* içen, yanık tenli Wyatt. Filmlerdeki insanlar gibi güneşte pembeleşmiş ve mutlu görünüyordu. *California'ya iyi uyum sağlayacak*, diye düşündüm.

Mara'dan kızlık zarı şirketiyle ilgili bir atar. Alannis'in seksi bir cankurtaranla pozunu. Hiçbir fotoğrafında kendini bütünüyle göstermeyen Saz. Ruh haline bağlı olarak, saçı, kulağı, çenesi, omzu, dirseği gibi farklı yerlerini sergilerdi. Fotoğrafları neredeyse her zaman sadece ona ait olurdu. Saz'ın irili ufaklı parçaları. Oysa yakın zamanda gökyüzünün oluşturduğu fonun önünde, sırlarını paylaşır gibi birbirine yaslanmış biri koyu, biri açık tenli iki alın paylaşılmıştı. Altında da en sevdiğim alıntılardan biri yazılıydı: *Ve her şey, kesinlikle her şey oradaydı.* Ray Bradbury, *Karahindiba Şarabı*.

Kalbim boğazıma tırmandı ve yeni evi orasıymış gibi yerleşti. Saz'e *Karahindiba Şarabı'nı* zorla ben okutmuştum. Son doğum gününde bu alıntıyı karta yazmış ve bana tanıştığımız zamanı,

kendi yerlerini bulamamış, dışlanmış iki çocuk olduğumuz zamanları hatırlattığını söylemiştim.

Başımı kaldırdım. Kampçılar gitmişti. Terri ve ben baş başaydık.

Saz'i aradım.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Çağrı tam telesekretere düşmek üzereyken, açıldı.

"Selam."

"Selam."

Uzun zaman önce ilk kavgamızdan sonra ne kadar kızgın olursak olalım, birbirimizle her zaman konuşmak konusunda anlaşmıştık. Sessizlikle cezalandırmak, ortadan kaybolmak yoktu.

"Şu anda rahat konuşamam. Yvonne burada," dedi. Ve sonra arka planda Yvonne'un sesini duydum.

"Sorun değil," dedim. "Ben de konuşamam zaten. İçeriye bir grup insan girdi ve seni güçlükle duyabiliyorum." Bunu niyet ettiğimden daha yüksek sesle söyledim. Terri başını kitabından kaldırdı ve çatık kaşlarla bana baktı.

"O zaman sonra konuşuruz. Ya da belki Wyatt'ı arayıp onunla konuşmalısın."

Telefonu yüzüme kapattı. *Seni şundan şundan şundan daha çok seviyorum* ya da hoşça kal bile demeden.

Telefona bakakaldım. Ben ekrana bakarken, -iyi insan sözünün üstüne gelir- Wyatt'tan bir mesaj geldi: Hey, güzelim, ailem NC'ye raftinge gidiyor ve ondan önce seni görebilmeyi umuyorum.

Ona cevap yazmayı düşündüm. Başladım da ama ne diyeceğimi bilemedim:

Seyahatinden önce dönmüş olmayacağımdan neredeyse eminim çünkü Tanrı'nın Unuttuğu Ada'ya gömülmüş durumdayım.

Keşke seni öpebilseydim. Gerçi şu anda Jeremiah Crew'u öpmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Bazen geceleri gözlerimi kapatıyorum ve yatağımda olduğunu hayal ediyorum. Senin yerine Jeremiah Crew'u hayal etmediğim zamanlarda yanı.

Mesajların hepsini sildim çünkü ne anlamı vardı ki. Yaz boyunca burada esirdim ve ben döndüğümde Wyatt Jones büyük olasılıkla California yolunda olacaktı.

Ama bir şey daha vardı. Dün gece ve Jeremiah Crew. Ona söylediklerim, onun bana söyledikleri. Bunu Saz dışında kimseyle yapmamıştım. Bir insanın karşısına geçip *ben buyum. İçimde kilitli tuttuğum, bütün o karmaşık ve itici şeylerle. Çirkin, kırık dökük ve komplike parçalarım*la, dememiştim. Ve Miah gözünü bile kırpmadı. Sadece ağzını açıp bana kendi karmaşık parçalarını gösterdi. Ve kaçmak yerine, beni öptü.

The Joy of Sex'in 288 sayfası içinde, bekârete sadece kızların ilk seferinde zevk alma olasılığının erkeklerden daha düşük olduğunu ve sadece üçte birimizin iyi bir deneyim yaşayacağını belirten, tek bir sayfa ayrılmıştı. Bu, çoğumuzun fena halde hayal kırıklığına uğrayacağı anlamına geliyordu. Ama *endişelenmeyin*, diyordu kitap. *İlk seferinizin en önemlisi olması gerekmiyor. Bunu daha çok bir pratik seansı, teknik bir detay olarak görün.*

Dr. Alex Comfort'a pek çok konuda katılmamakla birlikte, bir kızın ilk tecrübesine çok fazla anlam yüklememesi hoşuma gitmişti. Gerçekleşmesi, bir kilometre taşının yanına tik atmaktan ibaret olabilirdi. Ehliyetinizi almak ya da oy kullanmak gibi. Bundan daha fazlası olması gerekmiyordu.

Addy'nin evine yürürken kulaklığımı taktım ve ilk seferimin nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım. İlk olarak, kesinlikle bir ambarda olmayacaktı. Müzik olacaktı elbette, belki Fransızca bir şeyler. Telefonda kayıtlı şarkılarımı taradım ve mucize eseri Cœur de Pirate adında bir grup buldum. Tam Saz'lık bir hareket. Telefonuma dinlememi istediği müzikler eklerdi hep. Oynat'a

bastım ve kendimi güne ve melodiye bıraktım. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapadım ve güneşi yüzümde hissederek yürüdüm.

Arkamda bir korna çalınınca, az kalsın yoldan düşüyordum. Tozlu, siyah bir kamyonet usulca yanıma sokuldu. Direksiyonda, bir kolunu açık pencereye dayamış Jeremiah Crew vardı. Kulaklığımı çıkardım.

“Olay şu. Kendini bana çok fazla kaptırmanı istemiyorum çünkü sadece birkaç hafta daha buradayım.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Ben ciddiym. Dört hafta. Yirmi sekiz gün. Yeterli bir zaman.”

“Ben de sadece otuz beş günlüğüne geldim ve üçü geçti bile. İdare edebilirim,” dedim.

“Yani bana âşık olacaksın ve kalbini kıracağım diye endişelenmeme gerek yok, öyle mi?”

“Altından kalkabileceğimden eminim.”

“Yüzde yüz elli emin olmana ihtiyacım var. Demek istediğim...” Yüzüne gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme yayıldı. *Neyle karşı karşıya olduğunun farkında mısın*, der gibi kendini işaret etti.

“Sana âşık olmayacağımdan yüzde *iki* yüz elli eminim desem?”

“O zaman, atla.”

Rosecroft’un ek binalarının yıkıntılarının önünden geçtik. Miah kamyoneti ağaçların kıyısındaki otlak bir alanda durdurdu. Birkaç şey topladı: bir böcek kovucu spre, bir el feneri, kahverengi şeridinin rengi solmuş, ciddi görünümlü bir fotoğraf makinesi. Makineyi omzuna astı. İndi ve kapısını çarparak kapattı. Ben de indim ve kapımı çarparak kapattım. Sonra karşımda durdu, dün gecedan beri en yakın olduğumuz andı ama beni öpmek yerine, böcek kovucu spre, bacaklarıma ve kollarıma doğrultup püskürtmeye başladı.

“Cidden, Kaptan. Geldiğin yerde de doğa var, değil mi?”

“Böylesi yok.”

Kutu boşalana kadar sıkmaya devam etti. Sonra boş kutuyu kamyonete attı ve “Gidip biraz daha doğa görelim,” dedi.

Onun peşi sıra ormanın derinliklerine doğru yürüdüm. Akli başında iki ebeveyn tarafından yetiştirilmiş akli başında Claude, *bu çocuğu tanımıyorsun bile. Onunla ormana girme*, diyordu. Korku filmleri hep böyle başlardı. Ormanda bir yabancıyla yalnız kalan bir kız. Sırta kadem basmak üzere.

Ama dün gece Jeremiah Crew ile kumsalda oturan, ruhunu *ve* on iki galon gözyaşını akıtmış olan Claude, yürümeye devam etti.

Konuşmasını ve beni öpmesini bekledim ama öyle olmadı. Konuşmadan otların ve çalıkların arasında yürürken, keneleri, yılanları ve orada yaşayan diğer şeyleri düşünmemeye çalıştım.

Dallara, örümcek ağlarına ve at sineklerine vurarak ilerliyordum. Zehirli sarmaşıkların üstünden, ağaçlardan sarkan asmaların altından geçiyordum. Araba yolculuğuna çıkmış bir çocuk gibi, *ne kadar kaldı*, diye sormak istedim. Ama sormadım. O konuşmadığı için ben de konuşmadım.

On dakika kadar yürüdükten sonra bir anda ağaçların arasından çıktık. Parlak güneşi ve gökyüzünü görünce bir köstebek gibi gözlerimi kırptırdım. Atlar otluyordu ve arkalarında Rosecroft yükseliyordu. Yıkıntıların arkasındaki yolda, kamyoneti gördüm.

“Yolumuzu mu kaybettik?”

“Hayır.”

“O zaman bu neydi?” Ağaçları işaret ettim. Kamyoneti. Sonra tekrar ağaçları. “Daire çizmişiz.”

“Sana biraz daha doğa görelim demiştım.”

“Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

Sonra ellerini açıp belime ve kalçalarımaya yerleştirdi; ellerinin gücü, tişörtümün altından tenime işliyordu. Beni kendine çekti

ve “Şu anda seni öpeceğim, çünkü bütün sabah bunu düşündüm,” dedi. “Bunu sana söylüyorum çünkü inanılmaz bir öpücük olacak, bu yüzden kendini hazırlamanı istiyorum. Bana âşık olmaya-
cağına söz verdiğini biliyorum ama bu öpücükten sonra durum değişirse, seni kesinlikle anlarım. Şimdi onayını bekliyorum.”

Ona ne kadar kibirli olduğunu söyleyemeden, “Hiç endişem yok,” dedim.

“Bu bir evet mi?”

“Bu bir evet. Ama hiçbir şey değişmeyecek.”

“Göreceğiz.”

Ve sonra beni öptü. Dudakları yumuşak ama güçlüydü ve kendimi onlara bıraktım. Orada, güneşin altında beynim de tenim de ben de eridik. Artık ağırlıksızdım. Sonra ellerimi sırtından gömleğinin altına soktum ve tırnaklarımı tenine usulca sürterek gergin kaslarının üstünden aşağı ve yukarı kaydırdım. Burada bütün kontrol onda değildi. Bana doğru eğildiğini hissettim ve onu bıraktım.

Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

“Hâlâ yüzde iki yüz elli emin misin, Kaptan?” dedi boğuk bir sesle.

“Şunu üç yüz yapalım.”

Başım dönmüyormuş, nefesim kesilmemiş gibi yaparak YABANCILAR GİREMEZ tabelasına doğru yürüdüm. Basamakları tırmandım, sonra o önüme geçti ve beni eskiden ev olan binanın yan tarafına yönlendirdi. Fotoğraf makinesini kâlıntılara çevirip birkaç poz çekti. Sonra ekranı inceledi. Bir poz daha çekti. Ekranı tekrar inceledi. Ona yetişmiştim ama onunla fotoğraf makinesi arasındaki diyalogda fazlalık gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Etrafa bakıyor gibi yaptım ama aslında ona bakıyordum. Wyatt’tan çok farklıydı. Doğada, belki de güneşin en parlak olduğu yerde, kumsalda doğmuş gibiydi. Ama daha önemlisi,

dolambaçsız, dürüst ve tamamen kendi gibiydi. Dudaklarım daha fazlasının isteğiyle yanıyordu.

Elini gözlerine siper ederek, “Şuradan girebiliriz,” dedi. Daha ben *nereye*, diye soramadan, zeminde büyümüş otların arasından aşağı inen taş basamaklara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Basamakların sonunda kolayca açılan, yamulmuş bir kapı vardı ve şimdi Rosecroft’un dışarıya göre çok daha serin olan ve sadece zemin seviyesindeki dar pencerelerden süzülen ışıkla aydınlanan, sapasağlam durumdaki bodrum katındaydık.

Karanlıkta önümü görebilmek ve bu zifirî karanlıkta yolumu bulmak için çabalayarak Miah’yı takip ettim. Ayakları çıplak olmasına rağmen neye bastığına aldırmıyordu.

“Bir Blackwood olduğuna göre, atalarına ait bu sarayı görmek hoşuna gider diye düşündüm.”

“Ben bir Blackwood değilim. Bunun...” Elimle etrafı işaret ettim. “Benimle ilgisi yok. Ben Ohio’daki çiftlik ve fabrika kasabası Mary Grove’da yaşıyorum. Babam üniversitede çalışıyor, annem kitap yazıyor ve ben dudak parlatıcısı alacak parayı biriktirmek için çocuk bakıyorum.”

“Pekâlâ, o zaman bunu dağılmış bir ailenin ufalanmaya başlamış anıtı olarak düşün.”

“Bu daha iyi bağ kurabileceğim bir şey.”

Sonra bana Blackwoodların tek erkek evladı ve büyük demir yolu zengininin en büyük çocuğu Samuel Jr.’ın karısı Tillie’yle birlikte Virginia’daki aile evinden babasının onun için inşa ettiği Rosecroft’a taşınmasını anlattı. İki kızları olmuştu, benim büyük büyükannem ve Claudine. Tillie adadaki bebeklerin çoğunu dünyaya getiren ebeydi. Sonra yeniden hamile kalmıştı ama bir grip salgını çıkınca yatağa düşmüş ve bebeği kaybetmişti.

Tillie, diye düşündüm. *Adı buydu. Tillie Blackwood*. Onun adada oradan oraya dolaşıp bebeklerin dünyaya gelmesine yardım edişini gözümde canlandırırdım ve zihnimdeki Tillie Blackwood

imajı –kızının gözümdeki ilk imajı gibi– biraz değişti. Artık ikide bir bayılıp tuz ruhu koklatılarak ayıltılan bir kadın değil, omurgası olan bir kadındı.

Buranın, tavanı alçak bodrumun akustiğinde Miah'nın sesine dünyanın sonu gelmiş havası katan bir boğukluk vardı. “O hastalıktan kısa süre sonra bir sabah yatak odasının dolabında kendini kalbinden vurmuş.”

“Silahı nereden bulmuş?”

“Kocasına aitmiş. Kocası o öldüğü zaman yanında olmadığı için kendini o kadar suçlu hissetmiş ki mezarını evden görebilmek için onu ön bahçeye gömmüş.”

Miah durdu ve bodrumun ortası olduğunu tahmin ettiğim, penceresiz ve elinde bulunan fenerinki dışında hiç ışık olmayan bir yerde durduk. Ancak etrafımızın onlarca yıla yayılmış bir yaşamın yadigârlarıyla çevrili olduğunu görebiliyordum. Bir gemi yolculuğu sandığı, sallanan bir koltuk, eski bir şemsiye, ahşap çitalar, bir tuğla yığını, çarpık bir şapka rafı.

Her birinin muhtemelen uzun zaman önce unutulmuş bir hikâyesi vardı ve bir anda her şeyi öğrenmek istedim. Bu kimin sandığıydı ve ne kadar yol katetmişti? Bu şemsiyeyi kim taşımıştı? Bu sallanan koltukta kimler oturmuştu? İmgeler ve sahnelerin saçıldığı zihnim hızla çalışıyordu.

“Söylendiğine göre, bir gece karısının mezarını açmış, saç örgüsünü kesip onu geri gömmüş. O saç örgüsünü ömrünün sonuna dek yanında taşımış.” Loş ışıktaki beni süzdü. “Tahmin edileceği gibi, Tillie'nin senden çok saç varmış, Kaptan.” Miah uzanıp saçlarımın uçlarına dokundu ve o anda Tillie'yi de Claudine'i de unutuverdim.

Beni yine öp, diye düşündüm.

Bir an öpecek sandım. Sonra elini çekti ve bizi başka bir sandığın, eski bir gardırobun, çocuk ölçülerinde iki küçük sandalyenin önünden geçirdi. El fenerinin ışığı önümüzde dans

ederek karanlık köşeleri ve diğer gömülü hazineleri aydınlatıyordu. Sahipleri telaşla kaçıp gitmiş gibi, buraya terk edilmiş bir sürü eşya.

“Yıllar sonra büyük büyük teyzen, annesini Sam’in yanında huzur içinde istirahat etmesi için aile mezarlığına taşıdı.”

Ve şimdi bodrumun sonuna ulaşmıştık ve dar zemin pencerelerinden yine ışık gelmeye başlamıştı. Orada, bacanın yanında her an dağılacak gibi görünen eski tarz bir bebek arabası duruyordu. Kumaştaki küçük bir yırtık dışında tentesi sağlamdı ama sepet kısmı boşaltıldığı için, geriye sadece bir iskelet kalmıştı.

Bana Tillie’nin hayaletini, onun mücevherleri sevdiğini ve orada yaşadığı ikinci yaz, görünürde kimse olmamasına rağmen kapısının zilinın saat 02.00 ile 03.00 arası defalarca çalındığı o geceye kadar hayalet hikâyelerine inanmadığını anlattı. “Henüz duymadıysan, duyacaksın. Buradaki tel kapılar. Ben onlara ‘ada çarpması’ diyorum. Çok ses çıkarıyorlar. Yatağıma dönüyorum ve tam uykuya dalacakken, *bam*.”

Kelimelere odaklanmaya çalışıyordum ama söylediği anda *dokun öp hisset ten çıplak* oluyorlardı.

Bana kız kardeşlerinin onun için yaptığı bilekliği anlatıyordu. Görebilmem için elini kaldırmıştı. Bileğinin etrafını birkaç kez saran siyah, saç örgüsü bir şeritti. Konuşurken sözcükleri, *bu elleri görüyor musun? Onlarla her yerine dokunmak istiyorum*’a dönüşüyordu.

Şimdi de bana kapı zilinın çalındığı gecenin sabahı uyanığında, bilekliğin kolunda olmadığını anlatıyordu. Sonra onu yatağın diğer tarafındaki komodinin üstünde bulduğunu. Onu dinlerken aklım başka yerdeydi. “Şimdi, sana hakkımda bilmediğin bir şey söyleyeyim, Kaptan. Ben uykumda hiç hareket etmem. Yani yatağın diğer tarafı bozulmaz bile, çünkü o tarafa hiç kaymam.”

Sonra söylediği şeyi tamamen kaçırdım çünkü artık onu tek başına –muhtemelen çıplak halde– diğer tarafı bozulmamış yatakta yatarken hayal etmekle meşguldüm. *Bana ne anlatmaya çalışıyor? Bir kız arkadaşının olmadığını mı? Şu anda kimseyle yatmadığını mı? Bu bilmemi istediği bir şey mi?*

Kendime, *yüzünü kontrol et, Claudine*, dedim. Ve orada durup başımı sallayarak ve aklımdan geçenleri okuyamadığını umarak onu dinledim.

“Bilekliğim diğer komodindeydi yani. Onu oraya ben koymamıştım.” *Yatağın kimsenin uyumadığı diğer tarafındaki diğer komodin.* “İki ay sonra, adanın kuzey ucunda Bram ve Shirley’le akşam yemeği yiyorduk ve Bram bir hayaletten, çarpılan bir tel kapıdan bahsedince, bir dakika dedim.”

Sonra yukarı baktı, ben de yukarı baktım. Genç bir kadının büyük, oval bir çerçeve içindeki solmuş portresi, bir duvara dayalı halde duruyordu. Mavi giysili, sarışın ve güzel kadının yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı. Tek bir mücevher bile takmamıştı. Tek süsü, başındaki çiçekten taçtı. Tuvalde, kalbinin tam üstünde küçük bir yırtık vardı.

Ve birden tamamen ve her şeyimle bu bodrum katına döndüm.

“Senin tam adın ne, Kaptan?”

Gözlerimi kadından ayırmakta güçlük çektim. “Claudine Llewelyn Henry.”

Miah gülen gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Claudine Llewelyn Henry.” Söyleyiş şekli. Adımın dudaklarında olması. Ve sonra birden döndü ve portreye bakarak, “Claudine Llewelyn Henry, sizi Tillie Donaldson Blackwood’la tanıştırayım,” dedi.

Tillie bana gülümsüyordu.

“Tabloyu böyle, bezinde yırtıkla bulmuşlar. Çünkü güya onu öldüren bir kurşun değilmiş. Kırık kalbiymiş.”

“Bebegini kaybetmenin üzüntüsü mü yani?”

“Muhtemelen. Erkek kardeşini bir araba kazasında, annesini grip salgınında kaybetmesi de eklenince. Hepsi bir ay içinde olmuş.”

“Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Arkadaşım Shirley’den. Büyükannesi Beatrice, adanın hikâye anlatıcısıymış.”

Hayli uzun gelen bir süre boyunca orada durduk. Bir yanım orada kalmak istiyordu çünkü içimde bu kalıntılarla, hayaletlerle, ölümüne kadar burada var olan Claudine’le, Tillie ve kırık kalbiyle bağ hisseden bir şey vardı. Özellikle Tillie ve kırık kalbiyle ve bir anda, sadece bir kez değil, tam üç kez değişmesinin ardından hayatına son verme kararıyla.

Bir kazıma sesi duyunca o tarafa döndüm ve Miah’nın baş harflerimizi tuğlaya kazımasını seyrettim. *JC CH’yi seviyor* ya da tam tersi değildi belki ama yan yanaydılar. Yarı kalıcı olması hoşuma gitti; o tuğla var olduğu sürece isimlerimiz de orada kalacaktı. Bir zaman kapsülü gibi. Nereye gidersem gideyim, ne olursa olsun, burada olacaktık.

Bodrum katına, geldiğimiz yere geri döndük. Miah sürgüyü çekti ama kapı açılmadı. “Tillie bizi buraya kilitlemiş olsaydı çok komik olmaz mıydı?” dedim.

“Hem de nasıl.”

Parmaklarını kapının pervazı boyunca kaydırıp çekti ama kapı kıpırdamıyordu. Onun uğraşmasını izlerken, kafama *ah, belki de burada, Rosecroft’un derinliklerinde gerçekten kilitli kaldık. Hem de bir hayaletle birlikte*, diye dank etti. İçimden bir ürperti geçti.

Sonra Miah bana döndü ve “Kilitli kaldık,” dedi.

“Bunu dramatik bir etki yaratmak için yapmıyorsun ya? Ya da bilirsin işte, bana bir hamle yapmak için?”

“O kadar uyanık değilim.”

Ve bir yanım, *işte bu çok kötü*, diye düşündü.

“Dışarıdan kilitlenmiş. Sen de dene.”

Kapıyı çekmeyi denedim ama yerinden kıpırdamadı.

“Adaya hoş geldin, Kaptan,” dedi ve o anda içimden, *belki olunabilecek çok daha kötü yerler vardır*, diye geçirdim.

Hemen oracıkta ve o anda beni kollarına almasını bekledim ama hayır, etrafımızı saran yadigârları karıştırmaya başladı. Belli ki bir şey arıyordu.

“Ne arıyorsun?”

“Bir levye, bıçak ya da kapıyı kanırtıp açabileceğimiz herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.”

Aramasına yardım ettim ve ararken, bütün bu bir kenara atılmış, unutulmuş şeylerin –bu şemsiye, bu tarak, bu boş parfüm şişesi, bu melon şapka– bir zamanlar seçilip satın alındığını, bu eve getirildiğini ve burada yaşayan insanlar tarafından kullanıldığını düşünüyordum.

Birden üst kattan bir ses geldi.

Ses ölümden geri dönen Tillie’nin kendisine aitmiş gibi yerimden sıçradım.

Miah elini, *sakin ol, her şey yolunda*, der gibi kolumun üstüne koydu. Ama avucunun sıcaklığı tenimde ters etki yarattı.

“Jeremiah? Umarım sen değilsindir.”

Miah, “Benim,” diye seslendi. “Bodrum katındayız.”

“Bodrumda ne işiniz var?”

“Aşağıda bulduğum süper ateşli bir kızla sevişiyordum. Ama şimdi bizi içeri kilitledin.” Sesin geldiği yöne gitmek için kolumu bıraktı.

“Beni bulup geleceğinizi haber vermeliydin.”

“Sevişmekle meşguldüm.”

“Seni duyamıyorum.”

“Neredesin?”

“Yukarıda.”

Ve sonunda Miah “Bu da nereden çıktı?” diyene kadar konuşma böyle sürdü.

Dar ve karanlık bir merdivenden –içeri girmek için kullandığımızdan değil, evin içine çıkan bir merdivenden– yukarı çıktık. Yanaklarıma ve omuzlarıma sürtünen örümcek ağlarını ellerimle itiyordum. Basamakların en tepesinde uzun boylu, geniş omuzlu Afrikalı-Amerikalı bir kadın duruyordu. Bu, Shirley olmalıydı. Arkasında gökyüzü masmavi ve ev yeniden harabe halindeydi. Yukarıya, duvarları olan ama tavanı bulunmayan birinci kattaki bir koridora çıktık.

“Jeremiah Crew.” Kadının elleri belindeydi ve başını iki yana sallıyordu.

Ama onu sevdiği her halinden belliydi.

Shirley ve kocası Bram’in kökleri adaya dayanıyordu ama şimdi zamanlarını burasıyla Outward Bound gruplarına liderlik yaptıkları batı arasında geçiriyorlardı. Miah, Outward Bound’a geldiğinde, ona rehberlik etmişlerdi. Sahip olmayı istediği ve diğer herkes ondan vazgeçtiğinde pes etmeyen ebeveynleri gibiydiler.

Yakıcı güneşin altında durduk. Otel misafirleriyle dolu beyaz bir Park Hizmetleri kamyonu eve doğru yaklaşıyordu. Shirley bana, “Bu çocuğu on üç yaşından beri tanırım,” dedi. “Onu o zaman tanımadığına sevinmelisin. Saçımdaki her beyaz tel için onu suçlayabilirim.” Ama gülüyordu.

Miah bana mahcup bir ifadeyle ve ellerini *doğru söylüyor*, der gibi kaldırarak baktı.

“Bu harabeler konusunda sana güvenebilir miyim?” dedi Shirley, Miah’ya.

“Muhtemelen hayır.”

“İkiniz bir akşam bize yemeğe gelin. Bram’in seni görmek isteyeceğinden eminim.”

Onlar konuşurken, içimde beni yazın başından beri ördüğüm duvarın diğer tarafına geçene kadar kaçma isteğiyle dolduran küçük, sarsıcı bir his belirdi. Bu insanların onu sevmesi, sanki benimle bir ilgisi varmış gibi, kendimi koca dünyada daha da yalnız hissetmeme neden olmuştu.

Miah beni Addy'nin evine bıraktı ve bana yine kapıya kadar eşlik etti. "Umarım kendini bana çok kaptırmazsın. Birkaç hafta içinde gidiyorum ve kalbini kırmak istemem," dedim.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu riski almaya razı olduğumdan eminim."

Beni öpmesini bekledim. Öpmeyince ona neredeyse birbirimize değeceğimiz kadar yaklaştım ve nefesini yanağımda hissettim. Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarken, ikimizden buram buram bir sıcaklık yayılıyordu. Birden bakışları değişti. Ve "Kıpırdama," diye fısıldadı.

Bir eliyle başımı, yüzüm ondan uzağa bakacak şekilde çevirdi ve boynumun yan tarafında keskin bir çimdik sızısı hissettim.

Ellerimle boynumda kan arayarak geri sıçradım. "Bu da neydi böyle?"

"Bir kez daha hayatını kurtardım." Bir şeyi ışıktaki görebilmem için havaya kaldırmıştı. Bir keneydi bu. "Sandaletin lütfen."

"Ne?"

"Sandaletini bana ver."

Tekini çıkarıp ona verdim.

Keneyi verandanın üstüne koydu ve sandaletimle ezdi. "Yerinde olsaydım, üzerimde başka kene bulunmadığından emin olmak için içeri girince bütün vücudumu kontrol ederdim."

Sonra bana bir veda öpücüğü bile vermeden, başka maceralardan ya da beni tekrar ne zaman göreceğinden hiç bahsetmeden, ağır adımlarla kamyonetine doğru yürüdü.

* * *

Dünyanın en uzun düşünü alıp bütün vücudumda kene aradım. Bulamamama rağmen, tenimde dolaştıklarını hissedebiliyordum.

Odama dönünce, romanımı yazdığım defterlerden birini açtım. Sayfaları çevirip rastgele bölümleri okudum. Bazıları iyi, bazıları kötüydü ve çoğu, ikisinin arasında bir yerdeydi ama zaman zaman aşırı süslü ve özenilmiş gibi geliyor, gerçeklik hissi bırakmıyordu. Daha çok, uzun zaman öncesinde kalmış gibi geliyordu; başka bir insan tarafından, başka bir ömürde yazılmış gibi. Hayatın ve aşkın ne olduğunu bildiğini sanan ama belli ki bilmeyen biri tarafından.

Defteri kapattım ve romanın tamamını sürekli gözümün önünde olmayacağı bir çekmeceye kaldırdım. Sonra evin içinde boş defter arayışına çıktım. Ofisteki bir rafta eski, boş bir tane buldum. Sayfaları sararmış, mavi kapaklı, eski püskü bir defterdi. Masaya oturup yazmaya başladım. Claudine değil, vaktinden çok önce ölen Tillie Blackwood ve onu seven adam hakkında. Tillie'nin bir gün buradayken, bir sonrakinde artık olmayışını yazdım.

Bir süre sonra ön kapının açılıp kapandığını ve annemin bana seslendiğini duydum. Tel kapı arkasından çarparak kapandı. Bu, 'ada çarpması'nın sesiydi ve bunu biliyordum çünkü belki de artık kendimi burada hiç de yabancı hissetmiyordum.

5. GÜN

Ertesi sabah, her zamankinden erken kalktım. Annem müzeye gittikten sonra saçımı bir Noel cücesinden ziyade Jean Seberg'inkine benzetmek için şekle sokmaya çalıştım ve dudaklarımı kırmızıya boyadım. Dışarıda gün, göz kamaştıracak kadar aydınlıktı ve birkaç pofuduk bulut ufku kucaklamıştı. Kumlu yollardan, harabelerden geçip kumsala ulaştım ama Jeremiah Crew ortalıkta yoktu. Günü fazla hayal kırıklığı duymamaya çalışarak, yüzerek, güneşlenerek ve kitap okuyarak geçirdim.

Akşam yemeği için üstümüzü değiştirdikten sonra anneme ne kadar güzel görüldüğünü söyledim ve onunla birlikte otele yürüdüm. Koluna girmiştim, koluma bakıp tek kaşını kaldırdı ve sonra bana kötülüğüyle nam salmış korsan Edward Teach'in –namıdiğer Blackbeard'ün⁵– hazinesini gömdüğü söylenen, adanın kuzeydoğu ucundaki Blackbeard Burnu'nu anlattı. Dinlerken ona sorular sordum ve ön verandanın geniş basamaklarını tırmanırken, “Teşekkürler,” deyip kolumu hafifçe sıktı.

“Ne için?” dedim.

“Ne için olduğunu biliyorsun. Çabaladığın için teşekkürler.”

5 İng. Karasakal. (yay.n.)

Eğilip ayakkabıma takılan bir kaktüs topunu çıkarırken, buna dikkat çekme ihtiyacı duymasından nefret ettim çünkü *bu bir süredir ne kadar kendime dönük olduğumun* göstergesiydi. Verandanın ahşap zeminine doğru “Rica ederim,” diye mırıldandım.

Kokteyller sırasında annem Nashville fotoğrafçısıyla bir tartışmaya girince izin istedim ve kütüphaneye geçip *caretta caretta*’lar üzerine eski bir kitap buldum. İki gece önce kumsalda Miah’nın dudaklarının dudaklarımda olduğu anın hatırası yerine okuduklarıma odaklanmaya çalışarak yemek vaktine kadar kitap okudum. Öğrendiklerim şunlar oldu:

- En büyük kaplumbağaların ağırlığı 170 kilografa kadar çıkıyordu.
- İki ya da üç yılda bir yuva yapmak için doğdukları kumsala dönüyorlardı.
- Dört bin yavru kaplumbağadan sadece biri yetişkinliğe kadar sağ kalabiliyordu.
- Saatlerce suyun altında kalmalarına rağmen deniz kaplumbağaları havadan nefes alıyordu. Ama sık sık balıkçı ağlarına takılıyorlardı ve kurtulmak için debelenirken oksijenlerini hızla tüketip mücadeleyi kaybedebiliyorlardı.
- Bir kaplumbağanın kıyıya çıktığı ama bir nedenden ötürü yumurtlamadığı duruma *sahte sokulma* deniyordu.
- Bir kaplumbağa yuvaya sayısız yumurta bırakıyor ve mesela tek bir tay dünyaya getirip o büyüyene, tek başına kalmaya hazır olana ya da kendisi yeniden gebe kalana kadar yanından ayrılmayan atların aksine, yumurtalarını başlarının çaresine bakmaya terk ediyordu. Ama dinozorlardan bu yana yeryüzünde varlığını sürdüren atlar değil, kaplumbağalardı.

Yani insanın kendi başının çaresine bakması belki de iyi bir şeydi. *Benim gibi*, diye düşündüm. Ve tuhaf bir şekilde, bu bana umut verdi.

Akşam yemeğinden sonra annemle verandada oturduk. Ben koltuğumda arkama yaslandım ve yorgun gözlerimi aya çevirdim.

“Buraya geldiğimizden beri çok sessizleştin.” Önce veranda çıkığımız zamanı kastettiğini sandım ama hayır, adaya gelişimizden bahsediyordu.

“Sen de öyle.”

Annem öne eğildi, bacak bacak üstüne atıp bir ayağını sallayarak, “O zaman ben sana bir şey söyleyeyim, sen de bana bir şey söyle,” dedi.

“Önce sen.”

“Tamam.” Derin bir nefes aldı. Nefesini bıraktı. “Biliyorsun, burada Claudine teyzeye dair birinci elden çok fazla materyal bulmayı beklemiyordum. Ama anlaşılan bir günlük ve mektuplarla dolu bir kutu bırakmış. Görebildiğim kadarıyla her şeyi belgelemiş. Asıl muamma, annesi gibi görünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şu ana kadar Tillie Blackwood hakkında çok fazla şey bulamadım. Ne bir günlük ne bir mektup. Bir alışveriş listesi bile yok. Ama diğer Blackwoodlara ait bir sürü materyal var. Bir sürüden kastım, gerçekten *bir sürü*. Ve buradan bir kitap çıkacağını düşünüyorum. Claudine. Annesi. Bu adada yaşamış, âşık olmuş ve ölmüş bütün kadınlar.”

“Tarihî bir roman mı yoksa kurgu dışı bir kitap mı tasarlıyorsun? Hikâyenin ne olacağını biliyor musun?”

“Henüz değil. Ama bulacağım. Sonuçta yazmak, insanı kurtarabiliyor. Ve şu anda biraz kurtarılmanın bana iyi geleceği kesin.” Sesi Harika Anne sesi gibi aydınlık ve güçlüydü

ama gözlerinde bocalama vardı. Bunu, hayat tepetaklak olunca yazmanın insanı kurtarabildiğini yıllardır söylerdi.

“Bulacaksın,” diye tekrarladım. Bu günlerde annemle konuşurken en çok yaptığım şey buydu; onun söylediklerini tekrarlamak. Çünkü bu, gerçekten ne hissettiğimi söylemekten daha kolaydı.

Annem, “Senin yazıların nasıl gidiyor?” diye sordu. “Üstünde çalıştığın bir şey var mı?”

“Pek sayılmaz.” Tillie ve Claudine hakkında bir şeyler yazmıştım ama yazdıklarım sadece hatırlamak istediğim birkaç ilginç hikâyeden ibaretti.

“Tamam.” Oturduğu yerde kıpırdandı. “Sana başka ne anlatabilirim?” Durup düşündü. “Fotoğrafçı beni birlikte bir içki içmeye davet etti.”

“Konuştuğun şu fotoğrafçı mı?”

“Ta kendisi.”

Pislik. “Sen ne dedin?”

“‘Teşekkürler ama hayır, teşekkürler,’ dedim. Henüz çok erken. Hazır değilim. Hiçbir zaman hazır olmayabilirim. Yine de davet edilmek hoşuma gitti.”

Annemin kalp kırıklığını gerçekten gördüğüm anlar vardı. Bu da onlardan biriydi. Kırgınlığını sadece kalbinin içinde değil, kollarında, omuzlarında ve yüzünde de taşıyordu. Tillie’nin kocasının onu ön bahçeye gömüşünü, saçından bir tutam kesişini hatırladım. Annem ve babam birbirlerini hiç öyle sevmişler miydi ya da öyle sevdiklerini sanmışlar mıydı acaba? *Neden bazı aşk hikâyelerinin bir raf ömrü varken, diğerleri sonsuza dek sürüyordu?* Ve bir anda sadece bir yankı olduğum ve annemle göğsümdeki duvarın arkasından konuştuğum için kendimi kötü hissettim.

Annem, “Şimdi sıra sende,” dedi. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Annemle fotoğrafçının –babam olmayan şu yabancı genç adamın– görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ona

babamla konuşup konuşmadıklarını sormak istedim. Evliliklerini yoluna koymak için çabalıyorlar mıydı, yoksa buraya kadar mıydı ve bundan sonra hep böyle mi kalacaktı?

Ama bunu sormak yerine, “Saz’le arkadaşlığımızın sonsuza dek süreceğinden emin değilim,” dedim. “Her zaman süreceğini sanıyordum ama birbirimizden uzaklaşıyoruz. Bunu hissedebiliyorum. Sadece buraya geldiğim için değil. O da farklı bir yönde ilerliyor.”

“Bir dönemden geçiyorsunuz,” dedi annem. “Yola devam etmek berbat gelebilir ama normal olan bu. Büyüme sancıları. Bunu atlattığınız zaman, birbirinizi tekrar ve her zamankinden güçlü şekilde tekrar bulacaksınız. Ve bu seni endişelendiriyorsa, ona onu özlediğini göstermelisin.”

Annemin dile getirmediği şeyi hissedebiliyordum: *benim de seni özlediğim gibi.*

Birden koluma birinin dokunduğunu hissettim. Jared yanımda duruyordu. Bana bir not uzattı. Aklıma gelen ilk şey, *Jared bana neden not yazsın ki*, oldu. Ama sonra bana kocaman bir sırıtışla baktı ve Mars’tan bile görünecek kadar bariz bir şekilde göz kırptı.

“Teşekkürler,” dedim.

“Ah, rica ederim.” Sırıtarak uzaklaştı. Notu elimde çevirdim.

“Kimden?” dedi annem yemek ve yorucu gün yüzünden ağırlaşmış bir sesle.

“Bilmem.” Ama biliyordum. Bildiğimi umuyordum.

Saat 22.30’da sizin evin önünde buluşalım.

“Bir çocuk mu var?”

Evet, diye düşündüm.

“Belki,” dedim.

5. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Kamyonet yol boyunca sarsılarak ilerledi ve otelin önünden dolaşıp dalları etrafa uzanan meşelerin altına varınca, Miah farları kapatıp yola öyle devam etti.

Emniyet kemerime uzandım.

“Gerçek bir adalı olduğunu kamyonete binip emniyet kemeri takmayı düşünmediğin zaman anlarsın, Kaptan.”

“Belki adalı olmak istemiyordumdur.” Ama emniyet kemerini geri bıraktım. “Farları açarsan belki ölümümüze kafaüstü dalmayız.”

“Buradaki ilk yazımda, Shirley bir el feneri edinmeme izin vermedi. Karanlıkta görebileceğimi söyledi. Sadece sabretmeli ve gözlerimin karanlığa alışmasını beklemeliydim. Sence sen de bunu yapabilir misin, Kaptan? Sabredebilir misin?” Bana sadece karanlıkta görmekten bahsetmediğini söyleyen bir gülümsemeyle baktı.

Yüreğim yerinden oynadı. Kelebekler havalandı. Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Belki.”

Aramızda kıvılcımlar çakıyordu. Öylece, adanın içinde kaybolduk. Bizi izleyen olsaydı, hayalet olduğumuzu düşünürdü. Bir an oradaydık, bir sonrakinde yoktuk. Önce yolun beyazlığını güçlükle seçebiliyordum. Önümüzde tek seferde otuz santimlik

bir kısmıyla belirliyordu. Ağaçlar iki yanda siyah duvarlar gibi yükseliyordu ve Miah'ya bir şeye ya da birine çarpmadan farları yakmasını söylemek istedim. İçimden, *Shirley'nin ne dediği umurumda değil*, diye geçirdim. *Gözlerim karanlığa asla alışamayacak.*

Ancak yol kademeli olarak biraz daha beyazlaştı, ağaçlar daha üç boyutlu bir hale büründü. Patikada ve ormanın her yerinde, toplu iğne başı gibi küçücük ışıklar parlıyordu.

"Ateş böcekleri," dedi Miah.

Ve böcekler bir anda yolumuzu aydınlattı. Ağaçlarda, patikada, gölgelerin arasındaydılar. Göz kırpan küçük yıldızlar bizim için yolu aydınlatıyordu. Nefesimi tuttum. Bunun şu daima hatırlayacağım ölüm döşeği anlarından biri olduğunu iliklerimde hissediyordum. Miah'nın direksiyonun üstündeki büyük ve yanık tenli eline, gaz pedalındaki çıplak ayağına baktım.

Ateş böceklerinin masal fenerleri gibi göz kırptığı karanlığın içinde, vahşi bir yolculuktu. O ana tutunmaya çalıştım çünkü bitsin istemiyordum. Yanımda Jeremiah Crew'la gecenin içinde sonsuza kadar yola devam etmek istiyordum.

Kuzeye mi, güneye mi gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi de yoktu. Bilmem gerekmiyordu. Gözlerimi kapadım ve ılık esintiyi yüzümde ve kollarımda hissettim. Kollarımı lunaparktaki bir eğlence trenindeymişim gibi havaya kaldırmak isteyecek kadar özgür hissediyordum kendimi. Ama bunun yerine, iki yanımızdan vınlayarak, göz kırparak, hışırdayarak akan geceyi tutmak mümkünmüş ve biz de onun bir parçasıymışız gibi, kolumu pencereden dışarı uzattım.

Sonra biraz yavaşladık ve gözlerimi açtım. Miah durdu, kamyonetten indik, kapılarımız peş peşe kapandı ve sesleri kilometrelerce uzakta yankılanır gibi oldu. Miah kamyonetin kasasında bir şey ararken, ben önümde ağaçlar, karşımda kumsalla, kendimi her şeyimle o yolda hissederek bekledim. *Her ne olursa olsun, şu anda buradayım*, diye düşündüm. Kum tepelerinin

arkasından gökyüzüne ay ışığı olduğunu tahmin ettiğim bir parlaklık vuruyordu.

Miah orada uzun süre kalmayı planlar gibi, bir sırt çantası ve bir battaniyeyle, kamyonun etrafından benim durduğum tarafa dolaştı. Battaniyeye ve zihnimde canlanan, Miah'nın beni battaniyenin üstüne yatırma görüntüsüne odaklanmamaya çalıştım. Sonra ona daha dikkatli bakınca, annemle babamın 1980'lerde beden eğitimi dersinde giydiği türden, süper kısa bir şort giydiğini fark ettim.

"Bu da ne böyle?"

El fenerini şortuna çevirince, koyu kamuflaj yeşili olduğunu gördüm. "Amerikan Ordusu Komandoları'nın resmî şortu. Askerî sınıf. Kısacası, bunu yalnızca gerçek baş belaları giyebilir."

"Bir de sen," dedim gülümseyerek.

"Ben dâhil." Gülümsedi. "İş şortum. Bununla ağaçlara tırmanmak daha kolay. Patika açmak da; hele bu sıcakta. Çıplak yüzeceğim zaman çıkarması da kolay." Bakışları dudaklarıma indi ve bir süre orada kalarak kalbimin daha da fazla gümbürdemesine neden oldu. Sonra tekrar gözlerime baktı. "Gidelim."

Evet, gidelim. Hemen şimdi gidelim. Vücudumu tepeden tırnağa öpmen için kamyonetin içine girelim ya da kumsala gidelim ve şu battaniyeyi kumun üstüne serelim... Ama yürüyüşe geçmişti bile ve ne denebilirdi ki, şortu bir anda hoşuma gitmeye başladı.

Karanlıkta, kum tepelerinin arasında yolumuzu bulduk. Yürüdüğümüz patikaya dolan ve iki yandaki uzun otların arasına akan bir su birikintisine gelince Miah, "Fırtınadan kalma su. Sırtıma bin," dedi ve bana arkasını döndü.

"Ne?"

"Haydi, Kaptan. Sırtıma bin."

"Belini kırarım."

"Hayır, kırmazsın."

Böylece elbisemi uyluklarımın yarısına kadar sıyırıp sırtına bindim. Az kalsın devriliyorduk çünkü bir bacağım boşta kalırken diğerini ona sarmıştım ve sağ kolumu havada deli gibi sallarken, solla az kalsın onu boğacaktım. İçimden dua ettim: *Lütfen belini kırmayayım. Lütfen, bu kadar ağır olmak için neler yediğimi merak etmeye başlamasın.*

Sonunda ona tutunmayı başardım, o da kollarını bacaklarımın altından geçirdi. Ayakkabılarımın parmak uçlarının neredeyse sıyırıldığı suyun içinde ilerlemeye başladı. Ona iyice yaslandım. Çok geçmeden uçsuz bucaksız bir kumsala çıktık.

Taşıdığı çantayı yere attı, ben de ayakkabılarımı çıkardım. Beklerken amuda kalktı. Birkaç saniye bacakları havada, öylece durdu. Sonra ayaklarının üstüne geri indi ve yürümeye başladık.

Elimi tutmasını bekledim. Beni öpmesini. Orada, ay ışığının altında, yanında getirdiği battaniyenin üstünde benimle işi pişirmek için harekete geçmesini.

Ama o, “Yürümek ister misin?” dedi.

“Evet.”

Ve yürüdük. Dalgalar zaman zaman bize kadar ulaşıyordu ve su ılıktı. Bizden başka uyanık kimse yoktu ve dünyada sadece ikimiz kalmıştık. Jeremiah Crew ile Claude Henry. Sadece ikimiz. Yan yana yürürken birbirimize çarpacak, kollarımız sürtünecek kadar yakındık ama el ele tutuşmadık.

Bir süre sonra Miah, “Annenle babandan bahsetmek zorunda değiliz ama konuşmaya ihtiyacın varsa, burası çok uygun bir yer. Geceleri bu kumsalda kendimle çok sohbet etmişimdir,” dedi.

Ve bir anda, ona daha önce anlattıklarımın ve daha fazlasının dışarı akmak için çırpınmaya başladığını hissettim. Ama aynı zamanda bu geceyi korumak, onu üzücü ya da acı verici her şeyden sakınmak istiyordum. Bu yüzden Miah’ya Ayrılık Öncesi annemle babamı, hiç kavga etmediklerini, çok iyi anlaştıklarını anlattım. Bütün hayatım boyunca üçümüzün hep

birlikte olduğumuzu, bu yüzden duman işaretlerini ya da yer sarsıntılarını hiç fark etmediğimi.

Miah, “İnsanlar bize sadece görmemizi istedikleri şeyleri göstermek konusunda usta olabiliyorlar,” dedi.

“Sanırım bunu zor yoldan öğreniyorum.”

Sonra bana bazen günlerce, hatta haftalarca yataktan çıkamayan annesini ve son beş yıldır nasıl ona bakmak ve dört kız kardeşini büyütmek zorunda kaldığını anlattı. Annesinden bahsederken, sesinin yük, sevgi, sorumluluk, kırgınlık ve korumacılıkla nasıl ağırlaştığını fark etmiştim. Hepsi ağır bir yük oluşturuyordu. Sonra bana kız kardeşlerini teker teker anlattı ve sesi bir anda göğe süzülen bir balon gibi hafifleyiverdi. Kenzie ile Lila’nın okumayı sevdiğini öğrendim. Kenzie’nin daha şimdiden çektiği fotoğraflarla ödüller kazanmaya başladığını, Lila’nın Harry Styles’i üç kez konserde izlediğini. Ally’nin on iki yaşındayken ciddi bir erkek arkadaş edindiğini ve en küçükleri Channy’nin futbol takımının yıldızı olduğunu. Ağabeyini sorunca Afganistan’da iki dönem hizmet ettiğini söyledi.

“Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter,” dedi. “Bilirsin, şimdilik. Elbette öğrenmek isteyeceğin başka şeyler de vardır ama beklemeye degeceğine söz veriyorum.”

Gözlerimi devirdim.

Güldü. “Bana Ohio’daki arkadaşlarını anlatsana.”

Ona Saz ile Yvonne’dan ve kâbus gibi geçen telefon konuşmamızdan bahsettim. Sözüm bitince, “Anlaşılan Saz de şu anda kendi adasında,” dedi. “Ona zaman tanımalısın.”

Önerisi annemin söylediğine o kadar benziyordu ki ona şaşkın şaşkın baktım.

“Ne oldu?” dedi.

“Hiç. Sadece bayağı akıllıca geldi.”

“Çünkü ben akıllıyım.” Elini saçlarının arasından geçirirken, gözüm bileğindeki çıpa dövmesine takıldı.

“Dövmelerinin anlamı ne?”

“Bu,” dedi çıpa dövmesini bana doğru tutarak, “geldiğim yeri hatırlatması için. Omzumdaki pusula daima yolumu bulacağımı hatırlatıyor. Ve şu...” Diğer bileğini çevirdi. Neşe. “Aradığım şey.”

Demek bir kız arkadaş değilmiş.

“Annem neşelidir. Sadece varlığıyla her şeye neşe katar. Babam bunu her zaman anlamazdı. Eğlenceli olabiliyor ama aynı zamanda hüznölüdür,” dedim.

“Bazı insanların yapısı neşelenmeye uygun değil. Annem gibi mesela. Ya da belki yapıları müsait ama bir şeyler onlara engel oluyor. Depresyon ya da bir kayıp yaşama gibi. Bir anlam ifade eder mi bilmem ama ben neşe için çok çabalıyorum. Çünkü yapım buna hem müsait hem değil.” Dövmeyi ovuşturdu.

“Babamda daha fazlası var. Bence bazen, nasıl desem, neredeyse mutlu olmak istemiyor. Açıklaması güç.”

Ve annemle ikimizin çok benzediğimizi hep bilmeme rağmen, bu, Ohio’dan uzaklaştıkça, giderek daha iyi görebildiğim bir şeydi. Claudine ve Lauren, Lauren ve Claudine. Llewelyn kadınları. Babam ise daha çok misafir sanatçı gibiydi, arada bir sahneye çıkıyordu.

Miah, “Babanı tanımıyorum ama onun için üzüldüm,” dedi.

“Üzülme. Bu onun tercihi, öyle değil mi? Sadece annemle evliliklerini bitirmesi değil ama ne bileyim, biz daha oradayken kendini bizden uzaklaştırması.”

“Evet ama bir şeylerden mahrum. Senden mahrum mesela.”

“Ben öyle hissettiğini hiç sanmıyorum.”

Konuşmadan yürüdük, onu kolu benimkine, benimki onun-kine sürtünmeye devam ediyor ve ayın altında kalbim pır pır ediyordu. Birden babam hakkında konuştuğuma pişman oldum. Bu kumsalda bizimle olmasını istemiyordum.

Konuyu değiştirdim. “Sence, ileride kendini nerede bulacaksın?”

“Dünyada mı?”

“Evet.”

“En sonunda anlamında mı?”

“Elbette.”

“Şey, istatistikler hapishane ya da rehabilitasyon diyor. Ama bilmiyorum. Şimdilik, olmam gereken yer, burası. Shirley adanın insana ihtiyaç duyduğu şeyleri bir şekilde verdiğini söyler.”

“Şu ana kadar bana kötü bir saç kesimi ile cüzzama benzeyen böcek ısırıklarından başka bir şey vermedi.” *Ve bu geceyi, belki seni de verir.*

“Belki de tam olarak buna ihtiyacın vardır.” Koluyla benimkine vurdu. Ben de sırtına vurdum.

“Ya yaz sonu? Dört hafta sonra nereye gideceksin?”

“CIA’ye katılmaya.” Bana sıırttı. “Ya sen?”

“Küçüklüğümden beri, hep California’ya gitmek istediğimi düşünürdüm. Çok büyük, çok uzaktı ve şey, vaatlerle dolu görünürdü. Saz’le birlikte oraya gidip yazar olmayı planlıyorduk. Ama ben Columbia’ya gitmeye karar verdim. O da Northwestern’a gidiyor.”

“Bu, bir gün olmayacağı anlamına gelmez. Ve oraya tek başına gidemeyeceğin anlamına. Geleceği düzgün ve organize bir şekilde döşenmiş bir yol olarak görmüyorum. Okul, iş, ilişki. Bence bir tür okyanus gibi, nasıl desem, daha akışkan.”

“Vay canına. Bayağı derin bir yorum.”

“Beni istemene neden oldu mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Biraz bekle. Kadınlar üstünde gecikmeli etki bırakmaya yatkınım. Bu da cazibemin bir parçası.”

Döndük ve geldiğimiz yönde yürümeye başladık. Her zerrem bu kumsala, ayaklarımı okşayan suya, gece havasına, aya ve bu çocuğa odaklanmıştı.

Miah yanımda tişörtünü çıkardı. “Tam burası.” Sonra ordu şortunu da çıkardı; giysileri kumların üstündeydi ve çıplak kalmıştı. Yanımdan ayrılıp dosdoğru okyanusa yürüdü.

Olduğum yerde dururken, seçme şansım olduğunu fark ettim. Burada, kumda oturup bekleyebilirdim. Ya da elbisemi çıkarıp suya girebilirdim. Kendimi hayatımda önemli bir dönüm noktasındaymışım gibi hissediyordum. *Bu kadar çok düşünmeyi bırak, Claudine.*

Başı suyun içinde kaybolana kadar bekledim ve elbisemi çıkarıp giysilerinin üstüne bıraktım. Külotumla kalmıştım, sütyenim yoktu. Külotumu çıkarmadan, göğsümü ellerimle örttüm ve fikrimi değiştirmeden, yarı sekerek yarı yürüyerek suya girdim. Su belime ulaşana kadar yürüdüm ve sonra okyanus beni örtsün diye çömeldim.

Miah uzakta karanlık bir gölgeydi ve bir yunus gibi dalgalara batıp çıkıyordu. Dizlerimi kırarak biraz daha yürüdüm, sonra aklıma Danny, dip dalgası ve burasının köpek balıkları için bir üreme noktası olduğu geldi. Kalbim dalgaların sesinden daha gürültülü atarak durup bekledim. Bir iki dakika sonra Miah bana doğru yüzdü. Suyu üstüme ve etrafıma toplamaya çalışarak iyice çömeldim. Benden yarım metre ötede, nefes almak için yüzeye çıktı. Ay ışığında parlıyordu.

“Gördün mü?” dedi sırtıtarak. “Gecikmeli etki.”

Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadan suyun içinde ilerledik. Nedense çok önemli bir anın yaşandığı hissiyle dolmuştum.

“Tanrım, çok güzelsin,” dedi. Ve beni öptü.

Sonra yeniden suyun altına gömüldü ve ben de ayaklarım yere zar zor değene kadar yüzdüm. Su ılık ve sakindi. Yüzeyi ay ışığını yansıtıyordu.

Geleceğin bu okyanus gibi akıcı olduğunu düşündüm, sonra yarı yunus, yarı deniz kızı olduğumu hayal ettim. Miah’ya doğru yüzdüm ve bacaklarımı onun etrafına sardım. Çıplak değildim

ama o çıplaktı ve kendimi bir çocuğa ilk kez bu kadar yakın hissediyordum. Kollarını bana doladı ve yanağım yanağında, göğsüm göğsünde, kalbim kalbinde, uzun süre böyle durduk.

Miah kumun üstüne bıraktığımız giysi yığınınına doğru yürürken, ay ışığında altın rengi ışıldayan ıslak ve sıkı vücuduna kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamadım. Eşyalarımıza ulaşınca elbisemi üstüme geçirdim, yosun gibi tenime yapıştı. Miah bana bir havlu uzattı, sonra kendisi de bir tane aldı. Kendime, ona, tamamına gerçekten bakma iznini o zaman verdim. Ve suyun içinde birlikte geçirdiğimiz dakikaların onu etkilediği, *çok ama çok* barizdi.

Bu yüzden şimdi de ondan başka her yere bakmak için çabalıyordum.

“Neler oluyor, Kaptan?”

“Hiç. Ay çok güzel.”

Güldü ve sonunda şortunu giydi. Getirdiği battaniyeye oturup onunla gazoz içerken, gece hiç bitmesin istedim. *Burada kalabilirim. Tam şurada yaşayabilirim*, diye düşünüyordum. Sonra bir nedenden ötürü, aklıma bu yazdan önce olduğum Claude geldi. İnsanların gidebildiğini ve sevginin fikir değiştirebildiğini bilmeyen kız. Şu anda bu kumsalda, ay ışığında bu çocukla yan yana otururken, yine öyle hissediyordum. Kendim gibi.

Yan yana, kollarımız birbirine değerek tek kelime etmeden oturduk. Suyu seyrederek bekledik. Dalgalar gecenin karanlığında gök gürültüsü gibi uğursuz bir ses çıkararak bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Ürperdim, Miah tek kelime etmeden tişörtünü bana uzattı. Havanın tenim sadece sudan değil, havadaki nemden de ıslanacak kadar sıcak olmasına ve saçlarım alnıma yapışmış olmasına rağmen, tişörtü üstüme giydim.

Orada bir saat, belki de daha uzun süre oturduk. Zaman kavramımı kaybetmiştim ve gece yarısı ya da sabahın ikisi ola-

bilme ihtimali hoşuma gidiyordu. Buradayken zamanın ya da annemin ne diyeceğinin bir önemi yoktu.

İkimiz de okyanusa bakarak öylece oturduk. Kollarımı dizlerimin etrafına sarmıştım, o ise bacaklarını öne uzatmış ve ağırlığını arkaya uzattığı kollarına vermişti. Ayrı ama birlikte olma duygusuyla doluydum. Dünyada bu adada, bu noktada oturup kaplumbağaların denizden gelmesini bekleyen tek insanlar bizdik.

Sonunda kumsalın ilerisinde bir kaplumbağa görür gibi oldum. Öne eğildim, sanırım Miah da görmüştü çünkü o da doğruldu. İkimiz de nefesimizi tuttuk ama sonra gördüğümüz şeyin yere yakın hareket ederek uzaklaşan başka bir yaratık türü, belki bir rakun olduğu anlaşıldı. Miah tekrar kollarına yaslandı ve izleyerek beklemeye devam ettik. Her şeyin farkındaydım, vücudum tetikteydi, tenim dikkat kesilmişti. Gece havası, onun gibi kokan tişörtünün tenimde bıraktığı yumuşacık ama biraz kaşıntıran his ve beni sarıışı. Bacaklarımın altındaki ve kumsala gömdüğüm ayaklarımı saran kum. Tuzlu suyun kokusu ve bize uzanan, sonra geri çekilen, tekrar uzanan ve tekrar çekilen dalgaların sesi. Ayın ve yıldızların ışığı ve burada, Ohio'nun çiftliklerin ağırlıklı olduğu kırsal kesimindekinden bile daha çok yıldız olması. Hepsini ezberliyor, sonsuza dek saklayabileceğim ve bundan çok uzun zaman sonra, bu adadan çok, çok uzaktayken geri çıkarabileceğim içime atıyordum. *O yaz tanıştığım çocuk, adı neydi?* Adını hatırlayamayabilirdim ama onunla birlikte kumların üstünde oturup kaplumbağaların gelmesini beklediğimi unutmayacaktım.

Birden ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Gitmek istemiyordum ama beni çekip kaldırmasına izin verdim çünkü bu, eninde sonunda olmak zorundaydı. Peşi sıra kum tepelerinin etrafından dolaşıp kumsaldan uzaklaşan patika boyunca yürüdüm. Geri

dönmek ve şafak sökene kadar, konuşmadan, dokunmadan ama onunla birlikte oturmak istiyordum.

Ağaçların başladığı yere gelince, dönüp bana baktı ve tek parmağım çenemde dolaştırdı. Her şey bir anda oldu. Ağzı ağzıma kapandı ve beni kendine çekti ya da belki ben onu kendime çektim. Her ne olduysa, uzun uzun öpüştük. Sonunda ayrılınca, “Vay canına,” dedi. Önceki gibiydi ama aynı zamanda çok başkaydı.

“Vay canına,” dedim ben de.

“Vay canına,” dedi tekrar.

6. GÜN

Ertesi gün markette oturmuş, babamla haftalık telefon görüşmemi yapıyordum. Onunla en son, büyükannemlerin Atlanta'daki evinin misafir odasında konuşmuştuk. Eve, Mary Grove'a erken dönmek istediğimi söylemiştim, hayır demişti. Şu anda ona söylemek istediklerimi aklımdan geçiriyordum: *Annem uyumuyor. Geceleri sesini duyuyorum çünkü ben de uyumuyorum. Addy'nin evinde, uymadan senin fikrini değiştirmeni ve bize eve dönmemizi söylemeni bekliyoruz.*

Ama konuşmamız şöyle gelişti:

"Ada nasıl?"

"İyi."

"Sıcak mı?"

"Evet."

"Karahindiba oraya alışabildi mi?"

"İdare ediyor."

(Sayısız tuhaf duraksamadan biri daha.)

"Bradbury sana merhaba demek istiyor."

Sonra Bradbury'nin telefona solumasını dinledim ve bir anda telefonu kapatma ihtiyacı duydum. Aksi takdirde binlerce parçaya ayrılacaktım. Ama kapatmadan önce, "Bradbury, beni dinlemeni istiyorum," dedim. "Sana döneceğim. Söz veriyorum. Sakın seni sevmediğimiz için gittiğimizi sanma."

Babam telefonu geri aldı ve bir ya da iki dakika daha havadan sudan konuştuk. Yakın zamanda gittiği bir film den ve hazırlandığı maratondan bahsetti ve sonunda, “Seni seviyorum, Clew,” dedi.

“Ben de seni seviyorum,” diyebilmek için var olan bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım. Seviyordum da. Sevmedim çok daha kolay olurdu.

O akşam adadaki herkes, Güney Haşlaması denilen, patates, mısır, sosis ve karidesin devasa bir açık hava kazanında haşlanmasıyla yapılan yemek için otelde toplandı. Annem yetişkinlerin arasına karışırken, ben, yemek servisi yapan Jared’ı buldum. Tabağımı doldururken, “Sana teslim ettiğim şu not,” dedi. “Umutlarını ve hayallerini yerine getirdi mi?”

“Bazılarını.”

Jared sıırttı, kendimi tutamayıp ben de sıırttım. Ondan küçük olmama rağmen kendimi abla gibi hissediyordum. “Ya sen?” dedim. “Çıktığın biri var mı?”

“Keşke.”

“Ya Wednesday?”

“Onun tipi olduğum söylenemez.” Nedense söyleyişinde bir ağırlık vardı ama Wednesday, onu beyin gücüyle çağırmaşız gibi bir anda yanımızda bitti ve bana, “Hey, ana karalı,” dedi.

Onlara daha sonra havai fişek gösterisinde görüşeceğimizi söyledim ve çimenlikte annemin yanında bir yer buldum. Annem tatlı Güneyli aksanıyla konuşan kendinden büyük üç kadınla sohbet ederken, ben sessizce yemeğimi yedim. Fotoğrafçı sırtı bize dönük halde, yakınıımızda duruyordu. İçimden, *yanımıza gel de gününü gör*, diye geçirdim. Gelmedi. Sonra kumsalda Jared, Wednesday, Emory ve diğer çalışanlarla buluştum. Gözlerim Miah’yı aradı ama yoktu.

Kum tepeciklerinin yakınında toplanıp komşu adalarda atılan havai fişekleri seyrettik. Havada mavi, kırmızı, yeşil ve altın rengi yıldızlar çakarken çıkan çatırtı ve tıslama seslerinde insana iyi gelen bir şey vardı. Geçirdiğim bütün 4 Temmuz'ları düşündüm, hepsinde annem ve babam vardı. Üçümüz Rhode Island'da yüzlerce insanla birlikte, rıhtımda. Üçümüz Atlanta'da, renklerin kıvılcımlar saçtığı bir gökyüzü altında, Piedmont Park'ta piknik yaparken. Üçümüz Ohio'da, Saz ve ailesiyle birlikte köpüklü limonata içerken.

Sonik bir gümlemenin ardından gökyüzü altın rengi ışıklarla doldu.

Wednesday, "Kollarınızın yerinde penisler olmasını mı tercih edersiniz, bacaklarınızın yerinde ağaç kütükleri mi?" dedi.

"Ne tür ağaçlar?" dedim.

"Yeşil meşeler. Hayır, palmyeler. Gerçekten çok uzun olanlar."

Jared, "Kol yerine penis," dedi. Ve sonra penisten kol taklidi yaparak bizi kahkahaya boğdu.

Gülmemiz bitince, Emory iç geçirdi. "Biriyle yatmalıyım. Bir adada çok fazla seçenek olmuyor."

"Teşekkürler," dedi Wednesday.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Ya suyun diğer yakasındaki komşularımız?" dedim havai fişeklerin atıldığı yönü işaret ederek.

"Buradan asla ayrılmaz," diyen Wednesday, yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Emory, "Mecbur kalabilirim," dedi. "Hamurumda keşişlik yok."

"Ben âşık olmak isterim," dedi Jared neşeli Jared tarzıyla ama sonuna bir iç çekiş eklendi. "Yani birine âşık olduğunuzda seks gerçekten farklı oluyor mudur acaba?"

Ve bakire olmama rağmen, seks sadece sekstir demek istedim. Karşılıklı rıza olduğu ve partnerinin ellerinin vücudunda,

ağzının ağzında olmasından hoşlandığın sürece, kiminle yaptığın hiç fark etmez. Her türlü olasılık, 'neredeyse'lik ve belki içerdikleri sürece.

Ama rıza kısmı dışında artık buna inandığımdan emin değildim.

"Bilmem," diyen Wednesday, havai fişekleri tutmaya çalışır gibi kollarını uzattı. "Farklı insanlarla nasıl olduğunu görmek istiyorum. Farklı insanlarla nasıl olduğumu görmek. Her cinsiyetten. Sevdiğimi sevme şansına sahip olmayı ve gerçekten *âşık olursam*, ne âlâ. Ama olmazsam, en azından biraz eğlenmiş olurum. Bildiğim bir şey varsa, o da şu anda tek bir insana takılıp kalmak istemediğim." Nedense bana bakıyordu. "Çünkü sonu hep aynı, değil mi? İyi vakit geçiriyorsun, o da iyi vakit geçiriyor, herkes iyi vakit geçiriyor ve kovalamaca bittiği zaman, bir anda sen hiç var olmamışsın gibi başkasını kovalamaya başlıyor. Ayrıca, ben kendim olmayı çok seviyorum."

Belki de sonu hep aynıdır ama ben olmadığına inanmak istiyorum, diye düşündüm. Bunun kovalamaca ve yakalamacadan daha fazlası olduğuna inanmak istiyordum.

"Bir başkasıyla kendin olmak mümkün değil mi sence?"

Şüpheci kahkahasını attı. "Hayır, ana karalı. Değil. Arkadaşlarım, annem, hepsi kendilerinin farklı bir versiyonuna dönüşüyor. Eğlence evi versiyonlarına. Hayır, teşekkürler."

Ve dağılmış aileme, tüm yaşadıklarına rağmen, onun için üzüldüm. Hiçbir şeye inanmıyor gibiydi. Ve belki –sadece belki– ben hâlâ inanıyordum.

Wednesday uzun saç örgüsüyle oynarken gözlerini yine bana dikti. "Ya sen? Daha önce hiç kimseyle birlikte oldun mu?"

Jared başını salladı. "Ona cevap vermek zorunda hissetme."

Otel müşterilerinden biriyle, otuzlu yaşlarda bir kadınla sohbet eden Grady'yi izledim. Gökyüzünde çiçek açan ve suyun üstünde son nefesini veren havai fişeklere baktım. Bir hikâye

uydurmayı düşündüm; detaylı ve erotik bir hikâye. Shane Waller'ı ve ambardaki yarım kalmış seks tecrübemi bile patlatabilirdim.

Ama Yeni Claude dâhil diğer herkes dürüst davranıyordu, bu yüzden, "Neredeyse," dedim. "Ohio'da biri var." Wyatt Jones'un artık aklıma bile gelmediğinden bahsetmedim.

Wednesday, "Kız kardeşim ortada bir penis ve vajina olmadığı sürece ilişkinin teknik olarak seks sayılmayacağına inanıyor," dedi. "Yani mesela anal yapsa bile, hâlâ bakire olacağına."

Emory ona dik dik baktı. "Yani ona göre, hetero seks dışında hiçbiri sayılmıyor."

"Ben sadece neye inandığınızı anlatıyorum. Bana kızma."

"Tanrım, ne saçmalık. Saçmalığın önde gideni."

"En yakın arkadaşım lezbiyen ve âşık. Ve kız arkadaşıyla yaptığı seksin sayılmamasını onaylayacağını sanmıyorum." Bir anda korumacılığım tutmuştu. Arabayı bebeğin üstünden kaldırın tarzı bir korumacılık. Sadece Saz için de değil, Yvonne için de. İkisi için. "Bence *teknik olarak* diye bir şey yok. Mesele kiminle olduğun ve ne hissettiğin. Seks sekstir. Aşk da aşk. Bana ne olup ne olmadığını 1950'lerden kalma aptalca kavramların dayatmasına hiç ihtiyacım yok. Her nasıl olursa olsun, neye benzerse benzesin, insan hâlâ bakire olup olmadığını..." Parmağımı kalbimin üstüne vurdum. "...burasıyla bilir."

Wednesday oturduğu yerde öne eğildi. "Sadece senin gördüğün görünmez bir eşiği atlamak gibi. Sen karar verirsin. Ben karar veririm. Biz karar verimiz."

"Ah. Evet."

"Katılıyorum," dedi.

"Ne?"

"Sana katılıyorum."

Aynı şeyi *hissediyor olmanın* şaşkınlığıyla, afallamış bir halde birbirimize bakarak suspus oturduk.

Jared bira şişesini benimkiyle tokuşturdu. "Buna içerim."

Ve içimden, *burada olmalarına memnunum*, diye geçirdim. Onlarla takılmak, Saz'ı hem daha az hem daha çok özlememe neden oluyordu. Bir anda onu aramak ve Yvonne hakkında, Saz'in ne hissettiği ve ilişkilerinin nasıl gittiği konusunda daha fazla soru sormadığım için özür dilemek istedim. Son zamanlarda dünyanın en iyi arkadaşı değildi belki ama ben de değildim.

Emory ve Wednesday de şişelerini bizimkilerle tokuşturdu. Wednesday, "Tanrım, ne kadar deriniz," dedi.

Annem beni bulup eve döneceğini haber verdi. Onunla gitmeyi teklif edince, "Hayır, sen arkadaşlarınla kal. Eğlendiğini görmek çok güzel. Saat 01.00'i bulmadan evde ol, yeter," dedi.

Sohbet seksten GÇD'ye yani Gizli Çekmece Derneği'ne kaydı. "Otelde Blackwood Süiti'ne hiç girdin mi?" diye sordu Emory. "Hayır."

"Odanın büyük kısmını kaplayan heyula gibi eski bir çalışma masası, masanın da gizli bir bölmesi var. İnsanlar çok eskiden beri oraya notlar bırakıyor. Yani otelin açıldığı zamanlardan beri. Aşk notları var, oteldeki misafirlikleriyle, adadaki kaplumbağalarla, kasırgalarla ilgili hikâyeler var. Bu tür şeyler."

Jared birasından bir yudum alıp ağzını sildi. "Aşk notları bayağı havalı. Şu anda o odada bir misafir kalıyor ama oda boşalınca sana gösterebiliriz. Ben de birkaç mektup yazdım. Büyükbabama. Ölen arkadaşım Rashid'e. Ama kendime de yazdım. 'Sevgili Jared, hayatın kısa olduğunu ve her saniyenin hakkını vermek gerektiğini unutmamalısın,' gibi bir şey."

Wednesday bir deniz kabuğuyla kuma daireler çiziyordu. "Hepimiz yazdık. 'Sevgili Wednesday, kendine bu kadar yüklenme. Sen kendini sevmezsen kimse sevmez.' Buraya ilk geldiğimde aileme de bir mektup yazdım çünkü nerede olduğumu ya da neden gittiğimi onlara söyleyemezdim."

Sesleri bir alçalıp bir yükseliyor ve bana küçükken arabanın arka koltuğunda oturup pencereden dışarıyı seyrederken ya da

kitap okurken annemle babamı hem dinleyip hem dinlemediğim, bedenem orada bulunsam da kafamın başka yerlerde olduğu yolculukları hatırlatıyordu. Simsiyah okyanusun üstünden uzaktaki bilinmeyen bir adadan gelen ışıklara bakarken, *kendime ya da belki Miah'ya ne yazardım*, diye düşündüm.

Bu gece evini bulsam, yatağına süzülüp onu şaşırtsam ne olur? Hayal ettim. Teni. Tenim. Çıplak. Sıcak. O. O. O. Beni şimdiden çok iyi tanıyan ve kendime rağmen, yine de benden hoşlanan çocuk. Koluma dokundum. O'nun düşüncesi bile alev alev yanı-mama yetmişti.

Beş dakika sonra kumun üstünde karaltısı belirdi. O olduğunu anlamak için yüzünü görmem gerekmiyordu. Yürüyüşünü ve hareket etme şeklini artık tanıyordum. Tek kelime etmeden elini bana uzattı. Kanım pompalanmaya ve kalbim uzun bir uykudan uyanır gibi hızla çarpmaya başladı. Wednesday, Jared'in kulağına eğilip bir şey fısıldadı, sonra ikisi birden bizi seyrettiler. Emory, Miah'ya bira ikram etti.

"Hayır, böyle iyiyim, dostum," dedi Miah. Sonra bana döndü: "Buradan uzaklaşmak ister misin, Kaptan?"

"Evet."

6. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Kamyonete atlayıp kuzeye, kumsalın sakın bir uzantısına gittik ve orada yürüyüp konuştuktan sonra kaplumbağaları gözetledik. Elimi tutmasını ya da beni öpmesini bekledim ama ikisini de yapmadı. Kendime bunun sorun olmadığını, sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim. İkimiz de adadan gideceğimiz için zaten başka bir şeye zaman yoktu. Uzun bir yaz gecesi rastlaşan iki gemiydik. Ve buna karar veren bendim, o değil. Kum tepelerini aşış kamyonete dönerken, eski dostlar gibi koluna vurdum.

“Sen iyi misin, Kaptan.”

“Muhteşem.” *Muhteşem mi?*

Güneye dönüş yolunda parlak mavi renkli, verandasında sallanan koltuklar olan dar cepheli eve yaklaşırken Miah bir eli vites kolunda, diğeri direksiyonda, yavaşladı. Elinin orada duruş şeklinde, rahatlığında bir şey vardı. Ya da belki de o olduğu için bana öyle geliyordu.

“Biraz içeri gelmek ister misin?” Kamyonetin motoru çalışmaya devam ediyordu.

“Burası senin mi?”

“Hayır, gizlice gireriz diye düşündüm.”

“Bu durumda, tamam.” *Evet evet evet.*

Bir anda bütün vücudum alarma geçti. İçeri girersem, her şey olabilirdi. Şu anda ötesini düşünmemeye çalışıyordum. Kamyonetten inmeye, eve kadar yürümeye, basamakları tırmanmaya, Miah'nın kapıyı iterek açmasını beklemeye ve peşi sıra içeri girmeye odaklandım.

Ev küçüktü. İçeride açık olan tek ışık, şöminenin karşısındaki masanın üstünde duran lambanınkiydi. Etrafa bakınca, burasının da kamyonetinin içine benzediğine, hazinelerle dolu olduğuna karar verdim. Çeşitli boyutlarda hayvan kafatasları, kemikler ve deniz kabukları. Yine kemiklere ve deniz kabuklarına, Rosecroft'un harabesine, kum tepelerine, kaplumbağa izlerine, okyanusa dair siyah beyaz fotoğraflar. Jeremiah Crew için bir yer tasarlayacak olsaydım, kesinlikle buna benzerdi. Parlak mavi renkli bir ev. İçi ilginç objelerle dolu, camlı bir dolap. Kitaplarla dolup taşan raflar. Her yerde haritalar, eski fotoğraf makineleri ve yadigârlar. Her şey bir çeşit iskeletti.

“Sen taşındığında bütün bu eşyalar var mıydı?”

“Bazıları. Ben de birkaç şey ekledim. Burayı kendime ait bir yere dönüştürdüm.”

Bir hayvan kafatasını elime aldım. “Çok fazla doğa.”

Güldü. Kafatasını yerine bırakıp kanepenin ucuna ilişirken zihnimi odaklanmaya, kapılıp gitmemeye ve ikimizi yatakta çıplak düşünmemeye ikna etmeye çalışıyordum çünkü yapmak istediğim tam olarak buydu. Miah'nın buzdolabından iki şişe meşrubat almasını seyrettim.

Duvarlara, çerçeveli fotoğraflara baktım. Gözlerim, kasvetli bir gökyüzünün önünde yükselen harabelerin bir fotoğrafına takıldı. “Fotoğrafları sen mi çektin?”

Duvarlara baktı. “Beğenip beğenmediğine bağlı.”

“İnsanın aklında yer ediyorlar.” Hamlığın ve güzelliğin, karanlığın ve ışığın harmanıydılar.

“O zaman, evet, ben çektim.”

“Onları satabilirsin.”

“Bilmem. Belki. Beni bu işe Bram bulaştırdı. Bana bir fotoğraf makinesi verdi ve –Tanrı şahidimdir– şöyle dedi: ‘Belki bu kendinden başka şeyleri görmene yardımcı olur.’” Miah içeceklerimizi önüme bıraktı. “Bu evi de bana o verdi. Daha doğrusu, o ve Shirley yazları burada kalmama izin veriyorlar. Outward Bound’a defalarca katılınca, sonunda bana iş teklif ettiler. Bu evde yaşamak işimin iyi yanlarından biri.” Yine odanın karşı tarafına geçmişti ve bir pikabın yanına üst üste yığılmış plakları karıştırıyordu. “Yaptığım iş kısmen adaya gelen Outward Bound gruplarını yönlendirmek, patikalar açmak, kaplumbağa yuvalarını işaretlemek; insanların dışarı çıkmasını ve çalışmasını sağlayan her şey. Buraya ilk geldiğimde benim de yaptığım şeyler.”

“Yaz bitince ne oluyor?”

“Uzay programına katılıyorum.”

“CIA sanıyordum.”

“Aslında ikisi de.” Pikaba bir dizi plak yerleştirdi. “NASA ve CIA, ‘Sana ihtiyacımız var. Ücretini kendin belirle,’ dediler.” Plaklardan ilki yerini alırken, kanepeye, yanıma oturdu. Ama sesinde kederli bir ton vardı. “Burada bunu konuşmayalım. Seni evimde ağırlarken yani.”

Uzandı. Beni öptü. Kendimi kaybetmeden önce geri çekildim.

“İyi misin, Kaptan?”

“Sudan daha sert bir şeyler var mı?” Mesele, cesaret toplamak için içkiye ihtiyaç duymam değildi, her anın tadını çıkarabilmek için zamanı durdurmak –en azından yavaşlatmak– istememdi.

Kaşını kaldırdı. “Buzlukta yaklaşık yüz yıllık votka var. Bram ve Shirley’nin jesti ama misafirler için bulunduruyorum.”

“Teşekkürler.”

Ayağa kalkmaya yeltendim ama “Ben getiririm,” dedi. “O kadar kaba değilim.”

Mutfağa gitmesini, buzluğu açmasını, votkayı çıkarıp bana iki parmak kadar doldurmasını seyrettim. İçimden ona bardağı tamamen doldurmasını söylemek geçti –belki de kendimi biraz daha cesur hissetmeye ihtiyacım vardı– ama ayyaş olduğumu düşünmesini istemedim.

Yanıma dönünce “Sen içmeyecek misin?” diye sordum.

“Bana bir ömür yetecek kadar içtim. İçkiyi on dört yaşımda bıraktım. On dört yaşımda her şeyi bıraktım.” Bardağı bana verdi, kolunu kanepenin arkasına uzattı ve gözlerimin içine baktı. “Aslında her şeyi değil.”

Bardağı votkadan bir yudum bile almadan sehpayı bırakırken, bakışlarımız kenetli kaldı. Aynı anda birbirimize uzandık. Beni öptü.

Ben de onu öptüm.

Kanım yine pompalanmaya başlamıştı, kalbim o kadar güçlü ve hızlı atıyordu ki vücudumun bunu kaldırabileceğinden şüphe duydum. Yüzüme dokundu. Sonra eli aşağı doğru kaydı. Ve bu yetti. *Evet evet evet.* Bir anda dünyanın en cesur insanı oldum.

Kucağına tırmanıp bacaklarımı iki yana açarak oturdum. Giderek artan bir tutkuyla öpüşürken, şortunun üstünden onu hissedebiliyordum. Sonra uzandık, ben üstündeydim ve olan biten birden bana çok fazla geldiği, kalbim patlayacak gibi olduğu için bir an geri çekilme ihtiyacı duydum. Ciğerlerimizi havayla doldurmaya çabalarken ikimiz de soluk soluğaydık ve kalbimin göğsümden firar etmeye çalışır gibi hızla çarptığını duyabiliyordum.

Bize yer açmak için yastıkları yere attı. Sonra beni tekrar öptü. Kollarını bana sımsıkı sardı, beni altına alacak şekilde çevirdi ama bir şekilde kanepede kalmayı başardık. Bakışlarımız kenetlendi, sonra bana yaklaştı, görüntü bulanıklaştı ve dudakları benimkilerin üstüne kapandı. Geriye sadece ağız ile ellerimin altındaki teni ve sırtının belirgin, gergin kasları kaldı.

İkimiz etrafı barikatlar ve polis şeritleriyle çevrili, adım başı duman bombalarının, alarm zillerinin ve DİKKAT tabelalarının olduğu tehlikeli bölgeye bumerang misali dalana kadar onu öpmeye devam ettim. Beynimi uyuşturan ve beni herhangi bir şey düşünmekten alıkoyan bir tehlikeli bölge. Kafamın içinde *işte gerçekten oluyor*, diye haykıran sesi yok saydım. Artık uçurumun kenarında olduğumu hissedebiliyordum, kanepede ateş almıştı ve arkam, baştan aşağı yanıyordu ama umurumda değildi. Bunu o da hissetmiş olacaktı ki hafifçe kaydığını fark ettim ama onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Artık ikimiz de burada, bu kanepede yanıyorduk.

Ama bu kez durmadım. Bana herhangi bir bulaşıcı hastalığının olmadığını, burada sadece güvenli seks yapıldığını söylerken bile. Bana, “Emin misin? Unutma, sadece dört hafta. Artık o kadar bile kalmadı,” derken bile.

“Evet,” dedim, “evet.”

“Şaka yapmıyorum, Kaptan. Rızan olmadan daha ileri gitmem.”

Bu beni şaşırttı çünkü Shane’in bana onayımı sorduğunu hatırlamıyordum bile. *Hayır diyebilirim ve burada durabiliriz.*

“Evet,” dedim tekrar. “Rızamı aldın. Tabii senin de rızan varsa.”

Ve yüzündeki ifadeden, bunun da onu şaşırttığını okudum. “Evet,” dedi çok alçak bir sesle. “Tanrım, evet.”

Emin olduğumu, istediğimin yüzde bin bu olduğunu kendime ve ona ispatlamak için, tişörtünü çekip çıkardım, boynunu, omzunu, göğsünü öptüm. Biraz inledi, sonra o da uzanıp geçen 4 Temmuz’da satın aldığım kırmızılı-beyazlı elbisemi çıkardı. Sütyensizdim, sadece külotumla kalmıştım ve onun şortu hâlâ üstündeydi. Bu kez şortuna uzandım, çıkarmayı beceremeyince bana yardım etti. İç çamaşırı olmadığı için tamamen çıplak kaldı ve şimdi ona gerçekten bakabilirdim çünkü sanırım beklenen

buydu ya da belki sonunda bilmek istiyordum. Altın rengi tüyleri göğsünden ta aşağı kadar inen, ince bir yol çiziyordu.

Kendimi ellerimle örtme dürtüme karşı koydum. Bunun yerine memelerimi öpmesine izin verdim ve teknik olarak daha önce başka bir çocukla bu kadar ileri gitmiş olmama rağmen, şimdi çok daha ileri gitmişim gibi geliyordu.

Sonra külotum da bir anda iki bacağımdan birden sıyrıldı. Miah vücudumu süzerken, kanepenin arkasına atılmış battaniyeyi kapıp örtünmemek için kendimi zor tuttum. Bana bakmasına izin verdim ama fazla sürmedi çünkü şimdi onu öpüyordum ve elleri saçlarımdan geriye kalanların arasındaydı. Yana doğru yuvarlandı ve şortunun cebinde bir şey aramaya başladı.

Prezervatif alacak, diye düşündüm.

Sonra elinde prezervatifle bana doğru dönünce, "Vay canına," dedim. "Kendinden ne kadar eminsin."

"Kendimden emin değilim. Umutluyum. Gerçi, alo?" Eliyle vücudunu işaret ederek bana sıırttı. Sonra sırtıtışın yerini samimi bir gülümseme aldı ve kendimi tutamayıp ağzının iki yanındaki gamzeleri öptüm. O da boynumu öptü ve tam vücudumun bir havai fişek gibi patlayacağını düşünmeye başlarken, olan oldu.

Şimdi aynı anda vücudumun hem içinde hem dışındaydım. Onunla cinsel ilişkiye girerken, bir yanım her şeyi benim için açıklayarak tekrarlıyordu: *Şimdi prezervatif paketini açıyor. Şimdi prezervatifi takıyor.*

Beynim kontrolü ele geçiriyordu ve tek istediğim, çenesini kapayıp sözü vücuduma bırakmasıydı.

Şimdi onu hissedebiliyorsun. Şimdi prezervatifi içine itiyor.

Bekliyor olmama rağmen, içimde olması sürpriz etkisi yarattı. Beşinci sınıfta herkesin benim odama saklandığı doğum günü partimdeki gibiydi; bana sürpriz yapacaklarını biliyordum çünkü Saz beni önceden uyarmıştı ama çığlıklar atarak üstüme atıldıkları zaman, yine de kafayı yemiştim.

“İyi misin, Kaptan?” dedi.

“Evet. Elbette.”

Zihnim vücuduma beşinci sınıftaki doğum günü partimi düşünmeyi bırakıp hareket etmemi söyledi, Tanrı aşkına, bu yüzden hareket ettim. Ama kendimi *Oz Büyücüsü*’ndeki Teneke Adam gibi hissediyordum; ürkek ve kaskatı. Ve birden *Oz Büyücüsü*’nü düşünmeye başladım. Sevdiğim bir film bile değildi ve şimdi de *Oz Büyücüsü*’nü *düşündüğümü* düşünmeye dalmıştım; neredeyse olanları açıklayarak tekrarlamayı unutacak kadar.

Şimdi onu hissedebiliyorsun, tamamını. Ve yine sürpriz hissi. Acı değil ama vücudumun tamamen yepyeni bir şeyi algılamasının şaşkınlığı. Derin bir nefes aldım. Ben hıçkırığa benzer bir ses çıkarınca durdu ve bana tuhaf tuhaf baktı. Bana ne olduğunu sormasına ya da benimle seks yapma isteği konusunda fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan onu öptüm. Acaba kanepesine kanım akıyor muydu, efsanevi kızlık zarım gerçekten bozulmuş muydu? Bozulmamışsa bile, bu, gezegende yaşanmış en sakil ve berbat seks olsa bile, teknik olarak sayılacağını biliyordum. *Kesinlikle sayılırdı.* Bekâret heteronormatif, ataerkil bir dayatma olsa bile.

Şimdi üstünde hareket ediyor.

Ve nasıl yapılacağını bilmemene rağmen sen de onunla hareket ediyorsun.

Lütfen, lütfen, lütfen çeneni kapa, beyin.

Ve sonra, mucize eseri... zihnim sustu. Ve idare vücuduma geçti. Bilmediğim bir şeyi bilir gibi, benim ve onun vücudu birbirini tanır ve anlar gibi, bu şekilde birlikte hareket etmeleri gerekiyormuş gibi.

Ama sonra bir anda, bittik. Daha doğrusu o bitti. Bu da şaşırtıcı bir şeydi; bitmesinin ona bağlı olması. Az kalsın, *hey,*

daha fazlasına ihtiyacım var. Bana yetmedi, diyecektim. Ama bir şey demedim.

Ve bir anda, onca yılın bekleyişi son buldu.

Sonrasında üstümden inip yanıma uzandı ve ben sırtüstü, o yana dönük halde, bir anda bize az öncekinden çok daha dar gelen kanepeye sıkışıp gözlerimizi üstümüzde hafif bir tıkırtıyla sallanan kafataslı süse diktik.

Elimi tuttu. “Bu buraya ne zaman geldi acaba?” Tavandan bahsettiğini anladım; on beş saniye öncesine kadar yarattığımız ateşin dumanıyla kaplıydı ve ötesinde yıldızlarla kaplı bir gökyüzü vardı. En parlak yıldızlarla.

“Bilmem.”

Altımdaki kanepenin her geçen saniye soğuduğunu ve kalbimin uslu bir organ gibi tekrar yerine döndüğünü hissederek orada yattım. Altı gün önce amuda kalkabildiğini, beni başka kimsenin öpemediği gibi öpebileceğini bilmezken, şimdi onunla ilgili her şeyi bildiğimi düşündüm.

Bekâretimi kaybetmişim ama kendime hiçbir şey *kaybetmediğimi* telkin ettim. Bu benim vücudumdu. İçinde sadece ben vardım ve olacakları seçmek bana düşerdi. Ne yaptığımı biliyordum. Nerede ve ne zaman seks yapacağıma ben karar vermişim. Hayatımla ne yapacağıma karar vereceğim gibi. Artık başka insanların benim için kararlar almasını beklemek yoktu. Kararları ben yazıyordum.

6. GÜN

(ÜÇÜNCÜ KISIM)

Adım Claude Henry ve az önce ilk kez seks yaptım.

Beş dakika önce oldu. Jeremiah Crew şu anda banyodaydı ve ben iç çamaşırlarımla elbisemi geri kuşanmış bir halde mavi evinin basamaklarında oturmuş, geceye bakıyordum çünkü içerisinin sıcaklığı bir milyon dereceydi ve hava almaya ihtiyacım vardı.

Kendimi elektrik verilmiş gibi uyanık hissediyor olmalıydım. Yetişkin gibi. Ayaklarım yere daha sağlam basıyormuş gibi. Belki birazcık Fransız gibi. Ama tek bildiğim, ne hissetmediğimdi. Kadın gibi hissetmiyordum. Ya da bir kız. Ya da herhangi bir şey. Sanki içimde ne varsa boşaltılmış gibi hissediyordum.

Arkamdaki kapı açıldı ve Miah, eşikte belirdi. Hâlâ çıplaktı. İçgüdüsel olarak gözlerimi ondan kaçırdım ki bu çok saçmaydı çünkü daha birkaç dakika önce, resmen *içimdeydi*. Dışarı çıktı ve yanıma oturdu. “Tanrı aşkına, Kaptan. Tutuşmuş gibi dışarı kaçtın.”

“Özür dilerim.”

“Her şey yolunda mı?”

“Her şey harika.”

Bu doğru değildi ya da belki doğrudu. Ama değilse bile, burada oturup duygularımı onunla konuşacak değildim. Ağlamak ya da *lütfen bana sarıl; seni seviyorum, bebeğim; başımı*

döndürüyorsun ya da beni sonsuza dek sev, lütfen lütfen lütfen'ler yoktu. Sadece üstümde beklediğimden daha ağır olan Miah ve fonda çalan Zombies adında bir grup vardı.

“Üşümüş gibisin,” dedi.

“Üşüyorum.”

Ve birden iliklerime kadar üşümeye başladım. Titriyordum. Kolunu bana sardı ve beni ısıtmak için dirseğimi ovaladı. Başımı omzuna yasladım çünkü eğer bir yere yaslamazsam vücudumdan kopup patikadan aşağı yuvarlanması an meselesiydi.

“Seni eve götürmemi ister misin?” dedi.

Bir an içimden, *evet, lütfen beni Ohio'ya götür*, diye geçirdim. Ama sonra annemle bu yaz yaşadığımız evden bahsettiğini anladım.

“Evet,” dedim. “Eve gitmek istiyorum.”

Onun peşi sıra kamyonete yürüyüp koltuğa otururken, Robot Claude'dan çok İçi Boş Claude gibiydim. Uzuvarımı hareket ettirebilmem mucizeydi. Miah farları yaktı ve bu, küçük bir ölüm gibi oldu. Ay da ateş böcekleri de kaybolmuştu.

İnsanın bu kadar yakınında birinin bulunmasına, hayatında ilk kez kendi vücudunda yapayalnız olmamasına rağmen yine de yalnız hissedebilmesinin ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm.

Annem üzerinde bir kitap ve bacaklarının üstüne kıvrılmış Karahindiba'yla sesi kısık televizyonun karşısında kanepede yatıyordu. Ben içeri girince gözlerini açtı.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedim. “Miah, Jared ve ben kaplumbağaları izlemek için kumsalda kaldık.”

Belki de Yeni Claude o kadar doğrucu değildi.

“Sorun değil. Saat kaç?” Hâlâ yarı uykudaydı ama televizyonla kitabı kapattı ve sabah olmuş da gitmeye hazırmış gibi ayağa kalktı.

“Biri on geçiyor.”

“Sanırım on dakikayı mazur görebiliriz.” Sonra beni kucakladı ve yüzüme baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Sadece yorgunum. Ama güzel bir gündü.”

Ve bu ona, içimi daima okuyabilen tek insan olan anneme yetti. Size söylemedikleri şu: Seks, annenizin bir tarafında, sizin diğer tarafında kaldığınız bir duvar olabiliyor. Aslında herkes aynı tarafta ve siz diğer tarafta tek başınızdasınız.

Dışarıda hava sıcaklığı iki yüz derece olmasına rağmen, yatak örtülerinin altına girip onu sıkıca üzerime çektim.

Geceye, “Saz, beni duyabiliyorsan, senin için de böyle miydi? Sen de böyle mi hissettin?” diye fısıldadım. *Yvonne’la birlikte olduktan sonra ne hissettiğini ona neden sormadım ki?* Şu anda onunla konuşmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Bana Yvonne’dan bahsetmekte geç kalmış olabilirdi ama beni olaya dâhil etmeye çalışmıştı. Ve tamam, ben kendimi ona kapamıştım ama bu, illa iyi bir arkadaş olmaya son vermem anlamına mı gelirdi?

7. GÜN

Ertesi sabah saat 10.30'da hâlâ yataktaydım. Annem kapıyı tıklattı ve başını içeri uzattı. “Ben çıkıyorum. Önce müzeye gideceğim, sonra da görüşme yapmak için yerel hikâye anlatıcılarıyla buluşacağım. Sen iyi misin?”

Başparmağımı havaya kaldırıp her şey yolunda işareti yaptım. “Sadece kendimi biraz tembel hissediyorum, o kadar.”

Öğle saatinde hâlâ yataktaydım, örtülerin altında kraker yiyordum. Annem dâhil kimseyi görmek istemiyordum. Burada yatmak ve düşünmek istiyordum.

Dr. Alex Comfort *The Joy of Sex'te la petite mort*, yani “küçük ölüm” denen bir kavramdan bahsediyordu. Anlaşılan bazı kadınlar ve zaman zaman erkekler, orgazm sonrasında baygınlık geçirebiliyordu. Dr. Comfort buna örnek olarak birlikte olduğu ilk kadın bu tecrübeyi yaşayan zavallı bir adamdan bahsediyordu. Kadın kendine geldiğinde, adam polisi çoktan aramış ve bir de ambulans çağırmıştı.

Bir saat sonra, Addy'nin ofisinde bulduğum mavi kaplı, sayfaları boş defterin başındaydım ve yazıyordum:

Küçük ölüm.

Bekâretinizi kaybetmenizi de tasvir edebilecek iki kelime. Utanç verici ve trajik bir şekilde değil. Ya da üzücü. Ama çocukluğun-böylece-son-buldu tadında. Kendimi hâlâ aptallık derecesinde genç hissetmeme rağmen.

Ne kadar karanlık olurlarsa olsunlar, yatağa ve örtülerin altına dönme isteğiyle dolmama neden olanlar dâhil, tüm duygularımı ve düşüncelerimi yazdım. Çünkü ne olursa olsun, hepsini hatırlamak istiyordum.

Saat 14.45'te, yazmayı bırakmış ve geri uzanmıştım. Biraz enerjim olsaydı Terri'nin keyfine göre açık ya da kapalı olabilecek markete yürür ve köşedeki masama oturup Saz'i arardım. Çünkü Saz bana Yvonne'u hemen anlatmasa da bana anlatmak için *şabaladığında* onu dinlememiş olsam da onunla konuşmayı, beni sevdiğini, hâlâ kendim olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu duymayı her şeyden çok istiyordum.

8. GÜN

Ana Yol boyunca yürüdüm ve artık bakire değildim.

Öğle yemeğimi yanıma alıp Rosecroft'un basamaklarında yedim ve artık bakire değildim.

Nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım tek düşünebildiğim, *artık bakire değilim*'di.

Anlamış olabilirler mi diye, başta annem olmak üzere herkesin yüzünü inceliyordum.

Ellerimi Miah'nın yaptığı gibi vücudumda dolaştırdım. Kendimi onun gözünden görmeye çalıştım. Aynada yüzümü inceledim. Farklı göründüğümünden değil ama bekâret kaybına dair işaretler arıyordum.

Mesele şuydu ki eski halimden farklı görünmüyordum. Dürüst olmam gerekirse Noel ertesine benziyordu biraz. *Hı* ve *eee, şimdi ne olacak*, gibi. Çok uzun süredir beklediğiniz bir şeyin öbür tarafına geçmek, böyle bir şeydi. Annemle babam yine de boşanacaktı. Saz ve ben farklı üniversitelere gidecektik. Bir şekilde olduğundan daha büyük ve hatırda kalacak bir şey beklemiştim. Oysa olduğu kadardı.

Marketin Wi-Fi alanına girince, Saz'den bir sesli e-posta bildirimi geldi.

Claude, benim. Seni olması gerektiği kadar iyi dinlemediğim için üzgünüm. Yvonne burada, sen değilsin ve arayacağını bilmiyordum. Deprem etkisi yaratacak bir şey söyleyeceğini de bilmiyordum yoksa onu evine gönderirdim. Arkadaşlar önce gelir. Her zaman.

Evet, Wyatt'a benden önce anlatmamalıydın ama sanırım bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Ve evet, telefonu yüzüme kapatmamalıydın ama ben de annen ve baban hakkında öyle konuşmamalıydım. Söylemem gereken, şaşırdığım ama şaşırmadığımdı. Şaşırdım çünkü bu, insana hayatta olamayacak bir şey gibi geliyor.

Sen, annen ve baban, herkesin her şeyi birlikte yaptığı ve iyi anlaştığı tuhaf bir birlik gibisiniz. Üçünüzü birbirinizden ayrı düşünemiyorum. Ama şaşırmamamın nedeni, bütün o söylediklerim değildi. Seni en başından itibaren daha iyi dinlemeliydim. Burada olduğumu bil. Ve seninle orta bir noktada buluşmak konusunda ciddiym. Adada durum çok kötüleşirse, haber ver. Seni Katniss'ten, jöleli kurabiyelerden ve yüzündeki bütün çillerden daha fazla seviyorum.

Başımı masaya koyup ağladım. Sadece Saz değil, her şey yüzünden. Yanımda bir şey *tıkırdadı* ve başımı çevirince, bir kâğıt mendil kutusu gördüm. Terri elini başıma koydu, sonra tezgâhın arkasındaki yerine döndü. Kendimi dizginlemeye çalışsam da gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Sonra marketin kapısının açılıp kapandığını ve ayak seslerini duydum. Gelen kişiyle Terri bir şeyler konuştular ve sonra kapı açılıp geri kapandı. Başımı kaldırdım ve tek gözümle Terri'ye baktım ama o bana bakmıyordu.

Gözlerimi kuruladım ve Saz'i aradım. Karşıma telesekreter çıkınca, benim de üzgün olduğumu ve artık bakire olmadığımı, bu çocuktan hoşlandığımı, gerçekten hoşlandığımı ama ne his-

sededeğimi bilmediğimi anlattım. Onun Yvonne'la ilk seferinden sonra ne hissettiğini anlamak istediğimi çünkü ne hissettiğimin konusunda hiçbir fikrimin olmadığını söyledim.

Kapatınca, yeni bir bildirim geldi. Wyatt bana mesaj göndermişti: Hey, daha dönmedin mi? Aklım sende. Onunla derin ve özenli bir içsel hayat yaratmak için harcadığım onca zamandan, onu olduğundan, Mary Grove, Ohio'dan ve her yerdeki bütün çocuklardan daha büyük bir şeye dönüştürdükten sonra, onca olasılığın, 'neredeyse'liğin ve belki'nin ardından hiçbir şey hissetmiyordum.

Ona mesaj yazmaya başladım ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü artık ilgimi çekmiyordu. Başkasıyla ilgileniyordum.

Çıkmadan önce kâğıt mendil kutusunu tezgâha, Terri'nin önüne koydum.

"O küçük sahne için özür dilerim. Arkadaşımı özledim, âdetim yaklaşıyor ve..."

Kitabını ters çevirip tezgâha bıraktı. "Jeremiah Crew'la takılıyorsun." Bunu bir suçlama gibi söylemişti. *Wyatt Jones'u düşünerek mastürbasyon yaptığını biliyorum*, deseydi bu kadar şaşırırmazdım. "Bak, üzerime vazife değil ama dikkatli olmalısın."

"Nasıl dikkatli?"

"Tecrübem, bana başını bir kez belaya sokmuş çocukların beladan uzak duramadığını öğretti. Ve son zamanlarda düzelmiş olabilir ama güven bana, uzun sürmez."

Sizi çok iyi tanıyorlarmış da dünyada yolunuzu tek başınıza bulmaktan âcizmişsiniz gibi sürekli size tavsiyede bulunmak zorunda hisseden insanları hep merak etmişimdir. *Kiminle takıldığım ve ne tür bir eğlence içinde olduğumuz seni ilgilendirmez*, demek istedim ama Terri iyi niyetliydi.

Ona beni gözettiği için teşekkür ettim ve oradan olabildiğince hızlı ayrıldım.

* * *

Kumsala yürüdüm ve bir grup turistin feribottan indiğini gördüm. Normal bir günmüş gibi, adaya giriş yapıyorlardı. Bu bir film olsaydı, ben ortalıkta dalgın dalgın dolaşırken fonda kalbi sızlatan bir şarkı çalıyor olurdu ama ağustos böceklerini saymazsanız, ortada bir soundtrack yoktu.

Başını bir kez belaya sokmuş çocuklar, beladan uzak duramaz.

Terri'nin sözlerini zihnimin arkasına itmek istiyordum. Dışarıdan bakınca, gün diğer günler gibi geçiyordu. Miah işteydi. Annem işteydi. Jared, Wednesday, Emory ve ada personelinin geri kalanı da işteydi. Misafirler yürüyerek ya da bisikletle kumsala veya Rosecroft'a gidiyorlardı. Park Hizmetleri kamyonetleri misafirleri adanın kuzey ucuna taşıyordu.

Keşke dünden bir önceki geceye dönebilseydim. Keşke hâlâ yaşanmamış ve bu gece yaşanacak olsaydı. Hepsine –Jeremiah ile benim ilk kez birlikte çıplak kalmamıza– daha uzun süre tutunabilmek isterdim. Kimse dünden bir önceki gece tarihî bir olay olacağını söylememişti. Normal ve herhangi bir zaman gibi geçip gitmişti.

Hoşuma gitmiş miydi? Hem evet hem hayır. Gözlerimi kapayıp Wyatt'ı, Miah'yı ya da Bay Rochester'ı hayal ettiğimdeki gibi miydi? Hem evet hem hayır. Filmlerdeki gibi çoklu orgazm yaşamamıştım. Aslına bakarsanız, kıyısına kadar ya da en azından 'mahallesine' gelmeme rağmen, bir tane bile olmamıştı. Ama ortamda ateş böcekleri vardı ve oda etrafımda dönüyordu. Birlikte seks yaptığımız için kendimi ona daha yakın hissediyor muydum? Ondan daha fazla hoşlanmama neden olmuş muydu? Bilmiyordum. Karmaşık bir durumdu. Onunla daha iç içe gibi hissettiğime şüphe yoktu.

Dikkatli olmalısın.

Dikkatli olmalısın.

Dikkatli olmalısın.

Yerimde duramadığım ve harcamam gereken bir sürü enerjim olduğu için kumsalda kilometrelerce yürüdüm. İşin aslı, ne kadar çabalasam da onu aklımdan çıkaramıyordum.

Acaba şu anda o da beni düşünüyor muydu?

Ya şimdi?

Ve şimdi?

Öğleden sonra Addy'nin evine doğru yürürken, onu gördüm. Miah'yı. Otelin geniş, beyaz verandasında duruyordu ve kalbim şu çılgın Cirque du Soleil sıçramalarını yapmaya başladı ama sonra yanındaki kızı fark ettim. Miah beyaz sütunlardan birine yaslanmıştı. Kızın eli kolunun üstündeydi ve Miah gülüyordu. Eğilip kızın kulağına bir şey söyledi ve kız da gülmeye başladı. Gereğinden fazla eğilme ve gülüşme.

Sonra kız döndü ve onun Wednesday olduğunu gördüm. O anda kendimi çok aptal hissettim. Ücra bir adadaki seksi çocuk, istediği herkesi elde edebilirdi. Bu tür şeyleri her zaman yaşıyor olmalıydı ve ben de gelip geçici kızlardan biriydim.

Beni görmeyeceğini umarak yoluma devam ettim. Adımı seslenmesine rağmen durmadım ve onu duymamış gibi yaptım. Kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese bana yetişti.

"Tanrı aşkına, Kaptan. Sence elde edilmesi güç kızı oynamak için biraz geç değil mi?"

"Özür dilerim."

"N'aber?"

"N'aber mi?"

"Evet, n'aber?" Daha yüksek sesle ve daha yavaş tekrarladı. "Defalarca tekrar edebiliriz ya da ben farklı bir şekilde sorabilirim: *Ne yapıyorsun? Günün nasıl geçiyor?*"

"Süper, teşekkürler." Yürümeye devam ettim.

"Hey."

"Ne?"

Yanımda yürümeye başladı. “Ne oldu?”

“Hiç,” dedim. Sesim, istediği olmayan bir çocuk gibi çıktı. “Bugün çalıştığını sanıyordum.” Durumu daha da kötüleştirmek için sahneyi kuş bakışı görebiliyordum: yürümeye devam edişim, yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen ondan tarafa bakmayışım. Keşke Claude boyu bir silgim olsaydı da kendimi yok edebilseydim. Ama yetmezmiş gibi, başımı kaldırıp otele ve Wednesday’e doğru baktım.

Bakışlarımı takip etti ve iç geçirdi. “Bunun olacağından korkuyordum. Sana bana âşık olmamanı söylemiştim.”

“Ben sana âşık değilim.” Sesim kesinlikle âşıkmişim gibi çıkmıştı ama kesinlikle değildim çünkü onunla sadece sekiz gün önce tanışmıştım.

“Öncelikle, Kaptan, kıskanmışsın. İkincisi, o iş geçen yaz bitti.”

“Ne bitti?”

“Wednesday ve ben.”

“Ah.”

Suratıma bir tokat yapıştırsaydı da aynı etkiyi yaratabilirdi çünkü elbette bir zamanlar ‘Wednesday ve o’ diye bir şey vardı. Yani, elbette. *Ne sanıyordun? Bu adada birlikte olduğu tek kız olduğunu mu? Herhangi bir yerde birlikte olduğu tek kız olduğunu mu?*

Birden kendimi köşeye sıkışmış gibi hissettim. Ve inanılmaz aptal. Belki de Terri haklıydı ve dikkatli olmalıydım. Yürümeye başlamazsam nefes alamayacaktım ve kalırsam, derhâl geri almak isteyeceğim ama ağzımdan bir kez çıktığı ve evrene salındığı için asla geri alınmayacak bir şey söyleyerek durumu kötüleştirmekten başka bir şey yapmayacağımı biliyordum.

“Müzedede annemle buluşacağım.”

“Seni bırakayım.”

“Sorun değil. Yürümeyi severim.” *Yürümeyi severim mi? Kapa çeneni, Claude.*

“Senin neyin var?”

“Hiç.”

Göz göze geldik ve ikimiz de gözümüzü bile kırpmadan ve gözlerimizi kaçırmadan öylece durduk.

Sonunda ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ.”

Ben dönüp giderken beni durdurmadı ve ne hissettiğimi ancak o anda anladım.

Öncelikle korkuyordum. *Korku. Korku. Korku.*

Tedirgindim.

Doğru dürüst tanımadığım bir insana içimi açtığım için kendime kızgındım.

Bana içimi açabileceğimi düşündürdüğü için ona kızgındım.

Farklı olduğuma, onun ve yaşananların herhangi bir şekilde farklı olduğuna inanmam aptallıktı.

Kendi etrafıma ördüğüm duvarların arasında sıkışıp kalmıştım. Hareket edemiyor, nefes alamıyor, duvarı var gücümle, tuğla tuğla, elimden geldiğince hızla yükseltmeye devam etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Kendimi suçlu hissediyordum çünkü ona bakire olduğumu söylemem gerekirdi. Şimdi söylersem bekâretimi kaybetmenin benim için aslında olduğundan daha fazla anlam ifade ettiğini, ondan beni sevmesini, hayatında sadece benim olduğumu ya da başka bir şey söylemesini, vb. istediğimi sanacaktı.

Ama mesele şuydu ki belki de bekâretimi kaybetmek, benim için beklediğimden daha önemliydi. Belki de gerçekten önemliydi.

Bir saat sonra Miah’nın evinin yolunu bulmayı başarmıştım. Zili çaldım ve böcek ısırıklarını kaşıyarak ve sıcak yüzünden elimle kendimi yelpazeleyerek bekledim. Orada dururken bile içimden, *yürü git*, diye geçiriyordum. *Durumu iyice kötüleştirme. İlla ciddileşmesi gerekmiyor. Herhangi bir şey olması gerekmiyor.*

Kapı açıldı ve tişörtsüz, çıplak ayaklı bir Jeremiah Crew, elinde bir yılanla eşikte belirdi. Cinsel içerikli bir mecaz yapmıyorum, elinde gerçek bir yılan vardı.

“Selam,” dedi.

“Ah, selam.”

İçeri girebilmem için kapıyı açık tuttu. Yılanın olabildiğince uzağından geçmeye çalışırken, kapı pervazına çarptım. Tel kapı arkamızdan çarparak kapandı. Miah’nın peşinden oturma odasına girince, gözlerim ister istemez kanepeye çevrildi.

“Müzeye gideceğini sanıyordum.”

“Gidiyordum. Gideceğim. Neden elinde bir yılan tutuyorsun?”

“Davetsiz misafir.”

“Zehirli mi?”

“Bu türü değil.” Yılanı benden kolu izin verdiğiince uzak tuttu. “Rahatına bak.” Sonra tel kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Oturmak yerine ayakta durdum. Pikaba ya da kanepeye bakmıyordum çünkü bunlar bariz baştan çıkarma araçlarıydı ve onlara bir daha kanmayacaktım.

Kapı tekrar çarpıldı. Miah geri dönmüştü. Dünden bir önceki gece hakkında bir şey söylemesini bekledim ama “Merdiven tepesinde yağmur oluklarını temizlerken evin içinden bir tangırtı ve bir şeyin devrildiğini duydum,” dedi. “Adanın köpeği Archie sandım ama içimden bir ses bakmamı söyledi, bu yüzden içeri gittim ve bir kuş bir o tarafa bir bu tarafa uçuyordu. Ve köpek acayip mutluydu çünkü tek istediği kuştı. Kuşu yakalayamam diye önce onu çıkardım. Sonra kuşu yakalamak için bir şey, süpürge, havlu falan aramaya gittim ve daha otuz saniye geçmeden kurban edilen bir insanın çılgınlığına benzer bir çılgılık duydum. Köpek içeri girdi sandım ama hayır, hâlâ verandadaydı. İçeri koştum ve yılanı gördüm. Kuşu yiyordu.”

“Burada böyle şeyler sık sık olur mu?”

“Daha açık konuş.”

“Evde kuş artı köpek artı yılan eşittir Jeremiah Crew, vahşi hayvan çobanı.”

“Vahşi hayvan çobanı.” Düşünür gibi tavana baktı. “Hoşuma gitti.” Kanepeye –şu kanepeye– oturdu ve “N’aber, Kaptan?” dedi.

“Konuşabilir miyiz?”

“Dur tahmin edeyim, erkek arkadaşın mıyım diye merak ediyorsun.”

“Havaya girme.”

“Yani, olmamı istiyorsan, elbette.” Kaşlarını oynatarak kanepeye vurdu. “Anlıyorum. Bir tur daha istiyorsun.”

“Hayır.”

“Ahh.”

“Demek istediğim, korkunç değildi.”

“Harika.”

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

Önemli değil. Umurunda bile olmayacak. Muhtemelen, “Ne olmuş yani?” falan diyecek. Ama oturmadım ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek, böcek ısırıklarını kaşıyarak, elimi saçlarıma götürüp olmayan bir tutamı kulağımın arkasına itmeye çalışarak ayakta durdum.

“Bugün söylemek gibi bir planın var mı?”

“Ben bakireyim. Daha doğrusu bakireydim.”

“Ne zaman?”

“İki gece evvel. Biz seks yapmadan önce.”

“Sen ciddi misin?”

Bir yanım rahat bir nefes aldı: *Ah, Tanrı’ya şükür kanepesine kanımı akıtmamışım.*

“Evet. Sanırım biraz önce tuhaf davranmamın bir nedeni buydu. Seni Wednesday’in yanında gördüm ve birden, *ben ne yapıyorum*, dedim. Seni doğru dürüst tanımıyorum bile ve şu anda kendimi de tanıyamıyorum.”

“Şunu netleştirelim. Sana emin misin diye soruyorum ve sen *ah, evet*, çok eminim, bana biraz votka ver, yeter diyorsun.”

“Öyle demedim. Votkayı da içme...”

“Ve sonra o işi yapmaya başlıyoruz ve sana *bir kez daha* emin misin diye soruyorum ve şimdi karşıma geçmiş bunun ilk seferin olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

“Siktir.” Artık gülümsemiyordu. Başını salladı, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve Magna Carta’yı ezberlemeye çalışır gibi yere baktı.

“Bir şeyler söyle.” İtirafta bulunmak beni bir anda hafifletmişti. Aynı zamanda gözlerimin arkasında yaşların oluşmaya başladığını hissediyordum çünkü üzgün olduğunu görebiliyordum.

“Siktir.” Bana baktı. Gözlerini kaçırdı. “Siktir. Söyleyecek başka sözüm yok. Siktir siktir siktir.”

“Ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Teşekkürler, çok rahatladım.”

“Ciddiyim. Ne yaptığımı biliyordum.”

Tekrar bana baktı ama keşke öyle bakmasaydı. “Belki benim de bilmemin iyi olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Bu tür bir bilgiye sahip olmak isteyeceğim mesela?”

“Bakirelerin erkekleri tahrik ettiğini düşündüm.”

“Tanrım, Kaptan.”

“Ne?”

“Hepimiz pislik değiliz.”

“Ben öyle demedim...”

“Şimdi pislik ben oldum. Hem ilginç hem seksi bulduğum kızla yattım ve bilseydim, bunu yapar mıydım emin değilim. Senin ilk seferindi. Ne bileyim, özel olması gerekirdi. Özel kılabilirdim.”

“İşte bu yüzden sana söylemedim. Özel olsun istemedim. Normal olsun istedim. Ucubenin tekiymişim gibi dikkati üstümde

toplamak istemedim. Ayrıca bana beni sevdiğini söylemene ihtiyacım yoktu ve erkek arkadaşım olduğunu söylemeye mecbur hissetmeni istemedim.” Biraz kızmaya başlıyordum.

“Vay canına. Pekâlâ. Neden ben? *Hey, eğlenceli biri, hoşça vakit geçiririm ve evdeki arkadaşlarıma adalı bir çocukla skor yaptığımı anlatırım*, diye mi düşündün?”

“Senin benimle yaptığın da bu değil mi? Yazlık bir kızla skor yapmak?” *Geçen yaz Wednesday’le yaptığın bu değil miydi?*

“Bilmem. Belki. Konu bu değil.”

“Bunca zamandır bekliyordum ve sonunda, *neyi bekliyorum ki*, dedim.”

“Yani neden aradan çıkarmayayım ki?”

“Kesinlikle. Öyle de denebilir.”

Bana baktı ve bu kez gözlerini benden ayırmadı. “Sağ ol.”

“Yani, sen olduğuna mem...”

“Sakın.”

Kırıldığı belli oluyordu ve onun da duygularının olduğunu ilk kez fark ettim. Ne diyeceğimi bilemeyerek, zamanda geri dönebilmeyi ve ne yaparsak yapalım bu durumu şu anda olmak zorunda kalmayacağımız şekilde düzeltebilmeyi dileyerek kıpırdamadan durdum.

Sonunda iç geçirdi.

“Biliyor musun, şu anda gerçekten çok küçük görünüyorsun. Ve başında bir sürü dert var.” Ayağa kalktı, yanımdan geçti ve kapıyı açtı. “Belki de gitsen iyi olur.”

“Ciddi misin sen?”

Birbirimize baktık. O, kapıyı tutuyordu, bense oturma odasında durduğum yerde çakılı kalmıştım, ikimiz de kıpırdamıyorduk.

Yürümeye başladım. Karşısında durdum. “İlk seferim olduğunu sana söylemek zorunda değildim ve sana açıklama borcum yok ama buraya geldim, çünkü senden hoşlandım ve sana karşı dürüst olmak istedim. ‘Yönetmeyi’ sevdiğinin farkındayım ama

bunu yönetmek sana düşmez. İkimiz de bir seçim yaptık ve kışını omuzlarından indirebilirsen, o seçimi tekrar yapabiliriz. Ama bu, ikimizin birlikte yapması gereken bir seçim. Ve tekrar yapmaya karar verecek *olursak*, sana bir tavsiye: *Sen* boşalınca otomatik olarak bitmiyor.”

Dışarı çıktım ve tel kapıyı çarparak kapattım. Sonra tekrar içeri girdim. Bıraktığım yerde duruyordu.

“Ve Jeremiah Crew, belki de *her* sefere ilk sefer gibi yaklaşman iyi olabilir.”

Kapıyı bir kez daha çarptım ve eve doğru yürümeye başladım.

8. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

O akşam yemekten sonra kumsala koşmadım ama babetlerim elverdiğince hızlı yürüdüm. Ayakkabılarımı değiştirmekle zaman kaybetmedim çünkü bu, annemle eve dönmem ve biraz daha konuşmamız anlamına gelirdi. Ağustos böceklerinin vızıltısı o kadar yüksekti ki kulak zarlarımın üstüne yuva yaptıklarını sanırdınız.

El fenerimin ışığını beyazdan kırmızıya geçirdim çünkü kırmızı ışığın kaplumbağaları rahatsız etmediğini söylemişlerdi. Işık hüzmeleri adım attıkça zıplıyordu. Bir yanımda Miah'ın orada olmamasını, bir yanımda olmasını umuyordu.

Kum tepelerinin arasından kumsala çıktım.

Boştu.

Yerimize oturdum ve bekledim. Ve bekledim.

Ama gelmedi.

Zihnimin gitmek istediği yerlere gitmesini önlemeye çalıştım.

Ona patlamamalıydın. Onun da bir şeyler hissetmeye hakkı var. Ayrıca onun geçmişini ya da onu evde kimin bekliyor olabileceğini bilmiyorsun. Wednesday'in onun için eskiden ya da şimdi ne anlam ifade ettiğini bilmiyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onunla tanışalı sadece sekiz gün oldu. Ne olacağını sandın? Bütün

yazı birlikte kaplumbağaları izlemek için seninle kumsalda buluşarak geçireceğini mi? Tanrı aşkına, Claudine.

Hiç kimse beni kendimden daha hızlı ağlatamazdı. Orada ağlamayı reddederek ve gözlerimi kırpıştırarak bir süre oturdum. Ayaklarımı kuma gömdüm ve bir bulut ayın önünü kapatırken titredim.

Çocuğu rahat bırak. Seni görmek isterse kendi gelir, bulur. Burada olacağını biliyordu. Seni görmek isteseydi gelirdi.

Ama sonra diğer yanım konuşmaya başladı: *Olduğu gibi kabul et. İlk kez seks yaptın. Senden hoşlanan ve seni —ne demişti?— ilginç ve seksi bulan bir çocukla. Ve bir ambarda ya da sana hiçbir zaman çok çekici gelmeyen Shane’le veya —kabul edelim— doğru dürüst tanımadığın Wyatt’la olmadı. Ya da bundan iki ay sonra üniversitedeyken bir partide —Mara’nın ablasına olduğu gibi— içkiyi fazla kaçırdığın bir gece, ertesi sabah uyandığında adını bile hatırlayamadığın biriyle de olmadı. Jared’in dediği gibi, hayat dersleri. Sahte sokulma. Bundan fazlası olması gerekmiyor.*

Tam kalkıp gitmeyi düşünürken, sudan kocaman, siyah bir şey çıktı. Ve Miah’nın yanımda olup söylemesine gerek kalmadan, onun ne olduğunu anladım. Canavar ay ışığına doğru ilerledi. Canavar değil, bir kaplumbağaydı. Üstüne midye kabukları yapışmış bir kaplumbağa. Kendini kumda sürüklerken, aştığı her mesafede mücadele verir gibi görünüyordu. Neredeyse nefes bile almadan oturmaya devam ettim ve içimden ona tezahürat yaptım. Gitmek istediği her neresiyse, oraya kolayca ulaşınsın diye.

Çok büyüktü. Birkaç metre uzağımda durup arka yüzgeçleriyle kumu kazmasını izledim. Zahmetli ve ağır ilerleyen bir işti, ona yardım etmek istedim. Ama bunu sadece o yapabiliirdi. Nasıl yapılacağını yalnızca o biliyordu.

Kulaklarımda Miah’nın sesi çınladı: *Bir dişi iki yüze yakın yumurta bırakabilir. İki ay sonra yuva sağlam kalırsa, yavrular*

kendi çabalarıyla yumurtalarından çıkıp okyanusa yönelirler. Çoğu oraya ulaşamaz.

Taş kesilmiştim ve nefesimi tutmuştum ama beynimin çarkları hızla dönüyordu. Keşke defterim yanımda olsaydı da bu anı ve düşüncelerimi kaydedebilseydim. *Caretta caretta*'nın kumu kazmasını ve bir süre –dakikalar, saatler– sonra yuvanın üstünü örtüp kendini tekrar suya sürüklemesini seyrettim. Harcadığı çabayı düşündüm. Millerce yolu katedecek, doğduğu sahile geri dönmek ve yavrularına bir yuva yapmak için mücadele edecek kadar güçlü olduğunu. Gözümde yanlarında onlara yardım edecek bir anneleri olmayan yavru kaplumbağalar canlandı ve içimden ağlamak geldi.

Yapabileceğimiz bir şey yok mu?

Elimizden geldiğince yardım ediyoruz ama eninde sonunda doğanın işini doğaya bırakmak zorundayız.

Kaplumbağanın okyanusa girmesini izlerken, ona bağışlamak ve geri dönmesini söylemek istedim. Onu yakalayıp yuvaya sürüklemek ve orada kalmasını sağlamak. Ama hiçbir şey yapmadan, yüzerek uzaklaşmasını seyrettim.

Birkaç dakika sonra kalktım, üzerimdeki kumu silkeledim ve parmak uçlarımda yuvaya yaklaştım. Elimdeki tek şeyi –el fenerini– yakına gömüp noktayı işaretledim. Kazağımı çıkarıp kumun üstüne serdim. Tel ağ değildi ama en azından biz geri gelene kadar rakun ve çakalları biraz olsun uzak tutar ve yuvanın yerini bulmamızı kolaylaştırırdı.

ADA

iki

9. GÜN

Market hakkında şunları öğrenmiştim: Terri ana karadan bir gönüllüydü. Üç torunu ile Banjo adında bir köpeği vardı. Kampçılar herkesten daha çok abur cubur satın alıyordu. Marketteki en popüler ürün, –ne büyük bir sürpriz ki– böcek kovucu spreydi. Marketin yerinde eskiden okul vardı ama adada yeterince çocuk olmadığı için 1972’de kapanmıştı. Marketin yoğun olmadığı günlerde, genellikle kış aylarında, Terri eve erken dönüyordu çünkü kimse uğramazken orada boş boş oturmanın ne anlamı vardı ki? Terri ile ben –bana Miah konusunda nutuk çekmesinin dışında– kısa sürede arkadaş olmuştuk.

Her zamanki köşemde oturmuş, artık hiç yanımdan ayırmadığım defterime bir şeyler yazıyordum çünkü burada Addy’nin evinin penceresinin pervazındaki sedirde olduğundan daha az yalnızlık çekiyordum. Notlarımı sayfalara, sayfa kenarlarına tepetaklak ve baloncukların içine karalıyordum. Onları deşifre etmek için şifre çözücü gerekliydi. Kendime karşı olabildiğince dürüst davranıyordum ki bu, görüldüğünden daha zor bir şeydi. Güzel şeyler yazıp gerçekler onlarmış gibi davranmayı kim istemezdi ki? Fakat bu notlar hissettiklerimdi, hepsi bir anda dökülen duygu ve düşüncelerimin çalakalem, üstünde oynanmamış, vahşi ve karman çorman haliydi. Beynimin kaosuna hoş geldiniz.

Telefonum titreşti. Saz'di. Bütün sabah yazışmıştık. Konu seksti. Detaya girmek gerekirse, ilk tecrübelerimizdi.

Mesele şu, diyordu, ne derlerse desinler, Internette ya da filmlerde ne gösterirlerse gösterebilirler, seks, gerçek hayatta çok farklı. Daha iyi ya da daha kötü değil, sadece farklı. Kendi başına yapmaktan farklı çünkü ortada bir insan daha var ve belki de sana nasıl dokunacağını senin gibi bilmiyor ama onu istemenin ve onun seni istemesinin anlamı çok büyük. Yvonne'la seks yapmak bana kendimi yenilmez ve aynı zamanda, nasıl desem, tamamen insan hissettiriyor. Anlatabiliyor muyum? Anlatabildiğimi sanmıyorum. Ama sen ne demek istediğimi anlarsın, Hen. Her zaman anlarsın. İşte bu yüzden hiçbir zaman sorun yaşamayacağımızdan eminim. Sen bu dünyadaki çevirmenimsin.

Cevap yazdım: Anlatabiliyorsun. Bir şekilde onun bana dokunması ve boşalmamam, kendime dokunup boşalmamdan daha üstündü. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar insan hissetmedim. Her parçam açıktaymış ama aynı zamanda tamamen uyanıkmışım, dünyadaki iyi ve kötü her şeyi hissedebiliyormuşum gibi. Bir şekilde daha fazla şey hissedebiliyormuşum gibi. Ama insan kendini nasıl korur ki?

Saz şunu yazdı: Yvonne'la oral kondom kullandık. Neden dersin? Çünkü lezbiyenler de cinsel yolla hastalık kapabilir. Ben hiç böyle bir şey duymamıştım ama Yvonne'un benden daha çok partneri olmuş, bu yüzden süper dikkatli davranıyor. Hatta biri Robbie Ziffren. (Ziff'i hatırlıyor musun? Biz ikinci sınıftayken son sınıftaydı.)

Hatırlar gibiyim, diye yazdım. Lawler kardeşlerle takılan şu çocuk, değil mi? Ama ben kondomlardan ya da doğum kontrolünden bahsetmiyorum çünkü hepsini biliyorum (annem sağ olsun). Ben incinmemekten bahsediyorum. Kalben, zihnen, ruhen gibi.

Telefona ve Saz'ın yazdığını haber veren küçük noktacıklara bakarak oturdum. Bekledim, bekledim, bekledim.

Terri tezgâhın arkasında ayağa kalktı, gerindi ve marketi kapatma rutinine başladı. “Beş dakika kaldı, Claude,” dedi.

“Tamam.” Ben de olabildiğince ağırdan alarak eşyalarımı toplamaya koyuldum. Defter çantaya. Kalem çantaya. Şapka kafama. Ayağa kalkma. Sandalyeyi yerine itme. Defterin çantamda olduğunu kontrol etme. Kalemin çantamda olduğunu kontrol etme. Masanın üstündeki kalıntıları silme. Ohio’dan beri –adada kimse kapısını kilitlemediği için– anahtar kullanmamama rağmen, anahtarlarımı arıyor gibi yapma.

Daha fazla oyalanamayınca, kapıya yöneldim. Elimi kapı koluna uzatırken, telefonum titreşti. Ekrana baktım. Saz onca dakikadır, yaza yaza tek bir kelime yazmıştı: koruyamaz.

Wednesday’i otelin alt katında, kütüphanenin oradaki misafir odalarından birinin çarşaflarını değiştirirken buldum. Açık kapıyı tıklatınca başını kaldırdı. Hareket ederken siyah saç örgüleri sallanıyordu. “Hey, ana karalı.” Beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu.

Odaya girdim. Lastikli çarşafı güreştiğini görünce bir ucunu tuttum, birlikte onu şiltenin üstüne geçirip avuçlarımızla kırıksıklıkları düzelttik, sonra üstüne düz çarşafı ve ince yorganı serdik. Bunları yaparken, ön verandada Miah’yla güлüşükleri o sahneyi düşünmemeye çabaladım ama beynimin yapmak istediğı tam olarak buydu.

Yastıkları düzelttik ve ikimiz de geri çekilip omuz omuza durduk. Kusursuz eşitlikte olması için uzanıp yorganın bir ucunu çektim.

“Ne istiyorsun?” dedi.

“Miah’yı sormak.”

“Sana bizden bahsetti mi?”

“Sadece geçen yaz bir şeyler yaşadığınızı söyledi.” Sözcükleri yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum çünkü gerçek olma-

larından nefret ediyordum. Aptalcaydı ama Miah ve Wednesday'i düşünmek istemiyordum. Sadece Miah ve beni düşünmek istiyordum.

"Yani yaptın mı? Onunla yattın mı?"

"Birlikte takıldık ve..."

"Yani onunla yatıyorsun."

"Tekrar birlikte takılmadan önce seninle konuşmak istedim."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlar önce gelir."

"Ben bize arkadaş demezdim, ana karalı."

"Sana sorma ihtiyacı duydum. Böylesi doğru olurmuş gibi geldi. Yani eğer Miah ile aranızda devam eden bir şey varsa, bir daha onunla takılmam."

Wednesday karyolanın köşesine oturdu. Bana bakarken, bir yandan da elini yorganın üstünde dolaştırıyor, yarattığı kırışıklıkları gideriyordu. "Geçen yaz, iki ya da üç hafta kadar birlikteydik, o kadar. Ama hayır, şu anda aramızda bir şey yok. O zamandan beri yok."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Onu doğru dürüst tanımıyorum bile." Ayağa kalktı ve yerdeki eski çarşafı topladı. "Göreceksin. Yaz sonu geldiğinde muhtemelen sen de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor olacaksın. Yani beni üzeceğin bir şey yok. Ama dikkatli ol. Miah genellikle sadece Miah'yı önemser."

Bir *dikkatli ol*, daha.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ana karada hiç bahsetmediği bir hayatı olduğunu söylüyorum ve seninle işi bitmişse bitmiştir. 'Hey, çok eğlenceliydi. Anılar için teşekkürler,' falan olmadan. Bu yüzden evet, senin olabilir."

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bir an durdum. Çarşafı tek kolunun altına sıkıştırdı ve yanımdan geçip banyoya

girdi. arşaflları kirli sepetine attıktan sonra havluları toplamaya başladı.

Ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmediğim için odadan çıktım. Hiç girmemiş olmayı dileyerek uzaklaşırken Wednesday'in sesini duydum. "Hey, Claude?"

"Evet?" Kısmen bana bağırmasını bekleyerek kapıya döndüm.

Wednesday saç örgülerinden birini arkaya attı ve kirli sepetini alıp kalçasına dayadı. "Teşekkürler. Sorman ince bir davranıştı."

10. GÜN

Neil Henry, 720 Capri Yolu, Mary Grove, Ohio'dan bir paket daha geldi. Bu seferkinden kitaplarımdan bazıları, Bradbury'li ve Karahindiba'lı çocukluk fotoğraflarım, kırmızı Converse'lerim, iki çift küpe ve Miss Piggy tişörtüm çıktı. Tişörtü üstüme geçirdim ve benden çok daha küçük bir kıza aitmiş gibi, dar geldiğini hissettim. Onu çıkarıp çöpe attım.

Notta şöyle diyordu:

Sevgili Clew,

Odanın derinliklerinden birkaç hazine daha. İstedğin ya da ihtiyaç duyduğun başka şey varsa haberim olsun. Bradbury ve ben seni özledik, eşyaların da özledik, bu nedenle birkaç şey daha göndermek istedim. Umarım kendine iyi bakıyorsundur, ufaklık. Ağustos ayını iple çekiyorum.

Sevgiler,

Baban

Bunca senedir odama adımını bile atmayan babam, bir anda –ben gidince– oradan çıkamaz olmuştu.

Telefonumu elime aldım ve ona mesaj yazdım: Lütfen bana bir şeyler göndermekten vazgeç. Ağustosta geri döneceğim ve toplayıp geri taşımam gereken şeyler artıyor. Tabii eğer sana beni

hatırlattıkları için ortalıkta eşyalarımı görmek istemiyorsan başka. Eğer öyleyse, ODAMA GİRME OLSUN BİTSİN.

İçimden öfkeli düşünceler akıyordu. Hangi cüretle odama giriyor, ortalığı karıştırıyor ve eşyalarımın yerini ameliyat yapar gibi değiştirip onları birbirlerinden ayırarak evimi istila ediyordu?

Mesajı göndermedim ama silmedim de. Annem bazen insanın duygularını kâğıda dökmesi gerektiğini ama paylaşmasının şart olmadığını söyler. Kızgın olduğunuz insan anlamayacak ya da umursamayacaksa upuzun bir mesaj ya da e-posta göndermek, durumu kötüleştirmekten başka işe yaramaz. Duyguları içinizden attığınız sürece, yazmak yeterlidir.

Mesaja ekleme yaptım: Hani merak ediyorsan annem de ben de iyiliz. Annem işiyle meşgul, ben de biriyle tanıştım ve birlikte oldum ve bu –Dr. Alex Comfort’a göre– artık kadın olduğum anlamına geliyor. Artık Clew değilim. Artık küçük kızın değilim.

Ve bunun anlamı, *hâlâ kızınım ama artık her şey farklı* demektir. *Ama Jeremiah yüzünden değil. Senin yüzünden.*

Sonra oturup içimden boşalarak ekrana dökülen sözcüklere baktım. Onları silmeden önce uzun süre orada bıraktım.

Az kalsın kumsala gitmeyecektim ama bir şey, beni oraya yönlendirdi. Belki kaplumbağalara ve kendime karşı duyduğum sorumluluk hissiydi. Rutinde bana iyi gelen bir şey vardı. 19.30: Kokteyller. 20.30: Akşam yemeği. 22.00: Okyanus. Neyi ne zaman yapacağımı bilmek rahatlatıcıydı.

Böcek vızıltıları arasında, sıcağı tenimde hissederek Küçük Blackwood Kumsalı'na yürüdüm. Ağaçların arasından kumsala adım attığım anda nefesim kesildi. Ay hem gökyüzünde hem suyun içindeydi ve tek görebildiğim, alev almış gibi görünen kızıl aydı.

Kum tepelerini aşıp el feneriyle işaretlediğim ve kazağımla örttüğüm kaplumbağa yuvasını aradım. Fenerin yerini ahşap

bir kazık almıştı ve kumun üstü ağla kaplanmıştı. Kazağım ortalıkta yoktu.

Bir süre daha yürüyüp yere çöktüm ve bir anda kumsalda yalnız olmadığım hissine kapıldım. İlginçti, çünkü bu adada bazen tarihi *hissedebiliyordunuz*. Belki göğün rengi, ağustos böceklerinin sesleri ya da bataklığın üstüne çöken alaca karanlık yüzünden. Ya da belki de sebep, benim değişen ruh halimdi. Bu akşam kızıl ayın altında, Blackwoodların hayaletleri her yerdeydi; sırtına bindikleri kaplumbağaları açık denize sürüyor, en şık giysileri içinde dans ediyor ve Rosecroft'u saran alevlerle savaşmaya çalışıyorlardı.

Annemin anlattığına göre, Claudine teyze 11 Mart 1993'te o gün öleceğini bilerek uyanmış. Yer ayağının altından çekilmemiş. Sürpriz olmamış. O zaman babasının ölümünün ardından ona miras kalan ve kendisinin de Park Hizmetleri'ne bağışladığı otelde –ya da otele dönüştürülen evde– yaşıyormuş. Annesinin arkadaşı Clovis Samms'ten onu arabayla –iki ay önce yanıp harabeye dönmüş olmasına rağmen– son bir kez Rosecroft'a götürmesini rica etmiş. Öğle saatlerinde yatağına geri döndüğünde, ayakları çoktan soğumaya başlamış. Soğukluk bütün vücuduna yayılmış. Saatler sonra ölmüş. Yapılan otopside, kanser olduğu anlaşılmış ama daha önce teşhis konmuşsa bile Claudine bunu hiç belli etmemişmiş.

Bilme kısmını düşündüm. Claudine'in öleceğini bilerek uyanmasını, bir sabah uyanıp sonunun yaklaştığını bilmenin nasıl bir şey olacağını. Düğün gününde önünde upuzun bir hayat olduğunu sanan Tillie Donaldson Blackwood'u. Hazırlıklı olmak, elinizden hiçbir şey gelmediğini bilerek beklemek zorunda olmak mı daha iyiydi? Yoksa dünyanın, tıpkı benimki gibi, Claudine'inki gibi, hiç beklemediğiniz bir anda değişmesi mi?

Gözlerim karanlığa ve ay ışığına alışınca, mavi defteri çantamdan çıkarıp bunları yazdım. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki Jeremiah Crew'un tepemde dikildiğini fark etmedim.

"Kaptan."

Ona gözlerimi kırptıştırarak baktım. Bir an onu da hayalet sandım.

"Beni özledin mi?" dedi.

"Hayır."

Evet. Sadece nabzım hızlanmamıştı. Onu görünce, bütün vücudum zonklamaya başlamıştı.

"Ben özlediğinden eminim."

Bana bir şey uzattı, onun ne olduğunu anlamam, birkaç saniye sürdü. Kazağımdı.

"Yuvayı işaretlediğin için teşekkürler."

Yanıma oturdu. Üşümenin tam tersi bir durumda olmama rağmen kazağı battaniye gibi bacaklarıma örttüm.

"Eee," dedi.

"Eee."

Elini kumların üstünde dolaştırdı. Birazını avuçladı. Etrafa saçtı. Ellerini birbirine sürtüp kumları silkeledi.

"Bak," dedi. "Üzgünüm. Alçak bir insan daima bir dereceye kadar alçak kalır. Bana söylemek zorunda değildin. Ama söyledin. Olaydan biraz sonra, ama olsun, söyledin."

"Haklısın. Sana söylemek zorunda değildim. Bu benim vücudum. Ona ne olacağına ben karar veririm. Sen de işi pişirebileceğin kolay, yazlık bir kız olduğumu düşünürken deli değildin."

"Ben asla kolay, yazlık bir kız olduğumu düşünmedim. Sende kolay olan hiçbir şey yok, Kaptan. Ama tamam. Ve haklısın. Ayrıca ben de seni özledim."

"Ben seni özlediğimi söylemedim."

"Ama özledin."

Wednesday'i, Terri'yi ve bana yaptıkları uyarıları hatırladım. Ama sonra *belki onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlardır*, diye düşündüm. İşte bu yüzden bir parçam, "Özledim," dedi. Çünkü kaybedecek neyim vardı ki?

Ona baktım, bana baktı ve ikimiz de gözlerimizi kaçırmadık. Ve gözlerinde hâlâ görebiliyordum; benden hâlâ hoşlanıyordu. Ve elimde değildi, ben de ondan hoşlanıyordum.

"Düşünecek zamanım oldu ve şu sonuca vardım," dedi. "Sen bana karşı dürüst ol, ben de sana karşı dürüst olayım. Demek istediğim, bu sensin, bu da benim. İyi bir başlangıç yaptık madem, devamını getirelim. Var mısın, yok musun?"

Düşüncelerimi ve sözcüklerimi şekillendirmeye, onları makul bir şekilde, akıllıca ve kolay anlaşılır şekilde düzenlemeye çalışırken, ayaklarımı kuma gömdüm. Bunu daha önce hiç yapmamış, yeni tanıştığım birine içimi dökmemiştım. Henüz on yaşındayken Saz'e açılmam bile zaman almıştı. *Ya yapamazsam? Ya içimi tamamen dökmüşsem?* Ağzımı açtım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Sen ve Wednesday. Tam olarak neydiniz? Ve ondan hâlâ hoşlanıyor musun? Bu yaz bir yandan benimle takılırken, bir yandan da onunla birlikte olmayı planlıyor musun? Çünkü o kadar gelişmiş olup olmadığını bilmiyorum. O kadar gelişmediğimden neredeyse eminim. Seni sevdiğimden ya da beni sevmene ihtiyaç duyduğumdan değil ama aynı anda sadece bir insanla takılan biriyle birlikte olabileceğimden eminim."

Güldü. "Vay canına. Dürüstlük diye buna derim. Yani yine birlikte olacağımızı mı söylüyorsun?"

"Kuramsal konuşuyorum. Varsayımsal."

"Bana pek öyle gelmedi."

Ellerimi, *kim bilebilir ki*, der gibi havaya kaldırdım.

"Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek." Yüzünü ovuşturup okyanusa baktı. Onun da düşüncelerini düzene sokmaya

çalıştığını görebiliyordum. “Wednesday ve ben geçen yaz birkaç hafta takıldık. Temelde sadece seksti ve arada sırada birlikte kumsala gider ya da Dip çevresinde takılırdık, daha çok o öyle istediği için. Onunla tekrar birlikte olmak gibi bir planım yok, hele seninle takılırken. Wednesday’le birlikte olmak isteseydim, onunla olurum.”

“Senin bizi herhangi bir şekilde karşılaştırdığını ve bir tür teselli ikramiyesi olduğumu öğrenmek istemem.”

“Sen asla teselli ikramiyesi olamazsın, Kaptan. Sen bilyonlarca bilete mal olan, dev bir dört çeker büyüklüğünde, mor renkli karnaval ayısıdır. İnsanın onu kazanmaya çalışırken Köstebeğin Kafasını Ez ya da Ördeği Vur oynayarak veya onu eve götürmek için başka ne yapıyorsa yaparak uğrunda kendini harap ettiği ödölsün. Ve ben aynı anda birden fazla kızla yatan bir adam sayılmam. Ayrıca, adada olduğumuzu sen de biliyorsun.” Bana yarım sırtıyla baktı. “Seni en çok ne korkutuyor? Bizimle ilgili yani?”

Biraz düşündüm. “Bir gün benimle gerçekten ilgilenirken, bir sonrakinde ilgini kaybetmen ve benim bunun olacağını önceden hissedememem. Çünkü anlaşılan, duygular bir gecede değişebiliyor. Belki benim yüzümden. Belki çok fazlayım. Ya da belki yeterli değilim.” Bunların hepsi babam bizi terk ettiğini söylediğinden beri düşündüğüm şeylerdi.

“Yeterlisin. Bana güven. Yeterliden çok daha fazlasısın.” Biraz güldü ama ciddi olduğu anlaşılıyordu.

“Benden sonsuza dek hoşlanman gerekmiyor ama bir tane daha *bir bakmışsın ayağının altında yer var, bir bakmışsın yok*, durumunu daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

“Bu olmayacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben yardımına tam zamanında yetişen adamım. Baba gidince, anne dağılınca. Ve hislerim olduğu zaman, bir

gecede değişmezler.” Wednesday’i sormak için ağzımı açtığı anda, “Hislerim *olduğu zaman* dedim,” dedi. Belki de onun için bir şekilde farklıydım.

Derin bir nefes alıp bıraktım. “Peki seni en çok ne korkutuyor?”

“Sen.”

Bakışlarımız kenetlendi; kısacık hayatımın en erotik anı olmalıydı. Aramızdaki şehvet müthişti ama dahası da vardı. Sevgi gibi bir şey.

“Ve ben,” dedi. “Kendimden ödüm kopuyor. Hayatımdaki iyi şeyleri sabote etmekte üstüme yok çünkü uzunca bir süre, iyi bir şey olduğunda onu hak ettiğime inanmadım. Bu yüzden içine ettim, çoğu zaman isteyerek. Buna gerek olmadığını biliyorum ama bu, yapmayacağım anlamına gelmiyor. Tahmin edebileceğin gibi.” Sesi yumuşacık ve hassas çıkmıştı.

Söylediklerini düşündüm. “Yani insanlar beni terk ettiği için güven sorunum var ve sen de iyi şeyleri kasten mahvediyorsun çünkü böylece en azından kırılmıyorsun.”

“Öyle de denebilir.”

“Mükemmel.”

“En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz.” Koluyla kolumu dürttü. Ben de onu dürttüm. İçimde bir yerde duvar biraz ufalandı.

“Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bence sen de devasa, mor bir karnaval ayısısın yoksa seninle hiçbir şey yapmazdım. Demek istediğim, beni ne tür bir kız sanıyorsun ki?”

“Benzerini hiç görmediğim bir tür.”

Gülümsedi.

Gülümsedim.

“Yoksa bu, kız arkadaşın olmamı istediğin anlamına mı geliyor?”

“Öyle mi dedim?”

“Üç aşağı beş yukarı. Yani, elbette, eğer olmamı istiyorsan.”

“Olmanı istiyorum.”

“Olmak istiyorum.”

Uzanıp beni öptü. Kolunu bana sardı, ona iyice sokuldum ve orada olmak iyi geldi.

“Belki de buradan ayrıldığımız zaman ne olacağı konusunda konuşmamak daha iyi olur,” dedim elimle adayı işaret ederek.

“Nasıl istersen, Kaptan.”

Bir süre oturduk ve nedense *tek* düşünebildiğim, oradan ayrıldığımız zaman ne olacağıydı.

Miah gökyüzüne baktı. “Dolunay var. Bu büyük gelgit demek. O da iyi hazine avı anlamına geliyor.”

Gözümün önünde korsan gemileri, altın paralar ve mücevher sandıkları, ışıldayan, pırıl pırıl yıldız dağları canlandı. Miah ile ikimizi bir korsan gemisiyle denize açılırken ve her yerde, herkese altınlar saçarken hayal ettim. Birden her şey gözüme olası göründü. Kendime, *bunu yapabilirsin. Yeter ki dikkatli ol*, dedim.

“Yarın gideriz. Sana lastik çizme getiririm.”

“Lastik çizmeye neden ihtiyacım olsun ki?”

“Görürsün. Kaç numara giyyorsun?”

“41.”

Islık çaldı.

“Ne? Ortalama bir ayak ölçüsü işte.”

“Seninle ilgili hiçbir şey ortalama olamaz, Kaptan. Dev ayakların bile.”

Eve gece yarısından önce döndüğümde, annem uyanıktı ve küçük ofiste çalışıyordu. Bir süre kapı eşiğinde durup onu, bir şey okurken başını yana yatırmasını, yazarken dizüstü bilgisayarının

üstüne eğilmesini, arada bir duyamadığım bir şarkıya eşlik eder gibi mırıldanmasını seyrettim.

Birden içim ona karşı sevgiyle doldu. Yanına gittim ve tek kelime etmeden kollarımı ona sardım. Annem de okuduğu kâğıtları bırakıp bana sarıldı ve uzunca bir süre böyle kaldık.

11. GÜN

Ertesi gün öğleden sonra Miah'nın kamyonetiyle tangırtı ve sarsıntılar arasında Rosecroft'un önünden geçip, çalıların arasına uzanan toprak yola saptık. Ağaç gölgelerinden geçerken, ön konsolun üstünde duran deniz kabukları, timsah kemikleri ve diğer ada yadigârlarının yansımaları ön camda bir görünüp bir kayboluyordu. Miah tamamen detone bir sesle şarkı söylerken, ben uçup gitmesin diye, balıkçı şapkamı sıkı sıkı tutuyordum.

Miah şarkı söylerken, ikinci şansları ve insan olmayı düşünüyordum. Bir şeyin iyi olup olmayacağı konusunda elinizde hiçbir ipucunun bulunmamasını. Kendim ve etrafım hakkında bilinecek ne varsa bildiğime inanırdım. Dünyam düzen içinde, her şey yerli yerindeydi. Şimdi ise daha yeni tanıştığım –ve seks yaptığım– bir çocuğun kamyonetindeydim ve beni daha önce hiç gitmediğim bir yere götürüyordu.

Kamyonet bir bataklığın kenarında durdu. Miah arkaya uzanıp hâkî renkli, çamuru üzerinde kurumuş, bir çift lastik çizme aldı. “Şanslısın.”

“Daha şirin bir şey yok muydu? Kırmızı puantiyeli mesela?”

“Haydi, in aşağı.”

Çıplak ayaklarımla yan basamağın üstünde durdum ve çizmelerin önce birini, sonra diğerini giydim. Sol tekin içinde biraz su vardı ama çıkarmaya hiç niyetim yoktu. Miah'nın karşısına

dikildim –üstümde yazlık elbisem, başımda balıkçı şapkası, ayaklarımda sol teki bir santim yükseklikte suyla dolu lastik çizmeler vardı– ve ona gözlerimi kısarak *ta-da* der gibi baktım.

“Resmen adalı oldun, Claude Henry. Artık sen de bizdensin,” dedi. Söyleyebileceği en şirin sözleri söylemişti, kendimi hayatım boyunca bunları duymayı beklemiş gibi hissettim. Onun ayakları elbette çıplaktı ve süper kısa asker şortunu giymişti.

“Onu giyince gerçek bir şapşala benzediğini biliyorsun, değil mi?” dedim şortunu işaret ederek.

“Aslında vahşi hayvan çobanı, köpek balığı dişi toplayıcısı, özgürlük dağıtan savaşçı olmayı tercih ederim. Neden dokunmuyorsun, Kaptan? Haydi, durma. Dokunmak istediğini sen de biliyorsun. Yeryüzündeki en yumuşak şey.” Beni öptü. “Senin dudakların dışında.”

Ben de karşılık verdim ve bir süre kamyonete yaslanıp öpüştük. Beni kollarıyla sarıp kendine çekti ve ona iyice yaslandım.

Kulağıma, “Hazır mısın?” dedi ve önce *tekrar seks yapmaya hazır mısın? Burada, benimle, bu kamyonette*, demek istediğini sandım.

“Hazırım.” *Evet.*

Ama sonra fotoğraf makinesini omzuna astı ve gökyüzüyle suyun buluştuğu bir manzaraya açılan patikada o önde, ben arkada yürümeye başladık. Küçük Blackwood Kumsalı’nın ve kum tepelerinin yumuşak, beyaz kumunun aksine, sımsıkı ve kaskatı kum zeminde ilerliyorduk. Bataklık suyu yer yer patikaya uzanıyordu ve sığ birikintilerin içinden geçip, daha derin çukurların üzerinden atladık. Miah’nın bana uzattığı elini tuttum. Küçük bir nehir genişliğindeki bir akarsuya ulaşınca, durdu.

“Bu derenin görüntüsü hoşuma gitmedi.”

“Bu bir dere mi?”

“Su yükseliyor. Bu dönerken yüzmemiz gerekeceği anlamına gelir.” Kaşlarını çatarak elbiseme baktı.

“Buradaki tek çetin ceviz sen değilsin.”

Miah önden yürüdü. Su sadece dizlerine kadar çıkıyordu. Bana el sallayıp elini uzattı, ben de suya girdim. Elbisem ikinci bir ten gibi vücuduma yapışarak çamurumsu suyun içinde ilerledim. Miah'nın önüne geçtim ve kıyıya tırmanıp bataklık otlarının arasına çıktım.

Miah da arkamdan geldi. İkimiz de şimdiden çamura batmış ve ıslanmıştık. Beni sazlıkların arasından kumsala, kumsaldan geriye kalana çıkardı. Kum bir anda yoğun kıvamlı ve koyu renkli, emici bir çamura dönüştü. Yürürken çizmelerimden *pat pat* diye bir ses çıkıyordu. Kuma batmadan yürümeye çalışırken dengemi korumakta zorlanıyor ve beni aşağı, çok aşağı çektiğini hissediyordum. Takıldığım anda Miah beni kolumdan tutup kurtarıyordu.

“Bataklık çamuru,” dedi. “İçinde büyüyen şu otlara da bataklık otu denir.”

“Doğa hakkında ne çok şey öğrendim.”

Bu onu güldürdü. Tişörtünü çıkardı ve bir an durmayacak ve sortunu da çıkaracak sandım. Aynı anda hem üşüdüğümü hem sıcakladığımı hissettim çünkü soyunmasını gerçekten istiyor, elbisemi fırlatıp attığımı, üzerimde sadece lastik çizmelerimle, iç çamaşırla ve on santim kalınlığındaki böcek spreyiyle kaldığımı hayal ediyordum. Ama Miah tişörtünü bana uzattı. “Çilleniyorsun. Her zamankinden de fazla yani.”

“Teşekkürler.” Tişörtü üstüme geçirip bel kısmına bir düğüm atarken, Miah'nın esinti gibi taze ve toprağımsı kokusunu üstümde hissettim. *Erkek arkadaşımın tişörtü*, diye düşündüm. *Bu, benim erkek arkadaşım.*

Çamura battı, ben de onunla birlikte battım, sonra ikimiz de saplanıp kaldık ve gerçekten tehlikeli bir bataklığın içinde ilerler gibi kendimize yol açmak için çabalamaya başladık.

* * *

Kum ve çamurun üzerine göz alabildiğine deniz kabukları ve taşlar saçılmıştı. Dünyadan geriye sadece onlar kalmış gibiydi. Okyanusa, ufka kadar uzanıyorlardı sanki. Neyi almam, neyi bırakmam gerektiğini bilmeden, yere bakarak yürüdüm. Miah bir şeyler topluyordu. *Bu, bir köpek balığı dişi. Bu, fosilleşmiş bir deniz kabuğu. Bu, tarih öncesinden kalma bir tür diş. Bu, bir timsahın parçası. Bu, bir armadillo kemiği.* Bana hepsi aynı görünüyordu ve Miah'nın onları birbirinden nasıl ayırt ettiğini anlayamıyordum. Sanki o, bataklığın dilini konuşuyordu ve ben dışarıda kalmıştım. Ama şu anda dışarıda sayılmazdım çünkü her parçayı bana tercüme ederek, bana adanın ve o'nun bir parçası olduğumu hissettiriyordu.

Eğildi ve kumun üstüne bir daire çizdi. “Burada bir köpek balığı dişi var.”

Kumu yeryüzündeki en önemli toprak parçasıymış gibi inceledim. Eğildim ve en küçük siyah üçgeni elime alıp Miah'nın görmesi için avucumu açık tuttum.

“Doğuştan yeteneklisin.” Ve bunu söyleyişindeki bir şey, bana yalnızca köpek balığı dişinden bahsetmediğini düşündürdü. Eğildi ve beni, diliyle benimkini bularak öptü. Onu, sıcaklığını, kokusunu ve tadını içime çektim.

“Seninle yeniden çıplak kalmak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Ve sonra iki vahşi hayvan gibi öpüşmeye başladık ve gysilerimizi çekiştirip birbirimizi çamurun ve bataklığın üstüne devirmeye hazırlanırken, bir yerde güçlü bir düdük öttü. Başımı kaldırdım, feribot geçiyordu. Ve Grady otuz iki diş sırtarak bize el sallıyordu. Kabarmış saçlarımla birbirimizi ellerken nasıl görüldüğümüzü tahmin edebiliyordum.

Miah'yla birbirimizden ayrılarak kumsalda ilerlemeye devam ettik. O, daireler çiziyor, ben köpek balığı dişleri topluyordum. Sonunda bir avuç olmuştu. Birini alıp havaya tuttu. “Milyonlarca yıl önce bu diş, okyanus zemininde tam doğru noktaya düşmüş

ve üstü kumla örtülmüş. Ve şimdi, milyonlarca yıl sonra sen ve ben, onu buluyoruz,” dedi.

Elimdeki dişleri salladım ve bir şeyin kırık, küçük parçalarına nasıl da benzediklerini düşündüm. Küçük, kırık kalplere.

“Sence insanlar seni sevmeyi bırakınca sevgi nereye gider? Sence kaybedilmiş ve ıskartaya kaldırılmış tüm sevgilerin gittiği, hurdalık gibi bir yer mi var?” Avucumu açtım ve dişleri kalp şeklinde dizdim.

“Sevginin ölmeye gittiği mi?”

“Evet ya da geri dönüşümden geçmeyi beklediği.”

“Geri dönüşümden geçmiş sevgi. Üstünde düşünülmesi gereken bir şey. Bilmem. Belki de bütün o farklı sevgi türlerinden ve hayatta kalan parçalardan yapıldığı için daha güçlüdür.”

“Belki,” dedim. Miah bir daire daha çizerken ve ben yerden bir diş daha alırken bunu düşündüm. Dişi yaptığım kalbe ekledim, sonra avucumu geri kapattım ve dişleri tekrar sallayarak parçaları birbirine karıştırdım. Sevginin çeşitli yüzlerini düşünüyordum: anlayış, seks, güvenlik, romantizm, kırgınlık, güven, kırılganlık. Aşkı ve Saz ile diğer arkadaşlarıma duyduğum, anneme beslediğim türden, aşk dışı sevgiyi oluşturan bütün o parçaları. Ve istemesem de babama duyduğum sevgiyi.

“Eskiden annemle babamın mutlu olmasının –ya da mutlu görünmesinin– beni yenilmez yaptığını sanırdım. Dünyadaki hangi odaya girsem, herkes benim arkadaşım olabilirdi mesela, çünkü sevginin değişebildiğini ya da yok olduğunu bilmezdim. Anne ve babası boşanmış arkadaşlarım vardı ama bunu dışarıdan bilmek, bizzat hissetmekten çok farklı.”

“Belki de mesele, birbirleriyle mutlu olmaları değildi. Belki de sana süper güçler veren asıl şey, seni nasıl seveceklerini bilmeleri idi. Benim annemle babam birbirlerine katlanamazdı ve birlikte oldukları zaman, biz çocuklara çok fazla yer olmazdı. Aynı odada oldukları anda oradan hemen uzaklaştırdım çünkü

kafama mutlaka televizyon kumandası ya da daha kötü bir şey yerdim.”

“Cidden mi?”

“Ah, evet.”

“Ben annemle babamın tartıştığını hiç duymadım. Arkadaşım Saz bunu tuhaf buluyor.”

“Belki de ebeveynlerin birbirine bağırmadığı ve kavga ederken konuşarak anlaştığı bir dünya vardır. Bilmem. Ben babamı bir yıl öncesine kadar gerçek bir insan gibi gördüğümü sanmıyorum. Bana göre annemle ikimizin hayatını mahveden, görünmez bir güçtü.” Gözlerini bir anı ya da onun gibi bir şey görürcesine ufka dikti. “Ama bunu yapmasaydı, bugün bu kumsalda seninle yürüyor olmayabilirdim.” Gözlerini bana çevirdi ve yeniden odaklandıklarını gördüm.

“Ben de burada olmazdım. Annem ve babam ayrılmasaydı yani.”

Annemle babamın hâlâ bir arada olması anlamına gelseydi bu kumsalda Jeremiah Crew’la yürümekten vazgeçer miydim? Şimdi, tam şu anda olduğum, üstünde güneş parlayan, avucunda köpek balığı dişleri tutan insanı eski benle değiş tokuş eder miydim?

Miah bir daire daha çizdi ve birlikte kuma baktık. Eğilip yerden bir diş aldım ve onu havaya doğru tuttum.

“Keşke birlikte kalabilselerdi ve ben bir şekilde yine burada olsaydım.”

“Ayrılmasalardı muhtemelen farklı bir Claude olurdun.”

“Muhtemelen.”

“Nasıl biriydi? Ada öncesi Claude yani?”

“Büyük bir hayalperestti, dünyayı görmek ve bir yerlerde çok büyük bir hayat yaşamak istiyordu. Ben... Ne bileyim, huzursuz ama rahattım. Belki kendimle evde ya da okulda olduğum kadar rahat ve barışık değildim. Tam olarak kim olduğumu bildiğimi sanırdım. Ama aynı zamanda hayli naiftim. Şu anda dünyanın

işleyişi hakkında daha derin bir anlayışa sahip olduğum söyle-
nebilir.” Ona gülümsedim. “Yazım öğretmenim bana okuyucu-
lara duyguları hissettirmek için onları daha fazla ‘hissetmem’
gerektiğini söyledi. Ve eskiden başıma bana daha ilginç şeyler
yazdıracak bir şeyin gelmesini dilerdim.”

Kulağa öyle gelmese de bunlar bir insana söylediğim en
zor şeylerdi. *Ben buyum*, diye düşündüm. *Kabul et ya da etme*.

“Yani şimdi yazıyor musun?”

Sorusu, nedense beni suskunlaştırdı. Belki de şu anda yaz-
dığımdan daha fazlasını yazıyor olmam gerektiğini düşünerek
suçluluk duydum. Ya da belki son zamanlarda gerçek bir amacı
ya da hedefi olmayan şeyler karaladığım ve buna yazmak diye-
bileceğimden emin olamadığım içindi.

“Pek sayılmaz,” dedim.

Miah fotoğraf makinesini kaldırdı ve ayaklarımızın önün-
den telaşla geçen bir yengece çevirdi. “Fotoğraflarım da hikâye
anlatmanın bir yolu, üstelik kelimelerin baskısı olmadan. Es-
kiden fotoğrafları, iyi olan şeyleri yakalamanın bir yolu olarak
düşünürdüm. Hayatımın olmadığı her şeyi. Ama şimdi her şeyin
fotoğrafını çekiyorum. Hüzünlü, rahatsız edici, çirkin. Kemik
toplamam da biraz bu yüzden. Kemikler de bir hikâye anlatıyor.
Genellikle trajik bir hikâye çünkü ne de olsa kemikler, anlarsın
ya. Fakat bana göre bunda da bir güzellik var.”

“Her hikâyede bir güzellik vardır. Ve her şeyde de bir hikâye.”

“Bu dişler gibi.”

Kuma bir daire çizdi. Bir diş alıp ona verirken, aklımdan
Wednesday’in gerçek Jeremiah Crew’u hiçbir zaman tanımamakla
ilgili söyledikleri geçiyordu. *Belki ben farklıyım*, diye düşündüm.

“Ya da belki çok uzun zamandır bu adadayım,” dedi. Ve bana
ta ayak parmaklarımda hissettiğim bir sırtışıla baktı. Gözlerimi
ondan kaçırıp doğrudan güneşe baktım çünkü gülüşü kadar göz
kamaştırıcı değildi.

“Peki, Ada Öncesi Miah nasıldı?”

“Ondan hoşlanmazdın. Kötü çocuk. Dünyaya karşı öfkeyle dolu. Dürüst olmam gerekirse, bana çok uzun zaman önce yaşamış, gerçekten pervasız, gerçekten mutsuz bir insan gibi geliyor. Tanıdığım tek ben, buyum.” Omuz silkti, dürüsttü. “Ama bu, babam bizimle kalsaydı ya da farklı bir insan olsaydı kim olur-
dum ve her şey nasıl olurdu, bunu merak etmediğim anlamına gelmiyor. Ama ne olursa olsun, babam her ne yapmış ve kim olursa olsun, karşında gördüğün kişi de olabilirdim. Tek bildiğim, başımdan boktan şeylerin geçtiği ve bunların beni ben yaptığı.”

Biz yürürken, etrafta küçük yengeçler koşturuyordu. “Dinle,” dedi Miah. Kıpırdamadan durduk, yengeçlerin sazlıkların arasında koşturması, belli belirsiz bir müzik gibi, duyuluyordu. Ada başka bir çağda donup kalmış bir eski eser gibi görünüyordu. Ve orada zamanın durduğunu hissettim. Birden her gölgeyi, her rengi görebilir olmuştum. Her sesi duyabiliyordum. Etrafıma baktım ve belki de hayatımda ilk kez şu anda ve buradaydım. Ne geçmişte ne gelecekte. Burada.

Ayaklarım çamura gömülü, avucum köpek balığı dişleri, deniz kabukları ve kumla dolu halde dururken sırtımı dikleştirdim ve Jeremiah Crew’un başını öne eğip kumsalı tarayarak uzaklaşmasını izledim. Öne eğildi, bir deniz camı parçasını aldı ve yürümeye başladı. Ve o anda içim, pek çok sırrımı bilen bu çocuğa karşı sevgiye benzer bir şeyle doldu. Bana köpek balığı dişi bulmayı öğreten. Lastik çizme getiren. Adasını gösteren. Güneşten ve ışıktan oluşan, çamurla, kumla ve bataklıkla bütünleşmiş bu çıplak ayaklı çocuk. Hazine toplayan. En küçük şeylerde güzellik bulan. Benim gibi yaralı ama arkasına bakmayan. Anda olan. İleriye bakan. Karşısında duran şeyleri hayranlık ve hayretle izleyen. Kendiyle barışık. Nerede olursa olsun, kendini evinde hisseden.

Burada yaşayabilirdim, diye düşündüm. Burada mutlu olabiliirdim. Onunla. Burada sonsuza dek kalabilirdim.

Bir su birikintisine benzeyen dere, artık nehre dönüşmüştü. Hava daha sıcak ve nemliydi. Böcekler havada dönüyordu. Miah karşımda durmuş, ufku tarıyordu. Etrafımız göz alabildiğine suyla kaplıydı.

“Orada timsahlar var mıdır?” dedim.

“Küçükler yoktur.”

“Ne demek bu?”

“Haydi, demek, Kaptan.”

Kıydan suyun içine inmeme yardım etmesiyle çılgılığı basmam bir oldu çünkü kayıyordum ve sonra ikimiz de kahkahayı bastık, kollarımı boynuna doladım. O, bir yandan fotoğraf makinesini havada tutarken, bir yandan da beni taşıyordu. Elbisem belime kadar sıyrılmıştı, Miah onu aşağı çekip dizlerimin üstüne doğru düzeltti.

Sonra beni öptü ve orada, kollarındayken, kendimi dünyada bir daha hiç kötü bir şey olmayacakmış gibi güvende hissettim. Yazın sonuna, hatta belki de hayatımın sonuna kadar öyle kalmak istedim. Ama sonra karşı kıyıda beni yere bıraktı. Sırılsıklam ve çamur içindeydim, Miah kolumdaki bir sivrisineğe vurdu ve sonra kalıntısını kolumdan sıyırdı.

Bakışlarımı, şimdiden kabaran sinek ısırığından ayırdığımda, gözleri üstümdeydi. “Ne var?” diye sordum.

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, alnıma düşen saçları geriye itti ve beni tekrar öptü.

11. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Annemle kol kola otele yürüdük. Beni sofistike hissettirdiği için simsiyah giyinmiştim. Kırmızı dudaklar. Babetler. Kafamın üstüne koyduğum kocaman güneş gözlüğü. Balıkçı şapkasını takmamıştım. Daha on beş dakika geçmeden sıcaktan tenim de saçlarım da nemlenmişti ve böcek kovucu değil parfüm kokmak istediğim için kolumda iki yeni sivrisinek ısırığı vardı.

Başımı kaldırıp yaşına rağmen yeni ve temiz görünen otele baktım ve nedense aklıma Gizli Çekmece Derneği geldi. Anneme bunu duyup duymadığını sordum.

“Addy ile birbirimize, içeri girip âşık olduğumuz insanlar için notlar bırakma konusunda meydan okurduk. Tanrım, o notlar büyük olasılıkla hâlâ oradadır, tabii eğer onları ayıklamaya başlamadılarsa.”

Ben olsaydım ne yazardım, diye düşünerek otelin basamaklarını tırmanırken, başımı kaldırdım ve Miah beni görmeden ben onu gördüm. Verandanın parmaklığına ata biner gibi oturmuş, bekliyordu ve yüzünü bize doğru çevirdiği anda nefesim kesildi. Okyanus rengi kumaş bir ceket ve açık mavi bir gömlek giymişti. O kadar yakışıklıydı ki içimin acıdığını hissettim ve ona yakın olmak istedim.

Annemin bakışları Miah ile benim aramda gidip geldi. “Şu andan itibaren ikinizi gözetimimde tutacağım.”

“Anne.” İçimden, *ah Tanrım, ne olur seks yaptığımızı anlama,* diye geçirdim.

“Bu yaz üçümüz çok eğleneceğiz.”

O anda Miah da beni gördü ve yüzü aydınlandı. Bizi üst basamaklarda karşıladı.

“Kaptan.”

“Az kalsın ayakkabılı halini tanıyamayacaktım.”

“Ayaklar için hapisane gibiler.”

Annem yanımda boğazını temizledi.

“Jeremiah.”

“Bayan Henry.”

“Bana Lauren de.” Soyadı konusunda onu düzeltmedi. “Bana kendinden bahsetsene. Ne zamandır buradasın? Adada olmadığın zamanlarda neler yapıyorsun? Ve kızım ile ilgili niyetin ne?” Şaka yollu kaşlarını çattı.

“Lütfen onu yok say,” dedim Miah’ya.

“Önümüzdeki üç hafta boyunca mı? Belaya bulaşmamaya çalışıyorum. Ve hiçbir fikrim yok.”

Bu annemi gülümsetti. “Pekâlâ, o zaman. Sorgu bitti.” Bana, “Endişelenme, Clevelandlı tatlı çiftle sohbet edeceğim,” dedi. “Yemekte görüşürüz.”

Annem uzaklaşınca, “Yemeği bizimle mi yiyeceksin?” diye sordum.

“Yiyemeyeceğim. Yerim sanmıştım. Ayaklarımı hapse tıkmam bu yüzden. Ama Bram’in Outward Bound’la ilgili acil bir durumu oluştu. Yolda kalan patika açıcıları kurtarmasına yardım ettikten sonra gelip seni alırım, birlikte kumsalda yürürüz. Bu akşam bir meteor sağanağı bekleniyor, müthiş olacağını tahmin ediyorum. Tabii ay izin verirse.”

Sesler yükseldi, bir kapı çarpıldı ve bir anda bütün misafirler ile personel, bize doğru gelmeye başladı. Jared ve Wednesday'e el salladım ama içimden, *bu tarafa gelmeyin, bu tarafa gelmeyin*, diye geçiriyordum. Wednesday arkamdaki Miah'ya bakıp yüzünü çevirdi. Saçlarının akşamüstü ışığında nasıl pırıl pırıl parladığına odaklanmamaya çalıştım.

"Telefonunu kamyonette bırakmışsın." Miah telefonumu bana verdi ve "Sana bir şey daha getirdim," dedi. Siyah kapaklı, şeffaf bir kutuydu. İçi hazinelerle doluydu.

Kapağı açtım ve içindekileri öne arkaya doğru sallayarak köpek balığı dişini, deniz kabuklarını ve adını koyamadığım diğer parçaları inceledim. Onun bulduğu tarih öncesi çağdan kalma dişi çıkardım. "Ama bu senindi."

"Onu birlikte bulduk."

Onunla aramızda ilk kez tuhaf bir resmiyet hissettim. Belki okul balosuna gider gibi giyindiğimiz, Miah ayakkabı giymiş ve annem yakınlarda bir yerde olduğu içindi ama ne diyeceğimi bilemedim.

Bir zil sesiyle yerimden sıçradım. Miah ayakkabılı ayaklarının üstüne inmişti. "Sonra seni almaya geleceğim," dedi ve birkaç saniye oyalanarak beni yanağımdan öptü. Kulağıma, "Çok güzelsin, Claudine Llewelyn Henry," diye fısıldadı.

Akşam yemeğinden sonra kamyonetle kum tepelerine gittik ve battaniyemizi yere serdik. Etrafta bizden başka hiç kimse yoktu. Gördüğüm en büyük ayın altında yan yana uzandık. Miah, "Hiçbir şey göremeyebiliriz," dedi. "Ama kim bilir? Şanslıysak bazen en parlak meteorlar kendini gösterebiliyor."

Artık sadece ben şık giyimli olmama rağmen, aramızda yine birkaç saat önceki o tuhaf resmiyeti hissediyordum. Miah ceketini çıkarmış, pantolonun yerini şort almıştı ve yine yalın ayaktı.

Gece nefesini tutmuş, bekler gibi sessizdi. Biz de birbirimize dokunmadan yan yana yatarken suskun kaldık. Uzanıp onu öpmek, elini tutmak, tenini hissetmek istedim. Ve altın rengi koluna, tam gömleğinin kıvrık kolunun altında kalan kısma dokundum. Parmaklarım bir esinti kadar hafifti. Önce parmaklarıma, sonra bana baktı.

“Kaptan.”

“Tayfa⁶.” Sonra güldüm. “Kaptan. Tayfa. Espriyi çaktın mı?”

Bir an bana baktı, sonra o da gülmeye başladı. “Şapşal şey.”

Birden üstümüzden bir ışık çizgisi kaydı ve gökyüzü yol yol ışık ve renklerle canlandı. Anında sustuk ve yukarı baktık. Meteorlar sessiz havai fişeklere benziyordu ve mümkün olsa çıkaracakları sesleri, kendi etrafında dönen, ıslıl ıslıl bir senfoniye hayal ettim.

“Onları göremeyeceğimizi sanıyordum,” diye fısıldadım.

“Göremememiz gerekiyordu.”

Yine sustuk ve izledik. *Bunu sadece bizim için yapıyorlar,* diye düşündüm. *Bize özel bir konser.*

Uzun bir süre sonra “Babam insanın birlikte sessiz kalabileceği kişilerin sayısının çok az olduğunu söyler,” dedim. “Bunun için ‘hoş bir sessizlik’ der. Pek çok insanın önemsiz konular hakkında gereğinden fazla konuştuğunu anlatır.” Miah’nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Birlikte susmakla, iki kişi yan yanayken biri zihnen orada olmadığı için konuşmamak arasında çok fark olduğunu söyler.” Sustum. Onu düşünmek istemememe rağmen –hem de hiç– aklım babama gitmişti.

Miah’ya baktım. Gözleri yeniden tepedeki senfoniye döndü. “Kaptan, ikimiz de burada, bu gökyüzünün altındayken birlikte

6 İngilizcede *crew* tayfa, mürettebat, ekip anlamına gelir. Yazar Jeremiah’nın soyadıyla kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

susmak, herhangi bir insanla herhangi bir konuda konuşmaktan çok daha iyi.”

Gece yarısına doğru, gökyüzü bulutlandı. Karanlıkta bir sis perdesiyle sarılmış Rosecroft’a doğru yol aldık. Ay bulanıktı ve görünmüyordu ama ışığı gökyüzünü aydınlatıyordu. Harabelere gelince, Miah arabayı durdurdu ama motoru kapatmadı.

“Hikâyemi yazmadan kaybolmak istemezdim.” Tillie Blackwood kadar kendimi; Ohio’dan, eski benliğimden, kendimden uzaklaşmamı ve annemle babamın sırlarına karışmamı da düşünüyordum.

“Hikâyeler bu yüzden önemli, Kaptan. Belki bir gün bu insanları yazabilirsin.”

“Belki.” Ve uzun süredir ilk kez romanımın üstünde çalışma ya da yeni bir şey yazma isteği duydum. Sadece sahneler, düşünceler ve duygular değil, nereden geldiğim, nereye gittiğim ve burada olmamla ilgili baştan sona, bütün bir şey.

Miah radyoyu kurcaladı ve birden müzik çalmaya başladı. Three Dog Night’ın “Joy to the World” şarkısıydı. Sesi açtı ve kapıyı açık bırakarak kamyonetten indi. Şarkı etrafa yayılarak, bizi ve harabeleri sardı, havayı kapladı. Sonra Miah dans etmeye başladı, Tanrım, bu çocuk işi gerçekten biliyordu ve bunun zaten farkındaydım. Ben de dans etmeye başladım ve müzik ben ona, o bana dönüşene kadar içime doldu.

İkimiz sisin altında, bu tuhaf ışıklı ayın altında harabelerde dans ettik. Rosecroft gözlerimizin önünde, ayaklarımızın altında her an ufalanıp pusa karışacak gibiydi.

Miah olmayan bir gitar, bense olmayan bir bateri çalışıyordum. Şimdi el fenerini mikrofon yapmıştı ve sözlerini tam bilmesem de birlikte şarkıya eşlik ediyorduk.

Yer sarsıntısının *ta kendisiymişiz* gibi sıçrayıp sallanıyorduk. Hiç olmadığım kadar özgürdüm ve şu anda bana bugüne

dek duyduğum en harika şarkı gibi geliyordu. Sonra Miah beni kollarının arasına çekip kendine yasladı ve birlikte sallanmaya başladık. Kollarımı boynuna sardım ve onu öptüm. Ve ikimiz birlikte 'olasılık'ların, 'neredeyse'lerin ve 'belki'lerin toplamına dönüştük.

Sonrasında kamyonetin arkasına oturup bacaklarımızı aşağı sarkıttık. Müziğin sesini kısmaştık. Sis dağılmış, ay geri dönmüştü.

"Ya sen?" dedim.

"Ya sen derken, Kaptan?"

"Sen hikâyeni yazmak istemiyor musun?"

"Arkamda bir sabıka kaydı bırakmak dışında mı yani?"

"Ciddiyim. Fotoğrafların ne olacak?"

"Bilmem. Hiç gerçekten düşünmedim. Yani ciddi olarak. Hayatımın büyük kısmını büyük hayaller kurmamaya çalışarak geçirdim."

Yüzüne vuran ay ışığı, Miah'yı gölgede bırakıyordu ve kendimi bir an, onun içini görüyormuşum gibi hissettim.

Kendine neden büyük hayaller kurma izni vermediğini sormaya fırsat bulamadan, "Ama seninleyken, her şey sakın, her şey doğru geliyor," dedi. "Uyum sağlıyormuşum gibi. Ve sadece *seninle birlikte* olmaktan bahsetmiyorum."

Son cümleyi seksi bir ifadeyle söyledi ama yüzündeki ifadeyi tarif etmek güçtü. Hüzün ve ışık birbirine karışmıştı. Benim yüzümde de benzer bir ifade olmalıydı çünkü eskiden Mary Grove, Ohio'dayken olduğum, kendiyile her zaman barışık hissetmeyen kızı düşünüyordum.

Her şey doğru geliyor.

Evet, öyle, diye düşündüm ve kendimle en azından bu gece barışık hissettim.

11. GÜN

(ÜÇÜNCÜ KISIM)

Otel sessiz ve karanlıktı. Harabelerden dönüşte önünden geçtik ve bildiğim bir şey varsa, o da hemen eve gitmeyeceğimdi çünkü gece de biz de sihirliydik. Tek kelime etmeden Miah'nın evine doğru yola devam ettik.

Kamyoneti evin önünde durdurdu. Motoru susturmadı.

“Seni eve götürebilirim,” dedi.

“Ya da içeri gelebilirim.”

Başını yana yatırıp yüzümü süzdü. Yüzünde gerçeğinin sadece bir yankısını anımsatan belli belirsiz bir gülümseme vardı. Beni okumaya çalışıyordu. Okuyabiliyordu da. Ona izin verdim. Gözlerimi kaçırmadım. Kıpırdamadım. Gözlerinin içine baktım. Aramızda havayı, geceyi ve ayı içine alan bir elektrik akımı vardı.

Sonunda, “Senin fikrini daha çok beğendim,” dedi. Çok yumuşak bir sesle. Yüksek sesle konuşursa, bu anı elinden kaçıracaktı gibi.

Evin içinde, önceki gelişlerimden farklı bir his vardı. Ya da belki ben farklı hissediyordum. Bana bir şişe gazoz uzattı ve ilk anda elimdeki varlığını hissetmedim bile, çünkü kalbim göğsümden fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu. Sesini duyabildiğinden emindim.

Kanepeye oturdu. "Odanı görmek istiyorum," dedim. Ve kendimi cesur, gözü pek ve kusursuz hissettim.

Ayağa kalktı, elimden tuttu ve beni oturma odasından tavanında ahşap kirişler ile bir duvarı boyunca arka bahçeye ve onun ötesindeki suya bakan pencereleri olan odasına götürdü.

Bir lamba yaktı. Lambanın hilal şeklindeki ışığı yere vurdu.

"Müzik var mı?"

"Olabilir."

"Sen seç."

O, plak yığnını karıştırırken, ben, duvardaki fotoğraflara baktım. Yeşil meşelerin, atların, kum tepelerinin ve çeşitli hayvan kemiklerinin siyah beyaz fotoğraflarına. "Çok güzeller," dedim ona ve kendime. "Kemikler bile."

Fotoğraflardan biri, özellikle dikkatimi çekti. İçinde deniz kabuklarına benzer kalp şeklinde üç beyaz nesne duran açık bir avucun yakın plan çekimiydi. Bir süre gözümü ayırmadan baktım; fotoğrafta beni felç eden hüznü ve hoş bir şey vardı. Kendimi Zelda Fitzgerald'ın mektuplarını ya da Ray Bradbury'nin yazdığı herhangi bir şeyi okurken de böyle hissederdim.

"Geyik omurgası," dedi.

"Pek hoş olmayan bir şeyden bu kadar hoş bir şey çıkarmak." Göğsüm içeriden bir şey tırmalıyormuş gibi bir hisle doldu. Bir tür imrenmeydi sanırım, çünkü Miah nereye giderse gitsin ya da ne yaparsa yapsın, kim olduğunu bilir gibi görünüyordu. Ve sadece o kadar da değil; benden farklı olarak bir şeylere nasıl bakılacağını da biliyordu.

"Bram bana fotoğraf makinesini verirken, 'Neden öfkeni iyi bir şeye dönüştürmüyorsun? Hikâye ara. Hayatın içinde bir katılımcıdan çok gözlemci ol ve biraz empati kazan,' demişti."

"İşe yaradı mı bari?"

"Çok komik. Evet, Kaptan, yaradı."

Duvara monte edilmiş kitaplıktaki çerçeveli fotoğraflara baktım. Gülümsemesi Miah'nınkinin aynısı olan bir kadın. Tanıdık görünen ordu yeşili bir şort giymiş, yirmili yaşlarda bir adam. Miah'nın biraz daha büyük ve daha tıknaz versiyonuydu. Kol kola girmiş gülen biri kızıl saçlı, diğeri esmer iki kız. Biri kıvırcık kahverengi saçlı, diğeri sarışın daha küçük yaşta iki kız, suratlarını şekilden şekle sokarak kameraya bakıyorlardı. Bu insanlar onun ailesiydi. Dünyanın bir yerinde onu tanıyan ve seven insanların olduğunu düşünmek tuhaftı. Ada dışındaki Miah nasıl birisiydi acaba? Benim tanıdığım Miah'dan farklı mıydı?

Hemen hiç tanımadığım diğeri Jeremiah Crew'u kafamda canlandırırken, oda müzikle –erotik ve insanda viski içmiş hissi bırakan bir müzikle– doldu.

Miah bana doğru geldi. Elimi tuttu, parmaklarını benimkilere kenetledi. Müziğe uyarak yavaş yavaş sallanmaya başladık. Gözlerinin içine bakarken, on sekiz seneyi bir insanı tanımadan geçirdikten sonra, onun karşınıza çıkıvermesinin ve bir anda sizi herkesten daha iyi tanımasının ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm. O sizi tanımadan, görmeden, dinlemeden ve yaşadıklarını, onun için önemli olan şeyleri size anlatmadan önce bir anda ne yaptığınızı hatırlayamaz hale gelmenin.

“Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor, Kaptan.”

“Biliyorum. Ama istiyorum. Bana herhangi bir söz vermen gerekmiyor. Beni sevmen de.”

“Sevmeyeceğime söz veremem.”

“Kalbini kırabilirim.”

“Biliyorum.”

“Ya da sen benimkini kırabilirsin.”

“Bu yüzden belki de şu anda el sıkışıp birbirimizi tanımanın çok hoş olduğu konusunda fikir birliğine vardıktan sonra vedalaşabiliriz.”

“Ya da bekleyip neler olacağını görebiliriz.”

Bakışlarımız kenetlendi ve daha o anda kendimi çıplak hissettim. Ama ürkütücü değildi. Hoştu. Bir insanın beni olduğum gibi görmesine en fazla yaklaşacağım noktaya varmış gibi hissediyordum. Gerçekten olduğum ben ve o 'ben'in içerdiği her şey. Kendimle ilgili sevdiğim ve sevmediğim şeyler.

“Belki de hatırlayacağın gibi, korunma malzemem var.”

Uzanıp onu öptüm. O da beni fısıltı gibi yumuşacık bir şekilde öptü. Kalbimin, aklımın ya da vücudumun kontrolü bende değilmiş gibi boşluğa yuvarlandığım hissiyle doldum. Bu, benim korumam olmadığı anlamına gelirdi ve alarm zillerinin çalmaya başladığını hissettim çünkü bu insandan hoşlandıkça, canımı yakma ihtimali de artıyordu.

Kes şunu, Claudine, dedim kendi kendime. Çünkü aynı anda hem burada hem orada olamazdım. Birini seçmek zorundaydım.

Onu daha büyük bir hevesle öptüm, ağzı beni karşılıksız bırakmadı. Şimdi onun elleri yüzümde, benimkiler onun sırtındaydı ve sonra kendimi gömleğinin düğmelerini çözerken buldum. Ve kendime şunu söyledim: *Sadece Miah, ben, bu oda, bu eller ve ikimiz varız. Burada bizden başka kimse yok.*

Sonunda beynimin düğmesi kapandı, vücudum kontrolü ele geçirdi ve ilk seferimin aksine, oradaydım. Zihnimde olanları anlatan bir ses yoktu; burada tamamen ve yüzde yüz yataktaydım. Çalan şarkı “Tennessee Whiskey”ydi. Günün birinde hatırlayıp utanacağım saçma bir şarkı olmamasına sevindim. Aslında, kumsursuzdu. Şu anda bizim de olduğumuz gibi.

Kalbim uzun zamandır ilk kez güvende gibiydi. Ve her zaman böyle olmayacağını bilecek kadar bilgi sahibiydim ama şu anda kendimizi yatağa bırakırken, birbirimizi soyup tamamen ten tene kalırken, Miah'yla hissettiğim, tam olarak buydu.

Hep olacağını sandığımın aksine, bedenimden bir an bile ayrılmadım. Bizi yatağın üstünden, kitap rafından, pencerenin yanındaki sallanan koltuktan ya da pencerenin dışından izle-

medim. Yatakta onunla birlikteydim. Vücudumun onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak etmedim. Kolumu ya da bacağımı nereye koyacağım diye endişelenmedim. Sadece onunla birlikte hareket ettim. Başlangıçta ikimiz birlikte ama ayrı ayrı hareket eder gibiydik. Miah bana dokunurken, oda ışıkla birlikte dönmeye başladı. Etrafım kıvılcımlar saçarak dönen ateş böcekleriyle çevrilmişti. Ona dokunduğum zaman kulağıma doğru inledi ve geri çekildi.

Prezervatife uzanmasını izledim. Duraksadı ve ben "Tamam," diyene kadar yapmayacağını anladım. "Tamam," dedim ve prezervatifi ilk seferdeki gibi takmasını seyrettim.

Sonra geri geldi ve beni tekrar öpmeye başladı. Ve bir an sonra *ucunu* hissettim. İlk kez olmamasına rağmen, ilk kez gibi geliyordu. Belki de ilk seferin hissettirmesi gerektiği gibi.

Yavaş yavaş, yüzümü izleyerek, yüzümü okuyarak hareket ediyordu. Ellerimi üstümde duruş şekli nedeniyle gerilmiş sırtında ve kollarında dolaştırırken, daha fazlasını istiyordum. Onu her şeyiyle istiyordum.

Ama önce eğilip beni öptü. Ben de her şeyin yolunda olduğunu anlaması için onu daha büyük bir hevesle ve telaşla öptüm. Bu bir 'evet'ti. Tam zamanıydı. Vücudum onunkini istiyordu. Ve vücudumun her noktası, küçük ateşlerle, tepeden tırnağa yanıyordu.

Sonra onu hissettim. Tamamını. Ve canım biraz acıdı ama bir kez daha, *vücudumda* bir başka vücudun olmasının şaşkınlığı ve yeni bir şeye alışma duygusu daha ağır basıyordu.

Vücudumun uyum sağlama hızı müthişti. *Ah, merhaba. Bunu neden daha önce yapmadık ki*, der gibiydi.

Kendimi tamamen bıraktım. O da kendini bıraktı. Kelimenin gerçek anlamıyla *içerideydi*, vajinamda yani. (*Vajina mı, gerçekten mi? Ve penis?* Bu iki kelime seksi olmaya neden bu

kadar uzaktı ki? Ve sonra, aman Tanrım. Yüksek sesle güldüm. Geri çekildi, bana baktı ve “Hı, Kaptan?” dedi.

Ve ona “*Vajina ve penis mi?* Daha az seksi sözcükler bulamamışlar mı?” dedim.

Sonra o da gülmeye başladı. Alnımı öptü ve boynuma doğru, “Senin şu beynin yok mu?” gibi bir şey mırıldandı. Sonra kahkaha, çarşaflarla şilteye döküldü ve sustuk. Geriye sadece müziğin ve nefeslerimizin sesi kaldı.

Bir an bocalar gibi olduk ama sonra ritmi yakaladık ve birkaç dakika boyunca bu seferki, ikinci bir ilk sefer gibi olmaktan çıktı. Miah’nın da böyle hissettiğini bana bakışından, beni öpüşünden ve canımı yaktığından endişe duyar gibi duraksayıp sonra kendini tutmadan benimle birlikte hareket etmesinden anladım ve ben de kendimi tutmayı bıraktım. Bu benim için bu yazı, ebeveynlerimi, Saz’i ve bekâretim dâhil tanıdık olan her şeyi koyvermek demektir. Miah’nın bana dokunuş şekli, ona seksin sadece kendisiyle ilgili olmaması hakkında söylediklerimi hatırladığını düşündürüyordu.

Şurama dokunuyordu.

Ve şurama.

Ve şurama.

Ve gözlerini benimkilerden ayırmadan içimde hareket ediyordu.

Ve sonra...

Kendimi gerçekten bıraktığım bir an geldi. Daha çok aynı anda hem bıraktığım hem de bütün kontrolü ele geçirdiğim. Kendimi sonsuz hissediyordum. Özgür. Vücudumun aynı anda hem ağırlaştığı hem hafıfladığı, kusursuz ve güzel bir andı. Bu duygunun eriyip çarşafların arasına aktığını, kirişli tavandan ve pencerelerden dışarı süzüldüğünü, ötesindeki okyanusta kaybolduğunu hissedene kadar ona sımsıkı tutundum.

* * *

Miah'nın karyolası pencereye dayalıydı ve yastığımdan yukarı bakınca, gökyüzüyle yıldızları görebiliyordum. Düzenli nefes alıp vererek uyuyordu. Yattığım yerde onu izledim. Göz kapaklarının titreşmesini. Çıplak göğsünün inip kalkmasını. Elini bacağımın üstünde, beni kendine yakın tutuşunu.

“Seni sevebilirim,” diye fısıldadım. “Seni şimdiden seviyor olabilirim. Uyarmanın iyi olacağını düşündüm.” Sonra gözlerimi kapadım ve gitme vaktim gelene kadar bir süre uyudum.

12 ve 14. GÜNLER

Yaz ortasıydı ve seksi *çok fazla* düşünüyordum. Bir daha ne zaman ve nerede yapabileceğimizi, Miah'yla nasıl ortadan kaybolabileceğimi. Ana Yol'dan aşağı ve kumsal boyunca yürürken, kendimi daha uzun boylu ve daha seksi hissediyordum. Kendiyle tamamen barışık, yepyeni bir Claude gibi. Kaptan Marvel, Kara Dul, Domino ve en sevdiğim süper kahramanların bir araya toplanmış haliydim. Vahşi hayvan çobanlığı yapan, köpek balığı dişleri toplayan ve özgürlük dağıtan bir savaşçı.

Bulduğumuz her yerde yapıyorduk; kamyonette, kumsalda, Rosecroft'un ahırında. Gizlice Miah'nın evine, yatağına süzülüyordum ve karanlıkta birbirimizi buluyorduk. Çarşafların altında fısıldaşıyor sonra onları, yastıklar, battaniyeler ve yatakta bizimle birlikte olma talihsizliğini yaşayan her şeyle birlikte tekmeleyerek aşağı atıyorduk.

Alışık olmadığım bu hareketlilik yüzünden bütün kaslarım acıyordu ve kendimi heyecanlı, aç ve başka bir şey daha hissediyordum. Mutlu. Çok meşgul olduğumdan, artık markete mesajlarımı kontrol etmek için bile uğramıyordum.

Sonraki iki gün macera doluydu.

Bataklık çamurunun üstünde hazine arayarak kilometrelerce yürüdük.

Okyanustan çıkan kaplumbağa izlerini takip edip yuvalara işaret koyduk.

Blackbeard Burnu'na gidip korsan ganimetleri bulmak için kazı yaptık.

Miah beni birbirlerine dolanıp iç içe geçerek büyümüş bir yeşil meşe ile palmiyeden oluşan Aşk Aşktır Ağacı'na götürdü (ona bu adı kendisi vermişti).

Ada müzesinin yakınındaki kumsalda, yağmurun altında durup bir denizayısı ailesini seyrettik. Dört taneydiler. Burunlarından konuşur gibi sesler çıkaran, nazik yaratıklardı. Yuvarlanıp duruyorlardı. Miah arkamda durmuş, kollarını bana sarmıştı ve müzenin ötesindeki ormanda bana Blackwoodlardan birine ait olan ve eskiden yarı laboratuvar, yarı fotoğraf stüdyosu olarak kullanılan kulübeyi gösteriyordu. Kırık pencerelerden içeri ağaç dalları uzanıyordu ama bunun dışında, Blackwoodlar her an geri dönebilirmiş gibi el değmemiş görünüyordu.

“Burada sonsuza dek kalabilseydik, bu binayı stüdyomuz yapardım,” dedi Miah. “Senin yazacağın, benim fotoğraflarımı basacağım bir stüdyo.”

Bütün bunlar olurken, her şeyden bahsettik.

Miah şunları öğrendi:

Bir zamanlar Kurdeleli ve Diş İpi adında hayalî arkadaşlarım olmuştu.

Eskiden kendi kendime annemle babamın boşandığı ve yanında yaşamak için ikisinden birini seçmek zorunda kaldığım bir oyun oynardım. Ve daima annemi seçerdim.

Dördüncü sınıfta Jessica Leith'e aptal demiştim ve kız ağlamaya başlayınca kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hiç unutmamıştım.

Çillerimden nefret ederdim ve bir keresinde onları asetonla silmeye çalışmıştım.

Saz'le bir daha asla eskisi gibi olamamaktan korkuyordum.

Bay Russo'nun haklı çıkmasından ve hiçbir zaman derinlikli ya da hakiki bir şeyler yazamamaktan korkuyordum.

İçin için sevilmeyecek bir insan olduğumu ve belki de babamın bizi bu yüzden terk ettiğini düşünüyordum.

Bense şunları öğrendim:

Miah ilk kez viski içtiğinde on bir yaşındaydı ve evlerinin altındaki, sürünerek girebildiği zulaya alkol saklamıştı çünkü babası da hep öyle yapardı.

Adaya ilk geldiğinde, otelden bir tekne çalmıştı ama kuzey uçtaki dalgakırana çarpınca, şu anda yaşadığı eve dönmek için yirmi beş kilometre yürümek zorunda kalmıştı. Bu, onun için her şeyin değiştiği ve adayı benimsemeye karar verdiği an olmuştu.

Birçok arkadaşı vardı ama bir dostu yoktu ve kimse onu gerçekten tanımıyordu.

Birkaç sene önce kalbini kıran bir olay yaşamıştı ama bundan bahsetmeye henüz hazır değildi.

En sevdiği renkler gök mavisi ve ağaç yeşiliydi.

İkinci adı Shepherd'dı. Dokuzuncu sınıfta yaklaşık üç dakika boyunca Shep olmayı denemişti.

En sevdiği parça Three Dog Night'ın "Joy to the World" şarkısıydı. Sadece sözlerinde adı geçtiği için değil, bu adada yaşamamanın onda yarattığı hissi yansıttığı için de.

Başka bir yerde yaşayacak olsaydı, batıda, arazinin geniş, insanların açık fikirli ve geçinmesi kolay olduğu, sizi istediğiniz zaman rahat bıraktığı bir yerde yaşamak isterdi.

Çektiği için en çok gurur duyduğu fotoğraf, kalp şeklindeki geyik omurgasıydı. Fotoğrafın sadeliğini beğeniyordu. Diğer fotoğraflarının bazılarında olduğu gibi, bir duyguyu yansıtmak için çok fazla çabalamak zorunda kalmamış olmasını seviyordu. Dürüstlüğü hoşuna gidiyordu.

Bütün çocuklar bir değildi. Shane'e, Matteo'ya ve hatta Wyatt'a dokunma şeklim Miah'ya dokunma şeklimden farklıydı

Çünkü farklı insanlardı. Shanc ve diğcrleriyle kendimi bunu daha fazla düşünmek zorunda hissederdim. Bir sürü deneme yanılma yöntemiyle hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri öğrenmek zorunda kalırdım. Ama Miah'ya dokunmak, daha içgüdüsel bir şeydi. Vücudum, ellerim ve ağzım, onunkileri en başından beri tanıyormuş gibi.

En çok da o beni –her şeyimi– ben de onu öğreniyordum. Ve şu anda, bu adada, bu zamanda, birbirimize uyuyorduk.

KENDİ HAKKIMDA ÖĞRENDİKLERİM

Sevdiklerim:

- Kulağımın hemen arkasını ve boğazımın, boynumun köprücük kemiğimle birleştiği noktadaki kıvrımını öpmesi.
- Tenime doğru mırıldanarak titreşmesine neden olması.
- Ellerinin sert, nazik, güçlü, yumuşak ve esinti kadar hafif olması.
- Beni erojen noktalarımın, beni güldüren, gülümseten ve bana iç geçirten yerlerin haritasını çıkarır gibi keşfetmesi.
- Nefesini kalça kemiğimde ve uyluğumun iç kısmında hissetmek.
- Beni öpmeden hemen önce, bana dünyada sadece ben kalmışım gibi bakması.
- Sonrasında ona sokulmak, başım göğsünde, omzum kolunun altında, bacağım bacağının üstünde onunla bütünleşmek.
- Kendimi güçlü ve güzel hissetmek. Vücudumu daha önce hiç tanımadığım bir şekilde tanımak. Bedenimin arzu edilesi, güçlü, yenilmez ve özgür hissetmesi. Tamamen ve sınırsızca özgür.

15. GÜN

Babamdan bir koli daha geldi. Onu açtığım anda kokuyu duydum: Evimizin kokusuydu. Ve içim, insanın boğazını tıkayıp yutkunmasını ve nefes almasını önleyen bir ev özlemiyle doldu.

Sevgili Clew,

Seni görmek için gün sayıyorum. O zamana kadar en sevdiğin Mary Grove eserlerinden birkaçını gönderiyorum: Joy Ann'den jöleli kurabiye, Taggart Çikolatacisi'nden şeker kaplamalı çikolata, Veach Şekercisi'nden iğrenç ekşi toplar ve gazetenin son sayısı çünkü senin ve annenin Sıradan İnsanlar sütununu okumayı sevdiğinizi biliyorum ve bu, onun iyi bir örneği.

Yakında görüşürüz.

Sevgiler,

Baban

Kolinin içini kaplayan yeşil-kırmızı geyik desenli pelür kâğıdı açtım. Ağzıma bir çikolata atıp *Mary Grove Tribune*'u karıştırmaya başladım. Annem ve ben Sıradan İnsanlar sütununu babama bir tür sahne şovu sergiler gibi okurduk. Bir keresinde babam, “Bunu bir müziğe oturtmalıyım,” dedi. “Belki bir operaya.” Ve bir sonraki hafta üçümüz en sevdiğimiz satırları birbirimize en

yüksek opera seslerimizle seslendirdik. Bir an bizi duyar gibi oldum. Sütunun birkaç satırını şarkı gibi okudum, sonra babamın banyo dolabımda bulduğunu tahmin ettiğim Jane Austen yara bandıyla işaretlediği makaleyi okumaya başladım.

Sesli güldüm ve zihnimde babamı çamaşır kurutucusunda biriken tiftik kalıntılarından dev bir Amerikan bayrağı yapan yaşlıca bir duldan bahseden bu makaleyi okurken canlandırdım. Sineklikli verandada oturmuş, dokuz yaşındayken ona babalar gününde hediye ettiğim favori Sex Pistols fincanından kahvesini yudumluyordu. O zamandan beri kullandığı tek fincan buydu. Yüzünü, kendini tutamadığı için gazeteye bakarak gülümsediğini görür gibiydim. Sayfayı parmağıyla açık tuttuğunu, işaretleyecek en acayip şeyi bulmak için koşar adım eve girişini.

Onu sonrasında arabaya atlayıp jöleli kurabiyelerin hepsini mideye indirememek pahasına en sevdiğim şeyleri toplamak için kasabada tur atarken hayal ettim. Sonra eve dönüp hepsini bir Noel kâğıdıyla paketleyişini. Ona öfkeli olduğumu bildiği ve ona öfkeli olan annemin yanında olduğum için ne diyeceğini bilemeden bana kart yazışını. Bir nedenden ötürü bunların elime geçmesini istediği için her şeye rağmen kartı ekleyip koliyi bana postalayışını.

Birden boğazıma beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru tıkandı ve yutkunamadım. Acısı o kadar keskindi ki gözlerim yaşardı ve elimdeki gazetenin görüntüsü bulanıklaşana kadar gözlerimi kırıştırmaya devam ettim.

Kumsala koşmam sekiz dakikamı aldı ve saat tam 10.00'da oradaydım. Miah henüz gelmediği için suya doğru yürüdüm ve yolu gözlemeye başladım.

Saat 10'u 20 geçti.

Soyunup bikinimle kaldım ve sırtımı yakacak kadar sıcak olan kumun üstüne uzandım. Birkaç dakikada bir doğrulup Miah geldi mi diye bakıyordum.

10.30.

Bir maceraya çıkacaktık. Teklif ondan gelmişti. Dün gece, “Saat 10.00’da kumsalda buluşuruz,” demişti. Sonra beni kucaklamış ve bacaklarımı beline sararken öpmeye başlamıştı.

11.00.

Zavallı çilli Ortabatılı tenim için gereğinden fazla güneş ışığı almak anlamına gelmesine rağmen, yüzükoyun yattım. Ağzıma bir jöleli kurabiye attım ve hemen bitmesin diye onu tadını çıkararak, uzun uzun çiğnedim. Çenemi ellerime dayadım, gözlerim kum tepelerinin arasından kıvrılan yoldaydı.

11.30.

Serinlemek için suya girdim. Tenim kumdan ve güneşten dolayı sızlıyordu. Bir dalga geldi ve bir şey, ayağımın üstüne sürtündü ama sadece bir kabuktu. Onu alıp okyanusa geri attım. Havada süzülmesini izlerken, *güle güle güvensizlikler*, diye düşündüm. Kabuk gözden kayboldu ve onun okyanusun derinliklerine doğru yelken açtığını hayal ettim.

Eğilip yerden bir kabuk daha aldım. *Güle güle, endişe*. Onu da attım. Sonra bir tane daha, bir tane daha. *Güle güle ayağın altından bir anda çekilen yerler. Güle güle, kalp kırıklıkları. Güle güle, korku*.

Öğle olduğunda, okyanusu Ohio’dan ayrıldığımdan –ya da belki çok öncesinden– beri yanımda taşıdığım bir sürü şeyle doldurmuştum ve Miah hâlâ gelmemiştir.

Eve gittiğimde bir not, neden gelmediğini açıklayan herhangi bir şey yoktu. Kendimi bolca güneş kremine bulayıp bir çantaya şişe su, atıştırmalıklar, kulaklık, kalem ve defter ile telefonumu koyarak tekrar dışarı çıktım. Çıkmadan önce kapıya Miah’ya

onu beklemiş olduğumu ve gideceğim yeri haber veren bir not yapıştırdım.

Ayaklarım beni markete götürdü. İçeri girince Terri, “Günlerdir görünmüyorsun,” dedi. “Biri güneşte çok fazla kalmış.”

“Meşguldüm.” Kiminle olduğumu söylemedim. Sormasın diye de elimden geldiğince meşgul görünmeye çalıştım. Eşyalarımı masaya yaydım ve ikinci bir sandalyeyi yakınımaya çekip ayaklarımı ona dayadım.

Saz’dan dört sesli mesaj vardı. Üçü son üç günde bırakılmıştı ve hepsi de seks hakkındaydı. Sonuncusu ise bu sabah gelmişti ve sadece “Hey. Arayabildiğin zaman ara,” diyordu.

Aklıma gelen ilk düşünce, *ah, olamaz*, idi. Her defasında karnıma ağırlar girerek mesajı birkaç kez daha dinledim. Saz genelde mesaj süresinin her saniyesini sonuna kadar kullanırdı ve eğer yarıda kesilirse, tekrar arayıp bir mesaj daha bırakırdı. Ama daha önemlisi sesinde keyifsiz bir grilik, kasvetli bir kah-verengilik vardı. Tıpkı büyükannesi öldüğü zaman olduğu gibi. Onu geri aramayı denedim ama telefonu çalmadı bile. Sesli mesaj bıraktım. “Seni aramaya çalışıyorum. Seni öpüşmekten, ön sevişmeden ve seksin kendisinden bile çok seviyorum”.

Telefonun sesini kısıp ters şekilde masaya bıraktım ve yazmaya, odaklanmaya çalıştım. Terri kitap okuyordu ve markete gelen tek müşteri, dondurma ile meşrubat satın almak için uğrayan orta yaşlı bir adam oldu.

O çıktıktan sonra “Hey, Terri?” dedim. Terri burnunu yeniden *Gazap Kuşları*’na gömmüştü. “Sence birinin seni ekmesi için kabul edilebilir bahane ne olabilir?”

Terri gözlerini kitabından ayırdı ama bunu yapmak için büyük çaba harcadığını görebiliyordum. “Birlikte ne yapacağınıza ve eken kişinin kim olduğuna göre değişir.”

“Diyelim ki erkek arkadaşın ve bir maceraya çıkacaktınız.”

“Bu kişiyi tanıyor muyum?”

“Bunun önemi yok.” Şu anda kaldırabileceğim son şey Jeremiah Crew konulu bir nutuk daha dinlemektir.

Kimden bahsettiğimi elbette bildiği için kaşlarını çatı. “Bir dakika.” Kaldığı yeri parmağıyla işaretledi ve aradığı şeyi bulana kadar sayfaları karıştırmaya devam etti. “Derdim ki ‘Hiçbir hırs bir insanın kalbini kırmayı haklı gösterecek kadar soylu olamaz.’ Kitabı bana doğru salladı. “Colleen McCullough.”

“Bilgece yazılmış bir kitap.”

“Öyle.”

Alıntıyı defterime not edip yüz kez daire içine aldım. Miah ile son konuşmamızı, tehlike habercisi dumanlara, yer sarsıntılarına, benim ya da onun yanlış yaptığımız veya söylediğimiz herhangi bir şeye ve onun neden gelmediğine dair bir ipucu arayarak, kafamda defalarca tekrarladım. Bende telefon numarası olsaydı ona mesaj çekebilir ya da onu arayabilirdim ama vermemişti ve notumu iade ettiği için o da benim numaramı bilmiyordu.

Başka bir kızla, Jacksonville’den biriyle birlikte olabilirdi. Benden daha tecrübeli, daha kolay, doğayı seven, uzun saçları sırtına kadar inen ve teni güneşte haşlanmayan, varlığından bile habersiz olduğum bir kızla.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Mantıklı ol. Duygusal Claude değil, Düşünen Claude ol. Neden hep en kötü ihtimali düşünmek zorundasın?

Miah bir yerlerde ölüp kalmış olabilirdi. Kızgın değil, endişeli olmam gerekirdi. Çünkü ya başına korkunç bir şey geldiyse, ne olacaktı? Yaban domuzlarının saldırısına uğramış, bataklıkta boğulmuş ya da bir timsah tarafından yenmiş olabilirdi. Olası senaryoların hepsini –tek parça halinde yutulurken ve sadece birinin fotoğraflarını çekeceği ya da bir duvar süsüne dönüşürecek kemikleri yere geri tükürülürken Miah’nın yüzünün aldığı şekil dâhil– kafamda canlandırdım.

Kendimi çok ama çok aptal hissettim.

Çünkü muhtemelen aslında umurunda olmamasına ve daha iyi bir şey çıkar çıkmaz beni yüzüstü bırakacak olmasına rağmen, ona güvenmemi sağlamış ve bana her şeyimi anlattırmıştı. Kalbime yapabileceklerini düşünmeyi bir *saniyeliğine* bırakmamın karşılığı buydu. Yeri ayağımın altından çekerek ve ona anlattığım her şey *ile* bekâretimi de yanına alarak gitmişti. *Birini önemseydiğiniz zaman, sonuç bu oluyordu.*

Ama Addy'nin evine döndüğümde notumun kapıdaki yerinde olduğu gibi durduğunu ve Miah'nın uğradığına dair hiçbir iz bulunmadığını görünce, ne olduğunu anladım. Miah mutlu olduğu için her şeyi mahvetmeye soyunmuştu.

16. GÜN

Ertesi sabah saat 10.00'da, Jeremiah Crew çıplak ayakları, şort mayosu ve *Sonsuz Yaz* tişörtüyle hiçbir şey olmamış gibi kapımdaydı. Kapıya vurdu, dışarı çıktım ve görebildiğim kadarıyla, tepeden tırnağa sağlamdı. Görünürde bir yara izi, morluk ya da eksik uzuv yoktu.

"Ah, iyi," dedim. "Hayattasın."

"Saat 10.00'da buluşuruz demiştim." Durumu hafifletmeye ve en yakın arkadaşım olmaya çabalayarak gülümsedi. Ağzının iki yanındaki çukurlar, beni onu affetmem için kandırmaya çalışır gibiydi.

"*Dün* onda. Kumsalda. Beklediğim yerde."

"Siktir, bugün oldu mu çoktan?" Yanında taşımamasına rağmen, telefonunu arar gibi yaptı.

"Öldüğünü ya da başka bir kızla gittiğini sandım. Yani, bildiğim kadarıyla yüzlerce kız olabilir."

"Senden bu yüzden hoşlanıyorum, Kaptan, inanılmaz bir hayal gücün var." Rahat görünmeye çalışan ama rahat olmayan bir tavırla kapının pervazına dayandı. Kokuşu burnuma doldu, okyanus kokuyordu.

Ona doğru eğilmeye zerre niyetim olmadan, verandanın sütunları gibi dimdik durdum. "Çok ciddiylim. Bende telefon numaran bile yok."

“Olsaydı bile beni arayamazdın.”

“Mesele bu değil.”

“O zaman sana numaramı vereyim.”

“İstemiyorum.”

Yaslandığı yerden doğruldu. “Pekâlâ, kısaca ne demeye çalışıyorsun? Bana güvenemediğini mi? Yoksa hiç kimseye güvenemediğini mi?”

“Sakın bunu bana çevirmeye kalkma. Neredeydin?”

“Halletmem gereken bir şey vardı. Haydi, gidelim. Biraz macera ikimize de iyi gelir.” Sonra peşinden gitmemi bekleyerek döndü.

“İşle ilgili bir şey miydi?”

Bir eli korkulukta basamaklarda durdu ve bana gözlerini kısarak baktı. “Hayır.”

“Shirley ve Bram iyiler mi?”

“Evet.”

Daha fazlasını bekledim ama devamını getirmedi.

“O kadar yani?”

Bana ne diyeceğine, ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordum ve onunla paylaştığım, ona güvenip anlattığım onca şeyden sonra, içim yandı, kulaklarımın ve yüzümün alev aldığını hissettim. Ağzını açtı ve şunu duydum: *Seninle ilgili fikrimi değiştirdim. Artık senden hoşlanmıyorum.* Aslında söylediği ise şuydu: “Bir şey çıktı. Burada olamadım. Ama şimdi buradayım.” Sesi, fazla ciddileşmek istemediği zamanlarda olduğu gibi Güneyli tınısına bürünmüştü. Ama aynı zamanda gergindi. Miah buradaydı ama burada değildi.

“Bir şey çıktıysa beni bulabilir, bir not bırakabilir ya da birinden beni bulmasını rica edebilirdin. Bak ne diyeceğim, bir önemi yok zaten. Demek istediğim, istediğini yapmakta özgürsün. Sadece, birini bekletmek kabalıktır.”

“O zaman, artık gidelim.”

Ona planlarım olduğunu söyleyebilir, onu kışkandırmaya çalışabilirdim ama dürüst davrandım. “Ben istemiyorum.” İçeri döndüm ve kapıyı kapattım.

Yüzüm ve kulaklarım, öfkeyle ve onun kadar güçlü olmasa da bir tür ihanet hissiyle yanarak sırtımı kapıya dayadım. Belki de hissettiğim şeyin adı hayal kırıklığıydı. Yüzüstü bırakıldığımı hissediyordum. Bana nerede olduğuyla ilgili gerçeği söylemeyerek beni yüzüstü bırakmıştı. Pencereden dışarı bakmak için bir iki dakikanın geçmesini bekledim. Baktığımda, gitmişti.

Müze adanın güneybatı tarafında, su kenarında kalan ve bir zamanlar Rosecroft için buzhane olarak kullanılan sade, beyaz bir binaydı. Annemin beni gördüğüne şaşırdığı belliydi ama tek söylediği, “Burada olmana sevindim,” oldu.

İçeri girdim ve birden zamanda geriye fırlatılmış gibi oldum. Binanın kendisi, kireç taşı ve ezilmiş istiridye kabuğu karışımı bir harçtan yapılma, yıpranmış ve çatlak duvarlarıyla eski görünüyordu. Hava pencereler yüz yıldır –ya da burası inşa edileli beri– açılmamış gibi küf kokuyordu. Annem beni içeri alınca kapıyı arkamızdan kilitledi çünkü müze sadece salı ve cuma günleri açıktı diğer günlerdeyse randevuyla gelmek gerekiyordu.

Vitrinlerde ağırlıklı olarak hayvan kemikleri, eski bir kaplumbağa kabuğu, irili ufaklı ok başları, Blackwood’un B’si işlenmiş porselen ve gümüşlerin yanı sıra aileye ait diğer eşyalar –bir İncil, imzalarla dolu bir sayfanın açık durduğu ziyaretçi defteri, mumlar ve birkaç parça takı– sergileniyordu. Duvarlarda adanın daha ünlü sakinlerinin ta Amerikan yerlilerine kadar uzanan çerçeveli fotoğrafları ve tabloları asılıydı.

Annemin peşi sıra küf kokan arka odaya girdim. Burası adanın marketinden daha küçüktü ve yerden tavana kadar kitaplar, kutular ve eski şeftali sandıklarıyla doluydu. O anda, annemin son iki haftadır neyle uğraştığını gördüm: etiketli dosya kutu-

ları, isimlere ve dönemlere göre işaretlenmiş mektup yığınları. Adanın tamamı –onca yıl ve onca insan– burada toplanmış gibiydi. Beni anneme hayran bırakan şeylerden biri de buydu. Bu yerin tarihini düzene sokuyor, kırık dökük parçalarda evrensel hikâyeler buluyordu. Bunu hayatının en büyük kalp kırıklığının ortasında, on dört günde yapmıştı.

“Ben buraya gelmeden önce bu belgeler, isteyen herkesin alıp evine götürebileceği şekilde açıkta duruyormuş. Şu ana kadar hiç kimse onları düzene sokma zahmetine girmemiş. Buna rağmen Tillie hakkında hâlâ tek bir kelime yok, üstelik neredeyse her şeyi gözden geçirdim. Claudine’in olanları yok etmiş olmasından endişeliyim, yoksa hiçbir şey bulunmaması çok tuhaf. Yani kim arkasında hiçbir şey bırakmaz ki?”

Annemin bu ses tonunu ve yüz ifadesini iyi tanıyordum. Bir proje dikkatini çektiği zaman, yüzü pembeleşir, gözleri yeni çeyreklikler gibi parlardı ve beyninin tıkırtılarını akşam yemeği yemek ya da televizyon izlemek gibi tamamen alakasız bir şey yaparken bile duyabilirdiniz. Kendini bir projeye kaptırdığı zaman bir parçası, ne olursa olsun, hep orada olurdu.

“Sancı çekiyorsun,” dedim. Çünkü annem hissettiklerini hep böyle tarif ederdi: birine ilk kez âşık olmak gibi. İnsanın ayakları yerden kesilir, başka hiçbir şey düşünemez olurdu, sadece zihninde değil, her yerde onu hissederci.

Ellerini, *başka seçeneğim yok*, der gibi havaya kaldırıp “Sancı çekiyorum,” dedi.

Ben de sancı çekmek istiyordum. Her santimimi dolduracak ve bir uçan balonmuşum gibi ayaklarımı yerden kesecek bir proje istiyordum.

Annem bana dosyalama sistemini gösterdi ve sonra pencerenin yanındaki eski, ahşap masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. Ben de yere oturup belgeleri tarihlerine göre dosyalamaya ve düzenlemeye başladım. Arada sırada durup oradaki bazı kelimeleri

okuyordum. Partilerin, av gezilerinin ya da akşam yemeklerinin tasvirleri. Hastalıklar. Tartışmalar. Aşk ilişkileri. Doğan ve kaybedilen çocuklar. Büyük ve küçük, önemli ve dünyevi şeyler. Hayatlardan parçalar.

Burada acı, sevgi ve sızı vardı. Şimdi hepsi unutulmuş duygular. Babamın yarattığı kalp kırıklığını ve şu anda Miah için hissettiğim sızıyı düşündüm. Hayat sızılarının toplamıydı. İçinizi dolduruyor, nefesinizi kesiyorlardı ve bir daha nefes alamayacağınızı sanıyordunuz ama daha ne olduğunu anlamadan, biri onları kâğıtların üstünde bulup okuyana kadar sessizliğe ve uykuya çekilen kelimelere dönüşüyordunuz.

Bir süre tarihin sayfalarında kayboldum. Sonra annemle birbirimize karşımıza çıkan şeylerden örnekler anlatmaya başladık ve bir anda Ohio'ya, uzun yıllar boyunca anneme yardım ettiğim diğer projelere ışınlandığımı hissettim.

Annem şöyle diyordu:

Tillie'nin kocasının yazdığı bir mektuba göre, ikisi kumsalda masa kurar ve meşe ağaçlarının altında kâğıt oynayıp içki içerlermiş.

Yelkenlilerle çevre adalara gece yarısı gezilerine giderlermiş.

En şık giysilerini giyer ve Daisy Buchanan ile Jay Gatsby gibi, çimlerin üstünde şampanya içerek dans ederlermiş.

Tillie'yi ilk kez hareket halinde, canlı renklerle görüyor ve bunun bana neden şaşırtıcı geldiğini bilmiyordum çünkü elbette o da bir zamanlar canlı ve nefes alan bir insandı.

Annem anlatmayı sürdürdü:

Adanın kuzey ucunda, Shirley'nin büyük büyükannesi Clovis, adanın ilk kadın şifacısı olmuştu ve Tillie'nin de aralarında olduğu birçok insan, Savannah ve Charleston gibi uzak yerlerden bile onu görmeye geliyordu.

Ben de ona şunu anlattım:

Clovis'in kızı Beatrice, hikâyeler toplayarak adanın ilk sözlü tarihini yaratmıştı. Bir gün bir baston ve bir bıçakla adanın kuzey ucundaki evinden ayrılırken ailesine, anlatacak bir hikâyesi olan herkesle konuştuktan sonra geri döneceğini söylemişti.

Clovis'in diğer kızı Aurora, babası ve erkek kardeşleri denizde kaybolduktan sonra deniz fenerinin bakımını üstlenmişti.

Annem şunları anlattı:

Claudine, Bayan Porter'ın Kız Okulu'ndan on dokuz yaşındayken dönmüştü. Adadan bir daha hiç ayrılmamıştı. Rosecroft'un peyzajcısının oğlu olan Tom Buccaneer adında bir adamla evlenmişti.

Tom bir uçak kazasında ölünce, Claudine bir tabanca edinmiş ve evini ne pahasına olursa olsun korumak için, kaçak avcılara karşı kumsallarda devriye gezmeye başlamıştı.

Rosecroft, sözüm ona o kaçak avcılardan biri tarafından ateşe verilmişti. Aile alevleri otelden görmüştü ama malikâneye –Blackwoodların adadaki hayatının merkezine– vardıklarında mülk çoktan kül olmuştu.

Anneme yangınla ilgili başka söylentiler de bulunduğunu, Claudine'in Rosecroft'u ölümünden iki ay önce kendisiyle birlikte yok olması ve orada bir daha hiç kimsenin yaşayamaması için yaktığının konuşulduğunu söyledim.

Bütün bu sözcükler ve hikâyeler. Annem onlara 'insan hayatının rengi' derdi. Eşsiz bir şekilde sadece bize ait olan o küçük anlar. İçimden *Claudine de hepimiz gibi kendi hikâyesini yazmış*, diye geçirdim.

Jeremiah Crew'u ve şu anda nerede olduğunu düşünmez olmuşum. Kendimi bu diğer dünyada kaybetmişim. Bugüne dek duymadığım isimleri tanımaya başlamışım. Şu kişinin hayatını, diğer bir kişinininkiyle birleştirmeye. Adada siyahilerle beyazlar arasındaki ayrımı öğrendim. Geecheeler kuzey uça,

Blackwoodlar güneyde. Clovis Samss bu görünmez sınır çizgisini aşan ilk insan olmuştu.

Sonra yirmi iki yaşındaki Samuel Blackwood Jr.'ın, Indianapolisli on dokuz yaşındaki Tillie Donaldson'la evliliğini anlatan bir mektuba ve bir gazete kupürüne denk geldim. Samuel ile Tillie fırtınalı bir flörtün ve New York'taki bir balayının ardından, "Georgia kıyısı açıklarındaki, doğal güzelliklerle dolup taşan bir adada bulunan" kışlık evlerine gitmeyi planlıyorlardı.

Kalbim, önünde uzun bir hayat olduğunu sanırken, zemin aniden ayaklarının altından çekiliveren genç Tillie için sızladı.

Anneme "Tillie kocasıyla nasıl tanışmış?" diye sordum.

"Sanırım kocası ağabeyinin arkadaşymış ve bir üniversite tatilinde ziyaretlerine gelmiş."

"Biliyor musun, eskiden Claudine teyze ve onun bütün hayatını burada geçirmiş olması beni büyüledi. Ayağının altındaki zemin kaybolduğu için. Ya da altından çekildiği için. Ama görünüşe bakılırsa, o zeminin yok olması onu durdurmamış. Aile tarihini yazmış, biriktirmiş, sevdiği adamlarla evlenmiş ve sevdiği yuvasını koruyup sakınmış. Ben asıl Tillie'yi daha yakından tanımak istiyorum."

"Ben de. Sanırım bunun nedeni kısmen, onun neden öldüğünü bilmiyor olmamız. Kısmen de bize hiçbir ipucu bırakmaması yüzünden onu tanıyamamış oluşumuz."

"Adadaki hayalet hikâyelerini duydun mu?"

Annem elleri bir dosya kutusunun içinde, dizlerinin üstünde duruyordu. Kutuyu karıştırmayı bırakıp bana baktı. "Hayır."

Ona Tillie'nin Miah'dan dinlediğim gerçek hikâyesini anlattım. Bebeğini, erkek kardeşini ve annesini kaybetmesinin yarattığı kalp kırıklığı yüzünden öldüğünü. Sonra ona Jeremiah Crew'la birlikte Rosecroft'un bodrum katında kilitli kalışımızı anlattım.

Annem beni dinledi ve anlatacaklarım bitince, “Pekâlâ, en azından Tillie hakkında bir şey öğrenmiş olduk,” dedi.

Ve içimin biraz olsun helyumla dolduğunu ve beni yerden havalandırdığını hissettim.

“Biliyor musun, uzun süre önce benim de başıma gelmişti,” dedi. “Rosecroft’un bodrum katında kilitli kalmak yani. Ne yazık ki ben şirin bir delikanlıyla değil, yalnızdım.”

Sonra bana evin henüz bir tavanı, zeminleri ve sağlam duvarları varken Claudine teyzeye yaptığı ilk ziyareti anlattı. Yetişkinler sıkıcı yetişkin işleriyle uğraşırken, annem tek başına dolaşmaya çıkmış ve kendini bodrum katında bulmuştu. Bodrum o zamanlar da depo olarak kullanılıyordu ve annem eski kitaplarla giysileri karıştırırken, annesinin ona seslendiğini duymuştu. Kapıyı –içeri girdiği ve yukarıdaki koridora çıkılan kapıyı– açmayı o zaman denemişti ama kapı kilitlenmişti. Kapıyı yumruklayıp avazı çıktığı kadar bağırdığını ve bir süre sonra tırmanarak camdan dışarı çıktığını anlattı. Eve geri dönünce, onu neden çıkarmadıklarını sormuştu. Evdekiler onu duymadıklarını, ayrıca kapının kilitli olmadığını söylemişlerdi.

“Bunu duyunca gidip kapıyı yokladım ve açıldı. Doğruydı.” Topuklarının üstüne oturdu.

“Sence Tillie miydi?”

“Belki. Hayaletlere inandığımdan emin değilim ama enerjiden oluştuğumuzu düşünüyorum ve o enerjinin bir kısmını geride bırakmamız akla yatkın geliyor. Özellikle söz konusu insan trajik bir şekilde öldüyse. Bunu daima bir damga bırakmak olarak düşünmüşümdür.”

Etrafıma baktım. Sadece içinde olduğumuz odaya değil, pencerelerin dışındaki adaya da. Acaba buradan ayrılınca ben de arkamda bir damga bırakacak mıydım?

Annemle dört saat boyunca konuştuk ve bir şeyler okuduk. Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Saçları, sayfalarını çevirdiği

bir kitabın üstüne dökülüyordu ve arada sırada, onları kâğıtlarla meşgul olan elleriyle kenara çekmek yerine, üfleyerek gözünün önünden itiyordu.

“Anne?” dedim.

Başını kaldırdı. “Evet?”

“Beni ailenin bu tarafıyla tanıştırdığın için teşekkürler.”

Gülümsedi ve bir anda yeniden ömrüm boyunca tanıdığım anneme benzedi. Kâbusları kovalayan ve ne öğrenmek istersem isteyeyim, her soruma cevap veren anneme.

“Dünyalar kadar,” dedi. *Seni dünyalar kadar seviyorum*’un kısaltmasıydı bu.

“Dünyalar kadar,” dedim ben de.

16. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Addy'nin evinin önünde siyah bir kamyonet duruyordu. Yanından geçip patikadan yukarı yürürken, aklım hâlâ annem, Tillie ve Claudine'le birlikte müzedeydi. Miah beni verandanın basamaklarında bekliyordu. Hem şaşırmış hem şaşırmamıştım. Onu görmek beni hem sevindirmiş hem kızdırmıştı. Güneşin altında, yaşlı bir adam gibi öne eğilmiş, oturuyordu. Beni gördüğü anda yine Miah'ya dönüştü, ayağa kalktı ve bana gülümseyerek gerindi.

“Burada ne arıyorsun?” dedim.

“Sana bir sürprizim var.”

Arkasındaki kamyonete baktım.

“Önemli, Kaptan.”

Gülümsemesi onu güçlükle yerinde tutuyormuş gibi bocaladı. Her parçam –daha doğrusu çoğu parçam– ona hayır demek istiyordu ama sesinde ve bocalayan gülümsemesinde bir şey vardı. Daha önemlisi, hayatının geri kalanında, görüştüğü çocuğun bir başkasıyla seks yaptığından ya da bir timsah tarafından yutulduğundan endişelenen veya genel olarak kendine bir daha hiçbir şeye inanma izni vermeyen o kız olmak istemiyordum.

Bütün bu nedenlerden ötürü, “Tamam,” dedim.

* * *

Ana Yol'dan kuzeye saptık. Kamyonet yağmurun ve temmuz sıcağının açtığı çukurların üstünde zıplayarak sarsılıyordu. Çarpmanın etkisiyle dişlerimin birbirine vurduğunu duyabiliyordum ama Miah sessizdi. Çok uzaklara daldığı zamanlarda olduğu gibi. Hâlâ burada mı diye emin olmak için ona baktım. Bir eli direksiyonda, diğeri bacağının üstündeydi.

Ne ben ne o konuşuyorduk ve bu seferki, hoş bir sessizlik değildi. Ben kafama içinden çıkamayacağım şekilde gömülmüş-tüm. O da her şeyiyle başka bir yerdeydi. Pencereden dışarı baktım ve ağaçlara odaklandım.

Birkaç dakika sonra kamyoneti yanından sadece bir arabanın geçebileceği kadar yer bırakarak Ana Yol'un otlarla kaplı dar banketine çekti. İndi ve benim tarafıma doğru yürüyüp pencereye eğildi.

"Neden durduk?"

"Seninle sevişmek istiyor olamaz mıyım?" Bana sırtıyordu ama aslında sırttığı ben değildim çünkü aklı başka yerde gibiydi.

"Olabilirsin ama neden durduk?" Çünkü bir iş çevirdiğini anlamıştım.

"Bisiklete binmeyi öğrenmenin zamanı geldi."

"Burada mı?" Önümüzde uzanan yola baktım.

"Burada."

"Ama üstümde elbise var. Ve ayağымda parmak arası terlikler. Elbise ve parmak arası terliklerle bisiklete binmeyi öğrenemem. Hem, ne bileyim, yağmur yağabilir." Gözlerimi kısarak göğ-e baktım. Masmavi ve güneşliydi. "Ve bisiklete binmeye uygun olduğumu sanmıyorum. Ve gerçekten, sorun değil. Bisiklete binmeyi hiç öğrenmesem de olur." Bu doğrudu ama aynı zamanda kendimi Miah'dan kopuk, rahatsız ve *burada ne işim var*, der gibi hissediyordum.

Bu sırada o, kamyonetin kasasında bir şeylerle uğraşıyordu. Parlak, kırmızı renkli bir kaskla geri döndü ve "Kaptan, bisiklete

binmeyi öğreneceksin ki bu akşam deniz çekildiği zaman kumsalda, yıldızların altında bisikletle dolaşabilelim,” dedi. Kaskı bana uzattı.

Sonra kapımı açtı. Yazlık elbisem ve parmak arası terliklerimle Ana Yol’un kenarına indim. O da dev bir meşe ağacının arkasına girdi ve eski, mavi bir bisikleti iterek oradan çıkardı.

“Öğrenmek için daha uygun bir yer yok mu? Yol çok engebeli ve her an biri gelebilir.”

“Bundan sonrası engebeli değil,” dedi.

Arkasına doğru baktım ve yolun dümdüz olduğunu o zaman fark ettim.

“Bisiklete binmeyi üzerinde öğrenebileceğin düz bir yüzey olsun diye, yolu tırmıkla düzelttim.”

Bunu yapmak saatlerini almış olmalıydı. Ve belki bir parçası uzakta falan değil, hâlâ buradaydı. İşte bu yüzden kaskı taktım, bisiklete doğru yürüdüm ve bacağımı üstünden atıp ayakta bekledim. Aptal gibi görünmek istemiyordum. Düşmek, kendimi ortadan ikiye ayırmak ve onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum. Ama ben bisiklete binmeyi öğreneyim diye buraya kadar gelip yolu düzeltmişti ve bu, bugüne dek benim için yapılmış en hoş şey olabilirdi. Bu nedenle en azından deneyebilirdim.

Bisikletin ön tarafına geçip, yüzü bana dönük halde durdu.

“Ya yapamazsam?” dedim.

“Ah, senin fazlasıyla inatçı kafana koyduğun her şeyi yapabileceğinden adım gibi eminim.”

“Ben inatçı değilim.”

Gülerken, bugün kendine, şu ana dek söylediği her şeyden daha yakın bir ses çıkardı. Sonra bir elini bisikletin selesine, diğerini sol gidona yerleştirdi. “Pekâlâ. Hatırlanması gereken birkaç şey: Hızlı ve aralıksız pedal çevir. Çenen dik, gözlerin ileride olsun. Bisiklet, gözlerinin gittiği yere gider. İşin sırrı

pedal çevirmekte. Ne kadar hızlı gidersen, o kadar kolay olur. Ve fazla düşünme.”

“Senin için söylemesi kolay.”

“Üç deyince. Bir... iki...”

“Bekle. Öp beni.”

Bisikleti bacaklarıyla tutup bana sokuldu. Sonra ellerini yüzümün iki yanına koyup beni kendine çekti. Ve beni savaşa giden bir askermişim gibi uzun uzun öptü. Öpüşünü içime çektim çünkü elleri yüzümde, ağzı ağzımdayken, kendimi gerçekten yanımdaymış ve daha önemlisi ben de gerçekten buradaymışım gibi hissettim.

Tekrar geri saydı ve *üçte* harekete geçtik. Ben pedal çevirirken, o beni itiyordu. Olabildiğince hızlı pedal çeviriyordum, bisiklet titriyordu ve tam devrileceğimi sandığım anda beni düzeltti.

“Kumsaldan aşağı uçabilecek kadar iyi olana dek yanından ayrılmayacağım.”

Bir süre ben hızlı hızlı pedal çevirerek, o iterek böyle devam ettik. Bisiklet titriyor, Miah onu tutuyor, ayaklarım yere çarpıyordu. Bu, defalarca tekrarlandı. Dünyada Miah, ben ve bu bisikletten başka bir şey kalmamıştı. Her defasında fazla sert fren yaptığım için gidonun üstünden uçacak gibi oluyordum.

“Frene çok yüklenme. En kötü ihtimalle düşersin. Düşsen bile, siktir et. Bir şey olmaz.”

“Düşmek istemiyorum.”

“Ama düşebilirsin. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar iyi olur, Kaptan.”

“Bu saçma sapan bir hayat dersi, öyle değil mi?”

“Burada sana canına yandığım bisiklete binmeyi öğretmeye çalışıyorum.” Bana *her şey yolunda, sadece takılıyorum*, diyen bir sırıtışla bakıyordu. Ama sesinde daha önce hiç duymadığım, gergin bir tını vardı.

“Vay canına.”

“Ne?”

“Bu.” Onu işaret ettim. “Ses tonun. Neyin var senin?”

“Hiçbir şeyim yok.”

“Haydi oradan. Beni ekmen, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranman ve *her şey yolunda, sorun yok*, havaları hiç sana göre değil.”

“Belki de beni çok iyi tanımıyorsundur.” Az kalsın beni denediğini düşünecektim.

“Belki bana neler olduğunu anlattıysan seni daha iyi tanıyabilirim.”

“Dinle, ben iyiyim, Kaptan. Harikayım. Sen şu bisiklete binmeyi öğrenince daha da harika olacağım.”

Dediklerinin hiçbirini bir an olsun yutmadığımı göstermek için gözlerimi kısıtım.

“Şimdi, haydi bakalım. Yapalım şu işi.”

“Pekâlâ,” dedim. “Ama bu konuşma bitmedi.”

Daha çok ondan uzaklaşmak için harekete geçtim. Yanımda koşuyordu. “Pedala asıl, hızlı.” Bana yetişmesin diye pedala asıldıkça asıldım! Duyduğum son sözleri “Çene dik, gözler ileride,” idi.

Sonra sessizlik oldu. Pedal çevirmeye devam ediyordum ve birkaç saniye sonra Miah’nın artık orada olmadığını fark ettim. Bir an hissettim; yüzümdeki havayı, dünyanın içinde hızla akıp gitmenin vahşi ve insanı canlandıran coşkusu. *Tamamen özgürdüm*. Devam etmek istedim. E.T. gibi gökyüzüne havala-nana kadar hızlı, daha hızlı gitmek. Yeryüzünün, bulutların ve güneşin üstünde uçmak.

Birden pedallar ayaklarıma göre fazla hızlı ve şiddetli dönmeye başladı. Sert bir fren yaptım ve etrafımdan bir toz bulutu kalkarken, az kalsın takla atıyordum. Ama ayaklarımı yere sıkıca basıp dengemi sağladım ve ciğer dolusu öksürerek arkama dönünce, Miah’nın son hızla bana doğru koştuğunu gördüm.

Az kalsın beni deviriyordu ve ikimiz de gülmeye başladık. Ben durduğum yerde zıplarken bisiklete takıldım ve sonra ikimiz birlikte toprak yola yuvarlandık. Bir süre orada, ağaçlardan ve gökyüzünden oluşan tavana bakarak nefes nefese yattık.

Gözlerimizi kırıştıtarak maviliğe bakıyorduk. Kendime sessizliği kendi haline bırakmayı tembihledim. Bırakacaktım, Miah istediği zaman konuşsundu. Eğer isterse.

Kendimi sakinleştirdim. *Fikrini değiştirdi. Dünkü mesele buydu. Onu gerçekten tanıımıyorsun. İkiniz de ne kadar soyunursanız soyunun, asla tanımayacaksınız. Kendini çok fazla kaptırdığın zaman olacağı budur. En çok korktuğun şeyi –“Artık senden hoşlanmıyorum, hiçbir zaman hoşlanmadım ya da sevmedim çünkü sen sevilebilir değilsin– söylese bile, iyi olacaksın,* diyen zihnimi de susturdum.

Maviliğin tadını çıkardım ve kendimi en kötüsüne hazırlamayı bıraktım. Mavilik etrafımı kuşatana, damarlarımdan akıp beni bir parçası gibi oraya sabitleyene kadar hiç kıpırdamadan yattım.

Miah yattığı yerden, “Geçen hafta annem bir markette panik atak geçirmiş,” dedi. “Kız kardeşim dün oteli arayıp o zamandan beri yataktan çıkmadığını haber verdi. Ne işe gidiyor ne yemek yiyormuş ve Kenzie, her şeyi tek başına idare etmeye çalışıyormuş. Hiç haberim yoktu.”

“Şimdi iyi mi? Annen yani?”

“Olacak, artık ne kadar olabilirse. Hatırladığım ilk nöbette altı yaşındaydım ve ne olduğunu bilmiyordum. Oyun oynuyor sandım...” Sustu. “Dün oradaydım yani. Onunla ilgilenmek için Jacksonville’e gitmem gerekti.” Anlattığından fazlası vardı. Sözcüklerin arasında duyabiliyordum bunu.

Orada yatmaya devam ederken, çok ama çok alçak bir sesle “Nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim ve böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm,” dedim. “Ama bana gergin davranman, acısını benden çıkarman ya da ayak bağıymışım gibi davranman doğru değil. Yokmuşum gibi davranman da. Aklıma

gelen ilk şey, yanlış bir şey yaptığım, senin fikrini değiştirdiğin ya da aramızdaki şey iyi gittiği için her şeyi mahvetme ihtiyacı duyduğun oldu ve gerçek hikâyeyi bilmeyi tercih ederim. Bana karşı dürüst olursan, ben de sana dürüst davranırım. Bu sensin, bu da benim. Ya bunu böyle kabul ederiz ya da biter.”

Bir an gözlerime baktı. “Siktir.” Gözlerini yeniden göğe çevirdi. “Tamam.” İç geçirdi. Düşündüğünü, zorlandığını ve ne diyeceğini bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Sonunda, “Ben alışığım,” dedi. “Bu hep olur. Kendimi bildim bileli hep oldu, her defasında gittim ve durumu hallettim. Ama bu yaz bu adada sekiz hafta kalacaktım. Kendimle baş başa. Sekiz hafta. O kadar. Burada olacağım ve yapmam gereken işi herkesle ilgilenmek zorunda kalmadan yapabileceğim iki ay.”

“Ya ağabeyin? O daha büyük. Yardım edemez mi?”

“Daha büyüktü.”

“Efendim?”

“Ağabeyim daha *büyüktü*.”

Ne olmuştu, bu, konuşmaya hazır olmadığını iddia ettiği kalp kırıklığı mıydı, diye soramadan, “Bu her hafta sonu feribotla eve dönmediğim ilk yaz,” dedi. “Bir yıllığına gitmeye hazırlanıyorum ve yokluğuma alışmalılar. Ama annemin bana ihtiyacı varken nasıl gidebilirim? Mesele şu ki annem hasta ama ne yaptığını *bilmeyecek* kadar hasta değil. ‘Yani artık havalı bir hayatın var diye bize sırt mı çevireceksin? On yaşındaki kız kardeşine, onu burada kalacak ve ona bakacak kadar önemsemediğini söylemek ister misin, yoksa sen de baban gibi çekip gidecek misin? Sorun çıkardığın onca sene sana kim katlandı sanıyorsun? Elbette seni yetiştirdiğim bu evde olmaktansa, orada, bütün o zengin insanlarla olmayı yeğlersin.’” Nefesini uzun süredir tutuyormuş gibi bir ses çıkardı. “Sana çok aptalca gelecek, Kaptan ama sadece on sekiz yaşında olmak istiyorum. Siktirip gitme, kendi kararlarımı alma ve sürekli yetişkin olmak zorunda kalmama özgürlüğüne

kavuşmak. Ama ya gidersem ve bir şey olursa, daha kötü bir şey ve ben burada olmazsam diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Ya da ya Jacksonville’de kalırsam ve hiçbir şey olmazsa. İki ucu boklu değnek.”

Öyle bir hayatın onun için nasıl olacağını gözümde canlandırdım. Adanın olmadığı bir hayat. Ve maceranın. Güneşin aydınlattığı bir Jeremiah Crew’un olmadığı, sadece kapalı alanlarda çalışıp endişe ederek her gün biraz daha solan bir Jeremiah Crew’un olduğu bir hayat.

“Bu senin de hayatın.”

“Ama öyle değil. Hiçbir zaman da olmadı. Daima bir başkasının hayatı oldu.”

“Babam annemin kalbini kırdı,” dedim. “Bazen tek yapmak istediğim, üniversiteye gitmekten vazgeçip onunla kalmak ve onu bir daha kimsenin kırmayacağından emin olmak oluyor. Fakat annem bir yetişkin. Anne olan o. Ben gidip yapmam gerekenleri yapmalıyım.”

“Ama aramızdaki fark şu: Annen seni kendin için endişelenebil diye özgür bırakıyor. Gidip hayatını yaşamak istediğin için bencil hissetmemelisin. Bunu yapabilirsin. Ben bırak annemi, onları bırakacağımı bile bile kız kardeşlerimin gözlerine bile bakamıyorum. Bu yaz adaya gelmeden bir gün önce, kız kardeşim Channy bana kese kâğıdına sardığı bir hediye verdi. En sevdiği ve bebekliğinden beri onda olan bir pelüş hayvan. Her gece birlikte uyuduğu. ‘Gitmek zorunda kalma diye BeeBo’yu sana veriyorum,’ dedi.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için elimi uzatıp parmaklarımı onunkilere kenetledim. Uzunca bir süre, içimiz mavilikle dolarak, orada yatmaya devam ettik.

Birkaç dakika sonra dönüp ona baktım. “Sonbaharda ne yapacaksın? Gerçek cevap.”

“Rodeo ekibine katılıp işinin ehli bir kovboy olacağım.”

“NASA ve CIA’den önce mi sonra mı?”

“İkisinin arasında bir yerde.”

Bu konuyu hâlâ geçiştiriyor olması canımı sıktı. Ona gerçekten nereye gideceğini ve gerçekten ne yapacağını sormak istiyordum ama tek yaptığım orada yatıp göğe bakmak oldu.

Bir süre sonra “Shirley’le teknik olarak tanıştığını biliyorum ama Bram’le de tanışmanı istiyorum,” dedi. “Shirley’nin dediği gibi onlara yemeğe gitmeliyiz. Benimle tanıştıklarında nasıl bir baş belası olduğumu onlardan dinle.”

Beni içeri alıyor. Bu çok büyük bir olaydı ama içimden bir ses, fikrini değiştirip daveti geri alabilirmiş gibi, bunu büyütmememi söylüyordu.

“Çok hoşuma gider,” dedim rahat bir tavırla. “Jeremiah Crew, bana bisiklete binmeyi öğrettiğin için teşekkürler.” Oysa ona söylemek istediğim daha bir sürü şey vardı.

“Claudine Henry. Ben teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Doğrudum ve oturduğum yerden ona baktım.

Gözlerime baktı.

“Senin için.”

17. GÜN

Eski, mavi bisikletle markete vardığımda, ön kapıya çarpık bir el yazısıyla *ana karaya gittim, birazdan dönerim*, yazılı bir tabela asılmıştı. Kapı kolunu yokladım ama kilitliydi. Pencereden içeri baktım, sandalyeler masaların üstünde baş aşağı duruyordu ve Terri tezgâhın arkasında değildi.

Bir süre telefonun internete bağlanması için çabalayarak basamakta oturdum. Telefonu bir şu tarafa, bir bu tarafa uzatıyordum. Saz'i aramayı denedim ama telefon çekmeyince mesaj yazdım.

Seni aramamı istediğini biliyorum ve uğraşıyorum. Umarım iyisindir, herkes de hayatta ve keyiflidir. En çok da sen, Sazzy.

Mesajı tekrar okudum ve ekledim:

Sen ve Yvonne üniversite konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz? O Arizona'ya Prescott'a gitmeyecek miydi? Bu konuyu konuşuyor musunuz, yoksa hiç açmıyor musunuz? Birbirinizden ayrılmak zorunda kalmamak için Mary Grove'da kalmak istediğiniz oluyor mu hiç?

Mesajın gideceği bir yer yoktu ve her yolu denedim. Kapının ahşabında eski bir çivi gördüm ve onu söküp çıkardım. Daha önce hiç kilit kurcalamamıştım ama çiviye anahtar deliğine sokup işe yaramasını diledim. Kilit bana mısın demeyince, önce bir bacağımın sonra diğerinin üstünde durup telefonu göğçe doğru

uzattım. Ardından telefonu yere koyup amuda kalktım, eteğim başıma geçti ve dünya yapraklarla çiçeklerden ibaret, sarılı-siyahlı bir girdaba dönüştü. *Tek renk bunlar olsaydı dünya nasıl bir yere benzerdi,* diye düşündüm.

Birden uzun, tiz bir ıslık çalındı ve yuvarlanır gibi yere indim. Grady beni süzerek yanımdan geçiyordu. “Güzel iç çamaşırı.” Gülüyordu.

Eteğimin tozunu silkeledim ve balıkçı şapkamı başıma geri takıp eşyalarımı topladım.

“Ne iş çeviriyorsun, Claudette?”

Bir an, *neden bana böyle sesleniyor ki,* diye düşündüm. Ama sonra ona bu ismi söylediğimi hatırladım.

Az kalsın çılgınca ve aykırı bir şey uyduracakken vazgeçip, “Telefon sinyali yakalamaya çalışıyorum,” dedim.

“Telefona ihtiyacın varsa Dip’e de gelebilirsin, biliyorsun.”

“Telefonun çektiği tek yerin burası olduğunu sanıyordum.”

“Bazen, şansımız yaver gittiğinde, dış dünyaya oradan da ulaşabiliyoruz.”

Bana ağırlaşmış göz kapaklarının altından yan yan bakışında ve bayağı ama pürüzsüz bir tonlamayla, *Dip’e gel,* deyişinde bir şey vardı.

“Hayır, sağ ol,” dedim.

“Senin kaybın.”

Bisiklete atladım ve hafifçe sarsılarak yola çıktım.

Arkamdan, “Ya da benim,” diye seslendiğini duydum.

Eve dönüş yolunda, patikanın dışına, sık ağaçların arasına yayılmış bir grup kampçının yanından geçtim. Az kalsın durup yollarını mı kaybettiler diye soracaktım ama sonra yerden –yakın zamanda yaşanan bir kasırganın kurbanı olan– molozla kırık dalları toplayıp yolun yan tarafına yığdıklarını fark ettim. Biri başını kaldırıp bana baktı, sonra eğilip çalışmaya döndü.

'Tam yoluma devam edecektken, birinin bağırdığını duydum. Yukarı baktım. Miah üstü çıplak bir halde yeşil meşelerden birinin üst dallarına tünemişti ve bir eliyle kampçılara –kampçı değil, Outward Bound çocukları olmalıydılar– bir şey işaret ederken 'Tarzan kadar rahat görünüyordu. Ağacın dalları arasına sıkışmış ölü bir dalı çekerken, kol ve omuz kaslarının gerilmesini seyrettim. Dal sıkıştığı yerden birkaç saniye içinde kurtuldu ve yere düştü.

Bisikletin iki yanında yere basıp Miah'nın kendini tamamen işe kaptırmış halini seyretmekten kendimi alamadım. Huzurlu ve mutlu görünüyordu. O kadar mutlu görünüyordu ki onu rahatsız etmek ya da o mutlu ruh halinden çıkarmak istemediğim için ona seslenmedim. Olduğu yerde kalsın istedim.

Addy'nin evinde yediğim erken akşam yemeğinin ardından Miah'yla birlikte gün batımında kum tepelerinde, tepelerin arasındaki bu farklı dünyanın kanyon ve girintilerinde yürüyüşe çıktık. Yol daralınca Miah'nın arkasında kalıyor, batmak üzere olan güneşin altın rengi ışığının saçlarına ve tenine tutunmasını seyreliyordum.

Gerçekten başka bir dünyadaymışız gibi davranırken, Miah, "Geceyi seninle geçirmek istiyorum," dedi. "Baştan sona bütün geceyi. Yatağında seninle. Senin yanında uyanmak ve o saçların sabah nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Ve başka sorularım da var. Onlar gerçek çil mi yoksa sen mi boyuyorsun? Ve ne kadar gürültülü horluyorsun?"

"Öncelikle, çiller hakiki. Çıkmadıklarını artık anlamış olmalısın. İkinci olarak, ben horlamam. Üç, annem buna asla razı gelmez."

"O zaman ben sizde kalırım."

"Bundan da hoşlanacağını sanmam."

"Neden beni size davet etmiyorsun? Sonra ne olacağına bakarız."

18. GÜN

İlk ve son partimi yedinci sınıfta vermiştim. Saz ve ben günlerce süslemeler ve davetiyelerle uğraşmış ve en azından ikinci aşamaya geçmemizi garantilemek için, Dolapta Yedi Dakika, Şişe Çevirmece ve Ben Hiçbir Zaman oyunlarını bir araya toplayan Twister büyüklüğünde bir kutu oyunu yaratmıştık. Partiye sınıftaki herkesi davet etmiş ve bütün akşamı âşık olduğum çocuğun (Zachary Dunn) âşık olduğu kızla (Harriet Loos) bir köşede öpüşmesini seyrederek geçirmiştik.

Jared'ı otelin mutfağında, lavabo başında bulaşık yıkayıp kurularken buldum.

“Yarın akşam insanları bize davet ediyorum ve senin de gelmeni isterim.”

“Saatini söyle, yeter. İçki getirebilirim.”

“Annem de olacak, bu yüzden ne kadar içki içileceğinden çok emin değilim.”

“Meşrubat o zaman. Belki mutfaktan biraz tatlı da kaçırabilirim.”

Wednesday içeri girdi ve lavaboya biraz daha kirli tabak bıraktı. “İnsanlardan kastın, Jared, ben, sen ve Miah mı?”

“Ve Emory.”

Burnuma bir koku geldi. Ot gibi bir koku. Sonra tenimde bir hava akımı hissettim, Grady yanımdan geçiyordu. “Sabırsızlanıyorum,” dedi.

Onu davet etmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, “Harika,” dedim. “Bir de Grady olacak anlaşılan.”

Wednesday, Jared’a baktı. “Bu kadar zorlamasaydı daha çekici olabilirdi.”

Jared bana, “Orada olacağız,” dedi.

18.00’dan sonra annem beni mutfağı karıştırırken, parti için ana karadan sipariş vermeye ihtiyacımız var mı diye elimizdeki atıştırmalıkların dökümünü çıkarırken buldu. Bir cips paketini havaya kaldırarak bana yardım etmeye başladı. Başımla onayladım. Bademleri gösterdi. Başımı hayır der gibi salladım. Çocukluğumdan beri yaptığımız bu kusursuz, uyumlu dansı bir süre sürdürdük.

Boğazını temizledi. “Demek Jeremiah.”

“Jeremiah. Bazen Miah olarak da geçer. Ama asla J. Crew değil.”

“Bunu bildiğim iyi oldu. Onunla çok sık görüşüyorsun.”

“Bana evde karalar bağlamamamı söylemiştin.”

“*Karalar bağlamak* deyimini kullanmadığımdan eminim ama pencere pervazındaki sedirinden kalktığını görmek güzel.”

Bir kutu meşrubat açtım ve birazını annemin bardağına boşalttım. Kendiminkini kutudan içtim. Söyleyeceklerini bekledim.

“Malum konuşmayı yapalı uzun zaman oldu.”

İşte başlıyordu. “Hatırlıyorum. Her şey yolunda.” Beşinci sınıftaydım. Annem odama gelmiş, yatağıma oturmuş ve seksle ilgili bütün sorularımı cevaplamıştı. Ertesi gün bana *Our Bodies, Ourselves* (*Bedenlerimiz, Benliğimiz*) adlı kitabı vermişti ve ondan mastürbasyonu öğrenmiştim. Beşinci sınıf boyunca sadece benim bildiğim mucizevi bir gizli hobi gibi, neredeyse her gün

yaptım. Elimi, elektrikli diş fırçamı, pelüş hayvanlarımı ve sür-tünebileceğim her şeyi kullandım. Bütün o sürtünme sonucu pelüş hayvanlarımın boyunları eğilmişti.

Annem şimdi "Sana bir şey sormayacağım ama yanında olduğumu biliyorsun," diyordu. "Ve lütfen bana güvende olduğunu söyle."

"Bir şey olsaydı, güvende olurum. Aptal değilim."

"Bunu biliyorum."

Benimle tersler gibi konuşmuştu. Benim ona ters cevap vermem gibi.

"Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim."

Yanına oturdum ve iki Lleweleyn kadını olarak içeceklerimizi içtik. Aynı oturuş şekli, müzik dinliyormuşuz gibi aynı ayak sallama şekli. Aramızdaki onca mesafeye rağmen, hâlâ birbirimize çok benziyorduk.

"Bana ondan bahsetmek ister misin?"

"Hayır."

"Kaç yaşında?"

"Yaşıtlız."

"Daha büyük görünüyor."

"Ama değil."

"Üniversiteye gidecek mi?"

"Sanırım bu yıl boşa kalacak. Buraya insanlara yardım etmek istediği için Outward Bound'da çalışmaya gelmiş." Kendisinin de başlangıçta onlardan biri ya da ıslahevi çocuğu olduğundan bahsetmedim. "Gerçekten yetenekli bir fotoğrafçı. Çok fazla güzelliğin olmadığı yerlerde fotoğraflar çekiyor ve onları güzelleştiriyor."

Muhtemelen onu her annenin rüyası bir genç gibi anlatmıştım çünkü -insanların içini özellikle de benim içimi okuma yeteneği

sayesinde- hayatını pekâlâ medyum olarak kazanabilecek olan annem, "Vay canına. Çok ciddi görünüyor," dedi.

"Hem ciddi hem değil. Sadece yazlık."

"Kendi ilk seferimi hatırlıyorum," dedi annem.

"Ah Tanrım."

"Adı Ryan'dı ve benden bir yaş büyüktü. Onun başıma gelen en müthiş şey olduğunu düşünürdüm. Son sınıfa geçmiştim, o da Teksas'ta üniversiteye gitti ve kız arkadaşı olarak kalmamı istediğini söyledi. Sanırım gittikten sonra beni sadece iki kez aradı. Sürekli meşguldü ve daha sonra ailesini görmek için eve döndüğünü ama bana geldiğini haber vermediğini öğrendim. Yıkılmıştım. Yazın gönlümü tekrar kazanmaya çalıştı ama artık benim için bitmişti."

Babamı ve annemin farklı bir hayat yaşama olasılığını düşünerek, "Başka birini beklemiş olmayı mı yeğledin?" diye sordum.

"Hayır. O zaman Ryan benim için her şeydi. Ama bu çok kişisel bir karar. Çok fazla erkekle birlikte olmadım, Claude ama şanslıydım, hepsi de iyi insanlardı."

Sustu, benim bir şey söylememi beklediğini biliyordum.

"Seninle onun hakkında konuşmayacağım," dedim. Ama keşke, *sanırım bu çocuğu seviyorum. Ama onu sevmek istemiyorum çünkü iki hafta sonra vedalaşmak zorunda kalacağız ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim. Bu yüzden onu sevmemeye çalışıyorum. Miah ile sadece birlikte olup eğlenmeye ve ona fazla bağlanmamaya çalışıyorum. Böyle yapmam gerekir, değil mi? Alannis öyle yapıyor ve on iki yaşından beri birileriyle çıkıyor, diyebilseydim.*

"Benimle her zaman konuşabileceğini bildiğin sürece, mecbur değilsin."

İkimiz de sallanan ayaklarımıza baktık.

Annem, "Addy bizi görmeye gelecek," dedi.

"Ne zaman?"

“Pazar günü.”

Bunu bana neyin sordurduğunu bilmiyordum ama “Babam gelmiyor, değil mi?” dedim.

“Hayır.”

“İyi.”

19. GÜN

Oturma odasında yere oturmuş Jared, Wednesday, Emory ve Grady ile birlikte Jenga oynuyordum. Grady'nin beyaz saçları gözlerinin önüne düşüyordu ve sol elinde kafatası şeklinde üç yüzük vardı. İnce, uzun parmakları bir örümceği hatırlatıyordu.

Emory, "İlk seferinde on beş yaşındaydım," dedi. "O zaman aklımın başımdan gittiğini sanmıştım. Ama şimdi on dokuz yaşında tecrübeli bir adam olarak geriye dönüp baktığımda..."

Wednesday ona doğru sesli olarak öksürdükten sonra öne eğildi ve kuleyi devirmemek için bloklara hafifçe vurdu.

Emory koluna vurunca, Wednesday ellerini hızla geri çekti. Kule sallandı ama devrilmedi. Çocuğun omzuna şaka yollu vurdu. "Pislik."

Emory güldü. "Dediğim gibi, şimdi geriye dönüp baktığımda, *evet, bildiğin faciaymış*, diyorum. İkimiz de ne olduğunu anlamamıştık."

O sırada Miah tuvaletten dönüp yanımdaki yerine geri oturdu. "Ne kaçırdım?"

"Nasıl kaybettiniz konusu," dedi Wednesday. "Özellikle ne zaman ve anlatmak içinizden gelirse, kiminle." Miah'ya ve bana bakıp gülümsedi. Bir anda bütün vücudum taş kesildi çünkü elbette bunu kasten yapıyordu. "On yedi yaşındaydım," dedi Wednesday. "Adı Nicholas'tı. Bekleyebildiğim kadar beklemiştim."

Kız kardeşlerim kendilerini evliliğe saklıyor ve ailemin benim de sakladığımı sandığından eminim. Bu konuyu hiçbiriyle konuşamam çünkü muhtemelen evlatlıktan reddedilirim.”

“Bu yüzden mi onlardan önce davranıp kendini uzaklara sürdün?”

Wednesday’in parmağı bloklardan birinin üstünde kalakaldı. “Belki.” Bloklardan biri yerinden oynayınca, onu yavaşça iterek çıkardı, kulenin tepesine koydu ve arkasına yaslandı. “Ya sen?” dedi Miah’ya bakarak.

“Ne olmuş bana?” diyen Miah arkasına yaslandı ve kuleyi önce bir gözüyle, sonra diğeriyle süzdü. Ayağımı gıdıkladı.

“İlk seferinde kaç yaşındaydın?” Wednesday’in gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Bir an içim, kalkıp banyoya koşma isteğiyle doldu çünkü benden önceki kızları dinlemek istemiyordum.

Miah nazik ama soğuk bir sesle “Bir beyefendi yaşadıklarını anlatmaz,” dedi.

İkisi de gözlerini kırpmadan uzun uzun bakiştılar.

“Ben anlatırım,” diyen Grady, doğrulup öne uzandı. Kulenin yıkılması umurunda değilmiş gibi rahat hareketlerle çektiği bloku en üste bıraktı. “On üç yaşındaydım. Adı Bridget’ti. Brittany de olabilir.”

Jared başını salladı. “Dostum. Birazcık saygı.”

Grady ona gözlerini kırıştırarak baktı. “Ne?”

“Ya bok çuvalı gibi davranmak konusunda gerçekten çok iyisin ya da gerçek bir bok çuvalısın.”

Emory, Grady’ye “Sadece kızlarla mı oldun?” diye sordu.

Grady bir avuç cips aldı. “Çoğunlukla kızlarla. Hatta bir kız arkadaşım var.” Bu sözleri hepimizi sessizliğe gömdü. “Ana karada yaşıyor. İlişkimiz beş yıldır bir dargın bir barışık sürüyor.”

Wednesday “Buraya hiç geliyor mu?” diye sordu.

“Savannah’da yaşıyor. Onu okul zamanı göreceğim.” Grad-y’nin SCAD’ye, yani Savannah Sanat ve Tasarım Üniversitesi’ne gittiğini, heykel ve sahne sanatları eğitimi aldığını o zaman öğrendik. Bu, dış görünüşe aldanmamak gerektiğinin iyi bir örneği idi.

Jared’la birlikte mutfağa içecek almaya gelmiştik ve olduğumuz yerden diğerlerinin Twister oynadığını görebiliyordum. Miah ile Wednesday’in kolları, bacakları ve vücutlarının diğer kısımları üst üste binerken, onlara bakmamaya ve aynı pozisyonları farklı aktivitelerde kullanmış olduklarını düşünmemeye çalıştım.

Jared da oturma odasına baktı, sonra bana döndü. “Sakın onlara söyleme ama sadece bir kişiyle yattım. Geçen yıl. Yirmi yaşımdaydım.”

“Söylemem. Bence çok hoş bir şey.”

“Asla bir yere varmayacaktı ama fena değildi. Demek istediğim, seksti işte. O istedi. Ben istedim. Ne olacağını biliyorduk. Ne olacağı konusunda anlaşmıştık denebilir. Ama sanırım bir dahaki sefere seks yaptığımda âşık olmak istiyorum.”

Kapı arasından Wednesday’in Emory’yi de kendisiyle birlikte aşağı çekerek yere yığılmasını izledim. Miah neredeyse amuda kalkmıştı ve bu hali aklıma kumsalda amuda kalktığı zamanları ve ay ışığında çıplak yüzdüğümüz geceyi hatırlattı.

“Aşk işleri karıştırıyor. Bu hep söylenir ama doğru,” dedim.

“Hiçbir şey olmamasındansa karmaşayı tercih ederim.” Bir bardağa buz koyup bana uzattı. “Pekâlâ.” Bana dikkatle baktı. “Son zamanlarda seni pek görmüyoruz.”

“Maceralara çıkıyoruz.”

“Ne hoş. Seni bulduğu için seviniyorum çünkü o iyi bir çocuk ve sen onu mutlu ediyorsun.”

“Ben de onu bulduğum için mutluyum.”

Bardakları doldurmama yardım etti. Oturma odasından bağırışlar geldi. Kahkaha sesleri.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi Jared. “Wednesday konusunda yani. Seninle olan ilişkisi çok farklı.”

“Teşekkürler.” Ama bunu derken içimden, *benimle farklı olmasının ne önemi var ki*, diye geçiriyordum. *Onunla bir geleceğimiz yok ki.*

Jared aklımdan geçenleri okur gibi, “Yakında gidiyor, değil mi?” dedi.

“Evet.” *On üç gün sonra.*

“Ne yapacaksınız?”

“Bilmem. Bunu pek konuşmadık. Sadece şu ana odaklandık.”

“Umarım bir yolunu bulursunuz. Çok komik. Burada tuhaf, küçük bir aile gibiyiz. Uyumsuz Oyuncaklar Adası gibi.”

Miah ile Emory aynı anda devrilirken, oturma odasından yine kahkahalar yükseldi. Wednesday telefonuyla fotoğraf çekerken, Grady sehpanın çevresinde zafer turu atıyordu.

“Evet, sanırım öyle,” dedim. Ve bu ailenin bir parçası olmaktan hoşnuttum.

Gece yarısına doğru herkes gitti ve Miah sona kaldı. Ön kapıda, gerekenden biraz daha yüksek bir sesle “İyi geceler, Kaptan,” dedi. Sesi, annemin odasını hedef almıştı.

“İyi geceler, Miah,” dedim, annem yirmi dakika önce yatmış olmasına rağmen.

Miah beni öptü ve karanlığa doğru yürüdü. Annemin bizi dinliyor olması ihtimaline karşı kapıyı arkasından sertçe kapattım. Oyalararak ışıkları söndürdüm ve kendime bir bardak su doldurdum. Yatma vakti rutinimdi bu. Pencere pervazındaki sedirden defterimi aldım. Dişlerimi fırçaladım. Yüzümü yıkadım. Karahindiba’ya ödül maması verdim. Odama gidip kapıyı tıkırtıyla kapattım.

Pencerem tıklatıldı. Miah camın diğer yanındaydı. Açtım. “Böcekler az kalsın beni çiğ çiğ yiyecekti,” dedi.

Yatağımda, Miah’nın üstündeydim ve gülüyordu. Eğilip onu öptüm ama geri çekildiğim zaman, yüzünde bir ifade belirdi. Emin olmak güçtü ama mutlulukla başka bir şeyin –belki sevginin– karışımı gibiydi.

“Neden Nasıl Kaybettin oynamadın?”

“Çünkü on iki yaşında değilim.” Beni bir kez daha öptü ve yüzünde yine o ifade vardı.

“Keşke onunla yatmış olmasaydın. O zaman onunla arkadaşlık etmek çok daha kolay olurdu.”

“Keşke.”

“Kaç tane oldu? Kızlar yani?” Ve bunu sorarken, kalbim hızla çarpıyordu. İçimden, *söyleme, lütfen söyleme*, diye geçirdim.

“Neden?”

“Sanırım sıralamadaki yerimi bilmek istiyorum.”

“Öncelikle, ben sıralama yapmam. Ve düşündüğün buysa, bir liste yok. İkinci olarak liste yapacak kadar çok insan da yok. Issız bir adada bulunmadığım zamanlarda yetişkin bir kadına ve dört kardeşime tam zamanlı bakıcılık yaptığım söylenebilir.”

“Özür dilerim.”

“Sorun değil. Sen bana sıralamadaki yerimi söylemek ister misin?”

“Birlikte olduğum tek erkek sensin.”

“Ama birlikte takıldığın tek erkek değilim.”

“Çok geride kaldı sanki. Onlarla başka bir insan takılmış gibi.”

Gerçekten de öyleydi. Shane Waller, Matteo Dimas ve Wyatt Jones; hepsi başka birinin hayatına girmiş erkekler gibi geliyordu.

“Viyana ıstıridyesini hiç duydun mu?” diye sordum ona.

* * *

Beş dakika sonra *The Joy of Sex*'i karıştırıyorduk ve çizimleri inceleyip kadın düşmanı bölümleri birbirimize fısıldayarak okuduk. Miah bana onuncu sınıftaki İspanyolca öğretmenim Bay Hernandez'in komik hallerini hatırlatıyordu ve gülmem duyulmasın diye yüzümü yastığa gömdüm.

"Tanrım, bu kitap gerçekten korkunç," dedi. "Ama pozisyonlar... ilginç." Birini bana gösterdi. Başımı hayır der gibi salladım.

"Daha iyileri var," diyerek kitabı elinden aldım.

Twister'in oyun tahtası olmayan halini anımsatan *flanquette*'te karar kıldık. Kitap bize çok fazla bilgi sağlamıyordu ve Miah daha ilk anda burnuna, gözüne ve çenesine tekme yedi. Benim baldırıma da kramp girince karşısında memelerim açıkta dolaşmak aklımın ucundan bile geçmeyeceği için, çarşafa sarılı bir halde yerde zıpladığım bir mola vermek zorunda kaldık.

Kramp bir süre sonra geçti. Toparlandık. Tekrar yatağa çıktım ve bir daha denedik. Miah bu kez de yüzüne tekme yedi ve ben bir gümbürtüyle yataktan düştüm. Ben yerde, o yatakta, donakaldık ve sessizliği dinledik. "Sanırım daha az gürültülü bir şeye ihtiyacımız var," dedim.

Tekrar yatağa uzandım, Miah kitabı yatağın altına, görme-yeceğimiz bir yere itti. "Belki de bu, sana yaptığım araştırmadan bahsetmek için iyi bir zamandır." Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Ne tür bir araştırma?"

"Cinsel araştırma."

"Porno gibi mi?"

"'Kadınınıza Nasıl Haz Verebilirsiniz?' ve 'Hanımefendiye İyi Baktığınızdan Nasıl Emin Olabilirsiniz?' gibi gerçek, eğitsel makalelerden bahsediyorum. Sanırım konu kız arkadaşınızı tatmin etmek olunca, öğrenmenin sonu yok."

"Bu araştırmayı ne zaman yaptın?"

"Adadan son ayrılışımda."

"Bir şey öğrendin mi peki?"

“Hiçbir şey öğrenmedim.” Telefonuma uzandı. “Alabilir miyim? Eğitsel amaç için?” Başımla onay verdim. Dirseğinin üstünde doğruldu. Yazılanları okur gibi yaparken, ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. “Aslında, bu doğru değil. Klitoriste seksen bin sinir ucu varmış.”

“Pekâlâ. Bunu bilmiyordum.”

“Ayrıca: ‘Direkt temastan hoşlanmayabilir.’ Biri, ‘Onun vücudunu kendinize rehber edinin,’ diyordu.” Bunu söyledikten sonra uzandı ve ekranı kaydırır gibi yaptı. “İşe yaramaz. İşe yaramaz. İşe yaramaz.” Durdu ve telefonumu odanın karşı tarafına fırlatır gibi yaptı. Sonra eğilip beni öptü. “Her santimini görmek için ışığı açmak istiyorum.”

Elini tutup bacaklarımın arasına koydum ve parmaklarını kendi parmaklarımı yerleştireceğim gibi yerleştirdim.

“Kadınına nasıl haz vereceğini öğrenmek istiyorsan,” dedim, “sorman yeterli.”

Bir süre sonra o da aynısını yaptı ve elimi yönlendirerek ne zaman, nereye ve nasıl dokunacağımı gösterdi.

Sonra yüzlerimiz birbirine dönük halde yan yana yatarken, “Seks sana ne hissettiriyor?” diye sordum.

Elimi tutup avuçlarımızı parmaklarımız birbirine değecek şekilde bastırdı. “Tanrım, Kaptan, bir kız için çok büyük ellerin var.”

“Soruma cevap ver.”

Parmaklarını benimkilere kenetledi. “Bilmem. Eskiden kimsenin beni kendimden daha iyi beceremediğini söyledim ama sonra sen geldin. Sanırım bana vücudumun her santimetrekaresinde giderek artan, sonra tek bir noktada toplanan ve infilak edip tuzla buz olacaktım gibi hissettiren bir basınca benziyor. Ama iyi bir basınç. Ve infilak ettiğim zaman sanki, neydi adı, Atlas gibi sırtımda otuz ton yük taşıyormuşum da

dünyayı sadece taşımak yerine kafamın üstüne kaldırıp onu başka bir güneş sistemine fırlatabilirmişim gibi bir his oluyor. Gün doğumunun, gün batımının ve kusursuz bir gelgitin bir araya toplanmış hali.” Elimi bıraktı ve parmaklarını kavislerimin üzerinde dolaştırmaya başladı. “Senin için nasıl?”

“Hani şu kamyonetin farlarını söndürüp giderken bir milyon ateş böceği gördüğümüz geceyi hatırlıyor musun? Hepsini teker teker yakalayıp bir kavanoza koymuşsun ve ışık saçmaya başladıkları anda kapağı açıp hepsini özgür bırakmışsın gibi.”

Islık çaldı. “Cevabımı değiştirmem için çok mu geç?”

“Evet.”

“Bunu bir gün bir kitaba koymalısın, Kaptan.”

“Belki koyarım.”

“Benden bahsettiğini anlarım.”

“Ya da belki kimle olsam böyle hissedeceğim.”

“Hiç sanmam.”

Bir süre ellerim saçlarında, teni tenimde, öpüştük. Koridorun ucundaki annemi unutup Miah’nın sıcaklığına odaklandım.

Birkaç saniye sonra Miah, “O makalelerden birinde ilginç bir tavsiye vardı,” diye fısıldadı.

“Neymiş o?”

“Vücudunun geri kalanını unutmayın,” dedi kulağıma.

Bir süre sonra baş ucu komodinime uzanıp çekmeceyi karıştırdım. Oraya sakladığım kese kâğıdından bir jöleli kurabiye alıp Miah’ya verdim.

“Nedir bu?”

“Mary Grove, Ohio’dan bir lezzet.”

Kurabiyeyi ağzına attı ve gözlerini kapadı.

“Kasabadaki küçük bir pastaneden. Joy Ann Pastanesi. Yeryüzünün en iyisi. İçerisi şeker, doğum günleri ve her tür mutlu kutlama kokar.”

Ona pastanenin sahibi olan aileden, her gün yer fıstığı ezmeli bir kurabiye almak için kapının önünde bekleyen sincaptan, son altı yıldır babamla tekrarladığımız gizli sabah ritüelimizden bahsettim.

“Müthiş bir kurabiye,” dedi.

Ona bir tane daha uzattım, kendime de bir tane alıp çekmeceyi kapattım. Yeniden Miah’ya sokulup başımı göğsüne dayadım. Bir süre öyle yattık. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını ve saçlarının yanağımı gıdıkladığını hissediyordum.

“Ateş böcekleri gibi ama aynı zamanda yazmak gibi de,” dedim. “İnsan gerçekten iyi, doğru bir cümle, paragraf ya da sahne yazdığı zaman, her şeyi yapabilirmiş gibi yenilmezlik hissine kapılıyor. Bu, bir süper gücün olmasına benziyor ve o anda sana kimse dokunamazmış gibi geliyor. Senden iyisi yokmuş gibi. Sen bana böyle hissettiriyorsun, Jeremiah Crew. Benden iyisi yokmuş gibi.”

Saçlarımı okşadı. Parmakları omurgamın üzerinde daireler çizerek sırtımdan aşağı kaydı. “Yok,” dedi.

20. GÜN

Bram ve Shirley Bailey, adanın kuzey ucunda yaşıyordu. Ana Yol'dan kuzeye doğru ilerlerken, VAHŞİ BÖLGE. SADECE BÖLGE SAKİNLERİ GEÇEBİLİR. İZİNSİZ GİRİLMEZ yazan bir tabelanın önünden geçtik. Miah durmadan yola devam etti. Buradaki orman, Addy'nin evinin ve otelin etrafındakinden daha yabaniydi. Palmiyeler ve yeşil meşeler çam ağaçlarına karışıyor, yol, yemyeşil bitki örtüsünün altında yer yer görünmez oluyordu.

Tek odalı Baptist kilisesinin yanı sıra bir zamanlar Clovis Samms'e ait olan otelin kalıntılarının ve yakındaki bataklığın zaman içinde şekillendirdiği, Amerikan yerlilerine ait tören höyüklerinden oluşan dört bin yıllık Shell Ring'in önünden geçtik. Miah bölge kazılsa, Kolomb dönemi öncesi aletler ve çömlek parçaları bulunabileceğini söyledi.

Baileyler, Belle Hammock adında bir bölgede, geniş pencereleri ve kocaman bir verandası olan, teneke çatısı akşamüstü güneşinde ışıldayan, büyükçe, kırmızı bir evde yaşıyorlardı. Arka bahçeye, etrafında büyüyen bitki ve çiçekler gibi topraktan fışkırdığı hissini uyandıran bir okul otobüsü park edilmişti.

Bram ellili yaşlarda, kır saçlı, tıknaz bir adamdı. Yıpranmış kahverengi bir teni ve az önce bir espri duymuş gibi alaycı bir

ifadesi vardı. Ağzı milim kıpırdamasa da gözlerinin içi gülüyordu ve görür görmez ondan hoşlandım.

Shirley kollarını açıp beni kucaklarken başımın üstünden Miah'ya, "Nihayet onu buraya getirebildin," dedi.

Sineklikli verandada oturup istiridyeleri limon sosu eşliğinde mideye indirirken, Shirley, bize adayla ilgili hikâyeler anlattı. "Senin bir Blackwood olduğunu söyledi," dedi başıyla Miah'yı işaret ederek.

"Uzaktan akrabayız. Ben fakir olanlardanım. Adımı büyük büyük teyzem Claudine'den almışım."

"Onu küçüklüğümden tanırım. Öyle asil bir duruşu vardı ki kraliçe olduğunu sanırdım ve köpekleri peşinden hiç ayrılmazdı. Kemerinde daima bir tabanca taşırdı. Tabancanın çok eskiden kaldığını ve annesinin kendini öldürdüğü tabanca olduğunu iddia edenler vardı."

"Gerçekten ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Tillie'ye mi?" Bram tabaklarımıza biraz daha istiridye koydu ve sosu bana uzattı.

"Gerçek Güneylilerden bekleneceği gibi, sonrasında kimse bu konuyu konuşmadı," dedi Shirley. "Ama muhtemelen bebeğini kaybetmesiyle kötüleşen bir lohusa depresyonuydu. Gerçi insanlar böyle demediler. 'Ah zavallı Tillie. Duydunuz mu? O zavallı genç kadın kalp kırıklığından ölmüş.'" Shirley bana gülmüseddi. "Onu severdin. İyi bir insandı. Kıpır kıpır. Nazik. Çok komik ve eğlenceli. Hayat dolu. O kadar hayat doluydu ki." Başını salladı. "Büyük büyükannem Clovis belki de en yakın arkadaşındı. Tillie'nin ölümü ona çok ağır geldi."

"Büyük büyükanneniz şifacıymış."

"Elli iki yıl boyunca. Öldüğünde yüz yaşındaydı."

Sonra ona atalarını; Clovis ile deniz feneri bekçisi Aurora'yı, hikâye anlatıcısı ve koleksiyoncu Beatrice'i sordum.

Shirley masadan kalkıp oturma odasına gitti ve bir şey arar gibi ellerini beline koyup kitaplığın önünde durdu. Bram, "En alt raf, sondan üçüncü," dedi ve bize göz kırptı.

Shirley eğildi, raftan bir şey aldı ve bir fotoğraf albümüyle masaya geri döndü. "Bu adam," dedi başıyla Bram'i işaret ederek. "Her zaman, her şeyin yerini bilir."

"Ama bu iyi bir şey," dedi Bram ona. Sonra bize döndü ve "Bu kadın yüzüne yapışık olmasaydı burnunu bile kaybederdi," dedi. Ama sözcüklerin ardında ona duyduğu sevgi anlaşılıyordu.

Shirley oturdu ve fotoğraf albümünü açıp önüne doğru itti. Parmağıyla yerinde –poz vermek için bile– durmakta zorlanır gibi görünen beyaz giysili bir kadının siyah beyaz bir fotoğrafının üstüne vurdu. "Bu Clovis. Ondan bize kalan tek fotoğraf."

Clovis'le uzun uzun baktık. Yaşadığı, Beatrice kayda geçirmeye başlamadan çok önce toplamaya başladığı ve ölümlerinde yanında götürdüğü onlarca hikâyeyi düşündüm.

Konuşma Baileylerin Outward Bound'daki çalışmalarına kaydı. Miah'yla tanıştıklarında, on altı yıldır örgüt için çalışıyorlardı.

"Bunun kadar baş belası birini daha görmedik," dedi Bram kadehini Miah'ya doğru kaldırarak. "Buraya ilk geldiğinde, Shirley beni her gün istifa etmekle tehdit ediyordu."

Miah bana baktı. "Sana söylemiştim." Kendini işaret etti. "Baş belası."

Shirley başım salladı. "Ama öfkесinin ve kırgınlığının altındaki iyiliği görebiliyorduk. Genellikle, yeterince dikkatli bakarsan, insanların içinde saklı duran iyiyi görebilirsin."

Miah, "Sizden önce kimse onu aramaya uğraşmadı," dedi.

Ve birden onu, istese de istemese de herkesle uğraşmak zorunda olan on üç yaşındaki haliyle görür gibi oldum. Başka insanların hayatları daha önemli olduğu için, asla kendine ait bir hayatı

olmayacağına inanan bir oğlan çocuğu. Ona uzattığım elimi, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, sohbetten kopmadan tuttu.

Sonra onlar da bana kendim hakkında sorular sordular. Sonbaharda nerede üniversiteye gidecektim, ne okuyacaktım, annem ne tür çalışmalar yapıyordu? Babamı sormadılar, o nedenle Miah'nın onlara neden adada olduğumu anlatıp anlatmadığından emin olamadım.

Tatlıya geçince, sohbet yine Outward Bound'a döndü.

"Siz de yaz sonunda gidiyor musunuz, yoksa yıl boyu burada mı kalıyorsunuz?" diye sordum.

Shirley, "Yakında bununla Montana'ya gidiyoruz," dedi. Önce Bram'i kastettiğini sandım ama Miah'ya bakıyordu. "Rehber olarak ilk senesi."

Miah'ya baktım. Gözlerini tabağına dikmişti.

"Müthiş," dedim. Turta boğazımda kaldı. Su içtim. Yutkundum. Ama yumru gitmek bilmedi.

Sonrasında kamyonetle dönerken Outward Bound'dan hiç bahsetmedik. Miah konuyu açmaması gerektiğini düşünür gibiydi, ben de hayatta açmayacaktım ve bu önemli değilmiş gibi davrandık. Kendime bilmediğim bir şey öğrenmediğimi söyledim. Miah iki haftadan kısa süre içinde adadan ayrılacaktı. Nokta. Bu değişmemiştii.

"Çok sessizsin, Kaptan," dedi.

"Özür dilerim."

"Bram ve Shirley seni sevdiler."

"Ben de onları sevdim."

İçimden, *sevgi her şeyi karmaşık bir hale getiriyor*, diye geçirdim. *İnsanın canını yakıyor, şüpheye düşürüyor ve hiç sevmemiş olmayı diletiyor. Kötü ya da şaşırtıcı bir şey olmasın diye gözünüzü sürekli açık tutma isteği uyandırıyor. Canınızı yakmaktan başka bir işe yaramayacağı için bir daha hiç kimseyi sevmeme isteği.*

“Bana Montana konusunu sormak istiyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

NASA ve CIA hakkında şakalaşmak başka bir şeydi, gerçeği bilmek bambaşka. Çünkü gerçek, onu gözümde ülkenin diğer ucunda yapması gereken şeyi yaparken canlandırmak demektir. Ben New York’ta yeni arkadaşlar edinip başka çocuklarla tanışırken, Miah da Montana’da yeni arkadaşlar edinecek ve başka kızlarla tanışacaktı. Ve Saz’in de Chicago’da yeni arkadaşlar edineceğini unutmamalıydım. Ve Ohio’daki babam ile Ohio’dan başka bir yerdeki annemi. Hepimiz farklı yerlerde, birbirimizden uzak.

Birden o ana dek düşünmediğim her şey, önüme diziliverdi. Asma köprü kalktı, kapı indi. Şatomdan dışarı bakıyordum. Ben onu görebiliyordum ama o, beni göremiyordu.

“Tamam.” Yavaşladı, durdu, kamyoneti çevirdi ve yeniden kuzeye saptık.

“Nereye gidiyoruz?”

“Demek buradasın, Kaptan. Gittin sandım.”

“Buradayım.”

“O zaman benimle gel.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Bram ve Shirley’nin evinin ilerisinde, adanın en kuzey ucunda, zamanın en başından beri orada olduğu hissini uyandıran, kırmızı ve yıpranmış deniz feneri yükseliyordu. Clovis’in kızı Aurora Samms’in denizde ölen babasından ve erkek kardeşlerinden devraldığı deniz feneri burasıydı. Otların arasında evinin, taş ve tuğladan yapılma geniş bir kareden ibaret kalmış temeli seçilebiliyordu.

Kamyonetten indik, Miah bir battaniye aldı. Rüzgâr ayaklarımızı yerden kesecek kadar sert esiyordu. “Burası Aurora’nın eviymiş!” diye bağırdı Miah, temelin yanından geçerken.

“Ev nereye gitmiş? Yoksa o da mı yanmış?”

“Aurora o evde yaşayan son insanmış. 1970’lerde ölünce, Park Hizmetleri evi yıkılmaya terk etmiş.”

Rüzgârda giysilerimize, kendimize ve deniz fenerine tutunarak yürüdük. Miah rüzgârdan ve hava şartlarından yamulmuş kapıyı kurcaladı ve sonunda açmayı başardı. İçerisi yüzlerce yıllık fırtına ve kasırganın rutubetli kokusuyla doluydu ama sessiz ve durağandı. Loş ışıktaki içeri girdik. Miah kapıyı kapattı ama rüzgâr, içeri girmek için kapıyı zorlamaya devam ediyordu. Gözlerimizin alışacağını ispatlamak için bizi karanlıkta bırakmasını bekledim ama yanında bir el feneri vardı çünkü Miah daima hazırlıklıydı.

Girişten yukarıya doğru kıvrılan merdiveni tırmanmaya başladı. Ben de peşi sıra basamakları çıktım. Pervazlarında zangırdayan ve simsiyah okyanusa bakan küçük dikdörtgen pencerelerin önünden geçtik. Burası adanın en karanlık kısmıydı ve Aurora adındaki o genç kadının burada tek başına yaşadığını ve fenerle ilgilendiğini hayal etmeye çalıştım.

“Daha ne kadar var?” Sesim aksi bir çocuğunki gibi huysuz çıkmıştı ama aslında kendimi öyle hissetmiyordum. Sesimin şaşkın ve dalgın çıkması gerekirdi.

Miah, “Tepeye kadar,” dedi.

Aşağı baktım; merdivenin sarmalı, bir deniz kabuğunu andırıyordu. Tırmandıkça daralıyordu ve yaklaşık iki yüz kat sonra nihayet çiziklerle kaplı, yer yer dağılmaya yüz tutmuş ahşap bir zeminle son buldu. Oda kusursuz bir daire şeklindeydi ve dört bir yanı pencerelerle kaplıydı. Ortasında da dev, kör bir göz gibi, siyah ve sessiz duran fenerin kendisi vardı.

Miah el fenerini bana verip battaniyeyi yere serdi. “Buraya gel, Kaptan.”

Yanına gitmek istemedim çünkü burada, şatomda kalmak istiyordum. Ona âşık olduğumu ve onu özleyeceğimi düşünmesini istemiyordum. Yüzde üç yüz havalı ve kendimden emin oldu-

ğumu ve *ne olursa olacak*, diye düşündüğümü sansın istiyordum. Sonuçta ona böyle söz vermiştim.

El fenerini söndürdü. Pencereleler tangırdıyor ve camın ötesinde rüzgâr uluyordu ama içeride güvendeydik. Yere uzanıp ellerini başının altında birleştirdi ve beni bekledi.

Önce oturdum. Sonra ben de yere uzandım. Tavana yıldızlar boyanmıştı.

“Bak,” dedim.

“Aurora boyamış,” dedi. “Shirley öyle diyor. Burada tek başına olduğu karanlık gecelerde ona arkadaşlık etsinler diye.”

Gözlerimle izlerini sürerek Büyük Ayı’yı, Kuzey Haçı’nı ve Orion’un Kemeri’ni buldum.

Bir dakika sonra Miah, “Aklından neler geçiyor, Kaptan?” dedi.

Nedense böyle karanlıkta, tepedeki takımyıldızlara bakarken, ona cevap vermek daha kolaydı.

“Montana’ya gidiyorsun.”

“Montana’yı sevmez misin?”

“Hiç gitmedim. Ama sen oraya gidiyorsun. Ben de New York’a. Saz Chicago’ya gidiyor. Ve hiçbir yere varamayacakken bunu neden yaptığımızı bilmiyorum.”

“*Bu* derken, bizden mi bahsediyorsun?”

Gözlerimi yıldızlardan ayırmadan, “Evet,” dedim. “Eğlencesine ve yazlık bir şey olduğu konusunda anlaştığımızı biliyorum ve bununla bir sıkıntım yok. Gerçekten. Ama aynı zamanda, *ne anlamı var*, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Yani sonu gelecekse, bütün bunların ne anlamı var?” Bunu söylerken, Miah ve beni mi, Saz ile kendimi mi, annemle babamın evliliğini mi yoksa genel olarak aşkı mı kastettiğimi ben de bilmiyordum.

“Bak, bence bu bir şey. Ve Montana’ya gidecek olmam, şu an bir şey olmadığı anlamına gelmez.”

“Bunu anlıyorum. Sadece sana sen gittiğin zaman yıkılmayacağıma söz verdim ama Montana’ya gidince belki seni biraz özleyeceğim.”

“Vay canına. Biraz mı?”

“Belki.”

Karanlıkta uzanıp elimi tuttu. “İçimden bir ses, benim seni çok özleyeceğimi söylüyor.” Elimin üstünü öptü, sonra birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsünün üstüne koydu.

Karanlıkta ona baktım. Gözlerim karanlığa, bana baktığını görece kadar alışmıştı.

“Bayağı iyi bir erkek arkadaşsın, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Hiç ciddi erkek arkadaşım olmadığı için seni karşılaştıracak kimsem olmadığına dikkat çekerim.”

“Ben de bir adada yaşadığım için çok fazla pratik yapmadığıma dikkat çekerim.”

Bir süre rüzgârı ve tangırtıları dinleyerek yattık.

“Bence yaz sonundan bahsetmemek en iyisi,” dedim. Tıpkı Saz’le gitme vaktimiz gelene kadar üniversiteden bahsetmemek konusunda sözleştiğimiz gibi. Konuşmamak bizi bir şekilde koruyabilirmiş gibi.

Ve düşünmemek de en iyisi.

“Sen nasıl istersen, Kaptan.”

Ve bu bana kendimi hem daha iyi hem daha kötü hissettirdi çünkü elbette düşünmeden duramıyordum.

Bir dakika sonra Miah, “Hissediyor musun?” dedi.

“Neyi?” Burada, bu eski, çok eski kulenin tepesinde, kendimi rüzgâra, gök gürültüsüne ve yaklaşan bir fırtınaya hazırladım.

“Yeri.”

Gözlerimi kapadım, odaklandım ve battaniyenin altından ellerimin, bacaklarımın, sırtımın ve başımın altındaki yeri hissettim.

“Hissediyorum.”

Tek kelime etmeden kaydım ve ona iyice sokuldum. Başımı göğsüne çekip koluyla beni sardı. “Ben buradayım,” dedi, neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle. “Ayağının altındaki yer olabilirim.”

Kalbim bu sözlerine sımsıkı tutunurken, içimden, *bu an yeter. İçinde olduğumuz an, yeter. Şu andan daha fazlası olmamıza gerek yok*, diyordum.

21 ve 22. GÜNLER

Addy'nin ziyaretine hazırlanmak için annemle her iki odanın da çarşafalarını değiştirdik, evi süpürdük ve banyoları temizledik. Miah'ya bir market alışverişi listesi verdik ve üç buçuk saat sonra kapımıza dört kahverengi kese kâğıdı bıraktı. Toprak yoldan kamyonetine doğru sallanarak ve yol boyunca sırtarak geri geri yürümesini pencereden seyrettim.

Anneme, "Addy buradayken onunla kalabilirim," dedim.

"İyi deneme ama olmaz. Birimiz çalışma odasındaki kanepede uyuyabiliriz." Birimizden kastı bendim.

"Ama ikinizin konuşacak çok şeyiniz vardır. Saz gelseydi bütün gece uyumazdık biz."

"Addy ve ben yaşlıyız. 22.00'de yatmış oluruz."

Bu arada market yeniden açılmıştı. Bisikletimi dışarıda, kapının yanında, üzerinde BUZ, DONDURMA, İÇECEKLER VE DAHA FAZLASI! yazılı tabelanın altına bıraktım. Ben içeri girince, Terri başını kitabından kaldırdı (*Bebekler Vadisi*'ni okuyordu) ve "Duyduğuma göre bugün Addy Birch geliyormuş," dedi çünkü ada çok küçüktü ve herkes her şeyi biliyordu.

Ona adadan uzakta geçirdiği zaman zarfında neler yaptığını sordum. Bana kız kardeşinin yeni doğan torununu, sinemada seyrettiği ve başrolünü *Rocketman* filmindeki çocuğun oynadığı

filmi anlattı. Sandviç dondurma aldım ve arkadaşımı aramam gerektiğini söyledim.

Çantamı masanın üstüne attım ve daha Terri kitabına dönmeyen Saz telefonu açmıştı bile. "Hangi cehennemdesin?"

"Özür dilerim. Market çarşambadan beri kapalı ve burası telefonun çektiği tek yer. Sen iyi misin?" Dondurmanın paketini açıp bir ısırık aldım ve soğukluğunun boğazımdan aşağı kaymasının tadını çıkardım."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evleniyorsun."

"Baban hakkında."

"Babam mı?" Dondurmam masanın üstüne damladı. Bir sebepten *benim babam* olan babamdan, Neil Henry'den bahsettiğini anlamam, birkaç saniye sürdü. Son zamanlarda onu bu kadar az düşünür olmuştum.

"Annemle babam White Lion'a gitmişlerdi, hani şu batı yakasındaki bar? Sanırım onu orada biriyle görmüşler."

Saz'ın ne dediğini algılamam birkaç saniye sürdü. Babamı barda hayal etmek zordu. "Biriyle mi?"

"Bir kadın. Kim olduğunu bilmiyorum. Saç rengi kahverengiymiş. Tanımıyorlar."

"Ne yapıyorlarmış?"

"Sadece bir şeyler içmişler. Annemin söylediğine göre, baban onları görünce, birkaç dakika içinde çıkıp gitmiş. Kadın kalmış, bu yüzden belki de sadece öylesine konuştuğu biriydi. Orada otururken tanıştığı biri yani. Demek istediğim, yani? Muhtemelen öyledir."

"Madem öyle, bunu neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü daha fazlası varsa, bilmen gerekir diye düşündüm. Ben bilmek isterdim."

"Öyle mi?" Sesim yüksek ve sert çıktı.

"Evet. Ve senden duymak isterdim."

Telefonu yüzüne kapamak istedim. Aslında bu konuşmanın hiç yapılmamış olmasını yeğlerdim çünkü şu ana kadar, aydınlık, ılık ama çok sıcak olmayan güzel bir gündü. Addy geliyordu ve günün ilerleyen saatlerinde Miah'yı görme ihtimalim vardı. Ama telefonu yüzüne kapatmadım çünkü karşımdaki Saz'di ve o benim en iyi arkadaşımdı. Bana zarar vermek istemez, beni top şekerlerden ve favori erkek kardeşi Byron'dan daha çok severdi. Bu nedenle ona alçak sesle kuru bir teşekkür ettim. Sonra da Addy gelmek üzere olduğu için kapatmam gerektiğini ve onu sevdiğimi söyledim. Bu kez şundan, şundan ve şundan daha fazla demedim çünkü beynim boşalmıştı ve sessizliğe gömülmüştü ama onu yine de seviyordum.

Addy adaya öğle feribotuyla geldi. Annemle ikimiz, onu karşılamaya gittik. Önce annemi, sonra beni, sonra tekrar annemi kucakladı. Addy Birch benimkinden de kısa, kıvrak saçları ve ışıltı ışıltı mavi gözleriyle bakımlı ve zarif bir kadındı. Beyaz keten pantolonu ve dökümlü kimono üstüyle feribottan indiği andan itibaren, küçüklüğümden beri tanıdığım zamansız ve yaşsız Addy'ydi ve boğazıma bir yumru tıkanı. *Ev.*

Annem Addy'yle ömrü boyunca hep yakın olmuştu. Danny dip akıntısına kapılıp öldüğünde annem ona destek vermişti. Kocasını Ray'den boşandığı zaman da. Addy adadaki –ona annesinden miras kalan– bu eve kendi deyimiyle “nefes almaya” gelmişti. Addy ve annem; annem ve Addy, Saz ve benim gibi daima ayrılmaz bir bütündü.

Akşam yemeği için otele gittik ve kimse babamdan bahsetmedi. Babamın bir barda yabancı bir kadınla oturan görüntüsünü alıp içimde olabildiğince aşağı ittim. Kimsenin göremeyeceği ve ulaşmak için maden kazma teçhizatına ihtiyaç duyulacak kadar derine.

Addy bize yeni görüşmeye başladığı adamı –Columbuslu bir avukattı– ve peyzaj mimarı olarak onu Doğu Sahili’nde bir aşağı bir yukarı dolaştıran ve bazen California’ya götüren işini anlattı.

Addy daha önce bana kendimi hiç bu kadar küçük hissettirmemişti. O benim de arkadaşımış gibi hissederdim hep. Ama onu görmek her ne kadar iyi gelse de aynı zamanda yanlış bir şey vardı. Burada olmamalıydı. Onun evinde kalıyor, onun evreninde yaşıyor olmamıza rağmen dış dünyayı bu dünyaya, ait olmadığı yere taşıyordu.

Ben Addy ve annem ile müzedeydim, Miah da Outward Bound ekibiyle patika temizlemekle meşguldü. Yere oturmuş dosyaları ayıklarken, aklım ondaydı; maceralarımızı kafamda canlandırıyordum. Tek bir detayı bile kaybetmemek için onları zihnimde tekrar tekrar yaşıyordum ama ayrılma zamanı yaklaştıkça, detayların şimdiden silikleşmeye başladığını hissedebiliyordum.

Kendime Saz’ın anne ve babasının sadece babamı gördüklerini *sandıklarını* söylüyordum. Gördükleri adamın aslında Neil Henry’ye çok benzeyen, kıvrırcık saçlı ve kabarık sakallı bir adam olduğunu.

“Hemen dönerim,” dedim ve kalkıp sergi vitrinlerinin olduğu odaya geçtim. Orada çantamdan dolmaya yüz tutmuş mavi defterimi çıkardım. Açık havaya çıkıp basamaklara oturdum ve defterin orta kısmını açıp boş bir sayfa buldum. Sayfayı düzleştirip kâğıdın boşluğunu ve üzerinde belirecek kelimeleri hissedebirmişim gibi elimi onun üzerinde dolaştırdım.

Akşam yemeğinden sonra Addy’nin evine ve çalışma odasına dönünce, pencereyi Saz’le birbirimiz için hep yaptığımız gibi, açık bıraktım. Uzunca bir süre camın önünde oturdum ve yüzümü akşamın ılık havasına vererek vızıldayan ve uğuldayan karanlığı

seyrettim. *Pencere açık ve bekliyorum. Lütfen gel.* Planlamamış olmamıza rağmen, Miah'nın çıkagelmesini umuyordum.

Bacağıma konan bir sivrisineğe vurdum. Sonra kulağımın yakınındaki bir başkasına. Pencereyi çok az aralık kalacak şekilde ittim ve kanepeye kıvrıldım. Çarşafların arasında bir türlü rahat edemedim. Jöleli kurabiyeleri bitirdim, göz kapaklarım ağırlaşana ve onları artık açık tutamaz olana kadar yazdım. Başımı yastığa koydum, bir ara içim geçmiş. Gece yarısına doğru çekyatın biraz çöktüğünü hissettim. Miah gelmişti. Gözlerimi açtım. Biri dışında bütün lambaları söndürmüştü.

“Gelmen çok uzun sürdü,” dedim. “Böcekler benimle ziyafet çektiler.”

“Bence beklemeye değdiğimi ikimiz de biliyoruz.” Abartılı bir tavırla göz kırpınca gözlerimi devirdim.

Elimdeki kalemi aldı ve lambaya uzanırken, “Bekle,” dedim. Ona dün Saz’le yaptığım konuşmayı ya da Addy’yle geçirdiğim zamanı anlatmak yerine defteri gösterdim. “Bana yazıyor musun diye sormuştun. Yazıyorum. En azından bir şeyleri not ediyorum ama henüz ne olduklarını bilmiyorum. Belki koca bir hiçler, belki de günün birinde daha fazlasına dönüşürler.”

‘Bakışları hâlâ bendeydi. Dinliyordu. Gerçekten kulak vererek dinliyordu. Yumuşacık bir sesle, “Umarım bir gün onları okuma şansım olur,” dedi.

23. ve 24. GÜNLER

Annem, Addy ve ben, ertesi sabah erkenden kumsala yürüdük. Durup deniz kabukları toplarken ve kıyının biraz açığına demir atmış karides teknelerini seyrederken annemin sesinin müziğe benzer kıvraklığını duyabiliyordum. Güldüğü zaman gözlerinin çevresindeki çizgiler belirginleşiyordu ve bir yerde yapmacık bir gülümsemeyle gerçeği arasındaki farkın göz çevresindeki çizgilerle ayırt edilebileceğini okuduğumu hatırladım.

Addy ve annem Georgia'daki çocuklukları hakkında dinlemek isteyeceğim aile hikâyeleri anlatıyorlardı. Arada ben de onlara katılıyordum ama bunlar onların hikâyeleriydi ve bir süre sonra kumsalda ve uçsuz bucaksız mavi göğün altında yalnız olmamıza rağmen, onlara alan bırakmak için geride kaldım. Annemin sarı saçlarını, Addy'nin kır başını izledim. Kol kola girmişlerdi ve bir an kumların üstünde kuğu misali süzülen iki kız kardeş olduklarını hayal ettim. Addy bir şey söyledi ve annem tekrar gülmeye başladı. Öne eğilip ellerini dizlerine yaslayacak kadar içten gülüyordu. Geri doğrulunca gözlerini sildi ve hâlâ gülüyordu. Onu böyle görmek nedense gözlerimi yaşarttı ve dikkatimi, topladığım deniz kabuklarına verdim.

Sonra onlara yetişmem için beklediler, Addy bana üniversiteyle ilgili sorular sordu. Heyecanlı mıydım ve oda arkadaşım belli miydi? Sorularını cevapladım ama içimden ona anı yaşamasını

söylemek geçiyordu. *Üniversiteyi düşünmeyelim.* Bunu çok uzun süre durmadan düşünmüş olmama rağmen, şimdi üniversite hakkında kafa yormak istemiyordum. Özellikle de adadan ayrıldığıımız zaman Miah'ya ve bana ne olacağına. Bir köpek balığı dişini almak için yere eğilirken, Addy, "Biliyor musun, Danny de onlardan toplardı," dedi. "Odasında kavanozlarda saklardı. Bu adayı çok severdi. O öldükten sonra buraya gelmekte uzun süre zorlandım."

"Evi satmayı hiç düşündün mü?"

"Her an. Ama burada bir şey var..." Sustu. "Onu aldı ama insanı şifalandırıyor da. Aile olarak bir sürü trajedi yaşadık ama nesiller boyunca teselliye de burada bulduk. İşte bu nedenle bu adanın bizim olduğunu düşünmüşümdür hep. Gözle görülmeyen ya da tarif edilemeyecek şekillerde bize aitmiş gibi."

"Ada insana ihtiyacı olanı bir şekilde veriyor," dedim düşünmeden. Miah'nın sözcükleri, dışarı çıkmak için *dilimin ucunda* doğru anı bekliyormuş gibi.

"Bu doğru." Addy bana anladığını ya da bunu daha önce de duyduğunu düşündüren bir ifadeyle baktı.

Annemle ikimizin koluna girdi ve üçümüz, bir süre bu şekilde yürüdük. Annem, "Claude bir çocukla tanıştı," dedi.

Addy tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Umarım iyi biridir."

Annem, "Adı Jeremiah Crew ve adada çalışıyor," diye devam etti.

Addy, "Jeremiah'yı tanırım," dedi ama bu iyi bir şey miydi, yoksa kötü müydü emin olmak güçtü.

Yüzümün nasıl kızardığını görmediklerini umarak bir köpek balığı dişi daha alma bahanesiyle yere eğildim. Diş o ana kadar bulduklarımın en iyisiydi. Bir çeyreklik büyüklüğünde, pürüzsüz ve siyahtı. Onu Miah'ya göstermek için sabırsızlandığımı düşünürken, Danny aklıma geldi. Dişi Addy'ye verdim.

"Bu sende kalmalı."

Gözlerini birkaç kez kırıştırdı öyle ki ağlayacağından korktum ama bunun yerine dişi alıp cebine koydu ve eliyle üstünü sıvazladı.

“Teşekkürler,” dedi. “Danny buna bayılırdı.”

O gece annem ve Addy bir şişe şarap açarken, ben de Miah’yla dışarı çıktım. Feribot rıhtımına gittik. Miah kamyonetin arkasından bir kovayla iki olta aldı. İskeleye yürüdük ve gece üstümüze örtülürken tuttuğumuz balıkları suya bırakıp yenilerini tuttuk, sonra onları da bıraktık. Suyun öteki tarafında, dünyanın ucunda ana karanın ışıklarını görebiliyordum.

Balık tutmamız bitince, rıhtımın ucundaki bir sıraya oturup dönüşümüzü ertelemek ister gibi, hiç acele etmeden yıldızlara baktık.

“Gitmeliyiz,” dedim hiç istemememe rağmen.

“Biliyorum.”

Bir süre daha oturduk. Sonra ben kalktım, Miah da kalktı ve el ele yürüyüp kamyonete bindik.

Eve döndüğümüzde oturma odasının ışıkları açıktı ve ön pencereden annemle Addy’yi birkaç saat önce bıraktığım yerde gördüm. Miah beni evin yan tarafına yaslayıp o yıldızların altında öptü. Onun boyuna yetişebilmek ve onu, beni öptüğü gibi tutkuyla öpebilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

İçimden, *seni istiyorum seni istiyorum seni istiyorum*, diyordum. *Şimdi şimdi şimdi*.

Ertesi gün akşamüstü kopan bir fırtına havayı serinletti ve boğuculuğunu nispeten giderdi. Addy akşam yemeğini hazırlamayı teklif etti. Sonrasında üçümüz verandada oturduk ve bizi pencereden izleyen Karahindiba’nın bakışları altında dondurmalarımızı yerken, onlara adaya geldiğimden beri duyduğum hayalet hikâyelerini anlattım.

“Bir de beyazlı kadın var,” dedi Addy. “Rosecroft’un yanındaki araç evinde. Küçükken onu bir kez görmüştüm. Üst kat penceresinde duruyordu. Beni izliyordu.” Elinde dondurma külahıyla ayağa kalktı ve önce bana, sonra anneme boş boş bakarak hayaleti canlandırdı.

“Kimdi?”

“Bilmem.” Yerine geri oturup dondurmasından bir ısırık aldı. “Kimse çözemedi. Ama bana sorarsanız Tillie’ydi. Bazı hayaletler aynı yerde durur, bazıları yer değiştirir. Tillie, yer değiştiren türden. Rosecroft’u koruduğu söyleniyor ve buna arazi ile bütün binaları da dâhil.”

Ona Tillie’nin Miah’nın bilekliği aldığını anlattım. Sonra Gizli Çekmece Derneği konusunu açtım ve annemin notlar yazıp oraya bıraktıklarını anlattığından bahsettim.

Addy inledi. Annemle göz göze geldiler ve bir anda onları benim yaşımda, hatta daha genç halleriyle görür gibi oldum. Addy, “Her yaz birine âşık olurdum,” dedi. “Ve her yaz eve gitmeden önce o kişiye yüz yüze söylemeye korktuğum her şeyi anlatan bir mektup yazardım. Ray’dan boşanınca toparlanmak için bir süreliğine buraya geldim.” Anneme baktı. “Ve ona da birkaç mektup yazdım.” Güldü ve külahının son parçasını ağzına tıktı. “Ya sen?” Bakışları bana çevrildi. “Buradayken bir şeyler yazıyor musun?”

“Biraz. Dünyayı sarsacak türden bir şey yok. Ama biraz biraz yazıyorum.”

Addy, “Yazmak insanı kurtarabilir,” dedi.

Annem bana göz kırptı. “Ben de öyle duydum,” dedim.

Yazdıklarımın bahsetmek istemediğimden, onlara kendime içecek bir şey almak için içeri gireceğimi söyledim. Mutfakta Karahindiba bacaklarıma sürtündü. Eğilip onu okşadım. Bir dakika sonra tel kapının çarptığını duydum.

“Gerçekten nasılsın?” diye sordu Addy. Elleri belinde, yanımında duruyordu.

“Ah, bilirsin işte.”

“Bilirim.” Yanıma çömeldi ve Karahindiba’nın çenesinin altını okşadı. “Annen ve baban için üzgünüm, tatlım. Annen bu gezegendeki en harika kadınlardan biri ve benim en yakın dostumdur. Bana kız kardeşlerimden daha yakındır. Böyle bir şeyi... nasıl desem? Kendim de yaşamama rağmen, aklım almıyor. Ama o adamı seviyor. Bunu asla anlayamayacağım.”

Anlamadığı, annemin babamı neden sevdiği miydi yoksa bu ayrılığın neden yaşandığı mıydı, bilmiyordum. Ama o anda bir perde kalkıyormuş ve arkasındaki annemi çırlıçıplak görüyordum gibi hissettim. Tek istediğim, gözlerimi ondan kaçırmaktı ama artık gördüğüm için bunu yapamazdım.

“Annem hiç dağılmadı, en azından dışarıdan öyle görünüyor,” dedim. “Sanırım çalışmanın faydası oluyor. Meşgul olması iyi bir şey.”

“Acısını gizlemediği sürece. Annen bunu yapabilir, biliyorsun. Buraya bu yüzden geldim. Onun bunu çok fazla gizlemediğinden emin olmak için. Daima yanında olacağımı bilmesini istiyorum. Elbette sen de varsın. Ben tekrar gelebilene kadar ona göz kulak olmanı istiyorum. Hele artık insanların haberi olmuşken.”

“İnsanların haberi olmuşken mi?”

“Ayrılıktan, annenin süresiz olarak Georgia açıklarında bir adaya taşındığından ve kız arkadaştan.” Son iki kelimeyi neredeyse duyamayacağım bir şekilde mırıldanmıştı. Ama duymuştum: *kız arkadaş.*

O anda yer, ayağımın altından bir kez daha çekildi. Onu görmek için önüme baktım ve teknik olarak orada olmasına rağmen, gittiğini biliyordum. *Ne kız arkadaş,* diye sormama gerek yoktu, çünkü biliyordum. İş, Saz’ın anne ve babasının babamı bir barda bir kadınla görmesinin ötesine geçmişti. Midemdeki

çalkantı bunu söylüyordu. Ve kemiklerime işleyen o buz gibi soğukla kalbimin duracak gibi çarpması.

Başka birinin olduğunu düşünmeni istemem. Bunu bilmen çok önemli.

Ama başka biri vardı. Ve bu, yeri ayaklarımın altından çekmekle kalmayıp bana yalan söylediği anlamına geliyordu.

“Birlikte çalışıyor olmaları boktan bir klişe.”

“Biliyorum.” Çünkü bunu söylemek, *bilmiyordum*, demekten daha kolaydı. *Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Hatta şu ana kadar böyle birinin var olduğunu bile bilmiyordum.* Bunu dinlemek istemiyordum. Bu dediğim her neyse. Duyduğumu unutmak istiyordum. Ellerimi kulaklarımın içine sokmak, sözcükleri alıp Addy’ye geri fırlatmak istiyordum.

“Annen çok sağlam duruyor ama bu, onun için çok zor. Ve senin için de çok zor olduğunu biliyorum.”

Bir şekilde “Öyle,” demeyi başardım.

Annem bunu bildiği halde sır olarak saklayıp bana anlatmadıysa, o zaman o da yalan söylemiş demektir. Ve onun yalan söylemesi, babamınkinden çok daha kötüydü.

Addy kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Parfümünün ve şampuanının kokusunu aldım. Boynunun yan tarafındaki, kulağının hemen arkasındaki beni görebiliyordum. Onu uzun zamandır, çocukluğumdan beri tanıdığımı, parfümünü, şampuanının kokusunu ve kulağının arkasındaki beni de bir o kadar uzun zamandır bildiğimi düşündüm. Ama şimdi üst üste konunca, bir yere varmayan şeyler gibi görünüyorlardı.

Duyduğum şeydi: *Senin dışında herkes biliyordu. Hepimiz kendi babanın yaşadıklarını göremediğin için aptal olduğunu düşünüyoruz.*

Aslında söylediği ise şu oldu: “Senin için yapabileceğim ne varsa, söylemen yeterli. Buraya sadece annenin yanında olmak için gelmedim.”

“Teşekkürler.” Birden oradan gitme ihtiyacı duydum, çünkü gitmezsem ağlamaya başlayacak ve gözyaşlarım yerde devasa bir su birikintisine dönüşene kadar durmayacaktım. “Ona göz kulak olacağım,” dedim.

Sonra Addy’ye tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, içeri girdim, kapıyı kapattım ve yediğim akşam yemeğinin tamamını kustum. Ardından dakikalarca ya da saatlerce –emin değilim– kapalı klozetin üstünde oturdum. Sonra ağzımı çalkaladım, ru-jumu tazeledim ve yeniden kendime benzeyene kadar saçlarımı düzelttim.

Verandaya döndüğümde annem ve Addy limonata eşliğinde, neşeyle sohbet ediyorlardı. Addy’yi görmek anneme her zaman iyi gelirdi ve şu anda buna ihtiyacı vardı.

Yanına oturunca, annem başını kaldırdı. Uzun süredir olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

“Sen iyi misin?” dedi.

“İyiyim.” Gülümsedim. Gülümsemekte çok iyiydim çünkü ben de acımı gizleyebiliyordum. “Sadece susamışım,” dedim. İçeceğimden bir yudum aldım. Elim titremedi.

Annem babamı seviyordu ve babam onu hak etmiyordu. İkimizi de hak etmiyordu.

Anneme sokulmak istiyordum, beni koluyla sarsın ve her şeyden korusun istiyordum. Addy’nin evden gitmesini istiyordum. Kendi evinden. Bizim onun evinden gitmemizi istiyordum. Eve dönmek istiyordum ama Ohio’daki eve değil, çünkü babam orada yaşıyordu ve orası artık benim evim değildi. Güvende olacağım, annemle yeniden mutlu olacağımız ve babamı bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım, görünmez bir ev istiyordum.

24. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Yatağın üstünde oturmuş, üstünde yüzlerin belirip kaybolduğu bir sinema perdesiymiş gibi boşluğa bakıyordum. Babamla doğrudan birlikte çalışan üç kadın vardı. Michelle, Fiona ve yönetici asistanı Pamela. Hepsini yıllardır tanırdım. Evimize, akşam yemeğine gelmişlerdi. Annemle babamın yirminci evlilik yıl dönümü partisine gelmişlerdi. Mezuniyetime gelmişlerdi. Göl-gelerin arasında hayaletler gibi asılı duruyorlardı. Pencereden bakan Tillie gibi. Sahne gerisinden izliyorlardı. Bekliyorlardı. Hepsi kahverengi saçlıydı.

Nereye gideceğimi bilmiyordum ama evden çıkmalıydım. Anneme Miah'yla buluşacağımı söyledim. Addy'ye sarıldım ve daha sonra görüşeceğimizi söyledim. Oysa eve onlar uyuyana ya da Addy adadan ayrılana kadar dönmeyi planlamıyordum.

Dışarı çıktım.

Bacaklarım yok gibiydi.

Ama bir şekilde yürümeyi başardım.

Ayağımın altında yer yok.

Sözcükler beynimde takılmış bir plak gibi tekrarlıyordu:

Ayağımın altında yer yok.

Ayağımın altında yer yok.

Ayağımın altında yer yok.

Yer, hayatımda ikinci kez ayağımın altından çekilmişti ve her an herkesin çekebileceği kaygan ve değişken bir şey olduğu için ona asla güvenilmeyeceğini fark etmiştim. Zemin de öyleydi. Sevgi de.

Araç yolundan otelin önüne kıvrılan kumlu yola doğru yürüdüm. Daire şeklindeki yolda üç tur attıktan sonra eve döndüm ve bisikletime atlayıp son hızla Ana Yol'a çıktım.

Sıradan bir akşamın alaca karanlığıymış gibi otlayan atların yanından geçtim. Parlak mavi renkli, dar cepheli evin kapısını çalıp Miah'nın görünmesini bekledim. Görünmezse ne yapacağımdan emin değildim. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Bekledim, bekledim ama kapı açılmadı.

Bacaklarımın elverdiği son hızla pedal çevirerek markete gittim. Kendimi de bisikleti de sonuna kadar zorluyor, burası bir ada olduğu için gidecek bir yer olmamasına rağmen, daha hızlı gitmeye çalışıyordum.

Markete varınca, bisikleti bırakıp kapıya koştum. Kapıya yumruğum acıyana kadar defalarca vurdum ama market açık değildi –ne sürpriz– çünkü saat geç olmuştu ve Terri çoktan gitmişti. Telefonumu çıkardım ama elbette çekmiyordu.

Tekrar bisiklete atladım ve yoldaki bütün tümseklere çarpıp gidonun üstünden uçmamak için can havliyle tutunarak Dip'in yolunu tuttum. Evi görmeden müziği duydum. Işıklar ve insanlar vardı. Bisikleti yola atıp koştum.

22.00 civarı bahçede küçük keseleri deliklere sokmaya çalıştığımız ve kaybedenin içki içtiği bir oyun oynuyorduk. Miah ortalıkta yoktu, ben ve Wednesday, Jared ile Emory'ye karşı oynuyorduk. Biraları peş peşe kafaya dikerken, alkolün ve müziğin kafamın

içindeki sesleri susturmasının keyfini çıkarıyordum. Kendime dünyada bu adadan, bu keselerden başka hiçbir şey ve bu insanlardan –arkadaşlarımdan– başka hiç kimse olmadığını söylüyordum.

Sıramızı savınca, Jared’la oturup diğerlerini izledik.

“Bu oyunda arkadaşım Rashid’in üstüne yoktu,” dedi.

“Ölen arkadaşının mı?”

“Evet.”

Genellikle ifadesinden ne düşündüğü kolayca anlaşılabilen yüzünü süzdüm. Şu anda gözlerinin üstüne bir peçe çekilmiş gibiydi, aklından ne geçtiğini anlamak zordu.

Sonunda, “Ona ne oldu?” dedim.

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Sonra bana Rashid’in üç yıl önce ağustos ayında kendini öldürdüğünü söyledi. Ama bu, onun ölümü hakkında söylediği tek şey oldu. Onun yerine bana Rashid’in kısa, muhteşem hayatını ve geride kalan olmanın nasıl bir güç gerektirdiğini anlattı. *Annesinin ölümünün ardından Claudine teyzenin olduğu gibi*, diye düşündüm.

Jared, “Miah seni eski hava pistine götürdü mü?” diye sordu.

“Sanmıyorum.”

“Sen adadan ayrılmadan önce oraya gitmeliyiz, hatta belki piknik yaparız. Görülecek pek bir şey yok ama nedense hoşuma gidiyor. Senin de hoşuna gideceğinden eminim.”

Bir insanın başına gelebilecek en kötü şeylerden birini –intiharı, en yakın arkadaşının ebediyen yok olmasını ve beraberinde gelen bütün tepetaklak olma hallerini– düşünmeyi bırakıp burada olduğu her saniyenin hakkını veren Rashid’i ve hayatı olabildiğince dolu dolu yaşamayı seçen Jared adındaki çocuğu düşünmeye başladım.

Bir ara tuvalet aramak için içeri girdim. Kapıyı kapattım, aynaya yaklaştım ve yüzümü bütün halinde değil, parça parça –ağız, burun, gözler, kaşlar, çiller, alın, çene– inceledim. Sonra geri

çekilip kendime bütün olarak baktım. Gülümsedim. Aynadaki kız da gülümsedi. Dilimi çıkardım. O da dilini çıkardı. Yüzümü buruşturdum. O da yüzünü buruşturdu. Ama tıpkı Addy'nin şampuanı, parfümü ve beni gibi, bunlar da hiçbir anlam ifade etmeyen detaylardı.

Tuvaletten çıkınca Grady'ye öyle hızlı çarptım ki az kalsın ikimiz de devriliyorduk. "Dikkat et," dedi içkisini her yere saçılmaktan kıl payı kurtarınca.

"Özür dilerim."

Beni bir şeyi yerine geri takmayı unutmuşum gibi, ağzımın, burnumun, gözlerimin, kaşlarımın ve geri kalanının yerinde olduğunu kontrol etme isteği uyandıran bir bakışla süzdü.

"Demek Güzel Sanatlar'a gidiyorsun," dedim. Çünkü spot ışığının benim değil, onun üstünde olmasına ihtiyacım vardı.

"Plan bu," dedi.

"Kız arkadaşınla."

"Onunla değil. Ama evet, o da orada olacak."

"Bunu nasıl yapabilirsin ki? Bir birliktesiniz, bir değilsiniz. Nedir bu?"

"Böylesi daha uygun. Sadece benim için değil. Onun için de."

"Yani yazın başkalarıyla da birlikte oluyor musun?"

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

"Kendin için mi soruyorsun, genel anlamda mı?"

"Genel anlamda."

"Ah, o zaman bunun için endişelenmene gerek yok diyelim."

"O, başka insanlarla birlikte olduğunu biliyor mu?"

"Tekrar ediyorum, bunun için endişelenmene gerek yok. Gerçi endişelenir gibisin. Hem de çok."

"Endişelenmiyorum," dedim. Ona gözlerimi kırpmadan baktım. Dürüstlüğü ve insanın içini ortaya dökmesinin nasıl

önemsiz olduğunu çünkü insanların yine de yalan söyleyeceğini düşünüyordum. “Çalışmalarından yanında getirdiğin var mı?”

“Pek sayılmaz. Belki bir iki parça.”

“Görebilir miyim?”

Konuşan kimdi, emin değildim. İçkiyi fazla kaçırın, yer ayağının altından çekilmiş kız mı, yoksa aynadaki bütün yüz hatları her zamanki gibi yerinde olan kız mı? Tek bildiğim, midemde pişman olacağım bir şey yapmak üzere olduğumu haber veren biraz uğursuz bir hissin büyümekte olduğuydu.

Grady “Elbette,” dedi.

Odası üst katta, koridorun sonundaydı ve bataklığa bakıyordu. Beklediğim gibi çıplak kadın posterleri ve ot tüttürme şişeleriyle dolu bir aşk yuvası değil, sıradan bir odaydı.

Yatağa oturdum. “Haydi, göster bana,” dedim. Ona meydan okuyormuşum gibi hissettim. *Göster bana. Nasıl biri olduğunu bana göster. Bana burada olduğumu göster.*

Kapıyı açık bıraktı. “Ne yapıyorsun?”

“Bana eserlerini göstermeni bekliyorum,” dedim yaz esintisi gibi hafif bir sesle. Ve kalkıp oradan gitmem gerektiğini biliyordum ama içimde sızlayan korkunç bir boşluk vardı ve geçmeliydi. Onu sızıya ya da beraberinde gelen bütün düşüncelere yer bırakmayacak şekilde doldurmalıydım.

Kapıyı kapattı. Kalbim hızla çarpıyordu, yanaklarım kıpkırmızıydı ve cılız bir ses içimde, *ne yapıyorsun, Claudine? Geri çekil. Arkanı dön ve kaç,* diyordu.

Grady bana yaklaştı ve elini uzattı. Ona elimi verdim, beni ayağa kaldırdı sonra elini yüzüme koyup çenemde dolaştırdı. Alnını alnıma yaslamıştı, gözleri dudaklarımdaydı ve ben bir heykel gibi kaskatı duruyordum. Ama geri çekilmedim çünkü bir anda yeniden zihnime süzölmeye başlayan düşünceleri ko-

valamak için ağzını ağzımın üstünde hissetmek istedim. Belki de alt katta ona çarptığımdan beri bunu istiyordum.

Sonra –izin istemeden– beni öptü. Alışık olduğumdan farklı ve yeni bir ağzın şaşkınlığını hissettim. Bir yanım, *kes şunu, buradan hemen uzaklaş*, dese de ben de ona karşılık verdim. Şimdi –kitaplardaki ya da filmlerdeki gibi– iki eli birden yüzümdeydi ve bunun çok iyi bildiği ve sürekli kullandığı bir hamle olduğunu düşünmeme ve içimdeki sesin *BUNA HEMEN ŞİMDİ SON VER*, diye haykırmasına rağmen onu öpmeye devam ettim.

Ben onu, o da beni daha sert öpmeye başladık. Dişlerimiz birbirine çarptı ve duracağıma devam ettim. Daha şiddetli bir şekilde.

Elini tişörtümün altında, sırtımda hissedene dek öpüşmeye devam ettim ve o anda beynim sağduyumu ve gerçek beni, ayayğının altında bir zemin olsa da olmasa da Grady'yle öpüşmeyecek olan gerçek Claude'u da yanma katarak geri döndü.

“Bunu yapamam. Tanrım.”

“Bir saniye önce yapabiliyordun,” dedi.

“Fikrimi değiştirdim. Özür dilerim.”

Bana gülümsüyordu ama dost canlısı bir gülümseme değildi bu. Köşelerine öfke gizlenmişti. “Seni hiç anlamıyorum,” dedi.

“Anlaman gerekmiyor.”

Kapıya yönelince yolumu kesti.

“Yukarı beni baştan çıkarmak için geldiğinden eminim. Ve bunu kendin başlatmış olmana rağmen, şimdi çekip gidiyorsun. Bu çok can sıkıcı, bilmem anlatabildim mi? Nazik bir adam olduğum için şanslısın.”

“Hem de çok. Lütfen, çekil.” Artık hızla atmayan –ya da belki hiç atmayan– kalbim dâhil her yanım nefesini tutuyordu sanki.

Grady çekilmeyince, “Yukarı gelmiş ve bunu başlatmış olabilirim –ki inan bana hayatımda en gurur duyduğum se-

imlerinden biri değildi- ama senden ekilmeni istiyorsam ekilmelisin," dedim.

Yolumdan çekilmesini bekledim çünkü etrafından dolaşmak zorunda kalan ben olmamalıydım. Ama bir yandan da buradan bir an önce ve tek parça halinde çıkmam gerektiğinin farkındaydım.

Etrafından dolaşıp kapıdan dışarı çıkarken, Wednesday'le karşılaştığım koridor boyunca yürüyüp merdivenden inerken, kapıdan çıkıp, verandadan bahçeye inip arkamdan seslenen Jared, Emory ve diğerlerinin arasından geçerken, beni durdurmadı. Bisikleti unuttum ve son hızla koştum.

24. GÜN

(ÜÇÜNCÜ KISIM)

Mavi, dar cepheli evin ışıkları şimdi yanıyordu. Bir saniye içinde kapı açıldı ve onu karşımda buldum. Çıplak ayaklıydı, göğsü çıplaktı ve bana sırtıyordu. Hiçbir şey demedim. Evini ve adayı sele uğratana kadar ağlarım sanıyordum. Ama ağlamak yerine üstüne atıldım. Onu tutkuyla öptüm. Hazırlıksız yakalanmıştı. Kollarıyla beni sardı ve kucaklayıp eşikten içeri taşıdı. Şimdi sırtım mutfaktaki duvara yaslıydı ve onu her geçen an daha şiddetli öpüyordum. Şortuna asıldım ve onu parçalarcasına aşağı çekecekken, Miah geri çekildi. Elini elimin üstüne koydu.

“Hey. Neler oluyor?”

“Seni istiyorum.”

“Evet, o kadarını anladım. Ama neler oluyor?”

“Hiçbir şey. Sadece seni isteyemez miyim?”

“Haklısın.”

Onu yine öpmeye başladım, o da karşılık verdi. İşte tanıdığım ve öpüyor olmam gereken harika ağzı oradaydı. Sonra koluyla beni sardı ve kısmen taşıyarak odasına götürdü. Yatağa düştük. Ne yapsam ona yeterince yakın olamıyordum. Ona ve aramızdaki yüksek ısıya kapılmıştım bile ama Grady’nin ağzı hâlâ oradaydı. Dudaklarımda bıraktığı hissi unutulmalıydım. Addy’nin babam

hakkında söylediği her şeyi. İçimden çıkmasını, ana karaya hatta belki de ta aya kadar uzaklaşmasını istiyordum.

Hayatım yapmak üzere olduğum sekse bağlıydı sanki.

Giysilerinden geriye kalanlar ve benimkiler hızla çıkıyordu ve çıplaktık ama yeterince değil. Bizden, vücudumdan ve hissettiklerimden başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Çünkü eğer durursam Grady ile babam araya girerdi ve annemle beni, Addy'nin kalmamıza izin verdiği ev dışında yuvasız ve sürgün olan bizi düşünmem gerekirdi. Bir öncesi ve sonrası daha istemiyordum. Babam bizi terk etmeden önce. Babam o diğer kadını bulduktan sonra. Daha fazla öncesi ve sonrası istemiyordum. Bir kez olsun, Şimdiki Claude olmak istiyordum.

Birden prezervatif olmadığını fark ettim.

“Bir şey unutmuyor musun?” dedim.

“Siktir. Bekle.”

Sonrasında yatıp tavana bakarken, Grady ile babam hâlâ oradaydılar ve seks, ikisini de uzaklaştıramamıştı. Ve bir şey daha eklenmişti: Miah'nın yakında gideceği, benim yakında gideceğim gerçeği. Ve yaptığım şeyin gerçekliği. Göğsüme saplı duran bıçağın sızısı önce boşluğa, sonra nefesim kesiliyormuş gibi bir sıkışmaya dönüştü.

Uzaklara, çok uzaklara gittim. Miah orada yattığımı sanıyordu ama aslında bu odada, bu adada, hatta bu gezegende bile değildim. Ötesinde bir yerdeydim ve bilgisayar ekranı görevi görerek beni uzaya ileten gözlerimden etrafa bakıyordum. Kendinizi birini çok fazla önemsemekten koruduğunuz zaman böyle olurdu. Çünkü kaçınılmaz olarak insanlar sizi incitirdi ve belki de düşüşün acısını bir minderle azaltmak en iyisiydi. Böylece yine düşerdiniz ama o kadar yüksekten değil ve belki de yere çarptığınız zaman canınız o kadar yanmazdı.

Miah, “Hey, Kaptan,” dedi.

Kendime gelir gibi oldum. Belli ki duymadığım bir şey söylemişti.

Yan döndü ve kolunu üstüme uzattı. “Neredesin?”

“Burada.”

“Hayır, değilsin. Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” *Her şey.* Seks bana kendimi yakın hissettirmek yerine iyice uzaklaştırmıştı. Sadece Miah’dan da değil, herkesten.

“Haydi ama. Yapma böyle.”

Koluma uzandı ama geri çektim.

“Belki de sürekli düşünmeden sadece eğlenmek istiyorumdur.”

“Harika, ben de öyle ama tuhaf davrandığın zaman değil.”

“Tuhaf davranmıyorum.”

“Saçmalık.”

“Pislik etme.”

“Sen pislik etme.”

“Az kalsın prezervatif takmayı unutan pislik sensin.”

“Şey, evet ama sen de oradaydın, Kaptan. Ve umarım bunun kasti olmadığını biliyorsundur. Prezervatif takınca zevk almadıklarını söyleyen ve seni korunmayı unutmaya ikna etmeye çalışacak erkeklerle karşılaşacaksın. *Anda kalalım, endişelenmeyelim*, diyecekler.”

“Neden başka erkeklerden bahsediyorsun?”

“Sadece seni benim yanında olmayacağım zamanlara hazırlamaya çalışıyorum.”

“Teşekkürler ama aptal değilim. Ve bunu deneyen biriyle yatmam.” Şimdi de öfkelenmiştim. Hâlâ çıplaktık ve o, daha şimdiden birlikte olmayacağımız zamanları düşünüyordu.

“Özür dilerim. İnsanın dört kız kardeşi olunca, korumacı olmaya çalışıyor.”

“Ben yatacağım diğer erkekleri konuşmak istemiyorum. Seninle ve şu anda değil.”

“Anlıyorum. Ve bilmeni isterim ki ben de bunu gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Miah, “Kime kızdın?” dedi. “Babana mı?” Yattığı yerde biraz doğruldu ve bana baktı. Tek istediğim oradan uzaklaşmaktı ama sonra “Hey, haydi ama,” dedi. “Karşındaki benim.”

Yüzüme dokundu, çenemi kaldırdı ve gözlerimi kaçırmama izin vermedi. Bana dokunuşu öyle tatlı ve nazikti ki bana ulaşamaması için geri çekildim. Ama ona anlattım. Çünkü anlatmak zorundaydım.

Sözcükler ağızımdan, geri toplanmayacak kadar keskin ve yeniden birleştirilemeyecek kadar çok sayıda küçük cam kırığı gibi döküldü. Ona babamı ve kız arkadaşını anlattım. Sonra Grady’yi söyledim.

Oturduğu yerde dinledi. Sessizce. Hareket etmeden.

“Bir şey söyle.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Sesi boş bir oda gibiydi. Bir anda ve tamamen boşaltılmış bir oda gibi.

“Lütfen bir şey söyle.” Göğsüme nefes almamı zorlaştıran, çok ağır olduğu ve hızla yayıldığı için beni boğmakla tehdit eden bir ağırlık oturdu. O anda kendimi organlarımdan –akciğerlerimin, kalbimin– çalışması ona bağılıymış gibi hissettim.

“Sanırım konuşsam daha iyi.”

“Miah, özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Seni aramaya geldim ve burada değildin...”

Bana döndüğünde, içindeki boşluk gözlerine yansımıştı. Sesi kontrollü ve sakindi. Fazla sakın. “Bunu gerçekten benim hatammış gibi üstüme mi atacaksın? Burada olmadığım için önüne çıkan ilk erkekle birlikte olabilirsin, öyle mi?”

“Hayır, elbette değil. Bak, niyetim bu değildi ve neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sanki oradaydım ama orada değildim.

Akla yatkın gelmediğini biliyorum ve bunu makul de kılmıyor ama hissettiğim buydu.”

“Pislikleri ortadan kaldırmak için seksi, öpüşmeyi ya da herhangi bir şeyi kullanamazsın. Tanrı aşkına, Claude.”

Bana hiçbir zaman Claude demezdi. O anda onları hissettim. Göz kapaklarımın arkasında biriken yaşları. Ben tutamadan biri sızıp yanağımdan aşağı süzüldü.

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sadece daha kötü hissetmeme sebep oldu.”

“Hayır, kendimi daha iyi hissettirmede. Ama hey, anlıyorum. Hayat boktan olabilir ve babanla ilgili kısım gerçekten rezalet. Ama ben yapmadım, Kaptan. Yapan ben değildim.” Sakince oturuyordu. Fazla sakın. Sesi duygusuz, ölçülüydü ve ona bunu ben yapmıştım.

Ayağa kalktı ve bir an bana sarılacak sandım. Ama sonra şortunu ve tişörtünü giyip odadan çıktı. *Bir, iki, üç* saniye bekledikten sonra ben de üstüme bir şeyler geçirip peşinden gittim. Bana bakmadan ön kapıyı açtı.

“Nereye gidiyorsun?” dedim.

“Seni eve bırakacağım.”

Addy’nin evine gidişimiz üç yıl sürmüş gibi geldi. Evin önüne gelince kamyoneti durdurdu ve motoru kapatmadığını görünce –bu bana eve kadar eşlik etmeyeceği anlamına geliyordu– “Üzgünüm,” dedim.

Zamanda geriye gidip bir şeyi düzeltmeyi, hiç şu anda olduğu kadar istememiştim. *Dip’e gitmeseydim. Grady’ye çarpmasaydım. Odasına çıkmasaydım.* Tekrar yaşamak sonucu bir şekilde değiştirecekmiş gibi, sahneleri kafamda canlandırıp duruyordum.

“Üzgünüm,” dedim bir kez daha.

“Ben de.”

* * *

Yarım saat sonra çekyatta başım yastıkta, sırtüstü yatıyordum. Kafamın içinde kendimle baş başaydım. Olabileceğim en tehlikeli yerde.

Miah sana kırılmakta ve öfkelenmekte haklı. Sen de ona kırılır ve öfkelenirdin. Hatalı olduğunu biliyorsun ve hatalı olmaktan nefret ediyorsun ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ona üzgün olduğunu tekrar tekrar söylemeli ve kendin olmaktan korkmaya son vermelisin.

Mavi defteri çekmecedan çıkardım ve korkunç düşüncelerimin hepsini kâğıda döktüm.

25. GÜN

Ertesi sabah Addy'yi feribota binmesi için rıhtıma kadar geçirdik. Miah onun ağzına kadar dolu olan çantasını hiç ağır değilmiş gibi kolayca taşıyordu. İskeleye vardığımızda Grady, Emory ve yerli halktan birkaç kişiyle orada oturuyordu. Grady ile göz göze geldik, sonra Miah'ya bakıp ayağa kalktı ve "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

"Sorun değil," dedi Miah. "Hallettim."

Grady'nin yanından geçti ve valizi kırk kilo çekmiyormuş gibi kolayca kaldırıp feribota bıraktı. Addy ona bahşiş vermeye yeltendi ama Miah ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. "Hiç gerek yok," dedi, ünlü gülümsemesiyle.

Bana, "Sonra görüşürüz," dedi. *Bir saat sonra görüşürüz* ya da *bu akşam görüşürüz*, değil. *Sonra görüşürüz*. Grady'nin yanından geçip gitmesini, Grady'nin arkasından duyamadığım bir şey bağırmasını, Miah'nın tek kelime etmeden yoluna devam etmesini ve Grady'nin gözünü ondan ayırmamasını seyrettim.

"Neydi bu?" dedi yanımda duran annem.

"Bilirsin işte. Erkekler." Bunu rahat bir tavırla söyledim ama yüzünde bana katıldığına dair bir işaret aradım çünkü babam ve şu diğer kadından –o her kimse– haberdardı.

"Erkekler," diye tekrarladı.

“Erkekler,” dedi Addy de. “Keşke onları bu kadar sevmeseydim.”

Kaptan peşinde Grady ile yanımızdan geçti. Onunla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. Etrafımız bir anda feribota binip yerlerini alan diğer yolcularla ve valizleriyle çevrildi. Adanın köpeği Archie de sıcak yüzünden kuyruğunu tembel tembel sallayarak onlarla birlikte feribota yürüdü.

Addy önce anneme, sonra bana sarıldı. “Ona iyi bak,” dedi kulağıma. “Ve o da sana iyi baksın.”

“Bakacağım.”

“Ve kalbine dikkat et. Bu ailede uzun süredir yeterince kalp kırıldı.” Bu genel mi yoksa özellikle Miah’yı hedef alan bir yorum muydu, emin olamadım. Ama içimden, *ah, insanları bana karşı uyarmalısın, beni onlara karşı değil,* diye geçirdim.

Sonra anneme tekrar sarıldı. Ayrıldıkları zaman annemin gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm ve başımı bir kez daha çevirmek zorunda kaldım.

Addy feribota binip yerini alırken arkasından el salladık. Feribot denize açılırken de el sallamaya devam ettik. Annem eli havada, yüzünde bir gülümsemeyle benden biraz daha uzun süre orada kaldı. Addy görünmez olunca bana döndü. “Gittiğini görmek zor.”

Hiçbir şey demedim ama ona sımsıkı sarıldım. “Baş başa kaldığımız için mutluyum.”

Yüzümü süzdü ama hiç renk vermedim. İfadesiz bir yüzle, uslu ve kalbi kırılmamış bir kız evlat gibi gülümsedim. “Düşündüm de istersen bugün müzede sana yardım edebilirim.”

Annem yüzümü süzmeye ve ne düşündüğümü anlamaya çalışmaya devam ediyordu ama sonunda, “Çok hoşuma gider,” dedi.

* * *

Annemle günün geri kalanını müzede, Claudine'in belgelerini ayıklayıp düzenleyerek geçirdik ve babam hakkında hiç konuşmadım.

Birlikte eve yürürken de bir şey söylemedim.

Birlikte yemek yerken de bir şey söylemedim.

Otelin verandasında oturup ağaçlarda ve otların arasında ısıldayan ağustos böceklerini izlerken de bir şey söylemedim. Annem zaten yeterince şey yaşamıştı ve şimdi onu korumak, ona hanımeli kokulu parfüm almak, güzel olduğunu söylemek ve ayaklarının altında, üstünde yürüyebileceği –titrek de olsa– bir zemin bulunmasını sağlamak, benim görevimdi.

Tel kapı çarpılınca başımı kaldırdım. Wednesday eliyle, *buraya gel*, diye işaret etti. Başımı çevirdim. Ayak sesleri duydum, elbette yanımıza geliyordu. Bana çatık kaşlarla baktı. “Seninle konuşmalıyım, ana karalı.”

“Meşgulüm.”

“Claude.” Bu, annemdi.

“Pekâlâ.”

Ayağa kalktım ve ayaklarımı sürüyerek Wednesday'in peşinden otelin içine, kütüphaneye doğru yürüdüm. Boştu.

“Grady sana zarar verdi mi?”

“Hayır.”

“Bana gerçeği söyle.”

“Hayır. Aptallık ettim. Benim hatamdı.” *Bana ben zarar verdim. Grady değil. Miah değil. Ben.*

“Bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

“Claude?”

Ve belki de ilk kez gerçek adım kullandığı için, “Olacak gibiydi ama ben onu durdurdum,” dedim.

“Onun gerçek bir pislik olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum.”

İç geçirdi. "Miah biliyor mu?"

"Ona anlattım."

"Neden?"

"Mecburdum."

"Siktir." Başını sallayınca, saç örgüleri sarkaç gibi gidip geldi. "Bak, on altı yaşındayken kendimi bir kutuya koymaya başladım çünkü bunun incinmeme engel olacağını düşünüyordum. O kutuya lanet olası evimmiş gibi baktım. Başlangıçta, kutu iyiydi. Küçüktü ve içindeki her şey güvendeydi. Onu derli toplu tuttum. Boyadım. Olmak istediğim kişiyi çizdim. Kimsenin beni görmesine ya da duymasına izin vermedim. Cinselliğimi büyük ve parlak bir şey olmaktan çıkarıp küçülttüm ve sesini kestim. Ama sonra nefes alamamaya başladım. Kutunun kapaklarını teker teker açmaya o zaman başladım. Sonuncu kapak, istediğim hayatı yaşamak için Alabama'dan kaçmak oldu. Ve kendim dışında birilerine, *bu benim. Şarkıcı olmak istiyorum. Müziğimle dünyayı değiştirmek istiyorum. Âşık olmak ve kalbimi kırdırmak istiyorum. Ben panseksüelim. Dayanıklı görünürüm ama değilim. En azından her zaman değil*, demiş oldum. İşte böyle. Artık kutum yok. Ve bu bazen berbat geliyor. Ama en azından nefes alabiliyorum."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

"Evet."

"Söylemek istediklerim bu kadardı."

Sonra dönüp odadan çıktı. Bir saniye sonra kapı eşiğine gidip arkasından seslendim: "Hey, Wednesday?"

Yemek odasına inen basamakların başındaydı. Bir eli tırabzanda, bana baktı. "Ana karalı?"

"Teşekkürler."

Bisikletim Addy'nin evinin verandasında duruyordu. Annemle basamakları tırmandık. Ormana, otele ve yola baktım ama görünürde kimse yoktu.

Annem, “Nereden çıktı bu?” diye sordu.
“Bilmiyorum.”

İçeri girince, kanepeye kıvrıldık ve Karahindiba’yı ortamıza alıp bir film seyrettik. Wednesday’in sözleri kafamın içinde dolaşıyordu. *Kendimi bir kutuya mı kapatıyorum? Yaptığım bu mu?* Düşüncelere dalarak tırnaklarımı yemeye başladım.

Jean Seberg ekranda belirir belirmez annem bana baktı. “Bu saç kesimini nereden tanıdığımı hatırladım.”

Sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Jean Seberg’in aydınlık yüzüne baktım. “Zorlamadan uzak görünüyordu. Ben de öyle olmak istedim.”

“Öyle görünüyor ve bu film onu bir ikon yaptı ama mutsuz bir hayat yaşadı.” Annemin sesi yumuşaktı. Alt yazıları okuyorduk. “Kırk yaşında intihar etti. Kayıp olduğu on günün sonunda cesedini Paris’teki dairesine üç blok uzakta, arabasının arka koltuğunda buldular.”

Bu, beni olması gerekenden daha fazla sarstı. Ekrandaki Jean Seberg gülümsüyor, gülerек sokakta yürüyordu ve bir yanımda, hâlâ o olmak istiyordu. En azından bu versiyonu. “Bir delik kazıp içine saklanabilseydim, bunu yapardım,” diyordu karakteri.

Bir insanın ne sakladığını asla bilemezsin. İhtiyaç duyduğumuz zaman hepimiz kendimizi saklıyoruz, diye düşündüm.

“Jeremiah’yla her şey yolunda mı?”

Annemin sorusu beni şaşırttı ama gözlerimi ekrandan ayırmadım. “Geri alabilmeyi çok isteyeceğim aptalca ve acı verici bir şey yaptım. Ama geri alamam.”

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır. Kendimi zaten yeterince kötü hissediyorum. Sadece geçsin gitsin istiyorum. Bir şekilde bir zaman makinesi yapabilsem ve hiç yaşanmaması için düne gidip her şeyi değiştirebilsem keşke.” Annemin *belki daha fazla çabalamalısın. Daha iyi, daha az*

karmaşık, daha az rezil bir insan olmalısın. Belki kendini inşa ettiğin duvarın arkasına kilitlememelisin, demesini bekledim. Kendime söylediğim şeyleri yani.

Onun yerine, “Ah Tanrım, birbirimize ne kadar benziyoruz,” dedi.

Ona baktım.

“Sadece hayatım boyunca zaman zaman geri alabilmeyi ve düzeltmeyi dilediğim aptalca şeyler yapmamla tanınmışımdır diyorum.”

“Sen mükemmelsin.”

“Değilim. Tanrı’ya şükür, kimse değil. Aksi takdirde ne kadar sıkıcı bir dünya olurdu. O zamanlar farklı yapmış olmayı istediğim bir sürü şey var. Babanla yaşadığımız bazı şeyler de buna dâhil. Ama sadece dikkat edebilir, bir şey öğrendiğimizi ve bir daha bir çuval inciri –en azından bire bir aynı şekilde– berbat etmemeyi dileyebilir, illaki bir şeylerin kesinlikle içine edeceğimizi bile bile ilerlemeye devam edebiliriz.” Annem çok nadir küfrettiği için kaşlarımı kaldırdım. Gülümsedi. “Özür dilerim. Önemli olan, daima elinden geleni yapmak, yapmadığın zaman kendine çok fazla yüklenmemek ve pişmanlıkların üstünde durmamak. Bu konuda bana güvenmelisin çünkü senden çok büyüğüm ve bir şeyler biliyorum.”

Elimi saçlarımda dolaştırıp kulaklarımın etrafındaki ve alınımın üstündeki kısımları düzelttim. “Anladığım kadarıyla ne yaparsam yapayım çok fazla çuvalalayacağım. Ve kendime çok fazla yüklenmemeliyim. Ama şu anda Miah’nın bir tür hayat dersi olmasını istemiyorum. Daha fazlası olmasını istiyorum.”

“O zaman dinlemek istemese bile, söylemen gereken her şeyi söyleyene kadar konuş onunla.”

25. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Saat 23.00'tü ve karanlıkta, Miah'nın evine doğru pedal çeviriyordum. Ona ne diyeceğimden emin değildim ama tek bildiğim, ne hissettiğimi söylemem gerektiği idi.

Yani babamın bir kız arkadaşı var.

Sözcükler kafamın içinde dönüp duruyordu. Onları yüksek sesle tekrar ettim. Bunun bitmek bilmeyen döngüyü kıracağını ve sözcüklerin tam karşımda görebileceğim ama elimle uzanmayacağım bir mesafeye kaçacağını umuyordum. Onları geri almak istedim ama alamazdım çünkü doğruydular:

Babamın bir kız arkadaşı var.

Annemle babamın birbirlerine geri döneceklerini düşündüğümünden değil. Bunu düşünüp düşünmediğimi bile bilmiyordum. Ama bu, böyle bir şeyin olmayacağını ve annemle benim ayak bağı olduğumuzu açıkça ortaya koyuyordu.

Ve bu sözcükler de doğruydular. *Ayak bağıydık.*

Onu dışarıda, verandada, ayın altında buldum. Üstünde şortu ile siyah bir tişört vardı ve ayakları çıplaktı. Ayakta durup kollarını göğsünde kavuşturmuş, yıldızlara bakıyordu. Bisikleti bir ağaca yasladım ve otlarla kaktüslerin arasından yürüdüm. Basamakları tırmanıp onun yanında durdum.

“Hey,” dedim nefesim biraz kesilerek.

“Hey,” dedi gözlerini gökyüzünden ayırmadan.

Ona söylemek istediğim onca şeyi düşündüm ama sonra hiçbir şey demedim. Bakışlarını takip ettiğimde, toplu iğne başı gibi milyonlarca ışıklı noktayla kaplı kopkoyu, mavi bir battaniyeye benzeyen gökyüzüyle karşılaştım.

Miah bana bakmadan, “Ne istiyorsun, Kaptan?” dedi.

“Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Senden binlerce kez özür dilemek ve sana yaptığım şeyi neden yaptığımı düşündüğümü anlatmak istiyorum ama bunun hiçbir bahanesi olamaz. Sana birlikteliğimiz uzun süredir başıma gelen en iyi şeyken, bunu yüzüme gözüme bulaştırdığım için ne kadar korktuğumu söylemek istiyorum. *Sen*, uzun süredir başıma gelen en iyi şeysin. Şu Grady olayının hiç yaşanmamış olmasını isterdim ama yaşandı ve bu benim hatam. Başkasının değil, benim. Bunun farkında olduğumu bilmeni istiyorum. Şu anda babamdan ne kadar nefret ettiğimi, kafamın ne kadar karıştığını, kendimi nasıl kaybolmuş hissettiğimi anlatmak ama bunun durumu düzeltmeyeceğini bildiğimi söylemek istiyorum. Sadece ben konuşsam ve sen bir daha benimle hiç konuşmasan bile burada, yanında olmak istiyorum. Sana ne hissettiğimi ve benim için anlamını anlatma şansına sahip olmak istiyorum. Benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini hiçbir zaman bilemeyeceğini. Sonumuzun böyle, şu anda ve burada gelmesini istemediğimi söylemek istiyorum. Senden beni affetmeni dilemek istiyorum.”

Boğazıma bir yumru tıkanmış ve gözlerim yaşarmıştı. Miah artık gökyüzüne değil, bana bakıyordu. Bir an, kıpırdamadan durdu. Ama sonra “Gidelim buradan,” dedi.

O fikrini değiştiremeden kamyonete binmiştim bile. Nefesimi dinleyerek bekledim. Maraton koşmuş gibi sesler çıkarıyordum. Nefes alıp vermeye odaklandım. Düzenli. Sakin. Bekledim, binmedi. Fikrini gerçekten değiştirmişti demek. Ama sonra

kamyonetin kasasına bir şey bırakılmış gibi bir *tangirtı* oldu, sürücü kapısı açıldı ve Miah kamyonete bindi.

Ana Yol'da çukurlara bata çıka, sessizce ilerledik. Beni nereye götürdüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Söyleyecek doğru sözcükleri düşünmeye çalıştım ama söylenecek o kadar çok şey vardı ki. Bu yüzden ikimiz de kıpırdamadan oturuyorduk. Tanımadığım geniş ve otların bürüdüğü bir patikada, kumsala doğru ilerliyorduk. Ne zaman bu adayı artık tanıdığımı düşünsem, Miah beni daha önce hiç geçmediğim bir yola sokuyordu.

Konuşmuyorduk ve ağustos böceklerinin her zamankinden daha yüksek gelen ötüşleri dışında hiç müzik yoktu. Karanlıkta, sönük farlarla ilerlerken ağaçlar yanımdan akıyor ve ateş böcekleri yolumuzu aydınlatıyordu. Yola okyanusa varana kadar devam edeceğimizi düşünmeye başlamıştım ki kamyoneti yavaşlatıp durdurdu.

İndi, ben de indim ve hâlâ konuşmamıştık. Kamyonetin kasasından bir şey –bir çanta– aldı ve bir ağaçlığın altında o önde, ben arkada yaklaşık bir buçuk kilometre yürüdük. İç kısımda kalan, ormana en yakın kum tepelerinden geçtik ve kumsala varmadan hemen önce Miah, iç ve dış kum tepelerinin arasında kalan vadiye saptı. Rüzgârdan korunaklı bu noktada durdu, çantayı yere bıraktı ve bana bir paket kibrit uzattı.

“Bu ne için?”

“Bununla birlikte kullanılacak.” Bir şişe çakmak gazını havaya kaldırdı.

“Sence hava ateş yakmak için biraz sıcak değil mi?”

Ama çok geçti. Toplamaya başladığı çalı çırpıyı kum tepelerinin dibinde istifledi. Çakmak gazını üstlerine döktü ve sonra bana başıyla işaret verdi. Kibriti çakıp odunların üstüne attım. Alev almasını, ateşin çıtırtılarla büyümesini, alevlerin dans etmesini seyrettim.

Miah çantasını karıştırdı ve bulduğu defteri bana uzattı. “Yüksek sesle söylemeye çekindiğin ne kadar boktan şey varsa yaz. Seni senden alıkoyan her şeyi yaz. Seni benden alıkoyan her şeyi de.”

“Neden?”

“Sonra yakabilmemiz için.”

Kumsalda onu beklerken deniz kabuklarını ve endişeleri okyanusa fırlattığım günden bahsetmedim. Defterde, hatta adada beni korkutan her şeyi ya da beynimi dolduran bütün kötü düşünceleri yazacak kadar kâğıt olmadığını düşünmekle meşguldüm.

Miah bir kâğıdın üstüne *Grady* yazdı ve onu koparıp ateşe attı. Kâğıdın dumanı tüterek yanmasını, harflerin tek tek ayrılarak dağılmasını seyrettim.

Ağabeyimi özlüyorum, yazdı ve kâğıdı yırtıp yine ateşe attı.

Başkalarınınkini değil, kendi hayatımı yaşamak istiyorum, yazdı.

Ve sadece on sekiz yaşında olmak istiyorum.

Babamdan nefret ediyorum, diye yazdım ben de.

Saz’i özledim.

Grady benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çok üzgünüm, Miah.

Bir daha asla kimseye güvenmeyeceğim.

Sonraki yirmi dakika boyunca sırayla bir şeyler yazıp ateşe attık. İçimi, geriye hiçbir şey kalmayana kadar kâğıda döktüm.

Bitince, yan yana kuma oturduk. Miah güneş ışığı ve temiz çarşaf kokuyordu. Ona dokunup dokunamayacağımı bilmiyordum çünkü hakkımı kaybetmişim gibi geliyordu. Ellerim kucağımda oturdum ve ona başka ne söylemek istediğimi düşündüm.

Sonra Miah, “Zorlu bir süreçte olmanın neye benzediğini bilirim,” dedi.

Ona baktım. Gözlerini ateşe dikmişti. “Bu, yaptığım şeyi haklı göstermez.”

“Hayır, göstermez.” Sıkıntıyla inledi ve yere bakarak başını salladı. Gözlerini kapadı. Tekrar açtı.

“Kahretsin,” diyerek iç geçirdi. “Ama anlıyorum. Bazen bazı şeyleri sırf durumu kötüleştirmek için yaparsın. O zamanlar on üç yaşındaydım ve hayat, en boktan halindeydi. Acıyı uyuşturacak bir şey arıyordum. Buldum da. Bir süre işe yaradı ama sorun şu ki daha fazlasını istiyorsun, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsun ve daha ne olduğunu anlamadan, hiçbir şey hissedemez hale geliyorsun.” Ellerine baktı. “Ama sonunda neyi anladım, biliyor musun?” Tekrar ateşe baktı. “Hissetmek zorundasın. Seni öldüreceğini düşünsen bile, hissetmelisin.”

“Üzgünüm. Grady konusunda. Çok üzgünüm.”

“Biliyorum. Buradaki zamanımız sonsuz değil ve seninle zaman geçirmeyi hâlâ istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum.”

“Ama?” Kendimi hazırladım çünkü neyin yaklaştığını biliyordum.

“Ama canım acıyor. Ve sanırım seni affetmeliyim çünkü ikimiz bu adadan ayrılmadan önce seninle zaman geçirmek istiyorsam bunu yapmam gerekecek. Ve bunu yapmayı gerçekten istiyorum ama birbirimize karşı hep dürüst olduk ve şey desem yalan olur... Canım senin Wednesday konusunda endişelendiğin kadar mı sıkıldı? Bilmem. Mesele şu ki, buraya işledin, Kaptan. Ta buraya kadar işledin.” Kalbinden ya da belki her yerinden bahsediyordu.

“Yani ne demek bu?”

“Grady’yle yaşanandan daha büyük olmalıyız demek. Biz Grady’den büyüğüz.” Bunu söylerken bana baktı. “Şey, ben daha büyük olduğumu biliyorum.” Bakışlarımız kenetlendi, dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve birden gamzeleri ortaya çıkıverdi. Farklı görünüyorlardı ama oradaydılar. “Ama yine de kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Çok üzgünüm,” dedim tekrar.

“Biliyorum.” Ve bir anda gamzeleri tekrar kayboldu. Gözleri yeniden ateşe çevrildi.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama söylemedim çünkü bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden bir süre sonra “Bana ağabeyini anlat,” dedim. “Tabii istersen.”

Cevap vermesi bir dakika sürdü.

“Kendimi hiçbir zaman onu gerçekten tanımışım gibi hissetmedim çünkü ben yeterince büyüdüğümde, o, temel eğitime gitmişti. Sonra ilk turuna gitti. Sonra ikincisine. Sertti ama eğlenceliydi. Eve geldiği zaman, senin şu bayıldığın şapşal şortlardan giyerdi. Çölde taşıdığı onca teçhizattan sonra ‘takımları meleklerden bir yastığa yatırmak’ gibi geldiğini söylerdi. Sana aptalca gelecek belki ama o şortu giydiğim zaman, ağabeyim hâlâ buradaymış gibi hissediyordum. İkimiz birlikte bir mace-rayaya çıkmışız gibi.”

“Bence hiç aptalca değil.”

“Bram ve Shirley’den önce hayatımdaki, beni yüzüstü bırakmamış belki de tek insan oydu. Ama bu, benim her zaman iyi bir kardeş olduğum anlamına gelmiyor.”

“Adı neydi?”

“Flynn.”

“Flynn için çok üzgünüm.”

“Evet, ben de.” Bana baktı. “Bir şeyi anladım, Kaptan. Eninde sonunda yerin yine ayağının altında olduğuna güvenmeye başlamak zorundasın. En kötü ne olabilir? Pekâlâ, yer ayağının altından çekilebilir. Ayağının altından bir kez çekilmesinden sağ çıkmışsın, hâlâ buradasın, ortalıkta dolaşıyorsun. Demek ki başka seferleri de sağ atlatabilirsin. Evet, gözünü hiç ayırmadan başında yirmi dört saat nöbet tutabilirsin ama bu, kötü şeylerin olmasını önlemez. Çünkü hayat ne yapacaksa zaten yapacak. Güvenebileceğin tek şey, bir noktada kötü bir şeyin *illaki* ola-

cağı. Kanlı ayları, hazine avını ve seni daha önemli kılan da bu zaten.” Elimi tuttu. “Baban için üzgünüm.”

“En azından o hâlâ hayatta. Ve bunun farkındayım. Hatırlamaya gayret ediyorum. Sadece, kendimi olan biteni en son ben görmüşüm gibi hissediyorum. Yani herkes fark etmiş ama ben görememişim.” Boştaki elimle defteri aldım, *kendimi çok aptal hissediyorum*, yazdım ve kâğıdı alevler kapıp yutarak küle dönüştürsün diye ateşin üstüne uzattım.

Uzun süre oturup ateşin sönmesini bekledik. Miah’nın elinin avucumda bıraktığı hisse odaklanmıştım. Parmaklarına, tenine, sıcaklığına. Miah ile ikimize ne olursa olsun, elinin bende yarattığı hissi daima hatırlamak istiyordum.

“Bir süredir düşünüyorum,” dedim. “İnsan büyük hayaller kurmalı. Bu ne anlama geliyorsa artık. Sen büyük hayaller kurmalısın. Montana. Outward Bound. Rodeo ekibi. Ay. Kendi hayatını yaşamayı hak ediyorsun, Jeremiah Crew.”

Göz göze geldik. Yüzünde tarif etmenin zor olduğu bir bakış vardı. Birden onun küçüklüğünü görür gibi oldum. Bütün o kayıplardan ve kalp kırıklıklarından önce. Çok hızlı büyümek, yetişkin olmak ve herkese bakmak zorunda kalmadan önce.

Uzandı ve beni kendine çekti.

Yere uzandık. Gözlerini kapadı. Gözlerimi kapadım.

“Ben yanımdayım,” dedi.

Uzun süre kolunu etrafımda hissederek yattım. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek. *Şu anda her şey yolunda, ben iyiyim ve Miah yanımda*. Kendime bunun yeterli olduğunu söyleyerek.

Miah yanımda.

Miah yanımda.

Miah yanımda.

“Ben de senin yanımdayım,” diye fısıldadım.

26. GÜN

Ertesi sabah annemi mutfakta buldum. Bir sağa bir sola dönerek kendimize kahve yaptık, kahvaltılık gevrek hazırladık, meyve dilimledik ve kâselere yoğurt doldurduk. Hiç konuşmadan. Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söylemek niyetinde değildim. Hiçbir zaman. Sonra annem bana baktı ve “Her şey yolunda mı?” dedi. Ağlamaya başladım.

Bir saniye geçmeden, kollarını bana sarmıştı ve omzuna yaslanmış ağlıyordum. Orada ona sımsıkı sarılarak bir süre durdum ama sonra kendimi geri çektim.

“Seninle konuşmalıyım,” dedim.

Yüzündeki ifadeden kendini kötü şeyler duymaya hazırladığını hissedebiliyordum. Muhtemelen hamile olduğumu sanmıştı.

“Bu bir pencere pervazı sediri konuşması mı olacak, yoksa yürüyüş konuşması mı?”

“İkisi de değil. Ormandaki canavarlar konuşması.”

Bu, *yatağa oturalım ve canavarları uzak tutmak için yastıklardan kale yapalım*’ın şifresiydi. Bunu ben yedi yaşındayken ve evimizi çevreleyen ağaçlardan korkarken yapardık. Orada karanlık ve tehditkâr bir şeyin yaşadığına ikna olmuşum. Annem geceleri benimle oturup ormanda canavar olmadığını ama eğer varsa bile –ki yoktu– bana ulaşmak için önce ön kapının kilidini açması

gerekeceğini ve bunu bir şekilde başarsa da köpeği, babamı ve onu aşması gerekeceğini anlatırdı. Savunma hatları o kadar çoktu ki.

Kahveyi ve yiyecekleri mutfak tezgâhında bırakıp odasına gittik. Barikatı hallettikten sonra, dizlerimiz birbirine değecek şekilde karşılıklı bağdaş kurduk ve ona Addy'yle konuşmamızı anlattım. Konuşurken tekrar ağlamaya başladım. Babamın kız arkadaşı için, tamamı inip çıkan bir lunapark hız trenine dönüşen hayatım için gözyaşı döktüm.

Annem bana sıkıca sarıldı ve bu, hiçbir şeyi değiştirmese de bana yetti. Yetmesini sağladım.

Bana, “Öncelikle durumu böyle öğrendiğin için üzgünüm,” dedi. “Addy’yi severim ama bir şey söylemek ona düşmezdi. Bu bir yana, senin bilmediğini bilmiyordu ve sana söylemem gerekirdi. Bu da benim suçum. Baban ve ben bu durumu elimizden gelen en iyi şekilde idare etmeye çalışıyoruz ama ne halt ettiğimizi ikimiz de bilmiyoruz. İkinci olarak, senin hiç kabahatin yok. Bunu netleştirelim.”

“Biliyorum.” Ama bildiğimden emin değildim. Ve birden küçük bir kızmışım gibi kucağına tırmanma isteğiyle doldum. Keşke korkulacak tek şeyin ormandaki canavarlar olduğu, basit ve kolay zamanlara dönebilseydim.

“Addy sana tam olarak ne söyledi?”

“Babamın bir kız arkadaşı olduğunu ve birlikte çalıştıklarını.”

Annemin bunun doğru olmadığını söylemesini bekledim ama yüzü Addy’nin sözlerini onaylıyordu.

“Biliyordun.” Bir mucize eseri, *hayır, bilmiyordum, hiçbir fikrim yoktu*, demesini umuyordum. Ona söyleyen kişi olmak istemezdim ama bana ihmal sonucu bile olsa yalan söylemesine ihtiyacım vardı.

“Bir süredir haberim vardı.”

İçim ezildi. “Bana söylemeliydin.”

“Biliyorum.” Bahane uydurmadı.

“Bir sır daha.”

“Biliyorum ve üzgünüm.”

“Babamdan nefret ediyorum.”

“İlişkiler karmaşıktır, tatlım. Kurmak için de yıkmak için de iki kişi gerekir. Siyah ve beyaz değildirler. Bütün bunların sana aniden olmuş gibi görüldüğünü biliyorum; sevgi bir anda geçip gitmiş ya da göz açıp kapayana kadar değişmiş gibi. Ama baban ve benim durumumuzda, küçük çatlakların zamanla ilerlediğini şimdi fark ediyorum. Zamanında tam olarak idrak edemesem de.”

“Yine de ondan nefret ediyorum.”

“Bunu anlıyorum. Ben de ondan bir anlamda nefret ediyorum. Ama aynı zamanda babanı başka kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum ve o da beni kendine göre anlıyor. Her zaman anladı. Hani şu çok sevdiğin kitap gibi. Hani şu saksılı olan.”

“*Saksı Olmanın Faydaları.*”

“Şu hak ettiğimizi düşündüğümüz sevgiyi kabul etmemizle ilgili satır var ya. O, baban işte.”

“Peki, kadın kim?”

“Michelle.”

“İlişkileri ciddi mi?”

“Sanırım. Baban onun yanına taşınmaktan bahsetti. Bu yüzden evi satma ve benim kendime bir yer edinmem konusunu konuşuyoruz. Bu olsun ya da olmasın, babanın seni daha az sevdiği anlamına gelmez. Baban seni, kendi dâhil, herkesten daha çok seviyor.”

“Peki.”

Kendi sesimi duydum. Robot Claude gibi konuşuyordum ama kendimi bir kasırğa ya da köşeye sıkıştırılmış, korkmuş ya da öfkeli bir şey gibi hissediyordum. *Söylemeye çalıştığınız bu muydu, Bay Russo? Sizce artık insanlara bir şeyler hissettirebilecek, gerçek ve doğru bir şey yazabilir miyim?*

“Claude.”

“Evet.”

“Ben senin annenim. Seni en başından beri tanıyorum. Ve ne olursa olsun, benimle konuşmalısın. Bunu, istediğinde kendi duygularını gizleyebilen biri olarak söylüyorum.”

“Tamam.”

“Buna her şey hakkında konuşmak dâhil. Baban. Ev. Saz. Üniversite. Seks.”

“Seninle seks hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum.”

“Bunu anlarım. Biliyorsun, kendi annem bana bunu asla söylemedi. Belki de bu nedenle benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum ama seni anlıyorum da. Bana korunduğunu ve kendini sağlama aldığıını söylemen yeterli. Çünkü ben bir anneyim ve annelerin bunu bilmesi gerekir.”

“Korunuyorum ve güvendeyim.”

“Peki, iyi misin?” Diğer şeyleri değil, seksi ve Miah’yı kastediyordu.

“İyiyim.”

İç geçirdi. Başını benimkine doğru eğdi ve alınlarımız birbirine değdi. Bir süre böyle oturduk. Sonra annem geri çekildi. Ben de arkama yaslandım. Yakında bir başkasına ait olacak olan evimizi ve artık benim değil başkasının olacak yeşil odamı düşündüm.

Annem, “Ağladığını gördüğüme sevindim,” dedi. “Senin için endişeleniyordum. Gözyaşları yaş olarak akmazlarsa başka şekilde çıkarlar. Ve hey, anne babanın yanında çocuk kalmada hiçbir sakınca yok. Ne kadar büyürsen büyü. Anneliği bana bırakmanda da. Aslında bana iyi bile gelir. Hele şu anda. Bu yüzden bırak da anne ben olayım.”

O öğleden sonra ikimiz, Lauren ve Claude, Claude ve Lauren birlikte dışarı çıktık. Güneş ve sıcak hava bizi, *iyi olacaksınız*, der gibi kucakladı.

Annem gökyüzüne baktı. “Her şey yolunda. Her şey iyi olacak. Her tür şey iyi olacak.” Annem ve babam dindar değillerdi ama bu, annemin Quakerlardan⁷ sevdiği bir alıntıydı. Sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırarak, “Haydi işi asalım,” dedi.

“Bisikletleri alıp Rosecroft’a gitmeliyiz.”

Kaşları saç diplerine kadar yükseldi. “Sen bisiklete binmeyi ne zaman öğrendin?”

Ama ben çoktan bisiklete yerleşmiş ve yola düşmüştüm bile. Çıplak bacaklar, çıplak ayaklar ve balıkçı şapkamı unuttuğum için çıplak bir kafayla.

Yüzümüzde gün ışığı, saçlarımızda rüzgârla Ana Yol boyunca yan yana ilerliyorduk. Rosecroft’a varınca otların ve tuğlaların arasından geçip evin arka tarafındaki, bataklığa en yakın geniş merdivene ulaştık. Ben önde, annem arkada ikinci kata çıktık. Zeminin büyük kısmı çökmüştü ama merdivenin tepesinde, tavani gökyüzüne bakan, çiçek kokan, geniş ve havadar bir oda yerinde duruyordu.

İçeri girince nefesim kesildi.

Dolabın kapağı açık duruyordu. Annem bana mermi deliğini gösterdi. Annemin çocukluğunda yaptığı gibi, parmağımı deliğe soktum. Bunu Claudine de yapmış mıydı acaba? Bu odaya gelir miydi, yoksa burayı kapalı mı tutardı? Burada mı uyurdu? Yoksa bu odadan olabildiğince uzak mı dururdu? Onu peşinde sadece Tillie’nin hayaletiyle bu gösterişli, eski evin koridorlarında dolaşırken, bu devasa odalarda tek başına otururken, benim şu anda yaptığım gibi merdivenden giriş katına inerken hayal ettim.

Orada dururken, içim bir anda Tillie’ye, vaktinden çok önce ölen o güzel ve hüzünlü genç kadına karşı sevgiyle doldu. Ve o

7 17. yüzyıl ortalarında mevcut Hristiyan mezheplerinden ve tarikatlarından memnun olmayanlar tarafından İngiltere’nin kuzeybatısında kurulmuş bir mezhep. (yay.n.)

anda anladım: Claudine onca sene bu yüzden orada kalmıştı. Annesinden ayrılmak istememişti.

Dışarıya, açık araziye çıkınca, evin etrafını dolaştık. Annem evin bir zamanlar oda oda nasıl görüldüğünü tarif ediyordu. Kuzey verandadaki mavi, hasır mobilyaları. Büyük ahşap salıncağı. Kocaman siyah menteşeli, altın rengi meşe kapıları. Kare biçimindeki giriş holünü. Gönderilecek postalar için kullanılan pirinç kutuyu. Misafir defterinin tutulduğu oyun salonunu. Üzerine Blackwoodların aile düsturunun işlendiği büyük şöminenin bulunduğu geniş salonun kemerli girişini: VIVIS SPERANDUM. HAYATIN OLDUĞU YERDE UMUT DA VARDIR. Claudine'in şekerleme yaptığı ve sadece ona ait olduğu için başka kimsenin oturmaya cesaret edemediği büyük, kırmızı kanepeyi. Ve daha bir sürü şeyi.

Güneş batmaya yüz tuttuğunda, evi harabelerinden yeniden inşa etmiştik.

Yatağında oturmuş, belki beş yüzüncü kez *Zelda*'yı okuyordum. Fitzgerald, Hollywood'da senarist olmaya çalışırken, Zelda, Kuzey Carolina'daki Highland Hastanesi'nde şizofreni tedavisi görüyordu. Zelda daha sonra yanarak öleceği bu hastanede kilit altındayken, Fitzgerald daha sonra bu konuda bir kitap yazacak olan Sheilah Graham adında bir dedikodu sütunu yazarıyla çılgın ve pervasız bir ilişki yaşıyordu.

Canın cehenneme, Scott Fitzgerald, dedim içimden.

Kitabı elimden bırakıp sırtüstü uzandım ve başım yastıkta, Miah'nın gelmesini bekledim.

Çarşafların üstünde giyinik bir halde, yüz yüze yatıyorduk. İlk anlarda bende yine ona dokunup dokunmamanın kararsızlığı vardı. O hem Miah'ydı hem değildi. Ya da belki bana öyle

geliyordu. Belki Addy'nin adaya gelmesinden önceki halimize dönemeyeceğimiz kadar çok şey –babam, Grady– yaşanmıştı. Bunu ona söyledim.

“Pekâlâ, bu konuda ne yapacağız, Kaptan?”

“Bilmiyorum.”

Elimi tutup kalbinin üstüne koydu. “Buradan başlayalım.” Ve beni öptü. Ben de onu öptüm. Öpüşmemiz bir, belki iki dakika sürdü.

Ayrıldık.

Miah, “Biliyorsun, hiçbir şey yapmak zorunda değiliz,” dedi. “Bazen kafan orada olmuyor ve bu çok normal.”

“Sen hâlâ istiyor musun?”

“Neredeyse her zaman. Evet.”

“Benimle demek istedim.”

“Ben de. Seninle neredeyse her zaman istiyorum anlamında.”

Onu öptüm. O da beni öptü. Elimi tekrar kalbinin üstüne koydum ve atışını hissettim. Normalden biraz daha hızlı ama düzenli, çok düzenli atıyordu.

27. GÜN

Gün doğmadan kalkıp bisikletlerimize atladık ve kumsalın yolunu tuttuk. Bisikletleri bizi kum tepelerinin üstünden kumsala ulaştıracak yürüyüş yolunda bıraktık. Ben çantamı, Miah fotoğraf makinesini taşıyordu. Son kum tepesine çıkınca onu gördüm. Gökyüzü yumuşacık maviler, pembeler ve altın tonlarından oluşan bir renk paletiydi. Su bütün bu renkleri alıp yüzeyinde tuttuğu için, okyanus ve gökyüzü, her şey, aynı göz alıcı ışığa boğulmuştu. Evren yenilenmiş ve tertemiz olmuştu sanki.

Bunu Miah'ya söyleyince, "Shirley buna *günlük temizlik* diyor," dedi. "Dünyanın her şeye yeniden başlaması gibi."

Bizim gibi, diye düşündüm.

Serin ve hafif havayı içime çektim. Sabahın ilerleyen saatlerinde ıslak bir battaniye gibi ağırlaşacaktı ama şimdilik tenime iyi geliyordu.

"Yazmalıyım," dedim. Ama doğrusu zaten yazıyordum. Zihnimden bir sürü imge, sözcük ve sahne geçiyordu. Onları dışarı, kâğıda aktarmalıydım.

Kusursuz gün doğumunu ve kumsalda bir sağa bir sola giderek fotoğraf çeken delikanlıyı bir arada görebileceğim kusursuz noktayı bulana kadar bir süre dolaştım.

* * *

Arada bir hâlâ orada olduğundan emin olmak için başımı kaldırıyordum. Suyun içinde yürümesini, istediği açıyı yakalamak için kumun içinde çömelmesini, çektiği fotoğrafı görmek için elini ekranın üstüne siper etmesini seyrediyordum. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü.

Güldü. “Seni görüyorum, Kaptan.”

Seni görüyorum, Kaptan, yazdım. Keşke onu sözcüklerle çizebilseydim ve şu anda görüldüğü haliyle gün doğumunun bir parçası olarak kâğıda dökebilseydim.

Bir ara bir tıkırtı oldu. Başımı kaldırıncı, Miah’yı birkaç metre ötemde, yerde yüzüstü yatarken gördüm. Fotoğraf makinesini bana doğrultmuştu. Yazmaya öylesine dalmıştım ki ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürdü. *İşte oradasın*, diye düşündüm. *Orada olduğun için çok mutluyum*.

Bir süre sonra –kim bilir ne kadar sonra– çıplak göğsüyle karşıma dikildi. “Benimle yüzmeye gel.”

“Gelemem. Kendimi kaptırdım.” Oysa ikisini birden yapmak, hem kalmak hem gitmek istiyordum.

“Ne zaman okuyabileceğim?”

“Muhtemelen hiçbir zaman.”

Güldü. “Pekâlâ,” dedi. “Sen burada kal.” *Yazdıklarında kal*, demek istediğini biliyordum. Döndü ve koşmaya başladı. Ötesinde uzanan gökyüzü masmavi ve aydınlıktı. *Güneş oraya ne zaman ulaşmıştı acaba?* Miah koşarken bir yandan şortunu çıkarmaya çalışınca az kalsın düşüyordu. *Çıt*. O denize koşarken ben sözcüklerden fotoğraflar çekiyordum. *Çıt*. “Burada görülecek bir şey yok!” diye bağırırken. *Çıt*. Yeniden son hızla suyun içine koşarken.

Çıt çıt çıt.

27. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Markette bir köşeye yerleştirilmiş dört sandalyeden birine oturmuş, dişimle bir şeytan tırnağını koparmaya çalışıyordum. İçeride, kasanın arkasındaki Terri dışında kimse yoktu.

Tam öğle vaktinde babam aradı.

“Baba.”

“Hey, ufaklık.”

Ne diyeceğim ya da diğer kadından en azından ismen bahsedip bahsetmeyeceğim konusunda bir fikrim yoktu. Önce babamın anlatacaklarını dinlemeliydim.

“Annenle konuştum. Ufaklık, çok üzgünüm.” *Clew* değil. Annem artık *annen* olmuştu, görünüşe bakılırsa ben de artık *ufaklıktım*. “Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Sana bu konu hakkında konuşmamanı söyleyip seni hayal kırıklığına uğrattığım için de.”

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Her şeyi normale döndürebilseydim her şey yoluna girecekti. Evim yine benim evim olacaktı. Annemle babam, benim annemle babam. Belki babam iş yerindeki Michelle’e âşık olmayacaktı ve bu da normale dönecekti.

“Orada olmayı çok isterdim,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet...”

“Bizi daha önce mi terk etmek istedin?”

“Clew...” Ve bir anda yeniden Clew olmuşum. *Ah, hayır,* diye düşündüm. *Takma adımı canın istediği zaman ortaya süremezsin. Geri çek, tekrar ver. Geri çek, tekrar ver.*

“İstedin mi?”

“Bu karmaşık bir durum.”

“Biriyle tanıştın ve annemi terk ediyorsun. Kulağa o kadar karmaşık gelmiyor.”

Hattın diğer ucu sessizliğe gömüldü.

“Bana başkası yok dedin. Açık açık, ‘Bunu bilmen önemli,’ dedin. Madem yalandı, neden söyledin?”

“Üzgünüm.”

Susma sırası bendeydi.

“Clew? Hâlâ orada mısın?”

“Onunla evlenirsen yine bir aile olmanız gerekeceğini biliyorsun, değil mi? Bunun farkında mısın?”

Hat yine sessizleşti.

Ona cevap vermesi için bolca zaman tanıdım. O söylemeyince ben söyledim. “Sanırım sorun aslında bizdik, değil mi? Mesele aile istememen değildi. *Bizim ailemizi istemedin.*”

“Öyle değil. Bunu asla söylememeliydim. Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için yanlış konuştum.”

“Annemle evi satacağınız doğru mu?”

“Düşünüyoruz. Kesinleşen bir şey yok.”

“Bu yüzden mi bana *yardım kolileri* gönderiyordun? Eşyalarımı evden çıkarmak için mi?”

“Onları sana isteyeceğini düşündüğüm için gönderdim.”

“Pekâlâ, geri kalanıyla ne yapacağın umurumda değil. İstersen bir kibrit çak ve hepsini ateşe ver.” Bunu ağzımdan çıktığı anda geri almak istedim. Burada suçlu olan benim eşyalarım değildi. Kurban olmamalıydılar.

Ve birden kafamda her şeyi çözdüm. Bizi evden atması, evin satılması. Muhtemelen bunu yapacağını en başından beri biliyordu. Nirvana tişörtünü bu yüzden bulamamıştım; çoktan kadının evine gitmişti. Bir çekmecede ya da bir dolap rafında yerini almıştı. Ve bu kadın annemin eşyalarını, annemle babamın eşyalarını, *bizim* eşyalarımızı kullanacak ve bizim hayatımızı yaşayacaktı. Tek fark, içinde annemin ya da benim olmadığımız yeni ve iyileştirilmiş bir versiyon olmasıydı.

Ben başka bir şey diyemeden, babam, “Yakında görüşeceğimizi ve o zaman daha çok konuşabileceğimizi biliyorum,” dedi. “Ama şu anda bilmeni istediğim şeyler var. Her şeyden önce, sana olan hislerimden şüphe duymanı asla istemiyorum. Her zaman kâğıt üstünde yaratmak isteyeceğin bir baba olamamış olabilirim ama seni çok seviyorum. İkinci olarak, gelecekte beklentilerini her zaman karşılayamayacağım ama bunun nedeni çaba göstermemem olmayacak.”

O konuşurken, kolumu çimdiklemeye başladım. Ama sonra bundan vazgeçtim.

“İnsanın ebeveynlerini tanıması zaman alıyor. Gerçekten çok özel bir annen olduğu için çok şanslısın. Bunun gerçekliğini şu anda tam anlamıyla takdir edebildiğinden emin değilim ama büyüdükçe, anlayacaksın. Ben o kadar özel değilim. Bunu sen de ben de biliyoruz. Ama önümüzdeki yılların –her şeyin içine etmeme rağmen– seni ne kadar önemsemişimi, benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğini umuyorum.”

Babamın küfrettiğini duymaya alışık olmama rağmen, bunu yapmasını istemiyordum. Beni sevdiğini söylemesini, duygusal ve dürüst olmasını. Ondan nefret etmek istiyordum. Orada oturup ondan nefret etmeye çabaladım.

“Onu görmek istemiyorum. Michelle’i.” Adını bile güçlükle söyleyebildim.

“Görmen gerekmiyor. En azından şu anda.”

Onu asla görmek istemiyorum.

Hiçbir şey söylemedim. Bekledi.

Sonra üzgün bir tavırla iç geçirdi. “Eve döndüğün zaman daha fazlasını konuşuruz. Pastaneye gider, ellerindeki jöleli kurabiye’nin hepsini alırız. Ne kadar varsa. Gerekirse pastanenin tamamını satın alırız.”

“Joy Ann’e bütün bunlar olmamış gibi, her şey normalmiş gibi gidemeyiz. Bunlar yaşanmıyormuş gibi. Sen, ben ve Joy Ann gibi şeyler, sen bizi evden gönderince öldü.”

“Öyle olması gerekmiyor, Clew. Sen üniversiteye gidince bile. California’da ünlü bir yazar olduğun zaman bile.” Sonra “Seni Beethoven’dan, Joy Ann Pastanesi’nden ve sürekli çaldığın Nirvana tişörtünden daha çok seviyorum,” dedi. “Seni her şeyden çok seviyorum.”

Şimdi de Saz’le yaptığımız bir şeyi alıp kalbimi kazanmak için kullanıyordu. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Ona “Ben de seni seviyorum,” demeden, telefonu yüzüne kapadım.

Miah’ı evinin önünde, üstü çıplak halde bir kemik yığınının ve kokusu gözlerimi yaşartan bir kova çamaşır suyunun başında buldum. Eski radyosunda müzik açıktı ve önce beni görmedi.

Bir süre orada durup onu izledim. Kendini işine kaptırmıştı ve mutlu görünüyordu; tıpkı o gün Outward Bound ekibiyle olduğu gibi. Ama bu kez onu bu halden çıkarmak zorundaydım.

“Sana hiç korkunç geldiği olmuyor mu? Bu kemiklerin yani?” Sesim, onu bir şeyle suçlar gibi öfkeli çıkmıştı. Yanına gidip radyoyu kapattım.

Kemikleri teker teker kovadaki çamaşır suyuna batırıyordu. “Bunu sürekli bahsettiğin şu hurdalık gibi düşün. Hani sevginin ölmeye gittiği. Bunları da sağ kurtulanlar gibi hayal et. Geriye kalan şeyler gibi. Daha göreceğün olan sevgi gibi.”

“Bir hafta sonra bize ne olacak?” dedim.

Doğruldu ve başını sallayarak saçlarını gözünün önünden çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bize ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Bunu hiç düşündün mü peki?"

"Evet, düşündüm. Elbette düşündüm. 'Buraya kadardı, hanımefendi. Bu harika yaz için teşekkür ederim,' diyecek halim yok."

"Ciddi ol."

"Ciddiyim. Bize ne olacağını bilmiyorum, Kaptan. Hatta bana ne olacağını bile bilmiyorum. Belki giderim, belki kalırım. Belki bundan beş sene sonra yine aynı yerde, annemin eviyle ada arasında mekik dokuyup kemik ağartırken bir yaz tanıştığım o kızı düşünüyor olurum. Claude ve Miah olduğumuz zamanı. Vahşi hayvan çobanı, köpek balığı dişi toplayıcısı ve özgürlük dağıtan savaşçılar olduğumuz zamanı."

"Espri yapma. Sırası değil."

"Özür dilerim." Verandanın üst basamağına oturup ıslak ellerini dizlerinden aşağı sarkıttı. "Kaptan, biz tanışmayı bile beklemeyen iki insandık ve tanıştık. Muhtemelen olması gerekenden uzun yıllar önce."

"Ben senin gibi birini hiç tanımadım."

"Ben de senin gibi birini tanımadım. Bir daha da tanımayacağım çünkü bu dünyada çok fazla Claude Henry'nin dolaştığını sanmam. Ama boşuna endişelenmemeliyiz."

"O zaman ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Seninle vedalaşmayı ve diğer herkes gibi birbirimizi aradığımız, mesajlaştığımız halimizi hayal bile edemiyorum."

"O zaman bütün bunların anlamı ne?"

Şu an, bütün yazın önümüzde uzandığı dört hafta öncesi olsun isterdim. Ama değildi. Bir anda ondan uzaklaşma ihtiyacıyla doldum çünkü kafamda Miah'nın gitme vakti çoktan gelmişken,

bu adadan ve benden sonsuza dek ayrılmasını seyrederken orada durup andaymışım gibi yapamazdım.

“Gel, yanıma otur,” dedi.

“Gitmeliyim.”

“Kaçma.”

“Kalamam çünkü kalırsam, kendimi tutamayacağım ve bunu istemiyorum. Beni böyle hatırlamanı istiyorum.” Gülümsedim ve *ta-da* der gibi gülümsememi işaret ettim. “Yani senden değil, gitmenden ve gitmemden kaçıyorum. En azından bir süreliğine. Soluklanana kadar.”

Ve başka bir şey demesine ya da beni durdurmaya çalışmasına fırsat vermeden, kaçtım.

Kumsal, martılar ve su çullukları dışında boştu. Kumların üstünden dosdoğru suya yürüdüm. Rüzgâr beni kıyıya itmeye çalışıyordu ama su derinleşene, bir anda ve tamamen suyun altında kalana kadar üsteledim. Kollarım benden hiçbir talimat almadan kendiliklerinden havaya uzandılar.

Bu diğer dünyada yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek vücudumu aşağı, daha aşağı ittim. İçimdeki öfke o kadar büyük ve derindi ki ağırlığından batmamama şaşırdım. Babama, anneme, Michelle’e, Saz’e, Yvonne’a, Grady’ye, herkese, hatta Miah’ya duyduğum öfke.

Ciğerlerim boşalana, başım dönmeye başlayana ve vücudum beni yüzeye çekene kadar nefesimi tuttum. Havayı içime çekerken, dünyam yan yattı. Dişi *caretta caretta*’ları ve ayağa kalkamamanın, kıyıya sürünerek çıkıp yön duygusunu kaybetmiş bir halde orada yere yığılmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm.

Kendime, *hisset bunu*, dedim. *Korkunç, rahatsız ve altüst edici son anına kadar hisset. Diğer tarafa ulaşabilmek için bunu hissetmek zorundasın.*

Kendimi sudan dışarı sürükleyip kumun üstüne düştüm. Orada yatıp göğe bakarken, kuzenim Danny'yi düşündüm. Kaçırdığı her şeyi, hiçbir zaman göremeyeceği ya da tecrübe edemeyeceği onca şeyi. Ama asla bilemeyeceği başka şeyler de vardı. Acı, sırlar ve insanın kalbi ortadan ikiye ayrılınca hissettikleri gibi.

Markete dönerken, bu kez annemle babamı düşünüyordum. Babamın beni sevdiğini söyleyişi. Annemin anne olmaya ihtiyaç duyması. Sonra gözümde önümüzdeki hafta Miah'yla vedalaşmamız canlandı. Ve bütün bu nedenlerden ötürü onu sevdiğimi söylemek için tekrar Saz'i aradım.

Telefonu hemen açtı ve "Ben de seni seviyorum," dedi.

"Köpek balığı dişlerinden ve *caretta caretta*'lardan ve kanlı aylardan daha fazla."

"Ananassız pizzadan ve gece yatılarından ve Yvonne'dan daha fazla. Her şeyden ve herkesten daha fazla."

"Sen okula gidince odan ne olacak?"

"Hiç. Eve döneceğim zamanlarda kalmam için olduğu gibi tutacaklar. Mara'nın ablası üniversiteye gittiğinde annesiyle babasının odasını hemen egzersiz odasına çevirdiklerini hatırlıyor musun? Annem, 'Senin odana bunu yapmam için önce belediye havuzuna bikiniyle gitmem gerek,' diyor."

Nefesimi tuttum. Sonra geri bıraktım. "Annemle babam evi satıyor. Yani yeşil odam artık başkasının yeşil odası olacak, tabii başka bir renge boyanana kadar. Evim başka birinin evi olacak ve taşınıp her şeyi değiştirecekler."

Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Bir odanın farklı bir şeye dönüştürülmesi mi, yoksa bir daha hiç sizin odanız olmaması mı?

"Biliyor musun, sen artık Capri Yolu'nda, içinde dört direkli bir karyola olan yeşil bir odada yaşayan Claude Henry değilsin. Ayrıca, benim yanımda daima bir evin olacak, Hen."

Uzunca bir süre konuşamadım. Sonra “Seni özledim, Sazzy,” dedim.

“Ben de seni özledim.”

“Keşke burada olsaydın.”

“Olduğumu biliyorsun, değil mi? Orada yani? Beni göremesen bile.”

Belki buradaydı, belki değildi, belki biliyordum, belki bilmiyordum. Ama en yakın arkadaşınıza başka ne diyeceğinizi bilemediğiniz, tek istediğiniz onun yanında olup kötü şeyleri def etmek olduğunda, böyle söylediniz.

İşte bu yüzden ben de öyle söyledim: “Biliyorum.”

28. GÜN

Bisikletimle Rosecroft'a gittim. Etraf ağaçlığın kenarındaki iki yabani at dışında, bomboştı. Basamakları tırmandım ve İZİN-SİZ GİRİLMEZ tabelasını geçip harabeye girdim. Oda oda dolaştım ve tuğlalarla kalıntıların üstünden dikkatle atlayarak Rosecroft'un tam kalbine vardım.

Orada dururken onu gördüm. Claudine'in değil, benim evimi.

Şurada yemek odası ve kilidini Saz için açık bıraktığım, ön kapiya en yakın pencere vardı. Uyuyamamamız ihtimaline karşı sokağın aşağısındaki evinde onun da pencereleri benim için açık bıraktığı gibi.

Ve Noel ağacımızı da sokaktan görünmesi için aynı pencerenin önüne yerleştirdik çünkü soğuk kış gecelerinde yürüyüşe çıkınca, o ışıkları görmek gibisi yoktur. Pencerenin karşısındaki duvarın önünde, kanepeler ile piyano duruyordu. Alıştırma yapmaktan nefret ederdim ama bana sinirlenmekten ders sonunda peruğu bile yerinden oynayan Bayan Gernhoffer'dan senelerce ders aldım. Babam piyanoyu hepimizden iyi çalardı ve Bradbury, ona uluyarak eşlik ederdi. "Jingle Bells" en sevdiği melodiydi. Çoraplarımızı bu oturma odasındaki şöminenin üstüne asardık.

Şu tarafta dereye bakan veranda vardı. Köpek ve kedi de tadını çıkarabilsin diye, babam verandanın etrafını telle çevir-

mişti. Beşimiz; annem, babam, Claude, Bradbury ve Karahindiba, akşam yemeğinden sonra orada oturup ormanı dinlerdik.

Mutfak kapısındaki boy ölçümü işaretleri, annemin eseri idi. Yetişkinler ve evcil hayvanlar dâhil, eve gelen herkesin boyunu ölçerdi. Benim banyom üst kattaki koridordaydı. Dikkatli bakarsanız, küvette ortaokulun ilk günü saçlarımı şekle sokamayınca saç fırçamı fırlatarak açtığım çentiği görebilirdiniz.

Şurası, annemin odasıydı. Duvarları babamın, annemin araştırma kitaplarının tamamına yer olsun diye taşınmamızın ardından bir hafta sonu kurduğu, yerden tavana kadar uzanan kitaplıklarla kaplıydı. Annem çalışırken oturduğum, bir şeyler okuyup ona elimden geldiğince yardım ettiğim ve her şeyde bir hikâye bulmayı öğrendiğim sandalye şurada dururdu. Hikâye yazmaya on yaşındayken burada başlamıştım.

Annemle babamın odası koridorun sonundaki, dereye bakan odaydı. Annemle önce Noel Baba, daha sonra seks hakkında burada konuşmuştuk. Karahindiba her sabah burada, babamın şifonyerinin tepesinde uyur ve orada ne var ne yoksa tek tek devirirdi. Ta ki babam *lanet olası kediyi* beslemek için kalkana kadar.

Ve duvarları eğimli, büyük, yeşil oda benimkiydi. Müzikle dolu olurdu ve dans edecek alan vardı. Kitaplarım şu duvarda sıralıydı. Dolabım şuradaydı ama giysilerin çoğu yerde dururdu. Dört direkli karyola şurada dururdu. Posterler ise şurada, şurada ve şurada asılıydı. Kötü ve gereğinden fazla uzun romanımı yazmaya başladığım masa, şu pencerenin önündeydi. Ve Wyatt Jones ile arkadaşlarının babam onları durdurana kadar bizim bahçeyi tuvalet kâğıdıyla kaplamasını da bu pencereden izlemiştim...

Teker teker bütün detayları görene kadar, otların yeşilinin –odamın zemininin yeşilinin– üstünde oturdum.

* * *

Bir saat sonra sırtımı sütunlardan birine yaslamış, basamaklarda oturuyordum. Tişörtümün altından, tuğlaların serinliğini hissedebiliyordum. Kalemimi ve defterimi çıkarıp yazmaya başladım.

Zaman kavramımı kaybettim. Günleri ya da dakikaları saymıyordum. Ne kadar zaman geçtiği ya da o gün ne kadar zaman kaldığı konusunda endişelenmiyordum. Sayfaları düşüncelerle, sahnelerle ve benden parçalarla dolduruyordum. Elime kramp girene kadar yazdım. Sonra gözlerimi kapayıp başımı serin ve sert tuğlalara dayadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, gün batıyordu. Gökyüzü pembe, altın rengi ve turuncuydu. Önce gittikçe parlaklaşıp sonra güneşin rengi solarken kararmasını seyrettim. *Yirmi sekizinci gün batımı*, yazdım çünkü burada o kadarını görmüştüm. Ardından eşyalarımı toplayıp eve döndüm.

O gece pencereyi açıp bıraktım ve ağustos böceklerinin sesleri arasında uyuyakaldım. Gece yarısına doğru Miah odama ve yatağıma süzüldü. Beni kendine çekerken, tenini, göğsünü ve ensemden nefesini hissettim.

“Bildiğim tek şey şu,” dedi. “Buradayım. Buradayız. Bunun seninle tanıştığım için inanılmaz mutlu olmam dışında neye yaradığını ya da yarın, önümüzdeki hafta, önümüzdeki yaz veya bundan beş sene sonra ne olacağını da söyleyemem. Ama şimdi, şu anda, bu adada, olmam gereken yerde, senin yanında olduğumu biliyorum.”

29. ve 30. GÜNLER

Keşke zamanı durdurmanın bir yolu olsaydı. Mesela bu bir Ray Bradbury romanı olsaydı ve belli bir anı sonsuza dek yaşamak için, her birimize hayatımız boyunca zamanı istediğimiz kadar durdurmamız için beş fırsat verilseydi.

29. ve 30. günleri bunu dileyerek geçirdim. O burada olduğu, ben burada olduğum ve hiç kimse bir yere gitmediği için nefes alabilmeyi.

ADA

—

ÜÇ

31. GÜN

Miah gitmeden bir gün önce yağmur yağdı. Annem oturma odasında, yere seramik karolar gibi serpiştirilmiş kâğıtların arasında, ayakta duruyordu. Burnunun ucunda gözlüğüyle sayfaları tarıyordu. Arada bir kâğıtların yerini değiştiriyor, doğruluyor, sonra onları tekrar tarıyordu. Karahindiba içeri girdi ve kâğıt yığınlarından birinin üstüne oturup yüzünü temizlemeye başladı. Annem onu alıp kanepeye koydu.

“Bunlar ne?”

“Tillie’nin ölümünün hemen ardından yazılmış mektuplar. Anlaşılan polis olayın resmen intihar olduğu sonucuna varmadan önce bir soruşturma yürütülmüş.”

“Kocası şüpheli miymiş?”

“Sadece kısa bir süreliğine ama asla ciddi anlamda değil. Karısına düşkünlüğü herkesçe bilinirmiş. Ve adli tabibin raporu...” ayağının ucuyla kâğıtlardan birine dokundu, “Tillie’nin kendini öldürdüğü konusunda şüpheyi yer bırakmamış.”

Yan yana durup belgelere baktık. Bir hayatın parçalarına. Şu anda yere oturup hepsini okumak istiyordum. *Neden* sorusunun gizemini temelli çözebilmek, öncesinde ve sonrasında Tillie’ye ait en net resmi yakalayabilmek için annemin belgeleri düzene sokmasına yardım etmek istiyordum.

Ama Miah bekliyordu. Kalbim sıkışır gibi oldu.

“Pekâlâ, Miah’ya gidiyorum,” dedim.

“Tamam,” diyen annem dalgındı ve kendini ayakta dururken yapbozu parçalara ayırıp geri birleştirmeye kaptırdığını görebiliyordum.

“Yarın gidiyor ve gece kalabilirim.”

Annem saçlarını atkuyruğu yaparken bana çatık kaşlarla baktı. Gözlüğü yeşildi ve onu babamla birlikte çıktığımız bir yolculukta Memphis’teki bir eczaneden aldığını hatırlıyordum.

“Geç derken ne kadar geç?”

“Sabah mesela?”

“Claude...”

“Anne. Nerede olduğumu bileceksin. Gelip beni almak ve buraya getirmek istersen bunu yapabilirsin. Ama bu, benim için çok önemli.”

“Şimdi tam olarak ne demem gerekiyor? Hayır dersem seninle bu çocuğa köstek olacağım ve sonsuza dek ya da uzunca bir süre bana kırgın kalacaksın. Evet dersem dünyanın en ihmalkâr annesi olacağım. Haberi olsa kendi annemin bir çırpıda evlatlıktan reddedeceği bir anne.”

“Anlıyorum’a ne dersin? ‘Çok bayılmadım ama anlıyorum, çünkü on sekiz yaşında ve âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Sen de yakında üniversiteye gidecek olan bir genç yetişkinsin ve ben geceyi içki içmeyen, kemiklerden sanat eserleri yaratan, güvenilir bir çocukla geçirmek için benden izin istediğin bu günü özlemle anacağım’a?”

“Kemiklerden sanat eserleri mi yaratıyor?”

“İnsan değil, hayvan kemikleri. Belki o konuya değinmeseydim daha iyiydi.” Annem kanepenin koluna oturup beni süzdü. “Buraya geldiğimiz zaman bir şeye ihtiyacım olunca sana söylememi istemiştin. Buna ihtiyacım var,” dedim. “Lütfen.”

İç geçirdi. “Ona gerçekten âşık mısın?”

“Sanırım.”

Uzun süre göz göze kaldık. Sonra annem, “Git,” dedi.

Miah’yla birlikte Ana Yol’da ilerlerken ikimiz de konuşmuyorduk çünkü gerek yoktu. Hava durumu gereken her şeyi anlatıyordu zaten. Kasvetli. Islak. Gri. Miah sürekli anda kalmaktan bahsetse de onun da benim gibi hissettiğinden emindim. Buradaki zamanımızın sonuna gelmiştik. Kendime durmadan, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordum.

Rosecroft’a giden yolu yarıladığımızda, ağaçların arasındaki aralıktan ormanın derinliklerine uzanan bir yan yola sapıp durdu. Önce torpido gözünü, sonra vites kolunun önündeki boşluğu karıştırıp günün kasvetine inat altın ve gümüş rengi parlayan bir anahtarlık buldu.

Kamyonetten indi ve benim tarafıma geçip kapımı açtı. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir halde, el ele yeşil meşelerin altındaki ıslak yaprakların üstünde yürüdük.

“Nereye gidiyoruz?”

“Görürsün.”

Birkaç metre sonra eski usul bir kilidi ve üzerinde İZİNSİZ GİRİLMEZ tabelası bulunan kemerli, paslı bir bahçe kapısına geldik. Miah anahtarları peş peşe deneyip doğru olanı buldu.

“Burası neresi?” dedim. Yağmur hayatımızın sonuna dek böyle devam edecekmiş gibi, acımasızca ve kararlı bir şekilde yağıyordu. Balıkçı şapkamı çıkarıp yağmura teslim oldum ve birkaç saniye içinde tepeden tırnağa sıırılsıklamdım.

“Behavior Mezarlığı,” diyen Miah, kapıyı iterek açtı.

Mezarları o zaman gördüm. Tek sıra halinde yassı, gri dikdörtgenler, toprağın arasından sivrilen kimi yosun tutmuş eğri büğrü mezar taşları, taşa oyulmuş, elleri göğe açılan ya da dua eder gibi kavuşmuş melekler.

Miah mezarlığa, ağaçlara ve gökyüzüne bakarak, “Girmek için ölülerin iznini istiyoruz,” dedi.

Sonra istikrarlı bir pıtırıyla yağmaya devam eden yağmurun altında, içeri girdik. Mezarların bazılarının üstü çiçekler, kitaplar, tabaklar, fincanlar ve gaz lambalarıyla kaplıydı.

“Ölülerin ruhlarının burada kaldığına ve onları canlıların hayatlarına musallat olmaktan alıkoymanın tek yolunun sunular; yaşarken sahip oldukları eşyaları onlara vermek olduğuna inananlar var,” diyen Miah, ölüler onu duyabilirmiş gibi, alçak sesle konuşuyordu. “Lambalar bilinmeze uzanan yollarını aydınlatmak için.”

Mezar taşlarını, sevgi ve kaybediş sözcüklerini, isimleri, tarihleri, Rudyard Kipling’den, J. M. Barrie’den ve Oscar Wilde’dan tatlı ve hüznü satırları okuyarak sıraları teker teker dolaştık.

HAYAT ÇOK KISA AMA KISALIĞIYLA BİZE MUHTEŞEM ANLAR, ANLAMLI MACERALAR SUNUYOR.
SAĞDAN İKİNCİ YILDIZ, SABAHA KADAR PARLAR.
YAŞAMAK DÜNYADAKİ EN NADİR ŞEYLERDEN BİRİDİR. ÇOĞU İNSAN SADECE VAR OLUR.

Bir sıranın en sonunda, annesinin yanında Claudine Blackwood yatıyordu.

HER ŞEYDEN ÇOK SIKILMAYI REDDETTİ ÇÜNKÜ SIKICI DEĞİLDİ. Zelda Fitzgerald’dan bir alıntıydı bu.

“Zelda’yı ben de severim,” dedim.

Tanıdığım, tanımadığım isimler vardı.

“Burada bu ada dışından kimsenin asla bilmeyeceği ne çok hikâye var.”

“İşte onları yazman için bir neden daha.”

Mezarlığın Afrikalı-Amerikalı adalıların yattığı kısmına ilerledik ve Clovis, Aurora ile Beatrice Samms’in çiçeklerle kaplı mezarlarının yanından geçtik. Clovis’in baş ucunda günün kasvetinde ışıldayan bir fener duruyordu.

“Fencerden kim sorumlu?”

“Teknik olarak Clovis’in ailesi ama Park Hizmetleri de göz kulak oluyor. Ve ben de arada sırada kontrol ediyorum. Sönmediğinden emin oluyorum.”

Mezarlığın sonunda omuz hizasında, yarım ay gibi kıvrılan, yıkılmaya yüz tutmuş bir taş duvar vardı. Onun üstüne tırmandık ve Miah bana onun bakış açısından tekrar yaşamam için maceralarımızı anlattı. Kendi başıma ilk köpek balığı dişini bulduğum zaman ne hissettiğini, bir ateş böceğinin aydınlandığını gördüğüm zaman aklına benim geleceğimi anlattı. Harabelerdeki gecemizden, onlara bakışını nasıl sonsuza dek değiştirdiğimden bahsetti. Çamura batıp kalışımızı anlattı ve dünyada birlikte bir yerde mahsur kalmak isteyeceği başka hiç kimsenin olmadığını söyledi.

Sesi neşeliydi ama ben kendimi hiç öyle hissetmiyordum.

“Ne yapıyoruz?” dedim.

“Bu muhteşem duvarın üstünde oturuyoruz.”

“Ciddi ol. Yarın gideceksin ve buraya kadar, bir daha seni hiç göremeyeceğim, öyle mi?”

“Belki?”

“Gitmek istemiyorum.”

“Ben de gitmek istemiyorum.” Elimi tuttu ve başparmağıyla üstünü ovdu.

“Gitmesek? Hep burada kalsak?”

“Mezarlıkta mı?”

“Mezarlıkta. Adada. Bunu sürdürsek. Sen beni görmeye New York’a gelsen. Ben seni görmeye Montana’ya gelsem?” Benim için, bizim için savaştın istiyordum.

Çenesini sıvazladı. “Pekâlâ. Sen üniversiteden vazgeç. Ben de Outward Bound’dan.”

“Bu bir şaka değil.”

“Şaka yapmıyorum.”

Ve bir an kendime Miah ve ben birlikte olabilirmişiz gibi davranma izni verdim. İkimiz. Bu masmavi göğün altında, onun parlak mavi renkli evinde, altımızda uçsuz bucaksız kum, çimen ve okyanus olacağından, yerin ayağımızın altından çekileceğinden bir an bile endişe duymadan yaşayabilirmişiz gibi.

İç geçirdi. “Ya da...”

“*Ya da* deme.”

“Tamam.” Saçlarında, yüzünde ve kirpiklerinde yağmur damlaları vardı. “Kaptan, bu dünyada gideceğin yerler var. Yazacak hikâyelerin. Yaşanacak maceraların. O maceraları seninle birlikte yaşamak ister miyim? Kesinlikle. Ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum.”

“Benimle New York’a gelebilirsin. Fotoğrafçılık programı olan bir sürü harika okul var. Ve fotoğrafı çekilecek bir sürü yer. Yani, orası da ada sonuçta. Sadece farklı bir türü.” Ama daha bunu söylerken, New York’a hiç gitmeyeceğini biliyordum.

“Kaptan. Beni hiç tanımadın mı? Ben orada sefil olurum.”

Ve sesinde bunun nihai görüşü olduğunu hissettiren bir şey vardı.

“Yani buraya kadar mı?”

“Umarım değildir. Ama şu an bizim. Ve günün geri kalanı. Ve bu gece. Ve yarın. Bildiklerim bunlar.”

Gülümsedi. Hüzünlü ama mutlu bir gülümsemeydi.

Ben de ona hüzünlü ama mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sonra beni öptü ama artık çok geçti. Bunu kalbimde hissedebiliyordum. Orada, küçük bir ölüm yaşandı.

“Gitmeliyiz,” dedi. “Ama önce. Şurada dur.” Duvarın bir ucunu işaret etti, sonra yere atladı ve çıplak ayakla diğer uca koştu.

Kendime *ağlama, sakın ağlama*, diyordum. Yere atladım ve duvarın yanında durdum.

Bir saniye sonra onu duydum. “Orada mısın, Kaptan?” Kulağımın yakınındaki çatlaktan, son derece net gelen fısıltısını duydum. Dönüp ona baktım, el salladı.

“Evet,” diye fısıldadım duvarın içine doğru.

“En çok neyden korkuyorsun?”

Az kalsın, *seni özlemekten*, diyecektim. *Seni bir daha görmekten*. Ama “Kendi hikâyemi yazmamaktan,” dedim. “Kim olmam gerektiğini bulamamaktan. Sen en çok neyden korkuyorsun?”

“Hâlâ senden.”

Kurumak için Miah’nın evine gittik. Üç dakikalık bir duş aldım çünkü birlikte geçireceğimiz zamanı boşa harcamak istemiyordum. Bana bir tişörtle şort verdi. Etrafta Jeremiah Crew tarafından yutulmuşum gibi bir hisle dolaştım. Yalın ayaktım ve onun gibi kokuyordum.

O duş alırken, bir müzede dolaşır gibi duvarlardaki fotoğraflara baktım. Hepsini tek tek inceledim. Kemikler, harabeler ve bir şeylerin iskeletleri.

Banyodan, Miah’nın şarkı söyleyen sesi geliyordu: “Joy to the World.” En sevdiği şarkı.

Yatakta, tişörtü hâlâ üstümdeydi ama şort yeri boylamıştı. Miah çıplaktı. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu. Parmaklarımı teninde dolaştırdım. “Vücudunda tek bir şeyi değiştirebilecek olsaydın, o ne olurdu?” diye sordum ona.

“Ah, Tanrı aşkına, Kaptan. Bilmem. Sol ayak başparmağım.”

“Ben çillerimden kurtulurdum.”

“Ben çillerini seviyorum.” Parmağını karnımdakilerin üstünde dolaştırmaya başladı. “Bana yazı, uzun günleri, gün ışığını ve kanlı ayları hatırlatıyorlar.”

“Kızamık olmuşum gibi görünüyorum.” Bunu yapmamam, kendimle ilgili sevmediğim şeyleri öne çıkarmamam gerektiğini

biliyordum ama tasasız, neşeli ve özgür olmaya, çok hızlı geçen zamanı düşünmemeye çalışıyordum. Onu şimdiden özlememeye, çünkü hâlâ buradaydı.

Ona dokunmayı bıraktım ve kollarımı bir senfoni orkestrasını yönetir gibi havaya kaldırdım. Miah birini tuttu ve dünyanın en muhteşem şeyleriymiş gibi, çillerime tek tek bakarak onları uzun uzun inceledi. Parmağını tenimde dolaştırdı. Dirseğimi öptü. Kolumu önce sağa, sonra sola çevirip bileğimin içini öptü. Bunu elimin üstü izledi. Sonra omzum ve avucum.

“Ne yapıyorsun?”

“Bütün çillerini öpüyorum.” Dizimi öptü. “Ya da belki her yerini.” Sonra diğer dizimi öptü. “Burayı daha önce öptüğümü sanmıyorum.” Sonra göbek deliğimi öptü. “Ya da burayı.” Kulağımı öptü. Bu hiç telaşsız, böyle sürdü.

Sol omzunda kalp şeklinde bir çil, çenesinin altında bir yara izi olduğunu bütün vücudunu öpmeden de biliyordum. Altın rengi kol tüylerinin güneşte kırmızıya çaldığını. Sağ ayak başparmağının soldakinden birazcık daha uzun olduğunu ve sol dizinde bir yara izi daha bulunduğunu.

Dudakları diğer kolumdan omzuma ve kulağıma doğru tırmanırken, vücudumu güpegündüz yakından incelediği için telaşlandım. Çiller, şuradaki fazlalık, buradaki eksiklik, her çıkıntı, her kusur. Ama fotoğrafları gibiydi; gerçek, dürüst ve hoş. Üstelik daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı. Bu yüzden beni öpmesine izin verdim. Ve endişelenmeyi bıraktım çünkü sadece Miah ile ben vardık ve istesem de artık saklanmak yoktu.

“Şurayı hiç öpmemişim,” dedi. “Ve şurayı.”

Kalabilirim. Bu adada Jeremiah Crew’la birlikte yaşayabilirim.

“Ya da burayı,” diyerek alnımı öptü. Sonumuz ne olursa olsun, dünyada beni her şeyimle gören en az bir insan olacağını biliyordum artık.

* * *

Sonrasında başım göğsünde, kolları etrafımda, yan yana yattık. “Yarın bütün günü seninle geçirmek istiyorum,” dedi.

“Ben de.”

“Henüz yapmadığımız bir sürü şey var, Kaptan. Seni istirdye avı için kuzeye götürmek istiyorum. Ayrıca Blue Hollow’da kamp yapmalı ve bataklıkta kanoya binmeliyiz.”

Ve ben seni sevmeye devam etmeliyim. Sana kendimi sevdirmeye. Ve kollarının arasında uyumalıyım, çünkü en iyi o zaman uyuyorum. Uyanıp saatlerce tavana bakmaksızın. Sadece huzurlu ve mutlu bir uyku.

“Sanırım geri dönmemiz gerekecek,” dedim.

“Sanırım öyle olacak.”

Tek bir dakikayı bile ziyan etmemek için uyanık kalmakta kararlıydım. Onun dalmak üzere olduğunu hissedince, “Ben süzülüyorum,” dedim.

Hülyalı bir sesle “Ben de seni seviyorum,” dedi. Ve uykuya daldı.

Onu dürtüp uyandırmak istedim, doğru duyduğumdan emin olmak için sözlerini tekrarlatmak. *Öyle olmadığını sansan bile, önce sen söyledin,* diye bağırmak istedim. *Beni seviyorsun, Jeremiah Crew.*

Ama yanımda usul usul nefes aldığını hissederek, kıpırdama-
dan yattım. Kıpırdandı ve beni kendine doğru çekti. Gözlerimi
tavana diktim ve o dört küçük sözcüğün tadını çıkardım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

32. GÜN

Uyandığımda, yatağın ona ait olan tarafı boştu. Kalkmayı hiç istemeyerek bir süre daha yattım çünkü kalkarsam günün resmî startı verilmiş olacak ve adadan ayrılışına geri sayım başlayacaktı. Bütün gün orada yatarsam, zamanı bir şekilde dondururdum belki.

“Günaydın, Kaptan.” Giyinmiş bir halde kapıda duruyordu. Siyah şort, gök mavisi bir tişört. “Bugün gerçek bir kaos yaşıyor,” dedi. Öten telsizine bakıp kafasını salladı. “Herkesin bir şeye ihtiyacı var. Ne zaman başka bir yerde olmam gerektiğini bilseler, herkesin bir şeye ihtiyacı olur.” Üzerime doğru eğilip beni öptü. “Üstelik seninle birlikte yatakta olmam gerekirken.”

Onu yatağa, yanıma çekmeye çalıştım ama biraz inleyerek geri çekildi.

“Yani, bu ne anlama geliyor?” dedim.

“Halletmem gereken birkaç iş var ama sonra seninim.”

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Bir yanım onun gitmek zorunda olduğunu bildiği ve işi oldubittiye getirmek daha kolay olacağı için, kendini korumak adına meşgulmüş gibi yapıyor olabileceğini, bir yanım da belki de onu bir daha hiç görmemenin durumu kolaylaştırabileceğini düşünüyordu. Kendime onu kafamda uydurduğumu, yazın yaşadıklarımızın gerçek olmadığını söyleyebilir, Ohio’ya, Saz’e,

babama ve arkadaşlarıma dönebilir, sonra da hiçbir şey olmamış gibi üniversitenin yolunu tutabilirdim.

Ama Miah gerçektir, biz gerçekdik ve onunla bir gün daha geçirmek istiyordum. Baştan sona bir gün. *Bu son*, demek yerine, *bir gün yine görüşeceğiz*, diyeceğimiz koca bir gün.

Ve evet, uydurmuyordu çünkü elinde telsiz, görünmeyen biriyle konuşarak koridorda yürüyordu. Kalkıp ayaklarımı yataktan sarkıttım ve giysilerime uzandım.

Öğle yemeğinden sonra buluşup kumsala gidecektik. Beni markete bıraktı. Eskisi neredeyse bittiği için, kendime yeni bir defter aldım. Bu seferki bataklık yeşili, büyük ve kalın bir defterdi. Güneşin altında eve yürüdüm.

Addy'nin evine varınca, annemi elinde kitabıyla mutfakta kahve içerken buldum. Saçlarını tepede dağınık bir topuz yapmıştı ve üzerinde, ona geçen Noel'de hediye ettiğim YAMAN YAZAR tişörtü vardı.

"Geldim."

"Geldin." Kitabını elinden bıraktı. "Her şey yolunda mı?"

Aramızdaki duvarın varlığını hissedebiliyordum ama orada bir duvar olmasını istemiyordum. Ona sarıldım, o da aynı şeyi hissediyormuş gibi bana sarıldı. Birlikte duvarı yıktık ve sonra birbirimizden ayrıldık çünkü kucaklaşmaların olayı budur: Bazen istemeseniz bile son bulmaları gerekir. İki bardağa meyve suyu doldurdum ve dolaptan iki kâse alıp kahvaltılık gevrek kutularını açtım. Annem bana bir fincan kahve verdi. Sonra başıyla pencere pervazındaki sediri ve orada duran paketi işaret etti.

"O'ndan mı?"

"Evet."

"Ona benim eşyalarımı göndermekten vazgeçmesini söylemiştim."

“O zaman açma.” Gülümsedi. “Ama babanı tanıyorsam, bu bir özürdür.”

Kâselerimizi, bardaklarımızı ve fincanlarımızı alıp dengede tutmayı başarak masaya taşıdım. Sırtımı sedire dönerek oturdum. Annem de karşıma oturdu.

Bir süre hiç konuşmadan kahvaltı ettikten sonra “Babam tanıştığınızda nasıl biriydi?” diye sordum.

Annemin eli havada kalakaldı. Fincanını masaya bıraktı ve tavana baktı.

“Karmaşık. Komik. Biraz kibirli ama şirin bir kibir. Her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Sanatçılara has özel bir dönemden geçtiği için simsiyah giyinirdi ve kendini olduğundan daha yaşlı hissedirdi. Bir müzik dehasıydı. Ona biraz hayrandım sanki.” Bunu neden bilmek istediğimi sormadı.

“Babam Juilliard’dan mezun olunca neden New York’ta kalmadınız? Neden müzisyen olarak yaşamayı hiç denemedi?”

“Baban orada kendini hiçbir zaman rahat hissetmedi. Ne okulda ne de şehirde. Müzik ona daima kendiliğinden gelmiştir ama o tür bir programın yapısının ona uyduğunu sanmıyorum.”

“Yine de o eğitimiyle bir şey yapabilirdi.”

“Hayatını sanatçı olarak kazanmak kolay değil.”

“Sen kazanıyorsun,” dedim.

“Bunun için şükrediyorum ve içimden, *Tanrım, umarım nasıl bir sahtekâr olduğumu anlamazlar*, diye dua ediyorum.”

“Sence babam müziği bırakmasaydı yine de birlikte olur muydunuz?”

“Bilmem. Ama bana bir söz vermeni istiyorum. Dünyaya açılacak ve Claude’luğunu hakkıyla yaşayacaksın.”

“Söz.”

Kahvaltılık gevrek kaşıklarımızı ve kahve fincanlarımızı kusursuz bir eş zamanlılıkla, aynı anda elimize alarak oturduk.

“Kes şunu,” dedim.

“Sen kes.”

Ve ikimiz de gülmeye başladık. Tam kahkaha krizinin sonuna gelirken, ikimiz de aynı iç geçirmeye benzer sesi çıkarınca makaraları yine koyverdik.

“Anne? Seni çok özleyeceğim.”

“Ben de seni. Korkunç bir şey bu. Ama New York’a seni görmeye geleceğim. Hatta belki Karahindiba’yı bile getiririm. Ve göz açıp kapayıncaya kadar Şükran Günü gelmiş olacak. Ve o arada, ortaya çıkıp hayatını yazarken sana tezahürat yapıyor olacağım ve seninle inanılmaz gurur duyacağım.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Seni New York’a götürüp yurt binasına bıraktıktan ve ikimiz vedalaştıktan sonra mı? Muhtemelen iki kilo kadar Oreo yiyecek ve yüzümü Karahindiba’nın tüylerine gömüp ağlayacağım.”

“Ya ondan sonra?”

“Bilmem.” Omzumun üstünden pencereye baktı. “Muhtemelen bir süre daha burada kalırım. Katie teyzen gelmek istiyor. Ve...” Omuz silkti. “Burayı sevdim. Bana iyi geldi. Yapılacak işler var.”

“Ada insana ihtiyaç duyduğu şeyi bir şekilde veriyor. Gün doğumu gibi. Dünyanın yeniden başlaması gibi. Miah’nın arkadaşı Shirley buna *günlük temizlik*, diyor.”

“*Günlük temizlik*.” Dudaklarında en iyi anne gülümsemesi belirdi. “Çok hoş.”

“Seni bisiklete binmekten, Rosecroft’un alaca karanlıktaki halinden ve sözcüklerden daha çok seviyorum. Seni sözcüklerden daha çok seviyorum.”

“Ben de seni sözcüklerden daha çok seviyorum,” diyen annem fincanını iki eliyle tutarak arkasına yaslanınca, güneş, saçlarındaki altın rengi tutamlarda parladı. “Biliyor musun, bunu ondan almıştın. Seni şundan daha çok seviyorum olayını yani.”

“Hayır, ondan almadım. Bunu küçükken Saz’le biz uydurduk.”

“Saz’le sahiplenmiş olabilirsiniz ama sen bunu babandan aldın.”

Kapı vuruldu. Jared gelmişti. Mahcup bir gülümsemeyle bana bir not uzatınca, bir anda tadım kaçtı. *İşte buydu. Miah’nın vedası.* Az kalsın kâğıdı Jared’a geri verecektim ama vermek yerine açıp okudum:

Kaptan, adanın her yerinde yangın söndürmekle meşgulüm (Tanrı’ya şükür gerçek yangınlar değil).

Biraz vaktimiz olsun diye daha geç saatte kalkan bir feribota bineceğim. Saat 17.00’de Addy’nin evinde buluşuruz.

*Sevgiler,
Miah*

Jared ve ben, öğle yemeği pikniği için bisikletle eski uçak pistine gittik. Bir at ve tayı yakınımızda otluyorlardı. Yemekten sonra otlara uzanıp atları seyrettik. Sıcak ve yemek, göz kapaklarımı ağırlaştırmıştı.

“Claude?” dedi Jared.

Başımı çevirdiğimde, elini gözlerine siper etmiş, bana bakıyordu.

“Evet?” dedim onu görebilmek için ben de elimi gözlerime götürerek.

“Âşık olmak nasıl bir duygu?”

Kollarımı başımın üstüne uzattım ve gözlerimle yüzümü göğe çevirdim. Cevap vermekte acele etmedim çünkü ona ne cevap vereceğimden emin değildim. Sözcüklerden çok duygulardan bahsediyorduk ve onları nasıl tarif edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu *duyguyla* gelen korkuyu, şüpheyi ve endişeyi düşündüm.

Kendinizi tamamen savunmasız halde, kesme tezgâhının üstünde yatan bir kurbağa gibi hissedene kadar sorgulanmak ve içinizi açmak. Çok fazla ya da belki sadece yeterince önemsemek ve bununla gelen korku. Onu çok sevdiğiniz için bu dünyada sizi diğer herkesten daha fazla incitebilecek birinin olması. Sizi incitmeyeceğine, belki, sadece belki söylediklerinde ciddi olduğuna ve en azından bir süre, ayağınızın altındaki yer olabileceğine güvenmek zorunda olmak.

Sonunda, “Doğru insanı bulduğunda, kendini yenilmez hissediyorsun. Dünyanın neresinde olursan ol evindeymiş ve gerçekten fark ediliyormuşsun gibi,” dedim.

İç geçirdi. “Kendimi yenilmez hissetmek isterdim.”

Sonrasında bisikletle otele döndük. Jared beni Gizli Çekmece Derneği mektuplarının bulunduğu Blackwood Süiti'ne soktu. Oda havadar ve aydınlıktı, çalışma masası bir duvarın neredeyse tamamını kaplıyordu. Uyuyan bir deve benziyordu. Şifonyerin yanında iki valiz duruyordu. Dolapta da giysiler asılıydı.

“Burada biri mi kalıyor?” diye sordum.

“Sorun yok. İzin aldım,” dedi Jared.

Ona inandığımdan emin değildim ama artık çok geçti. Elini devin ağzına, çalışma masasının çekmecesinin arkasına uzatıp bir avuç dolusu mektup çıkardı. Mektupları bana uzattı ve birlikte okuduk.

Babadan oğula, anneden kıza, kocadan karıya, kız kardeşten ağabeye, arkadaştan arkadaş. Bilgelik, özlem ve sevgi sözleri. Özürler, şiirler, bir evlilik teklifi, bir mezar taşı yazısı. Notların bazıları anonimdi. Bazıları sadece bir iki cümleyken, diğerleri sayfalar dolusuydu.

“Okuduğun en eski mektup hangi zamana aitti?” diye sordum.

“Şey... 1994'tendi sanırım.”

“Daha öncesi yok mu?”

“Yenilere yer açmak için bunları zaman zaman temizliyoruz. Çatı arasında kutular dolusu mektup var.”

“Yani aralarında Blackwoodlardan mektuplar da olabilir.”

“Orada Blackwood mektupları olduğu kesin. Hatta GÇD’yi bir Blackwood başlatmış.”

“Claudine mi?”

“Annesi.”

Masanın üstünde, altın rengi bir çerçevenin asılı olduğu duvarı işaret etti. Çerçevenin içinde duran kartpostal büyüklüğündeki, kenarları sararmış, açık mavi bir kâğıdın üstüne siyah mürekkeple yazılmış bir not vardı. Düzgün ve zarif el yazısı, reverans yapar gibi eğikti:

Sevgili Dost,

Gizli Çekmece Derneği’ne hoş geldin. Mektuplar, notlar, anmalıklar bırakmaya davetlisin. Her ne istersen yaz. Sözcüklerin çok değerli. Onları buraya, güvende olacakları bu kuytu girintiye bırak.

En içten sevgilerimle,

Tillie Donaldson Blackwood

23 Eylül 1933

Tillie’nin ölümünden beş yıl önce, Claudine’in doğduğu sene idi bu. İçim hem ürperdi hem de şimşek çakmasını anımsatan bir sıcaklıkla doldu. Bildiğim kadarıyla bu, Tillie’den geriye kalan tek yazıydı. Hayat dolu, cıvıl cıvıl bir kadından, hoş, romantik bir miras. Telefonumu çıkarıp mektubun fotoğrafını çektim.

Oradan çıkmadan önce ben de çekmeceye kendi notumu ekledim:

Sevgili Claude, kendi hikâyesini yaz. Sevgiler, ben.

Addy'nin evine dönünce, pencere pervazındaki sedire oturdum ve görüldüğünden daha ağır olan paketi elime aldım. Sallayınca tıngırdadı. İçinde her ne varsa, asla yeterli bir özür olmayacaktı ama yine de açtım.

Kutunun içi beyaz kar taneleriyle süslü, gümüş rengi, Noel desenli bir pelür kâğıtla kaplıydı. En üstte bir kartpostal vardı. I-70 üzerinden eyalete giriş yapan insanları selamlayan dev, mavi kemerin fotoğrafının üstüne *Ortabatı'nın en kötüsü Ohio'ya hoş geldiniz*, yazıyordu. Kemerin altında dümdüz, sonsuz bir otoyol uzanıyordu. *Tarlalarımız var! Mısırimız! Domuzlarımız! Uyuşturucumuz! Ve daha fazla tarlamız!*

Kartı çevirdim. Babam arkasına şunları yazmıştı:

Sevgili Clew,

Bunu adada bulamayacağını ve artık yemek için krize girmeye başladığını tahmin ediyorum. Dönene kadar hepsini yiyebilirsen, çok etkileneceğim. Hatta önünde saygıyla eğileceğim. (Eğer) kalan olursa eve getir, söz veriyorum, sana kendi ellerimle yapacağım. Seni seviyorum.

Sevgiler,

*Kendisi gibi olan,
hoşuna gitse de gitmese de
başından atamayacağın,
seni hak etmeyen
ama ne olursa olsun
seni daima sevecek olan
babam.*

Kartı bırakıp kâğıtların arasını karıştırdım ve birden ağlamamak için gözlerimi kırıştırmaya başladım. *Ağlamayacağım.* Onu affetmeyecek ve ağlamayacaktım.

Beş dakika sonra bir el havlusuyla yüzümü siliyor ve banyo aynasında kızarmış, şişmiş gözlerime bakıyordum. Oturma odasına, kutunun içindekileri yan yana dizdiğim pencere pervazındaki sedire döndüm. Karşımda on iki kutu Kraft marka peynirli makarna duruyordu.

Miah saat tam 17.00'de kamyonetiyle Addy'nin evinin önüne geldi. Geldiğini duyunca, onu karşılamak için verandaya koştum.

“Özür dilerim, Kaptan. Biri Park Hizmetleri'nin ofisine girmiş, Outward Bound kampçılarından ikisi kayıp, Bram ve Shirley'nin evlerini kapatmak için bana ihtiyaçları var ve kız kardeşim aradı.”

“Annen iyi mi?”

“Henüz bilmiyorum.”

Alnını benimkine yasladı ve “Haydi kaçalım,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim. “Kaçalım.”

Gözlerini kapadı, ben de benimkileri kapadım.

Birkaç saniye sonra geri çekildi ve derin bir iç çekti. “Bu gece dokuz kırk beş feribotuna bineceğim. Bu bize biraz daha zaman kazandırıyor.”

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Neşeli ve normal görünmek için elinden geleni yapıyordu ama bir an sonra gülümsemesi silindi. Bana *ruhumun derinliklerine* bakar gibi baktı.

“Yapmam gereken birkaç şey daha var, sonra gelip seni bulacağım.”

Birden tatsız bir duygunun içine gömüldüğümü hissettim ve onu üstümden atmaya çalıştım. Kendime sadece Miah gideceği ve adada birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geldiğimiz için böyle hissettiğimi söyledim. Ama dahası vardı. Panikle doldum çünkü içimden bir ses, *buraya kadar*, diyordu. *Veda vakti geldi.*

“Ne oldu, Kaptan?”

Yine gülümsüyordu ama bakışları endişeliydi. Doğru olduğunu, gelip beni bulacağını sandığı belliydi.

“Hiç,” dedim. Çünkü şu anda endişesini savuşturmaya, gözlerinin içine bakıp sadece kendimi görmeye ihtiyacım vardı.

Sonra beni öptü, sadece öpüştük. Başka hiçbir şey yapmadan. Ama nasılsa, her şeyden daha anlamlıydı.

32. GÜN

(İKİNCİ KISIM)

Akşam yemeğinde oturmuş, sohbeta odaklanmaya çalışıyordum ama gözlerim kapıdaydı, Miah'yı bekliyordum. Kendime daha önce durumu abarttığımı söylemiştim. Elbette gelip beni bulacaktı. Sonra kafamda söz verdiği gibi geldiği, benim onu göremediğim ve vedalaşma fırsatı bulamadan gittiği bir sahne canlanıyordu.

Anneme “Tuvalete gidiyorum, hemen dönerim,” dedim. Yemek odasından çıktım ve tuvaletin önünden geçip ön taraftaki çimenliğe açılan çift kanatlı geniş kapıdan çıktım. Kimse yoktu. Bekledim. İki dakika. Sonra masaya dönüp yerime oturdum.

Annem bana baktı ama hiçbir şey demedi.

Jared tatlıyı getirdi ve bana arkadaşlarını ziyaret etmek için birkaç günlüğüne adadan ayrılacağını söyledi. “Bana adaya tekrar ne zaman geleceğini söylemelisin,” dedi.

“Yakın zamanda geleceğimden emin değilim. Ama burada olursan belki seni görmeye gelirim.”

“Uyumsuz Oyuncaklar Adası sana her zaman açık. Artık bizden birisin.” O sırada Wednesday yanımızdan geçti. Ona el salladım. O da karşılık verdi.

“Sizden biri olmak benim için onur,” dedim.

Sonra Jared bana öyle sıkı sarıldı ki bir an nefes alamadığımı sandım. Kulağıma, "Seninle tanıştığıma çok memnunum," diye fısıldadı.

"Ben de."

Jared uzaklaşırken, sırtımı dikleştirdim ve nedense gözlerime dolan yaşlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. Tatlımı tabağın içinde bir sağa bir sola ittikten sonra çatalımı bıraktım.

Annem ve diğer misafirler sohbet ediyorlardı ama sesleri benim için fonda çalan bir müzikten farksızdı. Saat 21.21'di ve feribot 21.45'te kalkacaktı.

21.22.

21.23.

21.24.

Saat 21.25'te, anneme ya da masamızdaki insanlara hiçbir şey demeden kalkıp yürüdüm. Bu kez yukarı, zemin kata çıktım ve ön kapıdan dışarı süzüldüm.

Dışarısı karanlıktı, yağmur çiseliyordu ve yıldızlar çiçekler gibi tereddütle ama umutla yüzlerini göstermeye başlamışlardı. Ağustos böcekleri ötüyordu ve yaz her yerdeydi.

Verandada durup Miah'nın kamyonetini bekledim. Ateş böcekleri de tıpkı yıldızlar gibi yağmur yüzünden parlaklıklarını kaybettikleri için, bu akşam farlarını yakacağını tahmin ediyordum. Güney istikametinden gelirse, kamyonetin sesini duymadan önce kendisini görürdüm.

21.28.

Küçük girintilerinde ve oyuklarında su birikintileri oluşan ön basamaklardan indim. Tenimi, saçlarımı ve elbisemi ıslatan yağmurun altında, araç yolunda durdum. Güneye ve kuzeye baktım çünkü her yönden geliyor olabilirdi.

21.31.

Kendime Miah'nın her zamanki gibi geç kaldığını söyledim. Muhtemelen deli gibi toparlanıyor, küçük mavi evi ve Bram ile

Shirley'nin evini kapatmak için koşturuyordu. Muhtemelen bir ateşi söndürüyor ve sayesinde bulunan kayıp Outward Bound kampçılarına yardım ediyordu. Büyük olasılıkla benimle vedalaşmaya gelmeden önce feribota eşya yüklüyordu.

21.35.

Onunla feribotta vedalaşmaya karar verdim. Ayakkabılarımı çıkardım ve bazıları eski bir masaldan fırlamış gibi görünen yeşil meşelerin altından suya doğru koştum. Deniz kabuklarının saçıldığı patikada koşarken, küçük sivri kenarlarını tabanlarımda hissetmiyordum bile çünkü gözlerim kamyonet farlarını arıyordu. Rıhtıma varana kadar koşmaya devam ettim.

Boştu.

Uzunca bir süre uzaktaki ışıklar dışında simsiyah ve sonsuz görünen suya bakarak durdum. Işıkların ana karaya ait olduğunu biliyordum. Milyonlarca ışık yılı uzakta gibi görünüyordu.

Bir feribotun gelmesini bekledim.

Miah'nın gelmesini bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Birden yağmuru tenimde, saçlarımda ya da giysilerimde hissetmez olmuştum çünkü hissettiğim tek şey, kalbimdeki sızıydı. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir sızı. Aynı anda hem korkunç hem güzel. Ve içimi doldurmuştu.

Daha fazla zamanımız olmalıydı.

Daima daha fazla zamanımız olmalı.

Yaş banka oturunca iyice ıslandım. Sonunda yağmur tamamen durdu. Başımı kaldırdığımda yıldızlı gökyüzü ışıklı bir halıya dönüşmüştü. Burada kapıldığım bir duygu vardı. Miah'nın da parçası olduğu. Ama tamamı o değildi. Sekiz, on, on iki yaşlarımda çocukluk yazlarının duygusu. Ve her şeyin sevgiyle, ışıkla ve olasılıkla dolu olduğu güzel anların.

Bir elimi bankın üstüne koydum ve parmaklarım serin, pürüzsüz bir şeye değdi. Bir köpek balığı dişiydi bu. O güne dek gördüklerimin en büyüğü. Ve etrafına bir daire çizilmişti.

Cebimde köpek balığı dişiyle patikadan geri dönüp otele doğru yürüdüm. Verandanın ağaçların arasından görünen ışıkları, bu dünyanın ötesindeki bir dünyanın yolunu aydınlatan fenerler misali parlıyordu. Üzerlerindeki su birikintilerini etrafa saçarak ahşap basamakları tırmandım. Ayakkabılarımı giydim, saçlarımı yüzümden çektim ama üstümü başımı düzeltmekle daha fazla uğraşmadım. Ben buydum. Beğenin ya da beğenmeyin. Islak, darmadağın ve Miah'sız.

Annem verandanın ucundan "Claude?" diye seslendi. Yolumu gözlüyormuş gibi salıncağın kenarına ilişmişti. Yanına gittim ve boğazımda okyanus kadar büyük bir yumruyla salıncağa oturdum.

"Her şey yolunda mı?" Biliyordu. Yüzünden belliydi.

"Olacak." Ama kalbim buna inanmıyordu.

Elimi tuttu ve yağmuru dinleyerek usul usul sallandık.

Saat 21.53'te hissettim. Ada şimdi daha boştu çünkü Miah artık burada değildi.

Henüz eve gitmek istemediğim için timsahlara, yılanlara ya da yaban domuzlarına rastlama riskine aldırmadan kumsala doğru yürüdüm. Ağaçların altından, kum tepelerinin üstünden geçip kuma çıkarak kendimi ayın ve kocaman gökyüzünün altında buldum. Oturamayacak kadar huzursuzdum. Çantamı yere bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve yürüdüm. Dalgalar sahili dövüyordu ve orada benden başka kimse yoktu.

En az bir buçuk kilometre yürüdüm. Uzakta görünen komşu adalara ait ışıklara bakmamaya çalışıyordum. Çünkü o adaların

ötesinde ana kara ve ana karada bana bir veda bile etmeden giden Jeremiah Crew vardı.

Eski ben olsaydım, kendime bizi umursamadığını, beni benim onu önemsedığım kadar önemsemediğini ve bu yüzden geleceğini söylemesine rağmen beni görmeden gittiğini söylerdim.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Gelmemişti çünkü kemikleri ağartmakla meşgul olduğu o gün ne demişti? *Seninle vedalaştığımı hayal edemiyorum.*

Dalgalar kıyıya vurup vurup geri çekiliyordu.

Islak kumların üstünde kalan yumuşak kısma geçtim. Nedense annemle babamı düşünmeye başladım. Belki de ilişkilerinin sona ermesinin tek bir nedeni yoktu. Ve sevgiyi kalıcı kılmanın tek bir yolu. Annemle babam birbirlerini uzun süre sevmiş iki insandı. Ta ki sevmez olana kadar. Ama bu, birbirlerini bir zamanlar sevdikleri ve beni daima sevecekleri gerçeğini değiştirmezdi.

Bunu düşünmekle öylesine meşguldüm ki okyanusa doğru uzanan izi az kalsın fark etmeyecektim. Kendime bunun büyük olasılıkla bir yengece ya da rakuna ait olduğunu söyledim. Eğilip izi inceledim. Dış kısımlarında daha derin, iç kısımlarında daha yüzeysel oyuklar olan, tek bir lastik izine benziyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve izin başlangıcını aramaya koyuldum. Kum tepelerinin yukarısındaki bir yuvadan geliyordu. *Lütfen iz bitmesin*, dedim kendi kendime. Bitemezdi.

İzi aşağı doğru, sonu suyun içinde kaybolana kadar takip ettim. Belki deniz yükselmeden önce son bulmuştu, belki de yavru suya ulaşmayı başarmıştı. Kendime bunu başardığını söyledim.

Çoktan gitmiş olduğunu bilmeme rağmen, bu cesur kahramandan bir işaret arayarak okyanusa baktım. Ve onu orada, dünyaya doğru yol alırken düşünmek, içimi ağlama isteğiyle doldurdu. *Aferin sana*, dedim. *Umarım Afrika'ya kadar gidersin.*

Ve sonra ufuktaki ışıklara, ana karaya baktım ve orada bir yerlerde olan Jeremiah Crew'u düşündüm. Onu bir daha hiç

görmeyebilirdim ve onu bir daha hiç görmeme düşüncesi, etime saplanan soğuk ve keskin bir bıçak etkisi yarattı. Ama belki de haklıydı. Belki de nereye gittiğimin, ne yaptığımın ya da kimlerle tanıştığımın bir önemi yoktu. Claude ve Miah, Miah ve Claude sonsuza dek benimle olacaktı.

“Jeremiah Crew, umarım havaalanı yolundasındır. Umarım Montana’ya giden o uçağa biner ve arkana hiç bakmazsın,” dedim.

Eşyalarımı bulana kadar geri yürüdüm, kumun üstüne çöktüm ve çantamdan –biri mavi, diğeri yeşil kapaklı– iki defterimi çıkardım. Mavi olanın yıpranmış kapağını açıp sayfaları çevirdim ve ay ışığında, buraya geldiğimden beri yazdığım her kelimeyi okudum. İyi ya da kötü her düşüncemi, her sızımı, her özlemimi, her maceramı.

Hemingway şöyle der: “Yapmanız gereken, tek bir doğru cümle yazmaktır. Bildiğiniz en doğru cümleyi yazın.” Bu yüzden Bay Russo’nun bana yeterince derin hissetmediğimi söyleyişini ya da yazacaklarımın iyi olup olmayacağını düşünmeyecektim. Sayfaları boş, yeşil –bataklık rengi– defteri açtım ve yazmaya başladım:

Sen benim ilkimdin. Seks de işin bir parçası olsa da sadece ondan bahsetmiyorum; sen her şeyin ötesini, içimi gören ilk insandın.

Adların ve yerlerin bazıları değiştirildi ama hikâye doğru. Her şeyi yazdım çünkü bir gün hepsi geçmiş olacak ve ben yaşadıklarımı, düşündüklerimi, hissettiklerimi, kim olduğumu unutmak istemiyorum. Seni unutmak istemiyorum.

Ama her şeyden önce, kendimi unutmak istemiyorum.

35. GÜN

Bisikletle yemyeşil ağaçların altında Ana Yol boyunca ilerledim. Güneşi yüzümde, rüzgârı saçlarımda hissediyordum. Gün aydınlıktı. İçim de öyle.

Durdum. Bulunduğum yerden Miah'nın evini görebiliyordum. Evin ön basamaklarında oturmak, geri dönmesini ve beni maceralara çıkarmasını beklemek istiyordum. Hazine avına mesela. Ay ışığında kumsalda yürüyüşe. Beni yağmurun altında, mezarlıkta fısıldayan bir duvarın yanında öpsün istiyordum.

Düşünmeden *oynat* düğmesine dokundum ve kulaklarım bir şarkıyla doldu. En sevdiği, sonsuza dek ona ve sis altında harabelerin arasında dans eden ikimize ait olacak şarkıyla. Ve işte karşımdaydı, o çarpık gülümsemesiyle bana bir mucizemişim gibi bakıyordu. *Sen, dediğini duydum, görülmeye değersin Claudine Llewelyn Henry.*

O. Ben.

Ben. O.

Biz. Birbirine dolanmış. Yüzümdeki, saçlarımdaki, sırtımdan aşağı kayan elleri; tenimde, daha önce hiçbir çocuğun ulaşamadığı yerlerde dolaşan bulut gibi yumuşacık parmakları. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Çamurlu ayaklar, kilitli bodrum katları, kanlı aylar ve başka hiç kimse dinlemezken birbirimize söylediklerimiz.

Onu sevme nedenlerimi düşündüm.

Dokunuşunun bana yaşattığı ürperti. Bir tür şimşek gibiydi. Ve elektrik akımı. Sizi öldürecek kadar değilse de sabırsız, aç ve canlı bırakacak kadar güçlüydü.

Yarın gibi kokması. Yarının bir kokusu olsaydı, Miah gibi kokardı.

Giye giye bütünleştığınız bir tişört.

Bir mısır tarlasına vuran ve her şeyi altına boyayıp ısıtan gün batımı.

Kurutucudan yeni çıkmış çarşaflar.

Taze kar.

O, bunların hepsi ve dahası, evimdi.

Şarkı bitti ve sessizlik, havanın kendisi bir şarkı söylüyormuş gibi, ağustos böceklerinin tekdüze vızıltısıyla doldu. Güneşin ağırlığını tenimde hissediyordum. Feribotun gelmesine bir saat vardı ve eve dönmeliydim. Ama sadece bir dakika o kumlu patikada durdum ve kuyruklarını savurarak otlayan vahşi atlara, yeşil meşelere, onların İspanyol yosunlarıyla kaplı geniş dallarına baktım. Sallanan mavi koltuklara ve verandanın bir köşesine toplanmış –ağartılmış, bembeyaz– kemiklerle kafataslarına. Evi sessizdi, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ön tarafta park halinde duran kamyoneti, son kumsal gezimizin tozuyla kaplıydı.

Elimi sallayıp bir böceği kovdum. Saçımın biraz biraz uzamaya başladığı enseme dokundum. Hâlâ kısaydı. Sanırım bu halini sevmiştim. Yüzümdeki ve omuzlarımdaki çiller yaz başından beri artmıştı ama onlara eskisi kadar aldırmıyordum. Boyum uzamış gibi hissediyordum. Büyümüşüm gibi. Kendimle barışmış gibi. Ama hâlâ kendim gibi. Claude'un Öncesi ve Sonrası.

Burada güldük. Burada kavga ettik. Burada sevdik ve hayal kurduk. Ateş burada başladı. İlk tuğla burada düştü. Yer ayağımın altından burada çekildi. Ve yerine yenisini burada ördüm.

Ve ben burada başladım.

Nefes Nefese

Bana söylediği son Şey, *yapmam gereken birkaç Şey daha var, sonra gelip seni bulacağım*, olmuştu. Belki burada yeterince uzun kalırsam, tekrar ortaya çıkardı. Ve sonra onu görür gibi oldum. Patikadan bana doğru yürüdüğünü. Çıplak ayaklar. Şortunun üstüne dökülen tişörtü. Beni görünce aydınlanan yüzü. Sıradaki maceramıza hazır görünüyordu.

TEŞEKKÜRLER

Lisedeki son yılım biterken, on sekiz yaşımı doldurmamdan birkaç gün sonra babam odama geldi ve annemle ayrılacaklarını söyledi. Bütün hayatım boyunca, annem, babam ve ben ayrılmaz bir bütündük. Annem ve babam her şeyimdi. Hayatım bir anda altüst oldu. Kendimi toparlayamadım. Yer ayağımın altından çekilmişti sanki. Ayrılıktan kimseye bahsetmeme izin verilmemesi acımı artırdı. Mezuniyetten beş gün sonra annem ve ben çocukluğumun geçtiği evi, babamı, köpeğimi, en yakın arkadaşımı ve hoşlandığım çocuğu Indiana'da bırakıp Kuzey Carolina dağlarına taşındık. Bir sonlar ve ilkler yazıydı. Hayatımın o dönemini düşünmek, bunca sene sonra bile beni hâlâ çok duygulandırır.

Nefes Nefese, yazacağımı hiç düşünmediğim bir kitaptı. Pek çok açıdan benim için *Hayatın Kıyısında*'dan bile daha kişisel bir kitap. On altı, on yedi, on sekiz yaşındayken okumaya ihtiyaç duyduğum türden bir kitap. Ama birçok insanın desteği ve teşviki olmadan yazabileceğim bir hikâye değildi.

Yedi sene önce, yayıncı temsilcim Kerry Sparks benimle bir risk aldı, bana inandı ve hayatımı hem kişisel hem profesyonel anlamda, ısıltılı ve akıl almaz şekillerde, sonsuza dek değiştirdi. O benim ıslıl ıslıl ve muhteşem gün ışığım, olması gerektiği yerde kol kanat gerenim, süper akıllı editörüm, biricik, komik dostum ve bu dünyadaki mutlak kahramanım. Kerry'ye ve Levine Greenberg

Rostan Ajansı'ndaki herkese, oldukları ve yaptıkları her şey için binlerce teşekkür.

Knopf'tan Melanie Nolan, birlikte çalışma ayrıcalığına sahip olduğum en iyi editörlerden biri. Birlikte yediğimiz ilk öğle yemeğinden itibaren aramızda *Little Darlings* üzerinden müthiş bir bağ kuruldu. O zaman *bu iş tamam* dedim; kovboy çizmesi alışverişi çılgınlıklarımızdan dâhice, içgörülü ve insana *işte bu* dedirten notlarına ve büyük bir ustalıkla, bir yandan yaratıcı özgürlüğümü geliştirip besleyerek sunduğu rehberlikle iş birliğimiz paha biçilmez oldu. Onunla çalışmak benim için onurdur.

Penguin Random House'da harika bir evim ve muhteşem bir yayıncı ailem var. Barbara Marcus, Felicia Frazier, Judith Haut, Jillian Vandall, Dominique Cimina, Morgan Maple, Arely Guzmán, Pam White, Jocelyn Lange, Lauren Morgan, John Adamo, Elizabeth Ward, Kelly McGauley, Jenn Inzetta, Alison Impey, Adrienne Waintraub, Emily DuVal, Megan Mitchell, Jake Eldred, Kate Keating, Noreen Herits, Gillian Levinson, Karen Sherman, Artie Bennett ve orada bu kitabı hayata geçirmeye yardımcı olan diğer herkese en derin, en içten ve sonsuz teşekkürlerimle. Sizler kesinlikle sonsuza dek en "aydınlık yerlerim"⁸ arasında olacaksınız. Kapaktaki muhteşem Claude ve Miah resmiyle kahramanlarıma can veren ressam Tito Merello'ya da minnet borçluyum.

İngiltere'deki muhteşem editörüm Ben Horslen ile Penguin Random House İngiltere de yine en aydınlık yerlerim arasında yer alıyor. Onlara milyonlarca teşekkür ve birlikte yaptığımız bu üçüncü edebî yolculuk için sonsuz minnetimi sunuyorum. Kitaplarıma ve bana olan bağlılıkları ve hevesleri için WME'den Sylvie Rabineau ile Lauren Szurgot'a da milyonlarca teşekkür ve sonsuz minnetimi gönderiyorum. Onlar arkamdayken dünyayı fethedebileceğime inancım artıyor ve büyüdüğüm zaman ikisi birden olmak istiyorum.

8 Yazar başlığı Türkçeye *Hayatın Kıyısında* olarak çevrilen *All The Bright Places* (Tüm Aydınlık Yerler) adlı kitabına gönderme yapıyor. (yay.n.)